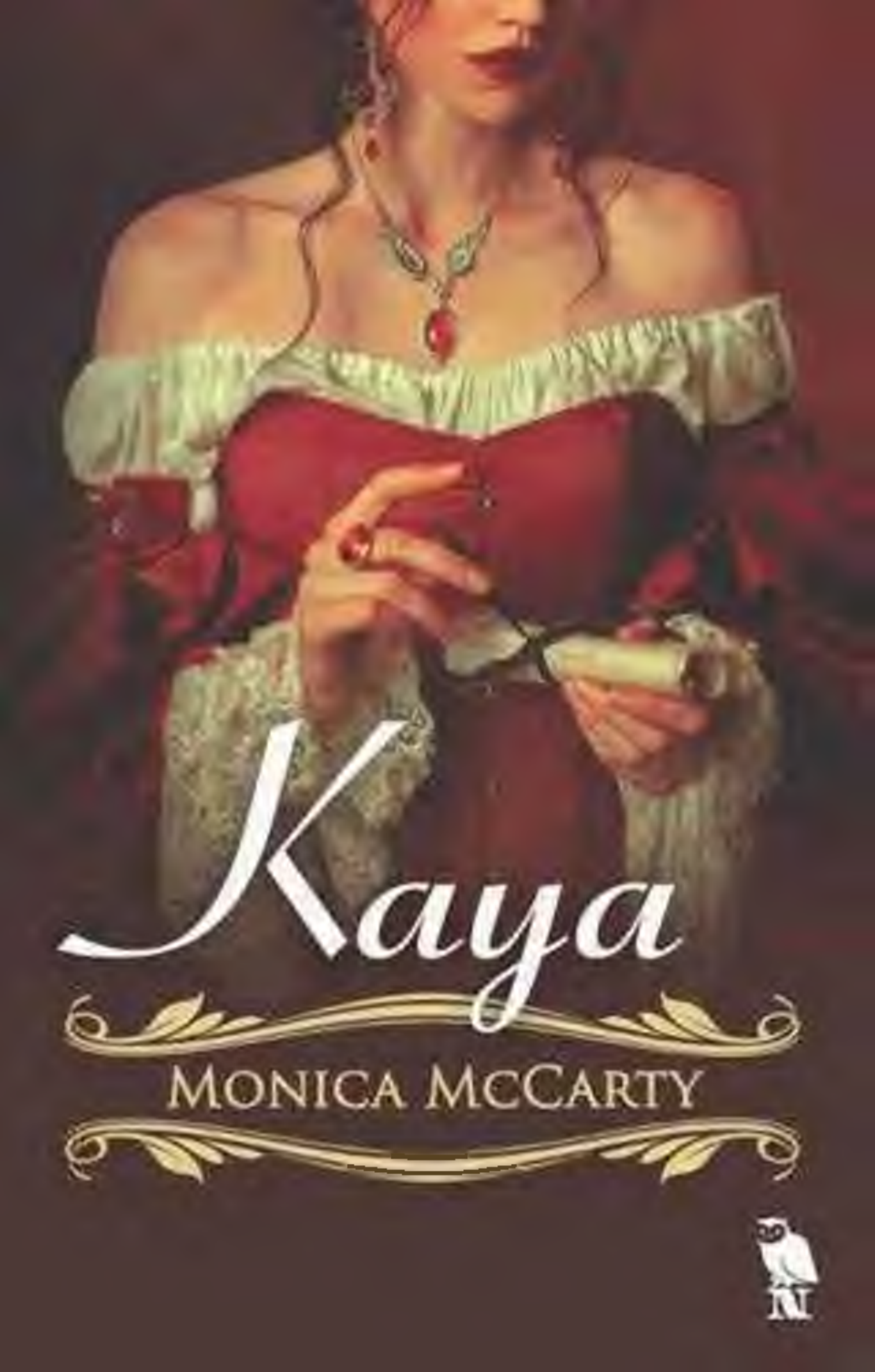

Kaya

MONICA MCCARTY

Bir demircinin oğlu olan Thom, Elizabeth Douglas'ı ilk gördüğünde onun bir prenses olduğunu düşünür. Aslında haksız da sayılmaz; çünkü Elizabeth, güçlü Douglas Lordu'nun kızıdır ve onun dünyasında böyle biriyle yan yana durmak bile neredeyse imkânsızdır.

Çocukluklarını birlikte geçirmelerine rağmen Elizabeth, yanında büyüyen bu sadık dostu hiçbir zaman farklı bir gözle bakmaz. Ancak aralarındaki uçurum, Thom'un içten içe büyüyen hislerine karşılık bulma ihtimalini her geçen gün daha da olanaksız kılar. Fakat o, kaderini kendi elleriyle yazmaya karardır.

Yıllar sonra Elizabeth, kardeşini İngilizlerin elinden kurtarmak için ondan yardım istediğinde, çocukluk arkadaşı onun gözünde hâlâ cesur bir dosttan ibarettir. Ancak Thom için bu hikâye, çoktan yazılmaya başlanmış bir destandır.

Acaba Thom'un ülkedeki tüm kalelerin duvarlarını aşabilecek kaya gibi sağlam iradesi, Elizabeth'in kalbini kazanmasına da yardım edecek midir?

nemesiskitap.com

• X nemesiskitap | nora | masalperest

9 786259 728551

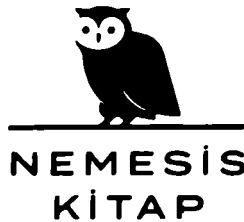
Kaya

MONICA MCCARTY

Çeviren: Sibel Eraltan

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

GİRİŞ

Douglas Kalesi, Güney Lanarkshire, İskoçya,

1 Haziran 1296.

THOMAS MACGOWAN -babası Koca Thom olduğu için diğer köylüler tarafından Küçük Thom diye çağrılırdı- en tepedeki kuleye baktı ve nefesi kesildi. Neredeyse düşüyordu, ki eğer düşseydi bu bir felaket olurdu; çünkü babası ona toprak sahibinin kılıcını taşımak gibi önemli bir görev vermişti. Babasının kılıcı “bir saç telini ikiye ayıracak” kadar keskinleştirmek ve “küçük oğlunun yüzündeki her bir is zerresini görebilecek” kadar parlatmak için harcadığı saatler düşünüldüğünde, onu çamura düşürseydi, kıcı bir hafta boyunca sızlayabilirdi!

Bunu pek kafaya da takmazdı ya... Kilometrelerce mesafedeki en iyi demirci Koca Thom'du ve Thommy (annesi onu öyle çağırırdı, dokuz yaşına gelmek üzere olan bir oğlan ona göre kesinlikle “küçük” diye çağrılmazdı) babasının yaptığı işlerden inüthiş gurur duyardı. Koca Thom MacGowan öyle sıradan bir köy demircisi değildi, o Lord William “Yiğit” Douglas'ın *kişisel* demircisi ve silah üreticisiydi.

Fakat Thommy kule surlarına bakarken, düşecek gibi olmasını neredeyse mazur görebilirdi. Nefesinin kesilmesine yol açan ve uzuvlarına ne yapacaklarını unutturan şey oldukça olağandı-şı bir durumdu. Hayatının çoğunu babasının ocağının ateşi ve

isi etrafında geçirmiş küçük bir çocuğun asla hayal edemeyeceği derecede nadir ve enfes bir güzellikti. Sanki bildiği tek şey cevher yığınlarıken ilk kez parlak bir mücevher görüyormuş gibiydi. Özel bir şey gördüğünü anlamak için kim olduğunu bilmesine gerek yoktu. Işığın, rüzgârda uçuşan sapsarı saçlarını, minicik yüzünün bembeyaz mükemmelliğini, parıldayan altın sarısı rengi elbisesini yakalayışı... Gözleri kamaştırıyordu. O, gözleri kamaştırıyordu.

“O bir prenses mi?” diye sordu Thommy saygılı bir ses tonuyla, nihayet nasıl konuşacağını akıl edebildiğinde.

Babası gürültülü bir kahkaha attı ve onun ensesine sevgiyle vurdu. “Senin için öyle de olur, delikanlı. Lordun* küçük kızı, Leydi Elizabeth. Hatırlamıyor musun?” Başını salladı. “Aile dört yıl önce Berwick Kalesi’ne gittiğinde sen çok küçük olmalısın, o zaman daha bebektir. Ama şimdi Lord Edward’ın hapishanesinden salıverildi.” İngiliz kralının adı her geçtiğinde yaptığı gibi yere tükürdü. “O ve kardeşleri, lord ve Leydi Eleanor’la birlikte burada yaşamak için geri döndüler.”

Thommy, Kral Edward şehre saldırıp binlerce İskoç’u katlettiğinden beri Sör William’ın Berwick Kalesi’ni elinde tuttuğunu biliyordu. Kaleyi kendisine karşı elinde tutmasından ötürü, Kral Edward bu toprak sahibini hapse atmıştı. Ama tüm İskoç asilzadelerinin imzalamaya zorlandığı, kralın “ragman rulolarını”** imzaladıktan sonra serbest bırakılmıştı.

Aralarında böylesine güzel bir yaratığın olduğunu düşündüğünde Thommy’nin gözleri fal taşı gibi açılmış olmalıydı.

Babası, hayatını kazanmak için madenlerden çelik ayıklamaktan ötürü kaya gibi kocaman kaslarıyla belki köydeki en iriyarı adamdı fakat kalm kafalı biri değildi. Yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı fakat koyu mavi gözleri kısılmıştı; bu,

* İskoç dilinde Laird; Lord, toprak sahibi anlamına gelir. (ç.n.)

** Kral 1. Edward’a sadakatlerini sunan İskoç asilzadeler listesi. (ç.n.)

Thommy'nin uyarıyı anlaması için yeterliydi. "Ondan uzak dur, evlat. O toprak sahibinin küçük kızı, senin gibilere göre değil. Annen bir şövalyenin kızı olabilir ama sen bir demircinin oğlusun, asaletten şu kulenin çatısı kadar uzaksın. Buradaki kayalara tırmanmayı seviyor olabilirsin ama asla o kadar yükseğe tırmanamayacaksın."

Babası kendi şakasına güldü ve Thommy'i kafasından ittirdi.

Fakat Thommy babasının haklı olduğundan pek emin değildi. Tırmanma konusunda bayağı iyiydi.

Bir Yaz Gündönümü

"Neden ağlıyorsun?"

Küçük kızın sesi onu ürkütmüştü. Thommy yukarı doğru baktı ve göz kırptı, sanki kara bulutların ardından bir güneş ışığı çıkıvermiş gibi gözlerini koluyla korumaya çalıştı.

Bu, birkaç hafta önce kulede gördüğü Leydi Elizabeth'ti.

"Ağlamıyorum!" Thommy elinin tersiyle gözlerini hışımla sil-di, duyduğu utanç ateş gibi yanaklarına yayılıyordu.

Leydi Elizabeth uzun bir kalp atışı süresince ona baktı. Gözleri iri, yuvarlak ve şaşırtıcı derecede maviydi. Yakından bakıldığında yüz hatları fark ettiğinden daha da mükemmeldi; küçük ve narin, kalp şeklinde sevimli bir yüzü vardı. Şakaklarındaki iki tutam saç, başının etrafında bir taç şeklinde geriye doğru toplanmış ve elbisesine uygun uzun, pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı. Daha önce hiç pembe bir elbise görmemişti. Elbisenin kumaşı da tuhaftı. Yün gibi kaba değildi, yumuşak ve ıslıtlıydı. Uzanıp dokunmak istedi ama elleri muhtemelen is ve kir içindeydi.

Ellerini yıkamasını artık ona hatırlatacak kimse yoktu.

İçine düşen bu keder dalgası kaşlarını çatmasına ve kızı uzaklaştırmaya çalışmasına neden oldu. Neden mavi gözleri ve pembe elbiseleri fark ediyordu ki? Annesi gitmişti ve asla geri gelmeyecekti.

Gözlerinin arkasında yanan yeni bir ateş topunu daha geri püskürtmek zorunda kaldı. Hayatında hiç bu kadar utanç duymamıştı. Neredeyse dokuz yaşına basmış oğlanlar ağlamazdı ve bir genç kız -herhangi bir genç kız, ama özellikle de Leydi Elizabeth gibi güzel bir genç kız- tarafından ağlarken yakalanmak onun bir kayanın altına girip ölmek istemesine neden oluyordu.

Leydi Elizabeth yine de onun uyarısını görmezden geldi ve yanına oturdu.

Köyün içinden geçen nehrin kıyısında, Yaz Dönümü şenliklerinden oldukça uzakta, hatta kimsenin onu göremeyeceğini düşündüğü bir yerde oturuyordu. Ancak uzaktan neşenin cılız sesi duyulabiliyordu.

“Balık neden nehrin karşısına geçti?”

Thommy soru karşısında öylesine afallamıştı ki yanıtlaması biraz zaman aldı. “Bilmiyorum.”

Leydi gülümseyince iki ön dişinin olması gereken yerde büyük bir boşluk açığa çıktı. “Çünkü denizi karaya çıkaramazdı.”

Son sözü ağzından çıkarır çıkarmaz kıkırdamaya başladı. Thommy, bunu çok komik bulmasa da onun ne denli eğlendiğini görünce gülümsemeden duramadı.

Kıkırdaması nihayet bittiğinde, birkaç dakika boyunca şaşırtıcı bir şekilde rahat hissettiren bir sessizlik içinde oturdular. Thommy, küçük kızlar hakkında pek bilgiye sahip değildi fakat birinin bu denli sessiz olması biraz olağandışı gelmişti. Birkaç arkadaşının ufak kız kardeşleri vardı ve onlar sürekli konuşarak Thommy’i sinir ediyorlardı.

Yaz olduğu için Thommy ayakkabı giymiyordu ve hızla ha-

reket eden akıntıyı izlerlerken topuklarını çamura sokup çıkarıyordu. Leydi bunu taklit etmeye başlayınca durdu ve onun güzel deri ayakkabılarının çamurlandığını fark etti.

Thommy, “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“Altı. Sen kaç yaşındasın?”

Göğsünü gere gere cevap verdi. “Neredeyse dokuz.”

Leydi burnunu kırıstırdı. Ufacık bir burnu vardı, bu yüzden bir iki kırışık oluştu fakat sevimliydi. “Aziz Günü’n’ ne zaman?” diye sordu.

“23 Kasım.”

Leydi sırtınca Thommy bir kez daha utandı. Daha tam beş buçuk ay vardı.

Leydi, “Panayırı sevmedin mi?” diye sormadan önce yine bir süre sessizliğini korudu.

Sorudaki o nazik irdelemeyi duyunca sertleşti. Ağzı, mutsuz bir ifadeyle büküldü. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Tam ona gitmesini ve kendisini rahat bırakmasını söylemek üzereyken -bir hanımefendi olup olmaması umurunda değildi- yüzüne baktığında içindeki tüm öfke dışarı sızdı. Leydi, burnunu sokmak istememişti; sadece nazik olmaya çalışıyordu.

Thommy, yerden ufak, düz bir taş aldı ve nehre attı. Taş, batmadan önce iki kere yüzeyde sekti. “Geçen pazar günü annem öldü.”

Thommy, Leydi’nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu fakat dönüp ona bakmadı, onun merhametini görmek istemiyordu.

“Onu çok özleyor olmalısın.”

Başını salladı, boğazı tekrar düğümlendi. Kocasını ve oğlunu

---

* *Saint’s day* (Aziz Günü), Hristiyan geleneğinde, kişinin adını taşıdığı azizin anıldığı özel gündür. Bazı kültürlerde doğum günü kadar önemli kabul edilir. (e.n.)

böylesine içtenlikle seven o güzel, güler yüzlü kadını çok özlemişti. Ama bu bir bebek gibi ağlaması için bahane değildi.

Leydi muhtemelen Thommy'nin düşüncelerinin gidişatını tahmin etmiş olmalıydı. Thommy kolunda nazik bir dokunuş hissetti, sanki bir kelebek konmuş ve kanatlarını açmış gibiydi. Bu his onu bir anda sarıp sarmalamıştı. Bir an için annesi ona sarıldığında hissettiklerini hatırlattı.

“Annemi hiç tanımadım ve yine de onu özlüyorum.”

Thommy kaşlarını çatı. “Onu tanımadın mı?”

Leydi başını iki yana salladı, lepiska saçları altın ve gümüşten bir tül gibi omuzlarına dökülüyordu. “O, beni doğururken ölmüş.”

“Benim annem de doğum yaparken öldü.” Thommy duraksadı. “Yeni kardeşimi doğururken.”

Leydi, Thommy'nin sesinden bir şeyler sezmiş olmalıydı. “O, annenin canını yakmak istemedi,” dedi yumuşak bir biçimde.

Thommy irkilerek bir soluk aldı. Ne söylediğinin farkına vararak dehşet içinde ona baktı.

“Ben küçükken ağabeyim de beni suçlamıştı.” İri mavi gözleri ona kilitlenmişti. “Ama o beni affetti.”

“Affedilecek bir şey yoktu, bu senin hatan değildi.” Yanıt otomatik ama Thommy bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu anladı. İki haftalık kardeşinin suçu ne kadarsa, onun suçu da o kadardı.

Biri onun adını haykırdı ve o da yüzünü buruşturdu, burnunu tekrar kırıstırıp somurtkan ağzını büzdü. “Bu benim dadım. Gitsem iyi olacak. Sizinle tanışmak güzeldi.”

“Thom,” diye tamamladı. “Ama herkes bana Thommy der.” Nedense bu genç kızın onu asla “küçük” olarak düşünmemesi çok önemliydi.

“Ben Elizabeth,” dedi. “Ama artık çok iyi arkadaş olduğumuz için bana Ella diyebilirsin.”

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını salladı. Çok tatlıydı ama neredeyse dokuz yaşındaki delikanlılar altı yaşındaki kızlarla “arkadaş” olmazdı, özellikle de prenses gibi görünenlerle. Elizabeth o kadar hızlı ayağa fırladı ki eğer Thommy kolundan tutup onu sabitlemeseydi çamurda kayıp düşecekti. “Dikkatli ol,” dedi. “Düşüp bir yerini inciteceksin.”

Elizabeth, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi gülmeye başladı ve dadısını bulmak için koşarak uzaklaştı.

Thommy onun gidişini izledi ve kederli babasının ona annesinin ölüm haberini verdiğinden beri ilk defa etrafındaki kara bulutların birazcık dağıldığını hissetti.

Bir ay sonra

Thommy, Joanna'ya -yine- acele etmesini söylemek üzereydi, diğerlerine katılmak için geç kalıyorlardı. Tam o anda, onun sesini duydu. “Merhaba, Thommy.”

Dönüp baktığında, Leydi Elizabeth'in yanında durduğunu gördü. Onun, ailesiyle birlikte kiliseye geldiğini fark etmişti. Aile üyelerinin arasında, kendi yaşlarında, siyah saçlı bir çocuk da vardı. Kalabalığın arasından pek de mutlu görünmeyen bir ifadeyle onlara doğru ilerliyordu.

“Merhaba,” dedi Thommy kararsızca. Pazar ayından sonra kilise avlusunda dolaşan diğer köylülerden bazılarının onlara baktığının farkındaydı. Muhtemelen küçük hanımın neden demircinin oğluyla konuştuğunu merak ediyorlardı.

“Ben Ella” dedi Joanna'ya. Thommy'nin Leydi'yi ilk gördüğü anda baktığı gibi bir ifadeyle ona bakıyordu.

Joanna, “J-J-o-anna Dicson,” demeyi başardı sonunda ve sonra hatırlayarak telaşla, “Leydim,” diye ekledi.

“Sadece Ella. Sen komutanın kızı mısın?”

Joanna sessizce başını salladı.

Yüzünde sert bir ifade olan siyah saçlı delikanlı arkasından yaklaştı. “Ne yapıyorsun Ella? Böyle kaçıp gidemezsin.”

Leydi iç çekerken gözlerini anlık hareket ettirdi, Thommy bu hareketin bir iki yıl içinde tam manasıyla bir göz devirmeye dönüşeceğini düşündü. “Bu kardeşim, Jamie.” Thommy’den bir iki santim uzun görünen (Thommy, kendinden iki üç yaş büyük oğlanlarla aynı boydaydı) delikanlıya döndü. “Ben de tam Thommy’ye,” başını çevirdi, “ve Joanna’ya merhaba diyordum.”

Thommy, Jo’ya doğru baktı ve somurttu. Onun sorunu neydi? Genç lorda sanki hep anlatıp durduğu aptal hikâyelerdeki şövalyelerden biriymiş gibi bakıyordu. Genç lordun da Joanna’ya aptal bir surat ifadesiyle baktığını fark eden Thommy’nin yüzündeki somurtkan ifade daha da derinleşti.

Thommy koruyucu bir edayla onun önüne geçti. Joanna bazen tam bir baş belası oluyordu; örneğin bugün yüzmek için diğer çocuklara katılması gerekirken o, annesinin önünde ona eşlik etmesini istemişti. Annesi öldüğünden beri Joanna’nın annesi onun için hep güzel şeyler yapıyordu ve o da hayır diyemiyordu.

Jamie, onun hareketini görerek kaşlarını çattı. Tekrar kız kardeşine döndü. “Nasıl tanıştınız?”

Thommy gerildi.

Ella ona döndü ve gülümsedi. “Geçen ay, panayırdı. Thommy beni çamurda kaymaktan kurtardı.”

Thommy tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı. Leydi Elizabeth’in onu ağlarken görmesinden daha kötü olan tek şey,

onun bunu başkalarına anlatması olabilirdi. Gözleri anlayışla buluştu. Onun sırrını saklamıştı ve şimdi aralarında bir bağ vardı.

Jamie başını salladı ve kızın saçlarını sevgiyle karıştırdı. “Yeni olan başka ne var, Ella? Her zaman bu kadar aceleci olmayı bırakmalısın, günün birinde seni yakalayacak biri olmayacak ve canın yanacak.”

Thommy geçen seferki uyarısına Ella’nın neden güldüğünü şimdi anlıyordu. Anlaşılan ayağının kayması alışılmadık bir olay değildi.

Ella, kardeşini umursamayarak “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Köydeki diğer çocuklarla birlikte yüzmek için Arnesalloch’taki şelaleye gidiyoruz.”

“Ondan beni de götürmesini istedim,” diye araya girdi Joanna.

“Jamie’nin bana yeni midillime binmeyi öğretmesi gerekiyor,” diye karşılık verdi Ella.

İki çocuk birbirlerine acıma dolu bakışlar fırlattı. Anlaşılan küçük bir kardeşe -ya da Jo’nun durumunda neredeyse kardeş sayılacak birine- göz kulak olmak zorunda kalan tek kişi Thommy değildi. Onu kendini bildi bileli tanıyordu ve çoğu zaman onu rahatsız ettiği için, bunun bir kız kardeşe sahip olmak gibi bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

“Gelmek ister misin?” diye sordu Ella. “Atlarınızı getirebilirsiniz ve hep birlikte ata binebiliriz.”

Garip bir sessizlik oldu ve sonunda Jo bu sessizliği bozdu. “Bizim atımız yok. Thommy ve ben ata binmeyi bilmiyoruz.”

Ella şaşkın şaşkın baktı. “Bilmiyor musunuz?” Suçlayıcı bir ifadeyle ağabeyine baktı. “Bütün şövalyelerin ata binmeyi bilmesi gerektiğini söylediğini sanıyordum.”

Jamie başını salladı. “Söyledim. Thommy bir şövalye olmayacak. Babası gibi demirci olacak.”

Thommy genç lordun onun kim olduğunu bilmesine şaşır-mıştı.

“Yani Jamie gibi bütün gün tahta bir kılıçla pratik yapmak zorunda değil misin?”

Thom başını salladı. “Bazen babamı kılıç üzerinde çalışırken izliyorum; çelik kılıçlar,” diye açıkladı.

“Yakında çelik bir tane alacağım,” diye övündü Jamie, Joanna’ya bakarak.

“Belki Jamie için de bir tane yaparsın?” diye sordu ona Ella.

Thommy, şimdilerde tüm yaptığıının kömür taşımak ve körük-leri harlamaktan ibaret olduğunu itiraf etmekten kaçınarak omuz silkti. “Belki.” Onu götürmek için sürüklemesi gerektiğini bildiğinden Joanna’nın kolundan tuttu. “Hadi Jo. Artık gitmeliyiz.”

Joanna direndi ve Thommy onu durdurmadan önce Douglas’lara, “Bizimle gelmek ister misiniz?” diye sordu.

Ella o kadar çabuk “Elbette,” dedi ki Thommy onun davet beklediğini anladı. Leydi, pek o kadar emin olmayan kardeşine döndü ve “Ata binmeye yarın gideriz. Bugün zaten hava çok sıcak,” dedi. Leydi, Joanna’ya döndü. “Ben yüzme bilmiyorum ama Jamie biliyor.”

Joanna, “Ben de bilmiyorum,” dedi.

Jamie, “Bir ara sana öğretebilirim,” diye bir teklifte bulundu.

Ella, kardeşine sanki onun içinden başka biri çıkmışçasına baktı. “Neden senden bana öğretmeni istediğimde hep kızların yüzme bilmesine gerek olmadığını söylüyorsun?”

Thommy çocuğun kıpkırmızı kesilmiş, “seni sonra boğacağım” ifadesine gülmemeye çalıştı. Bir kız kardeşi olmadığı için çok memnundu.

Ancak kızlar Jamie’nin rahatsızlığının farkında bile değildi. Ella’dan bir yaş büyük olan Joanna göz devirmeyi çoktan mü-

kemmelleştirmişti ve bunu ona doğru yaptı. “Thommy’den bana tırmanmayı öğretmesini istediğimde de aynı şeyi söylüyor,” dedi Ella’ya. “Sandford yakınlarındaki kayalıklara köydeki diğer çocuklarla birlikte tırmanıyor. Ama Şeytan Kaydırağı’na çıkan tek kişi o.”

“Gerçekten mi?” Ella’nın gözleri büyüdü, ona sanki bir oza-
nın hikâyesinden fırlamış bir kahramanmış gibi bakıyordu. Eğer Jo onun hakkında böyle konuşacaksa, belki de bir kız kardeşe sahip olmak *her zaman* kötü bir şey değildi.

Jo başını salladı ve sonra Jamie’ye baktı. “Sen de tırmanmayı biliyor musun?”

“Elbette,” dedi Jamie, sanki ortada bir soru olmasına bile şaşır-
mış gibi.

Thommy, Jamie’nin göğsünün ve omuzlarının şişmiş gibi gör-
ünmesine rağmen ince pantolonunun dikişlerinin açılmaması-
na hayret etti.

Ella kardeşine tuhaf bir bakış attı ve tartışacakmış gibi ağzını
açtığında Jamie onun sözünü kesti. “Gitmek istiyor musun, iste-
miyor musun Ella?”

Küçük kız bir sevinç çığlığı attı ve kolunu Jo’nunkine doladı.
Sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi, Jamie’nin fikri-
ni değiştirmesine fırsat vermeden önden gittiler.

İki oğlan birbirlerine şöyle bir bakıp “Kızlar,” der gibi başları-
nı sallayarak onları takip etti.

Anlaşılan o ki gün bitmeden çabucak arkadaş olanlar sadece bu
iki kız değildi.

Jo ve Ella ayakları suyun içinde kenarda otururken iki oğlan
derece birkaç saat yüzdüler.

Daha sonra köydeki diğer çocuklardan biri, muhafızın oğlu
Iain, saklambaç oynamayı önerdi.

Büyük kubbeli meşe, tüylü huş ve fındık ağaçlarıyla dolu sık orman, kalın eğreltiotları ve yosunlu çalılıklarıyla bir sürü saklanacak yer sunduğu için idealdi. Sıcak bir bahardı, aksi halde zemin, peri çiçeklerinden bir halıyla kaplı olurdu. Çan biçimli mavimsi mor çiçekler annesinin en sevdikleriydi.

Thommy, daha önce birçok kez bu oyunu oynamıştı, kuralları Jamie'ye anlattı. Bir tanesi dışında bütün oğlanlar saklanırdı. Saklanmayan, yani ebe, diğerlerini bulmaya çalışmadan önce gözlerini kapatır ve yüze kadar sayardı. Yüze kadar sayıldıktan sonra oğlanların geri kalanı yerlerinden kıpırdayamazdı.

Görünüşe göre iz bulma yeteneğine güvenen Jamie, “ebe” olmak için gönüllü oldu. İşte tam o anda sıkıntı başladı; görünüşe göre dışarıda bırakılmaya alışkın olmayan Ella, kızlar oynamaz kuralına karşı çıktı. Aslında bu pek de bir kural değildi çünkü bugüne kadar bu duruma karşı gelen olmamıştı: Köyün tüm kızları bu oyunda olamayacaklarını kabul etmişti.

Melek yüzüne beklenmedik bir inatçı ifade yerleşen Ella, “Fakat bu adil değil,” dedi. “Ben hepinizden daha ufağım, en iyi saklanan ben olabilirim.”

Oğlanlar birbirlerine sanki karşılarında bir deli varmış gibi baktılar. Herkes kızların oğlanlardan daha iyi olamayacağını biliyordu. İçgüdüsel olarak Jamie'ye bir şey yapması için baktılar. Normalde, Thommy'e bakarlardı fakat bu durumda Thommy lider rolünü devretmiş olmaktan gayet mutluydu.

Jamie onu ikna etmeye çalıştı fakat bu işe yaramayınca sinirlendi ve kuralın bu olduğunu ve eğer uymak istemiyorsa eve gideceklerini söyledi.

Bu Ella'yı durdurdu. Aniden suskunlaştı, dudaklarını limon emer gibi birbirine yapıştırdı ve küçük kollarını önünde kavuşturarak öfkeyle bir kayanın üzerine çöktü. Belli ki küçük kızın inatçı bir yapısı vardı.

Diğer oğlanlar rahatlamış görünüyordu ve Jamie de Ella'nın durumu kabullenmesini bekliyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Thommy onda da bir rahatlama belirtisi sezdi.

Normalde mantıklı olmasıyla bilinen Jo ise, yeni arkadaşını destekleme konusunda şaşırtıcı derecede kararlı davrandı. Jamie'ye hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı (gözündeki değeri azalmış gibi görünüyordu) ve Ella'nın yanına oturup beklemeye başladı.

En azından öyle yapmaları gerekiyordu ama Thommy ve Jamie oyun bittikten sonra onları almaya geldiklerinde (Jamie, iz sürme becerileri hakkındaki tahmininde haklı çıkmıştı) kızlar gitmişti. Görünüşe göre inatçı ve dik kafalı, diye düzeltti Thommy.

İlk başta endişelenmekten daha çok sinirlenmişlerdi. Diğer oğlanlar eve gitmişti, bu yüzden o ve Jamie ayrılıp onları aramaya başladılar. Jamie kız kardeşine tehditler savururken Thommy de kendi tehditlerini Jo'ya yöneltiyordu.

Thommy, birkaç dakika sonra Jo'yu buldu. Yosun örtüsüyle kaplı, devrilmiş bir ağacın altında iyi bir saklanma yeri seçmişti ama eteklerinin tamamen görünmemesinden emin olmayı ihmal etmişti.

Ella'yı bulmak çok daha uzun sürdü. Aslında onu bulamadılar. Jamie sonunda kazandığını ve artık dışarı çıkabileceğini haykırmak gibi akıllıca bir fikir bulmuştu ki, bir an sonra yumuşak bir çığlık duydular.

Sesin nereden geldiğini fark eden Thommy kalbinin yere düştüğünü hissetti. Onun yerini, hızla büyüyen bir korku aldı.

Büyük, yaşlı meşe ağacının dallarına doğru baktığında, yaklaşık elli metre yukarıdaki bir dala tünemiş olan küçük kıızı gördüğünde ışık çoktan sönmeye başlamıştı. Tanrı aşkına, nasıl olmuştu da bu kadar yükseğe tırmanabilmişti?

Düşerse ne olacağını düşündükçe midesi bir bardak ekşimiş süt içmiş gibi çalkalandı. "Tanrı aşkına Ella, orada ne yapıyorsun?" dedi Jamie. "Boynunu kırmadan önce aşağı in."

Thommy bir hırıltı duyduğunu sandı. “İnemem. Sıkıştım.”

“Sıkıştım da ne demek?” dedi Jamie. “Sadece yukarı çıktığın gibi aşağı in.”

“Nasıl olduğunu hatırlamıyorum.”

Ella ağlamaya başladı ve Thommy buna daha fazla dayanamadı. “Onu ben alırım,” dedi.

Jamie başını salladı. “Ben gideceğim. O benim kız kardeşim.” O an bu gerçeklikten pek mutlu değilmiş gibiydi.

Jo, dehşete düşmüş görünüyordu. “Emin misin? Hava kararıyor ve Thommy köydeki en iyi tırmanıcı.”

Thommy irkildi. O an Jamie’nin asla vazgeçmeyeceğini bilecek kadar yaşça büyük ve gururluydu. Jo istemeden de olsa meydan okumuştı. Jamie genç lorddu; bir köylü çocuk tarafından alt edilmesi düşünülemezdi, özellikle de etkilemek istediği bir kızın önünde.

Jamie kadife gömleğini çıkardı ve ağaca tırmanmaya başladı. Thommy ve Jo, Jamie alt dalların karmaşıklığında yolunu bulurken sessizlerdi. Yaprak örtüsü o kadar yoğundu ki Jamie yarı yolda durup aşağı baktığında Thommy onu zar zor görebiliyordu.

Joanna gözleri yuvalarından fırlamış ve endişe dolu bir halde, “Ne oldu?” diye sordu. “Neden durdu? Neden hareket etmiyor?”

Thommy, “Bilmiyorum,” diye yalan söyledi. Ona Jamie’nin muhtemelen aşağı bakıp korktuğunu söylemedi. Oğlanlar kızların böyle şeyleri bilmelerini istemezlerdi. Kırçillı yünden yapılmış gömleğini yere atarak Thommy, Ella ve Jamie’nin ardından ağaca tırmanmaya başladı.

Önce Jamie’ye ulaştı. Diğer çocuğun yüzü solgundu ve dudakları sıkıca kenetlendiği için kanı çekilmiş gibiydi. Olduğu yerde donakalmıştı. Bazı insanlar yüksekte olmayı sevmezdi. Geleceğin Douglas Lordu da onlardan biri olmalıydı. Ella hâlâ ondan

epey yukarıdaydı ama Jamie'nin durduğunu görmüş olmalıydı ve ona neyin yanlış olduğunu ve neden hareket etmediğini soruyordu. Onun tepkisizliği Ella'yı giderek daha fazla üzüyordu.

Thommy ona doğru bağırarak "O iyi," dedi. "Sıkışmış, hepsi bu."

Jamie onun bakışlarıyla karşılaştı. Thommy, Jamie'nin korkusunun gururuyla savaşını görebiliyordu.

"Sana aşağı bakmaman gerektiğini söylemeliydim," dedi Thommy. "Bahse girerim daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmadın!"

Jamie başını sallamayı zar zor becerebildi.

"Bir dahaki sefere, seni yukarıya daha yavaşça çıkaracağım, böylece alışabilirsin."

Jamie dudak bükebilmeyi başarırken Thommy onun bir süre bir ağaca tırmanabileceğinden şüpheliydi.

Jo aşağıdan bağırdı. "Orada neler oluyor?"

Bu kızın sesi sanki Jamie'ye bir şeyler yapmış gibiydi. Korkusunun bir kısmı kayboldu ve Thommy'nin bakışlarıyla karşılaştığında sanki Thommy'nin onu aşağılamaya çalışmasını bekliyormuş gibi bakışlarını dikleştirdi.

"Bir şey yok," diye bağırdı Thommy. "Gömleği bir dala takılmış, hepsi bu."

Diğer çocuk gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Ona başıyla teşekkür etti ve Thommy, o gün bir bağ daha oluştuğunu anladı. Sırların böyle bir gücü vardı.

Jamie'yi ilk birkaç daldan aşağı indirmeyi başardı; önce dönüp ağaca bakmasını, sonra da yavaşça ve dikkatle bir sonraki dala inmesini söyledi. Thommy de gerektiğinde ona yol gösterecekti.

Jamie atlayabileceği kadar yakın bir yere ulaştığında, Thommy tekrar dallara tırmanarak Ella'nın beklediği yere geldi.

“İyi misin?” diye sordu.

Ella başını salladı. Thommy onun korktuğunu anlayabiliyordu ama tıpkı kardeşi gibi bunu belli etmemeye çalışıyordu. Yine de onu daha çok endişelendiren şey, parıldayan gözleri ve titreyen alt dudığıydı. Ah, kahretsin, ağlamaya başlamamalıydı!

“Bana geçen sefer anlattığın o şaka nasıldı? Hani şu balık ve nehir hakkındaki?”

Ella’nın dudaklarının ucunda belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. “Şu karaya çıkarmayla ilgili olanı mı diyorsun?”

Thommy başını salladı. “Başka şakan var mı?”

Tanrı’ya şükür titremesi geçmişti ve onun yerini tam bir şaşal sırtma almıştı. “Yani şakalarımı seviyor musun? Jamie artık anlatmama izin vermiyor. Hepsinin aptal ‘ufaklık’ şakaları olduğunu söylüyor.”

Thommy ona doğru iyice yaklaştı ve hiç gerek olmadığı halde fısıldadı: “Onları bana anlatabilirsin. Benim için sakıncası yok. Ama önce biraz daha yaklaşmanı istiyorum, böylece o daldan inmene yardım edebilirim.”

Kız hiç düşünmeden onun dediğini yaptı ama elbisesi kırık dallardan birine takıldı. Uzandı ve tüm ağırlığıyla ince dala yaslanarak onu çözmeye çalıştı. Thommy onu uyarmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Dal kırılmadı ama çatırdama sesi ve sanki kırılacakmış gibi ani hareket onu ürküttü. Dengesini kaybetti.

Thommy’nin yüreği ağzına geldi. Bağırmış olabilirdi ama anlaşılan tek şey “Hayır!” oldu.

Her şey çok hızlı olmuştu ama o, her şeyi yavaş akan bir zamanda görmüştü. Genç kız geri düştü ve Thommy hamle yaptı. Bir şekilde onu belinden yakalamayı ve aynı anda üstündeki dalı tutmayı başardı. Ama şimdi çılgılık atan, dehşete düşmüş küçük

bir kız ona yapışmıştı ve tehlikeli bir şekilde durduğu, pek de sağlam olmayan dalm üzerinde dengesini bozuyordu.

Dehşet dolu bir kalp atışı boyunca ikisinin de yere çakılacağını düşündü ama parmaklarını kolu yanana kadar dalın kabuğuna gömdü ve midesi ağzında birkaç saniye geçirdikten sonra ikisini de sabitlemeyi başardı.

Thommy, bir an durup kalp atışlarını yavaşlatırken Ella'nın müthiş hızlı atan kalbini de hissedebiliyordu.

Gözlerini, Thommy'nin gözlerine bakarken bir an bile kırpmadı. Thommy daha önce bir kıza hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu kızların hepsi bahar yağmuru sonrası bir demet kırmızı çiçeği gibi temiz ve taze mi kokardı?

Jo ve Jamie aşağıdan yeterince şey görmüş olmalıydı, çünkü Thommy onların bağırışlarının farkına varmıştı.

“İyiyiz!” diye hissettiğinden çok daha sakin bir ses tonuyla geri bağırdı Thommy. “Ella iyice sıkı tutunacak ve bir dakika içinde inmiş olacağız.” Ona dönüp “Bunu yapabilir misin?” diye sordu.

Ella, sessiz bir şekilde başını salladı, hâlâ başka bir şey yapamayacak kadar donuktu.

“Güzel. Ellerimi kullanabilmem için kollarını boynuma sarmam ve bacaklarını belime dolaman lazım.”

Bir anlığına da olsa Ella tereddüt içinde baktı fakat sonra canlandı. “Bazen babam beni sırtında öyle taşır.”

Thommy ona gülümseyerek karşılık verdi. Babası da o küçükken aynı şeyi yapardı. “Evet, aynen öyle; ama önümde olacaksın, arkamda değil.”

Thommy, yan tarafına batan yavru kedi pençelerini geri çekti; bu da ona, kendisini doğru pozisyona getirmesine yardım edecek kadar zaman kazandırdı.

“Güçlüsün,” dedi. “Jamie artık taşımak için çok büyük olduğumu söylüyor.”

O da aynı şeyi düşünüyordu (her sabah demir ocağı için taşıdığı ağır kömür yüklerine rağmen) ama kızın gözlerindeki hayranlık ona güç verdi. “Ah, senin gibi küçük bir kızı mı? Babamın çekicinden daha ağır değilsin. Şimdi, bana anlatacağın şu şakalar ne olacak?”

Sonraki birkaç dakika boyunca, yosun kaplı uzuvlardan oluşan labirentten aşağı inerken, görünüşte dipsiz bir kuyudan gelen aptalca şakalar yağmuruna tutuldu. O kadar da komik değillerdi ama uygun zamanda gülmeyi ihmal etmiyordu.

Son daldan aşağı atladığında vücudundaki her kas yorgunluktan titriyordu. Ama başarmıştı. Genç kız güvendeydi.

“Çok eğlenceliydi! Tekrar yapabilir miyiz?”

Thommy sızlanmamaya çalışırken Jamie, Thommy’nin babasının kendini yaktığı zaman yaptığı gibi bağırmaya ve şiddetli bir şekilde küfretmeye başladı.

Thommy, onu sarsmak mı yoksa ölesiye sarılmak mı istediğini bilememiş gibi görünen Jamie’ye teslim etmeden önce Ella’yı istemsiz bir rahatlama hissiyle kolları arasında sıktı.

Ama o, yanağına küçük bir öpücük kondurup Thommy’nin kulağına “Jamie yanılmış, sen bir şövalyesin ve büyüdüğümde seninle evleneceğim” diye fısıldayacak kadar uzun süre ona tutundu.

Thommy, bu açıklama karşısında o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi. Gülmesi gerekirdi; bu, kızın ona anlattığı bazı şakalar kadar saçmaydı. Kendisi neredeyse dokuz yaşındaydı ve Ella da altı yaşında olmasına rağmen, o bir kalede yaşıyor ve saçına altın halkalar takıyordu. Thommy ise ısınmak için hayvanlarla paylaştıkları, sazdan çatılı iki odalı bir kulübede yaşıyordu ve kış için doğru düzgün bir ayakkabıya sahip değildi.

Ama gülmedi. Onun yerine göğsünde bir şeyin sıkıştığını hissetti. Asla sahip olamayacağını bildiği bir şeye duyduğu özlem gibi bir şey. Ama bir an için böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını merak etmek için kendine izin verdi.

Babasının sonraki yıllarda kafasına defalarca sokacağı gibi, bu bir hataydı. Ama Tommy, küçük bir prenses tarafından dikkatsizce söylenen ve kendisini Hristiyan âleminin en büyük şövalyesi gibi hissetmesine neden olan o sözleri asla unutmadı. Bunlar, hayal kurmaya hakkı olmayan bir çocuğa hayal kurduran sözlerdi.

Düzenleme
Ny.özlem

BİRİNCİ BÖLÜM

Douglas, Güney Lanarkshire, 1311 yılı,

Şubat ayı

THOM, (ARTIK ONU HİÇ KİMSE “küçük” diye çağırmıyordu) yeterince beklemişti. Sıcak kılıcı dikkatli bir şekilde kenara koymadan önce çekiciyle son bir darbe vurdu.

Alnındaki ter ve kiri elinin tersiyle silerek koruyucu deri önlüğü üstünden çıkardı geçirdi ve kapının yanındaki askıya astı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu babası, kendi sıcak metal parçasından başını kaldırarak. Bu, ciddi şekilde ezik bir miğferdi. Bir zamanlar onu giymiş olan İngiliz’in başı fena halde ağrıyor olmalıydı. Tabii hâlâ etrafta olup baş ağrısı çekiyorsa.

“Yıkanmak için nehre gidiyorum,” diye cevap verdi Thom.

Babası kaşlarını çattı, karanlık yüz hatları bütün gün ateşin yanında çalışmaktan gelen kir tabakasıyla daha da koyulaşmıştı. Her gün. Kırk yıl boyunca.

Artık kasabanın en uzun boylu adamı olmasa da (Thom babasının boynunu aşağı yukarı on yıl önce geçmişti) Koca Thom hâlâ en kaslıydı, gerçi birkaç yıl daha Thom çekiç sallamaya devam ederse babasından bu unvanı da alacak gibiydi. Fiziksel olarak çok benziyorlardı fakat diğer her yönden tamamen zıtlardı.

“Akşam yemeğine kadar daha çok var,” dedi babası. “Yüzbaşı de Wilton kılıcı için sabırsızlanıyor.”

Thom dişlerini sıktı. Douglas’taki köylülerin kalelerindeki İngiliz işgalini kabul etmekten başka çareleri olmamasına rağmen -şu anki Douglas Lordu çok aranan bir “asi”ydi- bu onların isteklerine boyun eğmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. “Yüzbaşı işin düzgün yapılmasını istiyorsa bekleyebilir.”

“Ama gümüşü bekleyemez. O aletler kendi kendilerini satın almayacak.”

Ses tonunda bir kınama olmasa da Thom babasının ne düşündüğünü biliyordu. Thom bu kadar inatçı olmasaydı paraya bu kadar ihtiyaçları olmazdı. Şu anda üzerinde oturduğu -daha doğrusu uyuduğu- yeterince gümüş vardı. Bununla demirhanedeki tüm aletleri yenileyebilir ve eğer isterlerse birkaç cırak alabilirlerdi. Ama bu babasının hayaliydi, kendisinin değil. Annesi ona küçük bir servet bırakmıştı ve Thom bu servetten ya da onunla birlikte gelen fırsattan vazgeçmeye hazır değildi.

Şimdiki Douglas Lordu yaptığı “kara” işlerle adını duyurmakla o kadar meşgul olmasaydı ve İngilizlerin misillemesine maruz kalanları düşünmeseydi paraya hiç ihtiyaçları olmazdı. Thom eski dostunu düşününce gelen acı ve öfke dalgasını geri itmeye çalıştı ama bu, çekicini sallamak kadar refleks haline gelmişti.

Sör James “Kara” Douglas en son yaklaşık bir yıl önce kaleyi İngilizlerden temizlemeye kalkıştığında, o zamanki bekçi Lord Thirlwall’ı kalenin güvenliğinden çıkarıp pusuya düşürmüştü ama kaleyi ele geçirememişti. Geride kalan garnizon, isyancılara yardım etmekle suçladıkları köylülere misilleme yapmıştı.

“Savaş, ticaret için iyidir,” demeyi çok severdi babası. Öyle olmadığı zamanlar hariç. Douglas lordlarına sadakatinden hiçbir zaman şüphe duymayan Koca Thom MacGowan, bu sadakatin bedelini neredeyse yok olmuş bir demirci ocağı ve en pahalı alet-

lerinden bazılarını kaybederek ödemişti. Muhtemelen aletler şu anda bir İngiliz demirhanesindeydi.

Neyse ki garnizon ve Thirlwall'ın yerine geçen kumandan De Wilton daha adil birine benziyordu. Asi toprak sahiplerinin hareketlerinden dolayı köylüleri suçlamadı. Kendisi ve adamları kasaba demircisinin veya tahta tabelada pek de orijinal olmayan biçimde yazdığı üzere "Demirhane"nin düzenli müşterileriydi. Babası, İngilizlerden hoşlanmıyor olabilirdi fakat onların gümüşlerini almaktan mutluydu, hele ki özel İngiliz fiyatlarıyla.

"Çok geçmeden bitireceğim," dedi Thom. "Ve Johnny'nin de zırhla işi neredeyse bitti, değil mi evlat?"

On dört yaşındaki kardeşi başıyla onayladı. "Bir iki perçin daha sonra yeni gibi olacak." Kararmış yüzünün arasında beyaz dişleri parlıyordu. "Yenisinden bile *daha iyi*."

Thom ona sırtarak karşılık verdi. "Şüphem yok."

Johnny, dingin ve sakin mizacıyla daha çok babalarına benze-se de Thom gibi demir konusunda aynı içgüdüsel beceriye sahipti. Koca Thom, çocuklarının bu iş için doğduğunu söylemekten hoşlanırdı. Bu, Johnny'nin hoşuna giderken Thom'un sinirine dokunuyordu; tıpkı ekosesinin altındaki zımpara gibi. Metali ne zaman çekip çıkaracağını, çekiçe neresine vuracağını ve onu işi-ni yapacak kadar güçlü ama kırılmayacak kadar esnek bir hale nasıl getireceğini bilmek gibi babasını gururlandıran içgüdüsel beceriler, Thom'un boynuna dolanmış bir zincir gibiydi.

Bu iş için hiç yetenek göstermemiş olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Metali çok hızlı soğutarak ya da onu sertleştirirken yanlış yere vurarak birçok kez kılıcı paramparça etseydi... Ayrın-tılarda daha az hassas olsaydı, bir sapı yerine asla takamasaydı, sıcaklığı doğru değerlendiremeseydi, oranları tutturamasaydı... Herhangi bir şeyde yanlış olsaydı.

Babası, Thom'un "Tanrı tarafından bahşedilmiş" kabiliyetlerine sahip birisinin memnun olmamasını anlayamıyordu. Onların sahip olduğu boyutta bir yetenek, kullanılmak için vardı.

Johnny ile ilgili sorunun bir kısmı da buydu. Johnny, normalde genç bir çırağa verilen kömür taşıma ve körük çalıştırma görevlerini yerine getiremeyecek kadar iyi çekiç kullanıyordu. Dökme demir kapların tamirinden atların nallanmasına kadar günlük demircilik işlerinin çoğunu Koca Thom, kılıç işlerini de Thom hallettiğinden, işleri geri çeviriyorlardı. Koca Thom, Johnny'nin demirhanede çalışmasını istiyordu; bu da çırak olarak çalışacak birine ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu. Ama Thom kaderini değiştirmek için sahip olduğu tek şanstı vazgeçmeyi kendine yediremiyordu. Annesi ona bir seçenek sunmak istemişti.

Thom kapıyı açtı ve -ironik bir şekilde- temiz havayı solurken öksürdü. Ciğerleri kara dumana o kadar alışmıştı ki sanki bu saflık bir şekilde onları rahatsız ediyordu. Yılın bu zamanında gün ışığı uzun sürmezdi ve gece çoktan çökmeye başlamıştı. Ancak sis öyle değildi. Yıldızlar bu gece tüm güçleriyle ortaya çıkacaktı. O da buna güveniyordu.

Arkasından kapının açıldığını duyunca o kadar da şaşırmadı. "Evlat, bekle bir dakika."

Thom döndü; zamanın, zorlukların ve kayıpların yıpratmış yüz hatlarının kendisinininkilere çok benzediğini gördü. Babasının kasabada ara sıra görüştüğü bir kadın olduğunu biliyordu ama babasının kalbinde Thom'un annesinin yerini hiç kimse tutmamıştı. Babasının kaderin ona verdiği haksızlıktan yakındığını ya da şikâyet ettiğini duymazdınız. Diğer her şey gibi, Koca Thom karısının ölümünü de sorgusuz sualsiz, metanetle kabullenmişti.

Thom hiçbir şeyi kabullenmezdi. Bu onun lanetiydi ve hoşnutsuzluğunun kaynağıydı. Bazen babasını ve kardeşini kıska-

nırdı. Sorgulamadığın zaman hayat daha basitti. Doğuştan sana bahşedilenden fazlasını istemediğinde.

Babasının endişeli bakışlarını gördü.

“Evlat, gitme.”

“Kılıcı bitireceğim.”

“Onun geri döndüğünü biliyorum.”

Kelimeler aralarına bir örs ağırlığıyla düştü. Thom kaskatı keşildi; çenesi, ötesinde ejderhalar olduğuna dair üstü kapalı bir uyarı taşıyan çelik bir duvar gibi kenetlendi. Bu konu asla babasıyla tartışmak istediği bir konu değildi. Üzerinde kesinlikle anlaşılamayacakları bir konuydu.

Ama zorlu babası, karanlık bakışlar ya da ejderhalar karşısında geri adım atacak biri değildi. “Leydi Elizabeth’in döndüğünü biliyorum ve bu gece onu görmeye çalışacaksın. Ama gitme Thommy. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Genç kızı rahat bırak.”

“Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun.” Babası, onun Ella’yla olan ilişkisini ya da onlar henüz dostken Jamie’yle olan ilişkisini hiçbir zaman anlamamıştı. Ella’yı o ağaçtan kurtardıktan sonra eve geldiği ilk andan itibaren babası Douglas’larla olan arkadaşlığını engellemeye çalışmış, fazla yakınlaşmaması konusunda onu uyarmıştı. Ama Ella savaşın başında korunması için Fransa’ya gönderilmeden önce dördü ayrılmaz bir ikili olmuştu. Ve Jamie, onun sırrını keşfetmişti. Böylece Thom, sevdiği kızı ve en iyi arkadaşını bir günde kaybetmişti.

Thom arkasını dönmeye çalıştı ama babası kolundan tuttu. “Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. İki hafta önce döndüğünü biliyorum. Park Kalesi’nde üvey annesi ve küçük kardeşleriyle kaldığını biliyorum. İsteseydi seni görmeye gelebileceğini biliyorum ama gelmedi. Onu küçüklüğünden beri sevdiğini biliyorum ama o artık küçük bir kız değil. O bir hanımefendi. Bir soylu. Lordumuzun kız kardeşi. O sana göre değil. Hiçbir zaman

sana göre olmadı ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Keşke farklı olsaydı, ama durum bu.”

“Yani o zaman bırakmalıyım, öyle mi? Kabul etmeliyim?” Thom kolunu silkeleyip ondan kurtuldu. “Bu ben değilim, bu...” *Sensin.*

Kelime ağzından çıkmadan önce durdu fakat artık çok geçti. Babasının o koca cüssesindeki irkilmenin yankılanmasını gördü. Köydeki en sert adam, barda ona kimsenin vuracak kadar aptal olunamasından dolayı bir sürü kavgayı ayırmış olan babası, oğlunun düşüncesiz sözleriyle incinmiş olabilirdi.

“Üzgünüm,” dedi Thom, parmaklarını ter içindeki saçlarının arasından geçirirken. “Söylediklerime takılma. Üzüntümü senden çıkarmaya hakkım yok. Sadece anlamaya çalışmanı isterdim.”

“Anlıyorum Thommy, sandığından da fazla. Bir zamanlar ben de senin bulunduğun konumdaydım. Fakat bir hanedan şövalyesinin kızı, İskoçya’nın önde gelen soylularından biri ve Robert Bruce’un en üst düzey kurmaylarından birinin kız kardeşinden dağlar kadar farklıdır. Kız son beş yıldan fazlasını Fransa’da geçirdi; ona verebileceğin hayatla onun gerçekten mutlu olabileceğini düşünebiliyor musun?”

Babasının sözleri Thom’un dile getirmek istemediği korkuları ortaya çıkararak onu can evinden vurmuştu. “Ella öyle biri değil. Onu tanıyorsun.”

Babasının gözleri hüznünlü bir şekilde ona döndü. “Senin çalışabilmen için demirhaneye girmesini yasakladığım on yaşında geveze bir lafebesini hatırlıyorum. Ve geceleri buluşmak için gizli saklı kaçıtığın o tatlı genç kızı da.” Thom’un şaşkınlığı karşısında bir an duraksadı. “Evet, bunlardan haberim var. Seni durdurmaya çalışsam başka bir yol bulacağını da biliyorum. Kız sana erkek kardeşi gibi bakıyordu, bu yüzden bir sorun olacağını düşünmedim. Fakat yanılmışım. Douglas’lar aklına bir şeyler

soktular. Sana bunun yeterince iyi olmadığını düşündürdüler.” Thom itiraz etmeye başladı fakat babası onu durdurmak için elini kaldırdı. “Belki kelimelerle değil fakat seni kendi dünyalarına sokarak. Ait olmadığın bir dünyaya sokarak. Ne olmaya çalışırsan çalış, annenin parası bile seni bir Douglas kadar yukarıya çıkarmayacak. Tanrı’nın sana bahsettiği bir yeteneğin var, evlat. Yeteneğinle bir gün bir kral için kılıç yapabilirsin, aptalca bir hayali kovalamak için bunu harcama.”

Thom çenesini sıktı. Bu aptalca değildi. Ella ile aralarındaki bağ özeldi, farklıydı.

Kabulleniş, kader. Bunları duymak istemiyordu. “Yani burada kalayım ve tüm bunlar yerine senin hayalini mi kovalayayım?”

Kelimeler ağzından çıktığında Thom pişman olmuştu fakat artık geri almak için çok geçti.

Babası durgunlaştı, yüz ifadesi patlama noktasına gelmiş bir çelik gibi gergindi. Kederli bir duraksama sonrasında, geri adım attı. “Belki de haklısın. Araya girmeye hakkım yok. Artık adam oldun. Yirmi üç yaş kendi kararlarını vermek için yeterli bir yaş. Eğer gitmek istiyorsan, seni burada tutmaya çalışmam. Fakat bunu doğru sebepler için yaptığından emin ol. Bir demirci olmak istemiyorsan git, Leydi Elizabeth’le bir şansın olacağını düşündüğün için değil.” Duraksadı ve Thom’un bakışını yakaladı. “Onunla ilgili ne hissettiğini biliyorum evlat, fakat o da aynı şeyleri hissediyorsa neden seni görmeye gelmedi?”

Bu, iyi bir soruydu ve Thom bu gece sonunda buna cevap verebilirdi.

Park Kalesi’nin eski taş kulesine tırmanmak Douglas Kalesi’ne tırmanmak kadar kolay değildi. Belki de Thom, uzun zamandır pratik yapmadığı için böyle hissediyordu. Ella’yla buluşmak için Douglas Kalesi’nin kule evinin duvarlarına tırmanmasının üzerinden neredeyse beş yıl geçmişti.

Çatıdaki buluşmaları, babasının Ella'ya demirhaneyi yasaklamasından kısa bir süre sonra başlamıştı; Ella bazen (çoğu zaman) babasının işini bitirmesini izlemek için bir bahaneyle "uğrardı". Babası haklıydı. Genç kız saatlerce gevezelik edebilirdi. Ama Thom buna hiç aldırmamıştı. Onun hikâyelerini ve aptalca şakalarını dinler ve temizlik bile göz açıp kapayıncaya kadar biterdi.

Ella'nın ne kadar düş kırıklığına uğradığını bilen ve umduğundan daha fazla onunla olmayı özleyen Thommy, bir gece onu şaşırtmaya karar verdi. Ella daha önce uyuyamadığı zamanlar çatıya tırmandığından ve mazgallı siperlere oturup yıldızları izlediğinden bahsetmişti. Thommy beş gece üst üste boşuna kuleye tırmanmak zorunda kalmıştı, fakat altıncı gece genç kız ortaya çıkmıştı.

Ella şok olmuş, heyecanlanmış ve hayrete düşmüştü. Sadece kaleye tırmanma becerisine değil, aynı zamanda bunu kale nöbetçilerinden kaçarak yapabilmesine de. O kadar da zor olmamıştı -gerçi bunu ona kesinlikle söylememişti (o zamanlar bile onun hayranlığını kazanmak istiyordu)- insanlar bir şey görmeyi beklemedikleri yere bakmazlardı. Tek yapması gereken devriye gezen muhafızları izlemek, izledikleri yolu anlamak ve gölgelerden ayrılmamaktı. Kale, etrafı çevrilmiş ve taş duvarla güçlendirilmiş olmasına rağmen ahşap iskelet yapısındaydı; bu da ona tırmanmak için görünüşte bir merdiven sağlıyordu.

Sonraki birkaç yıl boyunca, ayda birkaç kez, sisin yıldızların parlamasına izin verdiği gecelerde, Thom kalenin sessizleşmesi için ek binalardan birinde bekler ve sonra Ella'nın onu beklediği kuleye tırmanırdı. Saatlerce konuşurlardı; aslında konuşmanın çoğunu Ella yapardı, Thom'un takımyıldızları işaret ettiği ve annesinin ölmeden önce ona aktardığı eski hikâyeleri anlattığı zamanlar hariç. Perseus ve Andromeda ile ilgili olanı kaç kez anlatmak zorunda kaldığını bilmiyordu ama Ella bundan hiç bıkmamıştı.

Kuledeki o geceler, arkadaşlıklarının daha fazla bir şeye dönüştüğü gecelerdi, en azından Thom için. Jamie, Bruce'a katılmak için yola çıkmadan hemen önce onları keşfedene kadar bu buluşmalar, onların sırrıydı. Ya da Thom öyle sanıyordu. Babasının bunca zamandır bunu bildiğine ve hiçbir şey söylemediğine hâlâ inanamıyordu.

Thom taş duvarın pürüzlü yüzeyinde tutunabileceği kadar büyük bir kaya boşluğuna uzanırken kol kasları gerildi. Sağ ayağını ve ardından sol ayağını birkaç metre daha yukarı kaldırmadan önce tutuşunun sağlam olduğundan emin oldu. Sonunda, bir sonraki tutamakla mazgallı korkuluk duvarının kenarına ulaşabildi ve kendini siperlerin üzerine kaldırdı.

Tanrım, bu tahmin ettiğinden daha zor olmuştu. Etrafına bakmak ve soluklanmak için bir an durduğunda kolları yanıyor-du. O kadar da zor görünmüyordu ama Park Kalesi'nin sivri taş duvarları Douglas Kalesi'nin ahşap iskeleti kadar çok ayak ve el tutamağı sağlamıyordu. Kule küçük ve en fazla otuz metre yüksekliğinde olmasına rağmen yıllardır bakımsız kalmasaydı, yüzeyi düzleştirmek ve taşı hava koşullarından korumak için kullanılan kireçle işlenmiş kaplamaların çoğu çatlamış ve aşınmış olmasaydı, ona hiç tırmanamayabilirdi.

Park Kalesi yıllar önce kilise tarafından bir gözetleme kulesi olarak inşa edilmişti, ancak birkaç yıl önce Leydi Eleanor Douglas'ın eski lordun ölümünden sonra evlendiği İngiliz şövalye tarafından satın alınmıştı. Hardy William, Thom'un annesinden yaklaşık iki yıl sonra Kral Edward'a karşı isyan ettiği için Londra Kulesi'nde ölmüştü. Ella o zaman da birkaç yıllığına Douglas Kalesi'nden ayrılmak zorunda kalmıştı. Onun için zor bir dönem olmuştu ve bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu.

Eski Douglas topraklarına İngilizlerin ve Sör Rober Clifford'un sahip olmasıyla, artık Park Kalesi (yakınlarda üçüncü

kez dul kalan) Leydi Eleanor, üvey kızı Elizabeth ve Elizabeth'in iki üvey erkek kardeşi Archie ve Hugh'a ev sahipliği yapıyordu.

Etrafına bakındı. Eğimli ahşap çatı ve onu çevreleyen siper terk edilmişti. Thom hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Henüz erkendi. Ella genellikle herkes uyuduktan sonraya kadar bekler, böylece küçük kapıya erişmek için çatı katına gizlice çıkmayı kolaylaştırırdı.

Gece açık olmasına rağmen hava soğuktu ve Thom beklemek için otururken çantasına attığı fazladan ekose pelerin için minnettardı. Haklıydı. Yıldızlar bu gece dışarıdaydı. Neredeyse dolunay olan ayla birlikte, sessiz kırlara yumuşak bir parlaklık yayılmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki uzun ve acımasız bir savaşın ortasında olduklarına inanmak zordu.

Douglas köyü payına düşenden daha fazla çatışma görmüştü ve İngilizler kaleyi işgal ettiği sürece Thom daha fazlasını göreceğini biliyordu. James Douglas tüm kasabayı yok etmek zorunda kalsa bile, Bruce Robert için Douglasdale'i İngilizlerden kurtaracaktı. Thom da İngilizlerin gitmesini istiyordu ama Jamie'nin intikamı çok ileri gitmişti. Eski arkadaşı değişmişti.

Ella değişmiş miydi?

Thom böyle düşünmek istemiyordu ama neden onu görmeye gelmemişti? Gittiğinde, onun da kendisi gibi hissetmeye başladığından o kadar emindi ki. *"Turnuvada şövalye olduğunda benim kurdelemi koluna takacak mısın, Thommy?"* ya da *"Nefret ettiğini biliyorum ama Fransızca konuşmayı öğrenmezsen büyüdüğümüzde Fransa'ya nasıl gideceğiz?"* Onunla bir gelecek düşünmüştü, hatta kendisine kızdığı nadir anlardan birinde kocası olsaydı çorbasına örümcek otu koyacağını (*sindirim* üzerindeki etkisiyle bilinirdi) ve bir daha kendisine böyle ters davranırsa suratını asmasına sebep olacağını söyleyecek kadar ileri gitmişti. Thom'a dersini vermiş ve onu büyülemişti. Küçük prensesinde ateş vardı.

Keşke Jamie onu göndermeseydi, lanet olsun.

Thom beklerken zaman yavaş geçti. Birkaç saat sonra onun gelmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Ayağa kalktı ve ekose pelerini tekrar çuvalına doldurmaya başladı. Aptalın tekiydi. Babası haklıydı. Beş yıl uzun bir süreydi. Muhtemelen unutmuştu...

Kapı açıldı ve yüreği ağzına geldi.

Kadın eşikten adımını atarken başını kaldırıp baktı, ay ışığının huzmesi onu yakaladı ve nefesini de beraberinde götürdü.

Aman Tanrım.

Sarsılmış olabilirdi. Birkaç hafta önce üvey annesiyle birlikte köyün içinden geçerken yakaladığı bir anlık görüntü, onu şimdi karşısındaki manzaraya hazırlamamıştı. Uzun, pırıltılı lepiska saçları omuzlarına dökülüp sırtına ipeksi bir tül gibi iniyordu. Yüz hatları küçük ve düzgündü, kar beyazı oval bir tuvale mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Ağzı kırmızı, yanakları pembe ve çenesi zarifçe sivriydi. Koyu renk kavisli kaşları ve uzun kirpikleri, tavus kuşu tüylerinin alışılmadık maviliğindeki yuvarlak, geniş gözlerini çerçeveliyordu. Beyaz kürkle astarlanmış buz mavisi bir sabahlık giymişti; belindeki altın örgülü kalm kemmer, belinin inceliğini, üstündeki ve altındaki yumuşak yuvarlak kıvrımları vurguluyordu. Göğüsleri sıkı ve cömert, kalçaları ince ve bacakları uzundu.

Ella her zaman güzeldi, çocukken bile. Ama bu onun için o kadar sıradanlaşmıştı ki artık bunu düşünmeyi bırakmıştı. Onu en son on altı yaşına yeni girmişken gördüğünde, Jo ve onunla birlikte kırlarda dolaşan kızın izlerini hâlâ taşıyordu. Ama karşısında duran kadın herhangi bir yerde dolaşan biri gibi görünmüyordu, adeta süzülüyordu. Gerçek gibi değildi, bir peri masalından fırlamış bir hayal ürünü ya da Kuzeylilerin topraklarından gelen bir buz prensesi gibiydi. Zarif, sofistike ve tamamen dokunulmazdı. Hatırladığı kıza hiç benzemiyordu.

Thom kendini çok sık sorgulamazdı ama şimdi sorguluyordu.

Ancak Elizabeth'in bileğine bakıp pirinçten yapılmış belli belirsiz bir iz gördüğünde kendine olan güveninin bir kısmının geri geldiğini hissetti. Gönderilmeden hemen önce ona verdiği bileziği hâlâ takıyordu. Onu unutmamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

THOM, ÇATININ GÖLGESİNDE saklandığı için şükreliyordu, çünkü bu ona şoku atlatması için biraz zaman kazandırmıştı. Ama konuştuğunda sesi hâlâ bir soruyu andırıyordu. “Ella?”

Genç kadın sese doğru döndü. Bir an için o buz gibi mükemmel yüzü gevşedi ve Thom, hatırladığı yüz ifadesini, onu ilk gördüğünde her zaman gözlerini aydınlatan o geniş gülümsemeyi ve kızlara özgü o sevinç pırıltısını gördü.

“Thommy!” diye haykırdı Ella, o tanıdık tatlı sesiyle söylediği bu tek sözcük mutluluk doluydu.

Genç adam bir rahatlama hissetti ama kızın yüz ifadesi sıkıntılı bir ifadeye dönüştüğünde bu rahatlama çabucak söndü. Ella dudağını ısırды. Daha önce defalarca yaptığı bir şeydi bu ama şimdi o küçük beyaz dişlerin dolgun alt dudağa battığını görmek Thom’da çok farklı bir tepki uyandırdı.

“Burada olmamalısın.”

Thom, gölgelerin arasından çıktı. “Neden?”

Genç adam ona doğru gelince Ella’nın gözleri büyüdü. “Aman Tanrım, Thommy, sana ne oldu?”

Thommy'nin suratu asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ella, ellerini ileri geri gergin bir şekilde sallayarak birkaç adım geriye gitti. "Sen... Sen..." diye suçlarcasına homurdandı. "Dev gibi olmuşsun! Baban kadar uzun olmalısın."

"Daha uzunum," diye ekledi Thom onun önünde durarak. Ella'nın gözleri onu aşağıdan yukarıya doğru süzerken kendini pazar yerindeki bir at gibi hissetmişti.

"Ve omuzların..." Ella sanki doğru kelimeyi bulamıyormuşçasına sesini yavaşça kıstı. Gözlerini Thommy'nin gözlerine doğru kaldırdı. "Bu kadar zaman ne yaptın sen? Tırmandığın o taşları mı kaldırdın?"

Thommy, ne tepki vereceğini bilemeyerek ona kaşlarını çatı. Ne bekliyordu ki? Beş yıl önce geride bıraktığı genç çocuğun aynısı olmasını mı?

Birden aklına geldi. Birkaç dakika önce onun hakkında da aynı şeyleri düşünmemiş miydi?

Belki ikisi de değişmişti. Ama sadece dış görünüşleri, içlerindeki önemli şeyler değil. Thommy'nin içi aynıydı. Peki ya o?

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kalktı. "Ben büyüdüm, El. Artık on sekiz yaşında bir delikanlı değilim."

Bunu görmesini istemişti ama endişelenmesine gerek yokmuş gibi görünüyordu. O fark etmişti. Gerçi şu anda bu konuda pek mutlu görünmüyordu.

"Herhalde aynı görüneceğimi düşünmedin?" diye sordu.

Ella, bir gece erkenden çatıya çıkarak onun için hazırladığı Noel sürprizini yanlışlıkla mahvettiğinde yüzünde beliren aynı kaş çatma ifadesiyle ona baktı. En sevdiği tatlılardan oluşan özel bir pikniği, mum ve şarapla tamamlamıştı. Tatlandırılmış şarabın tadı şurup gibiydi ama onu memnun etmek için bir kadehi kafasına dikmişti.

Sonunda kaşları çatıldı ve kendini toparlar gibi oldu, gergin çırpınışları durdu. “İşte bu yüzden burada olmamalısın. Artık çocuk değiliz.”

Ella’nın ses tonundaki bir şey onu rahatsız etmişti. Sanki aralarına mesafe koymaya çalışıyordu, sanki unutmaya çalışıyordu.

“Ama sen de buradasın,” dedi.

Ella bu gözlemi inkâr edemeyerek ona baktı.

“Neden beni görmeye gelmedin, El?”

Ses tonu suçlayıcı değil, sorgulayıcıydı, yine de sanki öyleymiş gibi suçlulukla kızardı. Bakışlarını kaçırdı. “Niyetim vardı elbette. Hem seni hem de Jo’yu görmek istiyordum, sadece geldiğimizden beri çok meşguldük. Kale kötü durumda ve üvey an-nemi tanıyorsun.”

Tanıyordu. Leydi Eleanor hayatı boyunca varlıklı bir vâris olmuştu ve etrafını her şeyin en iyisiyle donatmayı severdi. Yaşlı lordun ölümünü takip eden yıllarda, bir hainin karısı olduğu için Edward tarafından mallarının çoğu elinden alındıktan sonra bu daha da belirgin bir hale gelmişti. Ancak Douglas’ların aksine Leydi Eleanor, birkaç yıl sonra mallarının iadesi için başvuruda bulunmayı başarmıştı. Jamie’nin mülklerinin elinden alınması ve toprakların geri alamaması onu beş yıl önce Scone’a doğru yola çıkarmış ve taç giyme törenine giden yolda Robert Bruce’a katılmıştı.

Fakat Ella’nın gözlerini kaçırıyor olmasından dolayı Thom, durumun Leydi Eleanor’un kaleyi yüksek standartlarına getirmek için çalışmaktan daha fazlası olduğu anlamıştı. Ella her zaman berbat bir yalancıydı.

Thom, “Sözünü unutabileceğini düşündüm,” derken usulca, derinden gelen sesi gecenin karanlığına karışıyordu.

Ella'nın yanaklarına yayılan sıcaklık, Thom'a bunun öyle olmadığını söylüyordu. O günün anısı hâlâ aralarında asılı duruyordu. Jamie'nin onu Fransa'ya göndereceğini söylediği sabah kaleden kaçmış ve doğruca demirhanedeki Thommy'nin yanına gitmişti. Ağlıyordu ve neredeyse histerik bir haldeydi; kendini onun göğsüne atmış ve yıllar önce ağaçta yaptığı gibi ona sarılmıştı. Bunu yapmayacağını, ona gitmeyeceğini söylemişti.

Sözlerindeki dehşet, Thom'un kendisini mahcup hissetmesini engelleyen tek şey olmuştu. On sekiz yaşındayken onu kollarında hissetmek, vücudunu kontrol edemediği bir şekilde harekete geçirmişti. Anında sertleşmiş ve demirhanede hiç olmadığı kadar sıcaklaşmıştı ve sırf kızın ona yaptığı baskı yüzünden patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ama "gitmek" kelimesi onu ürpertmişti.

Hıçkırıklar arasında, Ella'nın Bruce'un isyanı sırasında korunması için Fransa'ya gönderileceğini öğrenmişti. Evinden ve arkadaşlarından tekrar ayrılmak istemiyordu. Onu terk etmek istemiyordu. Ama Jamie -Leydi Eleanor'un da onayıyla- buna karşı çıkmayacaktı.

Bir gece önce Jamie'yle aralarının bozulmasından sonra Thom şaşırmamıştı. Şok edici olan Jamie'nin tepkisinin hızıydı. Jamie, Thom ve Ella arasındaki her neyse, onun ilerlemesine izin verme konusunda işini şansa bırakmıyordu. Garip bir şekilde bu ona cesaret vermişti: Jamie de bunu görmüştü. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilen Thom onu kollarına almış, saçlarını düzeltmiş ve kalbi parçalanırken onu rahatlatmaya çalışmıştı. Kendisine ona dokunmamasını, dudaklarını onun dudaklarına bastırmaması gerektiğini hatırlattığı yüzlerce andan biriydi bu. Ella orada durup, kirpiklerinde parlayan gözyaşlarıyla ona bakıp kendisini asla unutmayacağına dair söz vermesini istemişti. Döndüğünde burada olacaktı ve hiçbir şey değişmeyecekti. Annesinin ona bıraktığı parayı biliyordu ve onun kaçıp savaşta "kendini öldürtmek" gibi "aptalca" bir şey yapmasından korkuyordu.

Thom söz vermişti ve o da en kısa zamanda geri döneceğine yemin etmişti. Planladıkları gibi onu ve Jo'yu mağarayı görmeleri için Cragneith Kayalıkları'na götürecekti. O zamana kadar Jo'nun atlara olan nefretinin üstesinden gelebileceğini ve yürümek yerine ata binebileceklerini söyleyerek şaka yapacak kadar iyileşmişti. Thom keyifli bir şekilde homurdanmıştı; onun "cehennem mahlukatları"na olan ilgisizliğiyle dalga geçmesine alışkındı. Bu duygu karşılıklı gibi görünüyordu.

Aradan neredeyse beş yıl geçeceğini hiç düşünmemişti.

Ella başını salladı, yumuşak kırmızı dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Unutmadım ama uzun zaman oldu. Hatırlayacağından emin değildim." Kirpiklerinin altından ona yan gözle baktı, gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Şimdiye kadar evlenmiş ve birkaç çocuk sahibi olmuşsundur diye düşünmüştüm."

Bu alaycı sözler göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Bunu nasıl düşünebildin?"

Ella'nın mükemmel biçimli kaşları çatıldı. "Yirmi üç yaşındasın. Her zaman dikkatini çekmeye çalışan o köyün genç kızlarından birinin şimdiye kadar bunu başarmış olabileceğini düşünmek çok doğal." Güldü ve bu ses, saatlerce taşa bilenmiş bir bıçak gibi Thom'un içini adeta deşti. Gençken de onunla aynı şekilde dalga geçmişti; onun, ilgisini arzuladığı yegâne kadın olduğundan tamamen habersizdi.

Bir başka kadının onu "elde etme" düşüncesi hâlâ onun için bir şey ifade etmiyor muydu? Bu onda en ufak bir kıskançlık hissi uyandırmıyor muydu? Neredeyse beş yıl boyunca onun nişanlandığını ya da evlendiğini duymaktan korkarak yaşamıştı. Yine de aynı düşünce onda zerre kadar sıkıntı yaratmamış gibi görünüyordu.

Onun da kendisi gibi hissettiğinden o kadar emindi ki. Duygularının farkına varamayacak kadar genç olduğundan. Ama

şimdi yirmi yaşındaydı -neredeyse yirmi bir-, artık on altı yaşında bir kız değildi. Artık hiçbir mazereti yoktu. Aralarında her zaman var olan şeyi ya onun gibi hissedecekti ya da hissetmeyecekti.

Daha fazla bekleyemezdi. Ona doğru bir adım attı, bakışları onu delip geçti. Sesinde içinde filizlenmekte olan öfkenin izleri vardı. “Köyün genç kızlarından hiçbiriyle ilgilenmiyorum.”

Ella istemsiz bir sakınmayla bir adım geri çekildi ve kaşlarını çattı. “Neyin var senin, Thommy? Neden bana bu kadar kızgınsın? Seni görmeye gelemediğim için üzgünüm ama her şeyin eskisi gibi olamayacağını farkındasındır. Jamie hakkında söylentiler var...”

Genç adam onun kolunu tuttu, hayal kırıklığı, kırgınlık ve öfke içinde adeta hırıliyordu. “Lanet olası kardeşin hakkında yeterince şey duydum.”

Genç kadın başını salladı. “Tıpkı onun gibi konuşuyorsun. O gece ikinizin arasında ne oldu? Siz çok iyi arkadaşınız.”

“Öyleydik,” diye tekrarladı Thom öfkeyle. “Sınırlarımı aşana kadar.”

“Çok fazla haddini aşıyorsun. Biz arkadaş değiliz, ben senin lordunum.”

Ella kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

Thom hayatında ilk kez onu sarsmak istedi. Sanki gözlerinin önündekini görmesi için onu zorlayabilirmiş gibi. Onu. Her zaman olduğu yerde duran adamı. Sadık arkadaşını, sık sık kurtarıcısı olan birini ve eğer ona sahip olursa, hayatının geri kalanında sevgilisi olacak kişiyi.

“Sana ne zaman ihtiyaç duysam orada oldun, Thommy.” Yıllarca bunu kaç kez söylemişti? Bunun nedenini bilmiyor muydu?

“Bilmiyor musun?” diye sordu öfkeyle. “Jamie’nin yaptığını göremiyor musun? Soylu kardeşinin bizi ayırmak için neden bu kadar kararlı olduğunu tahmin edemiyor musun?”

Ella'nın gözleri kocaman açıldı, şaşkınlıkla ona bakarak hiç konuşmadan gözlerini kırptırdı. Hiçbir şey anlamamıştı.

Thom buna inanamadı. Beş yıldır bugünü bekliyordu. Beş yıldır nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri olmayan bir kadını sadakatle beklemişti. Gerçekten bu kadar kör olabilir miydi? Gözünün önünde olanları nasıl göremiyordu?

Onu bıraktı, hayal kırıklığı vücudunun her kasma ve damarına yayılıyordu. Ona dokunmaya devam etmek ve onu kollarına çekip tam olarak ne demek istediğini göstermemek konusunda kendine güvenmiyordu. Bu onu şok eder miydi? Çocukluk arkadaşı onu kollarına alıp bir erkeğin arzusunu gösterse Leydi Elizabeth Douglas ne düşünürdü?

Bunun yerine ona şöyle dedi: "Jamie sana karşı ne hissettiğimi gördü ve aramızda neler olduğunu anladı."

Ella başım sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Aramızda ne oluyordu? Biz arkadaşık. Çok yakın arkadaşık. Her zaman olduğumuz gibi."

Arkadaş. Az önce hançerini ne kadar derine sapladığımı bilmiyordu.

"Senin için gerçekten hepsi bu muydu?" diye sordu Thom. "Bana karşı başka bir şey hissetmedin mi? Aramızda bir gelecek hayal etmedin mi?"

O iri, güzel gözler şaşkınlık ve anlayışsızlıkla ona bakıyordu. Sonunda gözlerinde bir şeyler parladığında, ilk umut titreşimini hissetti. Hemen ardından sönen bir umut.

"Çocukken rol yaptığımız o oyunlardan mı bahsediyorsun?" Ella, güzel anılar hatırlamışçasma gülümsedi. "Tabii ki bizim aramızda bir evlilik imkânsız..." Soluğu kesildi, gözleri nihayet ortaya çıkanları anlayınca korkuyla doldu. Eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım, Thommy, sen gerçekten sen ve benim... Hepsi oyundu. Sadece küçük bir kızdım, aklım ermiyordu."

Thommy, sanki bu sözler kalbini parçalayan bir kırbaçmış gibi irkildi. *Aklı ermiyormuş.* Thom, onun düşünmeden konuştuğunu ve canını acıttığını bilmediğini biliyordu ama durumu daha da kötüleştiren de buydu. Aralarında bir şey olamayacağı o kadar açıktı ki bunu göremeyecek kadar aptal olan tek kişi kendisiydi. Ona bu şekilde değer vermek hiç aklına gelmemişti çünkü bu olasılık dışı bir şeydi. O da olasılıkların dışındaydı.

Aralarındaki duygular -*arkadaşlık*- çocuk ya da âşık bir aptal olmayan herkesin bildiği bir şeyi değiştirmiyordu: Demircinin oğlu, Douglas Lordunun kızından dikkate alınmaya değmeyecek kadar aşağıdaydı.

Ama elbette *düşünmüştü*. Sorun da buydu zaten. Beş yıl boyunca şefkatli bakışların, içten gülümsemelerin ve saatlerce süren konuşmaların bir anlamı olduğunu düşünmüştü. Aralarındaki bağın -sanki ruhunun diğer parçasıymış gibi hissetmesinin- inkâr edilemeyecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü. İlk koştuğu kişi o olduğu için, kimse onu ondan daha iyi anlamadığı için, bunun her zaman böyle olacağını düşünmüştü. Sahip oldukları şeyin doğum ve mevki gibi normal kurallara ve sınırlara meydan okuyacak kadar özel olduğunu düşünmüştü. Ella'nın tüm bunların ötesini gördüğünü ve *onu* olduğu gibi kabul ettiğini düşünmüştü.

Ve Thom kendisini hiç bu kadar aptal gibi hissetmemişti. Babası onu durdurmaya çalışmıştı. Neden onu dinlememişti?

Thom, içindeki duygu girdabıyla savaşırken yumruklarını iki yanında sıktı. Ama bu çok yakıcıydı, acısı çok yoğundu. Göğsünü savruk bir sıcaklıkla dolduruyor, boğazını sarıyor ve daha da sıkıyordu. Gözlerinin arkasında oluşan baskıya lanet okudu. Bir erkeğin kontrol edebilmesi gereken duygularının zayıflığına lanet okudu. Elizabeth Douglas onu hayatında bir kez ağlarken görmüştü. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Gitmeliydi. Orada bir an daha duramazdı; ona bakarak, onu isteyerek ve ona hiçbir zaman sahip olamayacağını bilerek.

Onu gördüğü ilk günden beri yukarı bakıyor gibiydi; artık ileriye bakma zamanı gelmişti.

Thom ruhunun her köşesine nüfuz eden aşağılanma, incinme ve kalp kırıklığını gizlemeye çalışarak arkasını döndü.

“Thommy, bekle! Tanrım, özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. Lütfen böyle gitme.”

Arkasını dönmedi. Çantasını kaptığı gibi omzuna attı ve korkuluk duvarının en yakın kısmından aşağı kayd. Aşağı inerken onun sesini duydu ama bir kez bile yukarı bakmadı.

Cevabını almıştı ve şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu.

İstedikinden bir hafta daha uzun sürmüştü ama Thom, Park Kalesi'nin kule duvarını tırmandıktan iki hafta sonra yeni kılıcına son kat yağ sürüyordu.

Tam kılıcı kınına sokmak üzereydi ki Johnny onu durdurdu. “Bir kez daha görebilir miyim?”

Thom pırıl pırıl parlayan kılıcı kardeşine uzatırken dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Delikanlı da Thom ve babaları gibi alışılmadık derecede güçlüydü ve ağırlığına rağmen kılıcı tek eliyle kolayca kaldırıp küçük, açık panjurdan süzülen güneş ışığında hayranlıkla inceledi.

Kül Çarşambası'ndan önceki pazar günüydü ve erkek kardeşler Thom'un eşyalarını toplaması için ayinden evlerine dönmüştü. Babaları, bir iş için kaleye gitmesi gerektiğini söylemişti.

---

* Paskalya'dan önce gelen oruç süresinin ilk çarşambası. (ç.n.)

“Gerçekten çok güzel,” dedi Johnny, büyük kılıçtan bakışlarını ayırıp Thom’a baktı. “Yaptığını gördüğüm en iyi işin bu. Babam haklıydı. Krallar için kılıç yapabilirsin.”

Thom haftalardır ilk kez güldü ve kardeşinin fazla uzun saçlarını karıştırdı. “Bir kralın böylesine sade, mücevhersiz ve yaldızsız bir boynuz kabzayla yetineceğini pek sanmıyorum ama basit bir askerin işine yarayacaktır.”

Johnny, on dört yıldır ağabeyini örnek alan bir çocuğun tüm sertliğiyle, “Uzun sürmeyecek,” diye cevap verdi. “Rütbelerini hızla yükselteceğini biliyorum. Parayı iyi bir at alacak kadar saklasaydın daha hızlı olabilirdi.”

Thom yüzünü buruşturdu. Hiçbir zaman ciddi bir kılıç eğitimi almamış olsa da hedefinin önündeki en büyük engel binicilikti. Bir şövalye olmak istiyordu ve yıllar önce Douglas’ların da ona işaret ettiği gibi, şövalyelerin ata binmesi gerekiyordu. “Evet, atlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.”

Johnny sırtıttı -ağabeyinin atlarla ilgili sorunları (nal çakarken bile) onun için büyük bir eğlence kaynağıydı- ama sonra ayıldı. “Babam minnettar, Thommy. Belli etmese bile.”

Thom başını salladı. “Biliyorum.”

Ama babası da kendisi gibiydi: İnatçı ve gururlu. Thom’un Leydi Elizabeth’le bir geleceği olmadığını fark etmesinin onu burada tutacağını düşünmüştü ama bunun onu buradan göndereceğini bilmiyordu.

Thom gidiyordu. Annesinin ona bıraktığı paranın yarısını Edward Bruce’un ordusuna katılmak için ihtiyaç duyacağı kılıç ve diğer zırhları yapmak üzere boş bir bıçak satın almak için kullanmıştı. Normal şartlar altında kılıcını lorduna sunacaktı ama Joanna’ya yaptıklarından sonra -onu evlenmeye hiç niyeti yokken baştan çıkarıp doğmamış çocuğunun yasıyla baş başa bırakarak- yeni kılıcını James Douglas’ın kara kalbine saplamayı

tercih edeceğinden Thom, kralın kardeşinin ordusunda bir yer bulmayı umuyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Douglas ona gitmesi için izin vermişti.

Parasının diğer yarısını demirhaneyi genişletmesi için babasına vermişti. Bu para aletlerini yenilemeye ve eğer isterse iki yeni çırak tutmaya yeterdi. Koca Thom ilk başta parayı reddetmişti ama Thom da inatçı olabiliyordu. Ayrıca, yarısının Johnny'ye ait olması gerektiğini de belirtmişti. Anneleri yaşasaydı onun da bir şeyler almasını isterdi.

“Yarın gitmek zorunda mısınız?” dedi Johnny. “Kaledeki Tövbe Salısı ziyafeti için kalamaz mısınız?” Orucun başlamasından önceki gün, yılın en büyük bayramlarından biriydi.

Thom kaskatı kesildi. Sadece kaleden söz etmek kaçınılmaz olarak Elizabeth'i düşündürdüğü için değil, aynı zamanda artık Douglas'ta sadece *bir* kale kaldığını hatırlattığı için. Thom'un Elizabeth'le kaderini belirleyen çatı buluşmasından kısa bir süre sonra Jamie, Douglas Kalesi'ni İngilizlerden temizlemek için üçüncü kez Douglas'a dönmüştü. Thom'un kılıcını yenilediği yüzbaşıyı öldürerek ve kendi kalesini yerle bir ederek bunu başarmıştı. Bir zamanların büyük kalesinden geriye sadece kalıntılar ve taş yığınları kalmıştı.

Thom sert bir biçimde başını salladı. “Zaten amaçladığımdan daha uzun süre kaldım.”

“Jo daha iyi mi?” diye sordu Johnny.

Thom başıyla onayladı. Sör James Douglas'ın gidişinden sonra Joanna'nın geçirdiği korkunç kaza, Thom'u bir hafta daha burada tutmuştu. Jamie'yle sebebini anlatmayı reddettiği bir tartışmanın ardından bir atla çarpışarak neredeyse ölüyordu. Fakat Thommy aslında onun çocuğunu kaybetmesinin üstesinden gelip gelemeyeceğinden emin değildi.

Joanna'nın “iyileşmesinin” uzun zaman alacağını tahmin etse de Thom, “Tehlikeyi atlattı,” dedi. Fakat onun için yapabileceği

her şeyi yapardı ve Joanna'yı Park Kalesi'nde ziyarete gittiğinde Elizabeth'i bir anlığına görmesi ona gitmekte yeterince geciktiğini göstermişti.

"Anlıyorum," dedi Johnny, ama babaları gibi anlamadığı açıktı. Kardeşi onun adına heyecan duyuyor olsa da ve maceralarını duymak istese de Thom, Johnny'nin asla onun izinden gitmeyeceğini biliyordu. Kardeşinin istediği her şey burada mevcuttu.

Kapı çalındı. Fazladan giysilerini çantasına koymak için yatağın üzerine eğilen Thom, Johnny'ye kim olduğuna bakmasını söyledi.

Thom kapının açıldığını duydu ve sonra sessizlik oldu. Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatı. Johnny ne yapıyordu? Orada ağzı açık öylece duruyordu. Kapı, Thom'un diğer tarafta kimin olduğunu görmesini engelliyordu.

Thom ayağa kalktı ve ona kim olduğunu sormak üzereydi ki tanıdık bir ses omurgasının sertleşmesine ve tüm sinir uçlarının diken diken olmasına neden oldu.

"Johnny? Sen misin?" diye soluk soluğa sordu ve kollarını sersemlemiş delikanlının boynuna doladı. "Tanrım, o kadar uzamışsın ki seni tanımakta güçlük çekiyorum."

Johnny başını salladı, konuşamıyor gibiydi.

Thom'un çenesi sıkıştı. Onun burada ne işi vardı? Nerede yaşadığını bildiğinden bile emin değildi. Onu tanıdığı onca yıl boyunca Elizabeth bir kez bile onun evine gelmemişti. Onunla hep demirhanede buluşmuştu. Şimdiye kadar nedenini hiç düşünmemişti. Onu burada görmek... *yanlıştı*. O böyle bir yere ait değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bunu ancak şimdi fark ediyordu.

İki odalı bu basit kulübe, Leydi Elizabeth Douglas'ın beyaz-kim bir demircinin evine giderken *beyaz* giyerdi ki- kadife elbisesiyle eşikten adımını attığı andaki kadar tekdüze görünme-

mişti hiç. Oda daha karanlık, duvarlar turbadan çıkan dumandan daha siyah, sertleşmiş toprak zemindeki çalı çırpının tazelenmeye daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Annesi öldüğünden beri değiştirilmeyen yastıklar ve asmalarla sade mobilyalar aniden aşınmış ve yıpranmıştı. Hiç kimse MacGowan erkeklerini düzenli olmakla suçlayamazdı ve önceki akşamki yemekten kalan tabakların yanı sıra kirli giysiler de odanın her tarafına dağılmıştı.

“Burada ne yapıyorsun Elizabeth?”

Sesi düşündüğünden daha sert ve soğuk çıkmıştı. Elizabeth başım sesin geldiği yöne çevirdi, o ana kadar Thom’u görmemişti.

Johnny’nin saçlarını sevgiyle karıştırdı ve Thom’a döndü. “Seninle konuşmam gerek.”

“Şimdi sırası değil.”

Bakışları yatağın üzerinde duran ve yarısı onun giysileriyle dolu olan açık deri çantaya kaydı, sonra o iri mavi gözlerini tekrar onunkilere dikti. “Jo, gideceğini söyledi.”

“Yarın sabah,” diye tamamladı Johnny, sonunda sesine kavuşmuştu.

Elizabeth şaşkınlık içindeki delikanlıya döndü. “Kardeşinle bana birkaç dakika izin verir misin? Onunla konuşmak istediğim bir şey var. Sanırım balık tutmak için nehre giden birkaç çocuk gördüm.”

Johnny ona baktı. Thom başını sallayıp “Hayır” demek istedi ama başını eğerek onayladı.

Birkaç dakika sonra kapı arkasından kapandı ve yalnız kaldılar. Elizabeth’i tanımayan biri, görüldüğü kadar soğukkanlı ve kendinden gayet emin biri olduğunu düşünebilirdi. Ancak Thom, parmaklarının omuzlarına örttüğü kürk astarlı pelerinin kenarlarını kavrayışından ve nefesinin hafifçe hızlanmasından onun gergin olduğunu anlayabiliyordu.

Bunu hafifletmeye hiç niyeti yoktu. Duvara yaslandı ve kollarını sertçe kavuşturarak beklemeye başladı.

Ella etrafına bakındı. “Demek onca yıl kendini sakladığın yer burasıydı. Nasıl oldu da beni buraya hiç davet etmedin?”

Sanki bunun sebebi ortada değilmiş gibiydi. Ella’nın odaya girdiğinde sanki yeni eteğiyle kazayla çamura basmamak veya kirli bir şeye sürtmemek için takındığı çekingen tavrı Thom’un gözünden kaçmamıştı. Ella rahat değildi ve bu belli oluyordu.

Thom’un boğazı düğümlendi. “Ne istiyorsun, Elizabeth? Söyleyeceğini söyle ve git. Gördüğün gibi, meşgulüm.”

Elizabeth kaşlarını çattı. Burnu tüm bu yıllar öncesine göre pek büyümemişti ve sadece birkaç kırışıklık daha eklenmişti. Thom, onunla hiç bu denli kaba bir şekilde konuşmamıştı ve Ella buna nasıl tepki vereceğini bilemiyor gibi görünüyordu. “Konuşmamız lazım.”

“Konuşacak bir şey yok.”

Elizabeth ona doğru ilerledi. “Neden böyle davranıyorsun? Bana neden bu kadar kırgınsın? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Sana kırgın değilim.”

Ona kırgın olmaya ne hakkı vardı ki? Elizabeth’i, onu bir talibi olarak görmemesinden dolayı kim suçlayabilirdi? Kimse. Thommy onunla bir araya gelmek için o kadar aşağıdaydı ki bu sadece gü-lünç değil, ayıplanacak bir durumdu. Evet, buna hiç hakkı yoktu.

Ama onu suçluyordu. Onu tatlı, nazik, cömert ve komik olduğu için suçluyor ve ona âşık olmaktan kendini alamıyordu. Onu o kadar güzel olduğu için suçluyordu ki ona bakmak bile canını acıtiyordu. Onu sadece arkadaşlığa değil, aşka da layık biri olduğuna inandırdığı için suçluyordu. Onu, önemli olan her konuda kendisiyle eşit olduğuna inandırdığı için. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi bekleyerek harcadığı onca yıl için.

Hiç de kızgın değildi.

Elizabeth ona hep kızdığına olduğu gibi ellerini beline götürdü. “Senin bu kötü ruh hallerini iyi bilirim Thom MacGowan, o yüzden sert bakışlarınla beni yıldıracağını sanma. Sen bir şeye kızdığına ben anlarım.”

Thom kollarını açarak durdu. “Söylediğin gibi, beş yıl içinde çok şey değişti. Belki de beni düşündüğün kadar iyi tanımıyor-sun.” Karanlıkta belli belirsiz görünürken ona doğru bir adım attı. “Belki de gözün korkmalı. Artık aptalca şakalar dikkatimi dağıtmıyor.”

Sesindeki derin ima, şu anda dikkatini dağıtabilecek şeye dair net bir ipucu veriyordu.

Elizabeth’in çenesi yukarı kalktı ama çenesinin altındaki nabzın titremesi, onun anlamazlıktan gelmek istediği kadar habersiz olmadığını Thom’a gösterdi. Thom, belirgin bir şekilde ilkel bir tatmin dalgası hissetti. “Saçmalama.”

Elizabeth’in bunu söylerken ciddi olmadığından kuşkusu yoktu ama sözleri, her şeyi gibi zaten çok sıcak olan öfkesini daha da körükledi. Parfümünün yumuşak, ince kokusu onu şehvetli bir pusla sardı, vücudunu sertleştiren arzu alevlerini körükledi. Ya da belki okşadı demeliydi.

Thom geri adım attı. “Evet, bu çok saçma, tamam. İşte bu yüzden buradan defolup gitmelisin.”

Elizabeth’in onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü. “Ben... Öyle demek istemedim.” Kaşlarını çatı. “Ne demek istediğimi biliyorsun -beni asla incitmeyeceğini- ama beni yanlış anlamaya kararlı görünüyorsun. Ve bir ahmak gibi konuşma.”

“Bir demircinin oğlu gibi mi demek istiyorsun? Fransızca -ya da şu anda konuştuğun diğer dilleri- bilmiyor olabilirim ama

seni çok iyi anlıyorum. İşte bu yüzden birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok.”

Elizabeth ağzını büzdü, belli ki onun kabalığı karşısında sabırlı davranmaya çalışıyordu. “Seni incittiğim için özür dilerim, Thommy.” İncitmek mi? Thom yerin ortasında onu yutacak bir delik açılrsa, bunu memnuniyetle karşılardı. İki hafta önce yeterince aşağılanmamış mıydı? Hayallerini yıkmış, onun için önemli olabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissetmesine neden olmuş ve ona aşırı hassas bir okul çocuğuymuş gibi davranmıştı. “Ama beni hazırlıksız yakaladın. Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum.”

Bunu söylemek bile Elizabeth’i utandırmıştı. Thom, yüzünün onunki kadar kızardığından şüpheleniyordu ve dişleri o kadar sıkılmıştı ki konuşabildiğine şaşırı. “Bu çok açıktı. Ama bu duygularla seni tekrar rahatsız edeceğimden endişelenmene gerek yok. Yanılmışım.”

Elizabeth’in anında yüzü aydınlandı. “O zaman tüm bunları unutup normale dönebilir miyiz?” Gülümsedi. “Seni özledim, Thommy. Sana Fransa hakkında anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki.”

Thom, yıllar önce onun anlattıklarını mutlulukla dinlerdi, aslında dinlemişti de. Fransa’yı ya da gençken bahsettiği diğer yerleri görmek gibi bir arzusu olmamasına rağmen, oralara seyahat eder, orada yaşırdı. Eğer bu onu mutlu edecekse, onun istediği her şeyi yapardı.

Şimdi ona inanamayarak bakıyordu. Onun duygularının bir kandilin fitili gibi açılıp kapanabilecek kadar sığ ve yumuşak olduğunu mu düşünüyordu?

“Normale nasıl dönmemizi öneriyorsun, Elizabeth? Ben kendimi bildim bileli, âşık olduğum -bana âşık olduğunu sandığım- kızın eve dönmesini beş yıldır bekliyorum.” “Aşk” kelimesini

duyunca Elizabeth'in gözleri büyüdü ama Thom durmadı. "Ve eve döndüğünde, düşündüğüm her şeyin yanlış olduğunu öğreniyorum. Bu duygulara karşılık vermemekle kalmıyor, onları 'imkânsız' ve bir 'oyun' olarak görüyorsun. Aptal olabilirim ama ben bile bunun asla eskisi gibi olamayacağını görebiliyorum."

Elizabeth'in gözleri parladı. Onu kızdırmak için çok çaba sarf etmek gerekiyordu ama görünüşe göre bu aptalca yorum başarılı olmuş gibiydi. "Bu kadar inatçı olmazsan hiçbir şey değişmek zorunda değil."

Thom'un yıllardır yerini hatırlaması, onun lordun kızı olduğunu hatırlaması için kendini zorlaması, genç kadını kendisine doğru çekmesini engelledi. Onun yerine eğilip gözlerinin içine baktı. "O güzel mavi gözlerini bir kez olsun aç, Elizabeth. Her şey değişti. Artık ikimiz de bir geleceğin imkânsız olduğunu görüyoruz."

Elizabeth isyan edercesine ona baktı. İnatçı olabilen tek kişi o değildi. "Bu hâlâ arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Evet, öyle." Birkaç dakika boyunca birbirlerine öfkeyle baktılar. Thom'un elleri iki yana açılmıştı, ona dokunmak için can atıyordu. O öfkenin, altında gizlendiğini bildiği tutkuya dönüş-tüğünü görmek istiyordu. Ama ona dokunabilecek kadar yeterli değildi.

İçi acıdı ve arkasını döndü. "Şimdi, izin verirsen, toplanmayı bitirmem gerekiyor."

Ona dokunan Elizabeth'ti. Kadının elini kolunda hissetmesi, tüm tenine uyarıcı bir kıvılcımın yayılmasını sağladı. Yüzündeki öfke kaybolmuştu ve bakışlarında paniğe benzer bir ifadeyle ona bakıyordu. Bu kez Thom, onu rahatlatmak istemedi.

"Ama gitmeni istemiyorum Thommy. Burası sensiz aynı olmayacak." Onu her zaman kötü ruh halinden çıkarabilmişti ve bunu yine yaptı. "Ayrıca, düştüğümde beni kim tutacak?"

Thom, çok uzun zamandır rüyalarına giren, dayanılmaz güzelliğindeki genç kadına baktı. Buna bir son vermeliydi. Onu hatırlayabildiğinden çok daha fazla kez kazadan kurtaran çocuk değildi ve onu ağaçtan düşmekten kurtaran ve bir prensesin eliyle ödüllendirilen bir “şövalye” olmadığından da emindi.

Ama bir gün olacaktı. Bir gün Elizabeth Douglas onu bıraktığı için pişman olacaktı. Bir gün onun nasıl bir adam olduğunu görecekti ve şu anda hissettiği tüm özlem ve çaresizlikle onu isteyecekti ama o zaman çok geç olacaktı.

Gözleri son kez buluştu ve tüm samimiyetiyle, “Biliyor musun Elizabeth, gerçekten hiç umurumda değil,” dedi.

Elizabeth nefesini tuttu ve kısa bir şaşkınlığın ardından sonunda Thom’un dediğini yaptı.

Kapı ardından kapandığında, Thom yatağın ucuna oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Blackhouse Kulesi, İskoç Sınır Bölgesi

Kül Çarşambası, Şubat 22, 1314

ELIZABETH KULENİN PENCERESİNDEN dışarıya bakarak etrafındaki kırsal bölgeyi taradı. Kışın sert soğuğu, ufukta boylu boyunca uzanan kahverengi ve grilerin kesintisiz yayılımından anlaşılıyordu. Galloway'ın yoğun ormanlık yamaçlarında tek bir yeşil yaprak ya da renkli kır çiçeği kalmamış gibiydi. Tek feryat rüzgârinkiydi, bülbüllerin kendine özgü sesi birkaç ay daha duyulmayacaktı.

Robert Bruce tarafından kardeşine bırakılan Douglas mirasının bir parçası olan Blackhouse Kulesi, Ettrick Ormanı'nın kalbindeki bir ırmağın kenarında yer alıyordu. Bu vahşi ve misafirperver olmayan topraklar, William Wallace'tan Bruce'a kadar İskoç "isyancıları" için en gözde üslerden biri olmuştu. Ötesinde Peebles, Selkirk, Jedburgh, Roxburgh ve sınırın İskoçya tarafında sıralanan diğer önemli kasabaların inişli çıkışlı tepeleri uzanıyordu. Onlardan birinde olmak için neler yapmazdı. Tanrım, bu kasvetli, ıssız yerden ayrılmak için nasıl da sabırsızlanıyordu. Bitmek bilmeyen gri günler, her gün aynı yüzleri görmenin monotonluğu, sıkıcı sessizlik... Şehirde her zaman yeni bir şeyler vardı. Her zaman gürültü, eğlence ve heyecan duyulacak bir şey-

ler vardı. Burada, uzak orman kalelerinde, son zamanlarda olan en heyecan verici şey, kürsünün arkasındaki duvarı süslemek için yeni bir duvar halısının tamamlanması olmuştu. Üstelik Elizabeth dikiş sevmezdi bile!

Ama bu çok uzun sürmeyecekti. Dışarıda bir yerlerde Jamie ve adamları, Kral Robert'ın İngilizlere karşı yıldırıncı savaşının bir parçası olarak İskoçya'daki son İngiliz garnizonlarından biri olan Roxburgh Kalesi'ni taciz ediyorlardı. Ekim ayının sonlarında Bruce, bir yıl içinde hâlâ kral olarak otoritesine boyun eğmemiş olan soyluların, topraklarını kaybedeceğini bildirmişti. İngilizlere sadık olan soylulara yönelik tehdit, sonunda Edward'ı harekete geçmeye zorlamıştı. İngiliz kralı buna haziran ayında Berwick Kalesi'nde toplanma çağrısıyla karşılık vermişti. Bruce, aradan geçen ayları yaklaşan savaşa hazırlanmak için kullanıyordu. Kralın ordusu, sınıra yakın yaşayacak kadar talihsiz İngilizlere baskınlar düzenleyip haraç almanın yanı sıra, Edinburgh ve -yakında- Stirling gibi önemli kaleleri kuşatıyordu. Bunun yanında Roxburgh, Jedburgh, Bothwell ve Dunbar gibi hâlâ İngilizlerin elinde olan diğer yerlere erzak gitmesini engellemek için küçük savaşçı grupları (erkek kardeşinin liderliğindeki gibi) gönderiyordu. Bruce'un hepsini kuşatacak kadar adamı ya da kaynağı yoktu. II. Edward kuzeye yürüdüğünde, İskoçya'nın kaleleri İngilizler için birer sığınak olmayacaktı.

Ancak Jamie'nin yaklaşan savaşa hazırlanmak üzere yakında Edinburgh'a çağrılması bekleniyordu ve çağrıldığında onları da yanında götürüleceğine söz vermişti. Savaşı başlatan şiddetli çarpışmalardan sonra, savaş büyük ölçüde durma noktasına gelmişti. Bruce'un binlerce adamının şehri işgal etmesiyle, kuşatma altındaki yüz kişilik İngiliz garnizonunun saldırı korkusu kalmamıştı. Bruce'un kız kardeşlerinden en az ikisi ve maiyetindeki birçok kişinin karısı da orada olacaktı.

Elizabeth bekleyemezdi. Edinburgh Paris değildi, ama Ettrick Ormanı'na göre çok büyük bir gelişme olduğu kesindi.

Sanki uzakta renkli bir sancak ya da bir paltonun altındaki gümüş zırhın parıltısını görebilecekmiş gibi kırları kolaçan etti. Ama bilinçsizce baktığı şey Jamie'nin mavi beyaz arması değildi. Edward Bruce ve adamları da yakınlarda mıydı?

“Birini mi izliyorsun, Ella?”

Elizabeth irkildi ve konuşan kişiye doğru döndü: Kuzeni Leydi Isabel Stewart, Falkirk'te Wallace'la birlikte savaşırken ölen kahraman Bonkyl'li John Stewart'ın kızı ve şu anki İskoçya Vekilharcı 6. Walter'in kuzeniydi. Dördüncü Vekilharç her iki kızın da büyükbabasıydı.

Isabel sırtıttı ve devam etti. “Sör Thomas'ı tüm o sisin içinden bulup çıkarmaya mı çalışıyorsun? Edinburgh'u görebilmek için epey uzun bir yol var.”

• Elizabeth gülümsedi. “Onu yakında göreceğim, Izzie.”

Isabel kolayca ikna olabilirdi ama odadaki diğer kişi için bu geçerli değildi. Joanna, Elizabeth'i çok uzun zamandır tanıyordu. Artık sadece çocukluk arkadaşı değillerdi. Joanna iki buçuk yıl önce Jamie ile evlendiğinde onun yengesi olmuştu. Joanna'nın geçirdiği kazadan sonra zor bir dönemden geçmişlerdi. Elizabeth tüm detayları bilmiyordu ama Jamie'nin korkunç bir şey yaptığını ve Joanna'nın sonunda onu affettiğini biliyordu. Neyse ki birbirlerini neredeyse kaybetmek aşklarını daha da güçlendirmişti. Şanslıydılar.

Joanna, ona çok bilmiş bir bakış attı. “James'ten duyduğuma göre Randolph Edinburgh'u kuşatırken, Edward Bruce da yakında Stirling Kalesi'ni kuşatmaya başlayacakmış.”

Elizabeth bunu çok iyi bilmesine rağmen yüz ifadesini bozmadı. “Bu çok ilginç ama benim için bir önemi yok.”

Joanna kaşlarını çattı. “Öyle değil mi? Hımm.”

Elizabeth bu “hımm”dan hoşlanmamıştı. Joanna her ne bildiğini sanıyorsa, yanılıyordu. Elizabeth pencereden dışarı bakarak çok fazla zaman geçiriyorsa, bunun nedeni canının sıkın ve endişeli olmasıydı. Birini, özellikle de Tommy’yi aradığı ya da beklediği için değil.

Ona ne olduğunu merak ediyordu, hepsi bu. Edward Bruce’la kavga ettiğini duymak dışında, Elizabeth eski arkadaşından üç yıldır hiçbir haber alamamıştı.

Isabel, “Seni rahatsız eden Archie’yle olan tartışman mı?” diye sordu.

Elizabeth onu rahatsız eden bir şey olmadığını söyleyecekti ama ona inanmak istemiyorlarmış gibi göründükleri için omuz silkti. “Biraz,” diye itiraf etti. “Hem Leydi Eleanor hem de Jamie uzaktayken zor oluyor. Jamie beni dinlemiyor.”

“Beni de,” dedi Joanna çarpık bir gülümsemeyle. “Fakat bu on altı yaşında olmak ve her şeyi bilen bir Douglas erkeği olmakla ilgili. O zamanları iyi hatırlıyorum.”

Elizabeth de hatırlıyordu. Sadece kendi itiraf edebildiği bir özlemle kalbi sıkıştı. Her şeyin bu kadar *karmaşık* hale gelmesinden önceydi. Neden Tommy her şeyi değiştirmeye çalışarak mahvetmişti? Oysa olduğu gibi her şey mükemmeldi.

Aralarındaki bağ ve savaşın, uzaklığın ve zamanın etkilerini aşan derin, sonsuz dostlukları onun için çok değerliydi. Tommy onun yoldaşı, sırdaşı ve güven kaynağı olmuştu. Onun hayatındaki tek değişmezdi ve Joanna’yla birlikte eve dönüşün en güzel kısımlarından biriydi. Onun için Tommy, *evdi*. Tommy gittikten sonra Douglas aynı olmamıştı.

Elizabeth onun hep orada olacağını sanmıştı. Altı yaşındayken onu bir ağaçtan (ve bir sürü morluk, soyulmuş diz ve burkulmuş bilekten de) kurtardığında, sekiz yaşında babasının ölü-

münden sonra başını omzuna yaslayıp ağladığında veya üvey annesiyle ettiği kavgalardan sonra onun ergen konuşmalarını dinlerken, Thommy her zaman tam olarak ne söylemesi -veya söylememesi- gerektiğini bilirdi. Hayatının en kötü döneminde, babasının ölümü sonrası Kral Edward ailesini her şeyden mahrum bıraktığında, onları akrabalarından kalacak bir yer dilenmeye mecbur ettiğinde -Isabel'in ailesinin yanına sığınmışlardı- yaşadığı ve şimdilerde dahi tam anlamıyla unutamadığı o korku ve utancı paylaşabildiği tek kişi Thommy olmuştu.

Bu yüzden Thommy'nin itirafları onun için böylesi büyük bir şok olmuştu. Eğer onun için iyi bir evliliğin ne kadar önemli olduğunu bilecek birisi varsa, bu Thommy'di.

Thommy, onun en yakın arkadaşıydı. En azından o öyle olduğunu düşünüyordu. Thommy'nin kendisiyle son konuşmasını düşündükçe küplere biniyordu. Tüm kuralları değiştirmeye çalışan kendisiyken ona nasıl kızgın olabilirdi? Ella, onunla ilgili asla *o şekilde* düşünmemişti ve Thommy'nin kendisine olan duygularının değiştiğine dair hiçbir fikri yoktu. Tanrı aşkına, onu en son gördüğünde on altı yaşındaydı! Hayatta pek de sezgilerinin kuvvetli olduğu bir dönem değildi.

Kendisinin de kabul ettiği üzere yirmi yaşında da pek sezgisi kuvvetli değildi ve Thommy'nin açıklamalarına karşı tepkileri daha nazik olabilirdi. Thommy inanılmaz derecede *gururlu* biriydi ve evlerinde babasının konumuna dair herhangi bir ima karşısında ne kadar alıngan olduğunu Elizabeth biliyordu. Fakat onun itirafı karşısında şaşkına dönmüştü ve kelimeler ağzından pek düşünmeden çıkmıştı.

Fakat Thommy onun ne söylemesini bekliyordu ki? Teklif ettiği şey her raddede imkânsızdı. Elizabeth'in evlenerek klanının güç ve saygınlığını yükseltme görevi bulunuyordu.

Thommy'yi daha önce hiçbir zaman sınıfsal açıdan değerlendirmemişti ama Thommy onu aralarındaki büyük farkı kabul etmeye zorlamıştı. Önemli soyluların kızları demircilerin oğullarıyla evlenmezlerdi. Hatta sadece İskoçya'da değil, tüm Hıristiyan topraklarında. Bu böyleydi. Sadece köylüler "istemek" ve "aşk" gibi şeyler üzerine düşünürlerdi, neyse ki *bunu* ağzından kaçırmamıştı. Thommy'nin böylesi hassasiyetten uzak bir gözlem karşısında nasıl tepki verebileceğini hayal bile edemiyordu. Soylu evliliklerde elbette aşk aranırdı fakat onun evliliğin temeli olması değil, evlilik içerisinde büyümesi beklenirdi.

Ağzını büzdü. Thommy'nin kendisine karşı bu kadar soğuk davranması ve bu kadar kolayca ardına bakmadan çekip gitmesi hâlâ sinirini bozuyordu. Dostluk ve sevgi de bu kadardı işte.

Yine de aralarındaki ilişkinin bu şekilde bitmesinden nefret ediyordu. Bu konuda bir şeyler tamamlanmamış gibi hissediyordu. Belki de bu, içinden atamadığı garip huzursuzluğun sebebiydi. Onu görmek istiyordu, elbette sadece iyi olduğundan emin olmak için. Onun kendisinden nefret etmesi fikrine katlanamıyordu.

Eski arkadaşıyla ilgili düşüncelerini bir kenara iterek yeniden esas konuya döndü. "Yani Douglas'ın inadı on altı yaşından sonra mı değişti? Bunu kardeşime söylemelisin. Jamie hâlâ her şeyi bildiğini sanıyor." Başını iki yana salladı. "Kabul ediyorum, Archie'nin hayal kırıklığını anlıyorum. Ben olsaydım, ben de buradan gitmek için can atardım."

Archie savaşa katılmak istemişti ama Jamie bunu reddetmişti. Sadece çok genç olduğu için değil, bu aynı zamanda çok da tehlikeliydi. İngilizler "Kara Douglas"ın kardeşini -ister öz ister üvey olsun- ele geçirmekten başka bir şey istemezlerdi. Ama Jamie'nin "yakında" sözü, on altı yaşında ama savaşmak için yeterince büyük olan kardeşlerinin sabrını taşııyordu ve Joanna ile Eli-

zabeth, Jamie'nin emirlerini uygulamak gibi zor bir görevle baş başa kalmışlardı. Dün gece Archie'yle bu konuda tartışmışlardı.

“Yani, sen inatçı değil misin?” dedi Joanna gülerek. “Bir ata binip Roxburgh'a ya da Edinburgh'a gitmek isteyen tek kişinin Archie olduğunu sanmıyorum.”

Elizabeth gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Joanna haklıydı. Elizabeth, “Keşke Jamie, Roxburgh'da yaptığı şeyi bir önce bitirse,” dedi. “Artık gençleşmiyorum. Gelecek ay yirmi dört yaşında olacağım. Jamie sonunda onun isteklerini karşılayacak birini bulduğuna göre, artık düğün hazırlıklarına başlamak istiyorum.”

“Belki de kaleyi senin için alabilir?” diye kuru bir şekilde karşılık verdi Joanna. “Bu seni Edinburgh'a çabucak ulaştırır.”

İki kadın da birbirlerine baktı ve kahkahayı patlattı. Jamie'nin kaleleri hileyle ele geçirme konusundaki ünü efsaneleşmeye başlamıştı ama Roxburgh, Sınır bölgesinin en sıkı savunulan kalelerinden biriydi.

Isabel, “Kuzen James'in sana bir koca bulması biraz zaman almış olabilir ama krallığın en önemli adamlarından birini buldu,” dedi. “Üstelik, yeni unvan verilmiş bir kont. Umarım kuzen Walter da benim için bunun yarısını yapar.”

Jamie, Elizabeth'in vasilik ve evlilik haklarını elinde tutarken, İskoçya'nın genç Vekilharcı da Isabel'in haklarına sahipti.

Elizabeth'in keyiften yüzü kızardı, dostları arasında heyecanını saklamaya çalışmadı. Jamie onun için çok iyi bir şey *yapmıştı*, hem de olağanüstü iyi. “Moray Kontesi olacağıma inanamıyorum,” dedi alçak sesle, sanki yüksek sesle söylerse bunu tehlikeye sokabilirmiş gibi.

Jamie, Robert Bruce'un yeğeni ve aynı zamanda yakın arkadaşı ve rakibi olan Sör Thomas Randolph'le bir nişan önerisinde bulunmuştu. Douglas'lar da Bruce'la büyük dedeleri İskoçya'nın

III. Vekilharcı üzerinden akrabalarđ fakat Randolph, Bruce'un annesinin üvey kız kardeşinin oğluydu.

“Yapacak o kadar çok şey var ki, başlamak için sabırsızlanıyorum,” diye devam etti Elizabeth. “Bir kutlama için hazırlık yapmanın heyecanını yaşamayalı çok uzun zaman oldu ve Jamie, kralın düğün ziyafetini kendi kalelerinden birinde yapmak için ısrar edeceğini düşünüyor. Bu, muhtemelen kral olduktan sonraki en büyük kutlama olacak. Müzik, dans, en güzel şaraplar ve yemekler... Yine Paris'te olmak gibi... Bana güzel bir elbise dikilecek, tam olarak ne istediğimi biliyorum, uyumlu ayakkabılar...”

Joanna araya girdi. “Ve bir koca. Müthiş bir düğünden ve güzel bir elbiseden sonra, bir kocan olacak.”

Elizabeth, yengesine kaşlarını çatarak bakarken düğünle ilgili heyecanını gölgelemesine izin vermemeye kararlıydı.

Henüz hiçbir şey belirlenmiş olmasa da Edinburgh'a yolculuk bir formaliteden ibaretti. Birkaç kere Sör Thomas'la görüşmüştü ve uyumlu olmayacaklarını düşünmesi için bir neden yoktu. O, herhangi bir genç kadının kalbini hızla attıracak kadar yakışıklı ve çekiciydi. Burnunu kırıştırdı. Kendi kalbi henüz öyle hızlı atmamıştı fakat birbirlerini daha yakından tanıyınca öyle olacağından emindi. Daha da önemlisi, kralın gözde kuzeni ve bir kont olarak Elizabeth'in güvenliğini hayatı boyunca sağlayacak kadar toprağı vardı. Ne kendisinin ne de gelecekteki çocuklarının bir daha akrabalarının hayırseverliğine ihtiyacı olacaktı.

Bruce'lar dışında, ülkede Thomas Randolph'ten daha önemli bir insan olmayabilirdi. Gerçi Jamie, buna pek katılmıyordu. “Sör Thomas'a dair itiraz edecek bir şey bulmak zor olurdu,” diye belirtti Elizabeth.

Joanna, sessizce katıldı. “Evet, yakışıklı biri. Bunu da biliyor. Kadınlar onu seviyor gibi görünüyor, fakat sen seviyor musun?”

Elizabeth kafası karışmış bir biçimde ona tuhaf bir bakış attı. “Bunun ne önemi var?”

Onun kiminle evleneceği Jamie’nin kararıydı. Jamie, onu hiç zorlamayacak olsa da Elizabeth görevinin farkındaydı.

“Bu çok önemli,” dedi Joanna sessizce. “James’in bu birliktelik olasılığundan heyecan duyduğunu biliyorum, ama seni herhangi bir şeye zorlamasına izin verme. Senin mutlu olmanı isteyecektir, bunu ona hatırlatman gerekse bile.”

Elizabeth anlayışla gülümsedi. Jamie ve Jo artık çok mutlulardı fakat onlar için durumun hep böyle olmadığını bazen unuttuyordu. Jamie kendisinden “aşağı” biriyle “aşk için” evlenmişti fakat hırslı kardeşi için her şey tam anlamıyla kolay olmamıştı.

James’in konumundaki bir erkek için evlilik bir görevdi ve aşk için evlenmek onu halkın sert eleştirilerine maruz bırakıyordu. Bu sadece sosyal düzeni bozmakla kalmıyor, aynı zamanda onurdan ziyade şehvete boyun eğmek olarak görülüyordu. Elizabeth kızardı. Sert ve güçlü ağabeyinin basit arzular uğruna görevini ihmal edeceği kimin aklına gelirdi?

Jamie skandalı iyi atlatmış olsa da buna kralın ödülleriyle dayanabilmişti ve Elizabeth de görevini biliyordu. Ağabeyinin aksine, seçkinliğe giden yolda kılıçla savaşma yeteneğine sahip değildi. Güvenli bir geleceğe giden tek yolu evlilikten geçiyordu.

Elbette kardeşine mutluluğundan ötürü kin beslemiyordu ve Jo’yu da kız kardeşi gibi seviyordu, fakat o yol kendisi için doğru yol değildi. “Sen ve Jamie arasında olan nadir bir şey, Jo. Bizim konumumuzdaki bir kadın için durum öyle değil. Aynı zamanda bu benim için hiç önemli olmadı. Ben sizin gibi romantik biri değilim. Fakat endişelenme, kontu yeteri kadar sevebileceğimden eminim. Sevilmeyecek nesi var ki?”

Joanna tartışmak istemişçesine ona baktı ama ısrar etmemeye karar verdi. Onun yerine ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

“James’i dinlersen, çok fazla. Gerçi siz sağ salım evlenene kadar onun da kendisini öveceğini sanıyorum.”

Elizabeth güldü, Randolph onu bir konuda yendiğinde korkunç ağabeyinin “kendini beğenmiş” şövalyeye karşı nutuklarını birden fazla kez dinlemişti. Bu iki adam birbirlerinin amansız rakipleriydi, her zaman savaşta birbirlerini geçmeye çalışırlardı ama şaşırtıcı bir şekilde aynı zamanda iyi arkadaşlardı.

“Bu kahramanla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Isabel. “Onun hakkında duyduklarımın yarısı doğruysa, etkileyici bir adam olmalı.”

Izzie’nin dileği beklediklerinden daha erken gerçekleşecekti. Sanki bir işaretmiş gibi, aşağıdan gelen toynak sesleri bir atlının geldiğini haber veriyordu.

Birkaç dakika sonra Joanna elinde Jamie’den gelen bir mesaj tutuyordu. Mesajı okumaya başladığında gözleri büyüdü ve “Tanrı aşkına!” gibi bir şeyler mırıldandı.

Yengesi gülmeye başlayana dek Elizabeth endişelenmişti.

“Ne diyor?” diye sordu.

Ona parşömeni uzatırken Joanna’nın gözlerinde mutluluk gözyaşları ve gurur vardı. “Kendin oku ve gör, fakat gelecekteki kocan bunu duyunca pek mutlu olmayacak.”

Elizabeth bunu afallamış halde, şaşkınlık içinde okudu. Sonuna doğru Joanna’nın haykırışına benzer bir çığlık attı ve sevinçle ona sarıldı. Jo haklıydı. Randolph mutlu olmayacaktı. O neredeyse iki aydır Edinburgh Kalesi’ni kuşatma altına tutarken James, Roxburgh Kalesi’ni bir gecede almıştı.

Yanaklarından yaşlar dökülene kadar güldüler. Daha biraz önce esprisini yaptıkları mucizevi kahramanlık gerçek olmuştu. Jamie bir kere daha imkânsızı başarmıştı. Bruce da dahil, kimse-nin beklemediği bir hareketle bir fırsat anını kollamış ve Büyük

Perhiz'in arife günü kutlamalarından önce kaleyi bir manevrayla almıştı.

Elizabeth'e göre en az bunun kadar harika olan şey ise, kalenin yıkımını tamamladıktan sonra ağabeyinin iki hafta içinde Blackhouse'a gelip onlara Edinburgh'a kadar eşlik edecek olmasıydı.

Çok sevinen Elizabeth, haberi Archie ve en küçük kardeşi Hugh ile paylaşmaya gitti.

Onlardan sadece birini bulabildi.

Piç kurusu onunla oynuyordu. Thom önce soldan, sonra sağdan saldırdı ama yüzbaşı her seferinde Thom'un kılıcını ellerinin ustaca bir hareketiyle savuşturdu ve kılıcının düz kısmıyla önce Thom'un omzuna, sonra da kalçasına sertçe vurdu. Antrenman yapmıyor olsalardı kılıcının keseceğini anlamasını sağlıyordu.

Thom'un rakibinin durumdan keyif aldığını görmesi için yüzüne bakması gerekmiyordu. Yüzbaşı, geçen yıl Eoin MacLean'in karısına sarkıntılık etmesini engellediğinden beri onun düşmanıydı. Piç kurusu ona teşekkür etmeliydi. Yüzbaşı, Sör John Kerr, eğer Thom müdahale etmeseydi elle tacizden fazlasını yapacaktı ve yavaş bir ölümle cezalandırılacaktı. Bunun yerine, MacLean'dan yediği temiz bir dayakla paçayı kurtarmıştı.

Fakat yüzbaşı durumu böyle görmüyordu ve Thom'u kötü gösterebileceği her fırsatı değerlendiriyordu, özellikle de şimdi lordları izlerken olduğu gibi.

Geçen üç yılda Thom sessiz sedasız isim yapıyordu ve Carrick Kontu, Edward Bruce bunu fark etmişti. Kralın sağ kalan tek erkek kardeşi, Thom'un gelişimini kişisel olarak yakından izliyor ve geç başlangıcı ve mütevazı kökenine rağmen ona ordusunda yükselebileceğini söylüyordu. Bu yüzbaşının düzen anlayışına ters geliyordu ve kontun adam kayırmacı tutumu onun nefretini daha da artırıyordu.

Thom bunun için acı çekmişti. Üstelik sadece yüzbaşı tarafından da değildi. Son üç yıl boyunca her türlü aşağılanmaya maruz kalmış, kökeniyle ilgili sayısız kaba yorum duymuş ve bir “köylünün” savaş meydanında doğmuş adamlarla rekabet edemeyeceğini kanıtlamak için onu yıpratmak üzere hesaplanmış her türlü angaryaya ve fiziksel zorluğa katlanmıştı. Hatırlayabildiğinden çok daha fazla kez bırakmak istemişti -genellikle zedelenmiş ve hırpalanmış kasları yanarken, vücudunun her deliğinden ter akarken ve ağzına bir ağız dolusu daha çamur alırken- ama eve yenilgiyle dönme düşüncesi onu her zaman durdurmuştu. Bu yüzden acı çekmiş, katlanmış ve sonunda onların gönülsüz saygısını kazanmıştı. En azından çoğunun.

“Belki de çekice sadık kalmalısın,” diye alay etti yüzbaşı. “Kılıç bir şövalyenin *asil* silahıdır. Kılıcını nasıl kullanacağını öğrenmezsen kaba kuvvet seni çok ileri götürmez.” Thom, kökeniyle ilgili küçümseyici sözlerle alışkındı ve yemi yutmadı, bu da sadece yüzbaşayı kızdırmaya yaradı. “Yine mi?” diye sordu Kerr (ya da adamların ona taktığı isimle “Cur”), kılıcını önünde, savunma pozisyonunda tutarak. Thom çenesini sıktı ve ellerini şakağının sağ tarafına doğru kaldırarak saldırıya hazırlandı.

“Bu kadar düşünme,” diye etrafta izlemek için toplaşan adamlardan biri telkinde bulundu.

Thom’un sorunu tam olarak buydu. Güç veya yetenekten yoksun değildi fakat üç yıllık sürekli eğitimin ardından bile gençliklerinden beri kılıç tutan adamların kaslarına kazınan o içgüdüsel hareketleri oturtamamıştı. Thom bunu söylemekten ne kadar nefret etse de yüzbaşı haklıydı: Kaba kuvvet onu ancak buraya kadar getirebilirdi. Bu yüzden her fırsatta kendisini Kerr’in küçük düşürmelerinin hedefi haline getiriyordu. Yüzbaşı bir piç olabilirdi fakat bir kılıç nasıl tutulur, biliyordu.

Thom sadece iyi olmak istemiyordu, en iyiler arasında olmak istiyordu. Eğer bu, on beş yıllık eğitimi birkaç yıla sıkıştırmak ve yüzbaşının hakaretlerini ve alaylarını dinlemek anlamına geliyorsa, buna seve seve katlanacaktı. Ne gerekiyorsa yapacaktı.

Thom amansız bir kararlılıkla, konuşan adamın tavsiyesine kulak verdi ve öne doğru adım atarken çok fazla düşünmemeye çalıştı. Ellerini, sanki alttan bir hamle yapacakmış gibi çevirdi, ama son anda bileğini döndürüp aşağı doğru bir hareket yaptı. Yüzbaşı kandıramayacak kadar iyiydi. Kerr darbeyi engelledi ama o engellediğinde Thom tepki verdi, kılıcın kenarını yüzbaşının kılıcının üzerinden kaydırды ve kaburgalarına dokunarak bir kesik aldığını gösterdi.

Thom memnuniyetini belli etmedi ama Kerr'in öfkeli yüz ifadesinden her şey anlaşıyordu.

Adamlardan birkaçı alkışladı ve tezahürat yaptı. Rütbesine rağmen yüzbaşı kaba bir palavracıydı ve kampta pek sevilmezdi.

Aralarındaki en önemli seyirci alkışladı. Bitirdiğinde Carrick, Thom'u yanına çağırdı. "Fena değil, MacGowan. Görüyorum ki kılıç becerilerini geliştiriyorsun."

Thom başım sallayarak övgüyü kabul etti. "Yüzbaşı bana çok şey öğretti."

Carrick sert bir biçimde kaşını kaldırdı. "Biraz diplomasi öğrendiğini de görüyorum. Belki de bir şövalye olabilirsin," dedi, ağzını hafifçe bükerek. "Tabii ata binme kabiliyetin de ilerlediyse, öyle değil mi?"

Thom, yüzünü buruşturduğunu gizleme zahmetine girmedii. Atlara (ve onların da kendisine) yakın olmaması, pek de gizli bir şey değildi. Ata biniyordu ama tamamen cesareti ve kararlılığı sayesinde. "Ne yazık ki hayır, lordum."

Carrick kahkahalarla güldü ve onun sırtını sıvazladı. "Sana evcilleştirecek tatlı bir kısırak bulacağız. Bu da beni yeniden dü-

şündürüyor.” Thom’a bilmiş bir bakış fırlattı. “Birkaç gün önceki kahramanlıklarınla ev sahibemizi oldukça etkiledin.”

Thom, Edward Bruce’un espri girişimi karşısında biraz irkildi. Kamptaki çoğu erkek gibi Carrick de konu kadınlar hakkında konuşmaya geldiğinde kaba olabiliyordu. Koca Thom, kampta kadınlar hakkında söylenenlerin dörtte birini Thom’un söylediğini duysa onun derisini yüzerdi. Thom düşük bir soydan geliyor olabilirdi ama genç kızlara -tüm genç kızlara- saygılı davranacak şekilde yetiştirilmişti. Sözde şövalyelik kurallarına rağmen, Thom’un gördüğü kadarıyla, tüm şövalyeler bu kurallara uymuyordu.

Ama Carrick o kadar da kötü değildi. Thom pek çok adamın kralın ikinci adamından hoşlanmadığını biliyordu ama o, onlardan biri değildi. Edward Bruce asabi ve vurdumduymaz olabilirdi ama aynı zamanda savaş alanında cesur, sert ve saldırgandı. Ağabeyinin gölgesinde kalsa ve zaman zaman kıskançlık duysa da Thom, belki de onu anlıyordu. Her zaman yukarıya bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

“Önemli bir şey değildi lordum,” dedi Thom.

“Leydi Marjorie öyle düşünmüyor. Keşke ben de görseydim. Gerçekten oraya kadar tırmandın mı?” Kont, kule evinin eğimli çatısının omurgasını işaret etti.

Rutherford Kalesi, bölgede yaygın olan, basit taş kule şeklindeki bir yapıya sahipti. Kont ve adamları için İngiltere’ye akınlar düzenledikleri ve Jedburgh’daki garnizonu taciz ederek erzak girişini engelledikleri sırada bir üs görevi görmüştü.

“Göründüğünden daha kolay, lordum.”

Edward Bruce ona delirmiş gibi baktı. “Kedi oraya nasıl çıktı ki?”

Thom omuz silkti. “Leydi Marjorie çocuklardan birinin onu surların etrafında kovaladığını ve kedinin de kaçmaya çalıştığını söyledi. Muhtemelen aşağı inmeye çalışamayacak kadar korkmuştur.”

“Nedenini merak ediyorum,” dedi Carrick kuru bir sesle. “Bir kedi için boynumu tehlikeye atmayacağıma eminim ama Leydi Marjorie minnettar. *Hem de çok* minnettar. Güzel dul, Yorkshir’deki topraklarına giderken ona eşlik edecek adamlar arasında senin de olmanı istedi.” Thom hemen yanıt vermeyince ekledi: “Bana özellikle ordudaki konumunun ne olduğunu ve evli olup olmadığını sordu. Ona en gelecek vaat eden askerlerimden biri olduğunu ve henüz evlenmediğini söyledim. Hanımefendi kesinlikle ilgileniyor. Doğru hamleler yaparsan ‘vezirini’ ele geçirip birkaç ay içinde bu kalenin lordu olursun.”

Leydi Marjorie’nin kendisine gösterdiği ilgiye ve imalı, hafif dokunmalara bakınca Thom, kontun haberlerine şaşırمامıştı. “Teşekkürler, lordum. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ne zaman yola çıkıyorum?”

“Yarından sonraki gün.”

“Baskınlar için bana burada ihtiyacınız olmayacak mı?”

Carrick başını salladı. “Stirling için hafta sonunda yola çıkacağız. Bizimle orada buluşursun.” Kont duraksayıp onu düşünceli bir şekilde süzdü. “Beni şaşırtıyorsun, MacGowan. Zengin bir eş için daha mutlu olacağını düşünüyordum. Hırslarına ilişkin gizli saklı davranmadın. Bu birliktelik adamlar arasındaki yerini yükseltecek ve şövalyelik için yolunu çok daha kolay bir hale getirecek. Bu iyi bir eşleşme. Senin konumunda bulunan herhangi birinin umabileceğinden de iyi, sanırım suratın da buna yardımcı oluyor. Kadınlar arasında ne kadar popüler olduğunu fark ettim.” Bunun hakkında pek söylenecek bir şey olmadığı için Thom yorum yapmaktan sakındı. Carrick kaşlarını çatı. “Yapmayı umduğun başka bir eş seçimi mi var?”

Thom başını salladı. “Hayır, lordum. Ben mutluyum, çok mutluyum,” diye eklerken tepkisinden dolayı kendisine kızmış-

* İngilizcede “queen”, vezir ve kraliçe anlamına gelir. Burada kelimenin çift yönlü kullanımı söz konusudur. (e.n.)

tı. Carrick haklıydı, şansından ötürü çatılara çıkarak bağırıp çağırması gerekirdi. Leydi Marjorie Rutherford, Peebles yakınlardaki bu kale de dahil olmak üzere sınırın iki tarafında da önemli miras toprakları olan saygıdeğer bir şövalyenin duluydu. Thom'un konumundaki biri için bu iyi bir eş seçimiymi, aslında *muhteşem* bir eş seçimiymi.

Leydi Marjorie, yaklaşımlarında biraz cüretkâr davransa ve ona çok bağlı olduğu kedisini hatırlatsa da (çocuklarından daha fazla, bunu göz ardı edemiyordu), oldukça genç, çekici ve anladığı kadarıyla mükemmel bir sohbet kadınıydı. Leydi Marjorie umduğundan çok daha fazlasıydı.

Thom, artık aşk acısı çeken bir aptal değildi. Kırk bir kalp güçlü bir göz açıcı olduğunu kanıtlamış, onu tüm yanılsamalarından kurtarmıştı. Nerede durduğunu ve yükselmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. İyi bir evlilik -iyi bir birlik-telik- bunun bir parçasıydı.

Elizabeth bunu ona iyi öğretmişti. Thom geçmişi pek düşünmezdi. Hayatma devam etmişti. Ama onu düşündüğünde, artık öfke ve acı duymuyordu. Artık en ufak bir dokunuşla içini acıyla çılgılık attıran, taze ve cerahatli bir yara değildi. Hayır, şimdi daha çok donuk bir kayıp ve hayal kırıklığı duygusuydu. Kalbinde asla doldurulamayacak bir boşluktu.

Onu suçladığından falan değildi. Onun kendisine potansiyel bir talip olarak bakacağını düşünmek için yarı deli olmalıydı, duygularına karşılık vermiş olsa bile. Elizabeth sıradan bir baronun dul eşi değildi. O bir Douglas'tı. Her şeyiyle birlikte.

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Ne yazık ki tüm geçmişini ya da tüm Douglas'ları geride bırakamamıştı. Ne zaman arkasını dönse eski dostu, şimdiki düşmanıyla karşılaşıyor ya da Kara Douglas'ın savaş meydanındaki inanılmaz başarılarının hikâyesini dinlemek zorunda kalıyordu. Bundan bıkmıştı artık.

Joanna, “Sör” James’i affetmiş olabilirdi ama Thom o kadar affedici değildi.

Belki de Yorkshire’a yolculuk birden fazla açıdan bir nimet olacaktı. İngiltere’de Kara Douglas’tan saygı değil korku duyuluyordu, büyük bir kahramandan çok öcü rolündeydi.

Bu sefer çok daha hevesli bir şekilde, “Hazır olacağım lordum ve Leydi Marjorie’ye eşlik etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi. “Bu fırsatı tepmeyeceğimden emin olabilirsiniz.”

Carrick başını salladı. “Güzel. Eğitimine devam et.”

Thom uzaklaşmaya başladığında bir yaver Carrick’e resmi bir mektup verdi. Thom birkaç adım atmıştı ki Carrick onu geri çağırdı. “MacGowan, bekle.” Parşömeni okumayı bitirdi ve kâğıdı aşağıya doğru indirdi. “Ne yazık ki senin güzel dulun beklemesi gerekecek.”

“Lordum?”

“Görünüşe göre, Douglas bir mucizeyi daha başardı.” Eğer Douglas’lara ait bir kahramanlığı dinlemekten Thom’dan daha fazla nefret eden biri varsa bu Edward Bruce ve belki Thomas Randolph’tu. “Roxburgh Kalesi’ni ele geçirmiş ve bize de gidip ona yerle bir etmesinde yardım etme emri verildi.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARCHIE’NİN KESİNLİKLE açıklama yapması gereken şeyler vardı. Elizabeth o zamana kadar çok yorulmuştu.

Elizabeth, ertesi sabah geç saatlerde Joanna ve kardeşi Richard’la beraber Roxburgh Kalesi’nin kapısından geçtiklerinde bitkin haldeydi. Ona inmesi için birinin yardım etmesini beklemeden attan indi ve ürkmüş bir şekilde elini bel çukuruna koydu. On altı yaşındaki yaramazın gerçekten de hesap vermesi gereken çok şey vardı. Sadece yorgunluğu için değil, son zamanlardaki en berbat gecelerinden birinin ardından sırtında oluşan kramp yüzünden de. Yer, bir buz kütlesi kadar sıcak ve rahattı. Neyle karşı karşıya olduğunu bilseydi, kaçak kardeşini Roxburgh’a kadar takip etmeye bu kadar hevesli olmayabilirdi.

Dudakları bükülmüştü. Kimi kandırmaya çalışıyordu? Uzun yolculuk, sırtındaki ağrı ve uykusuzluk biraz heyecan yaşama ihtimaline değmişti. Elbette yaramaz kardeşini geri almak istiyordu ama o buradayken Jamie’nin önemli kaleyi ele geçirmesini kutlamak için bir iki ziyafet verilirse çok da hayal kırıklığına uğramayacaktı.

Elizabeth, haberci gelmeden kısa bir süre önce Archie'nin ata binip gittiğini öğrenince hemen atını hazırlatmış ve onun peşinden gitmişti. Üvey kardeşlerinden birini ilk kez yakalayıp, kulağından tutup geri getirmek zorunda kalmıyordu (on beş yaşındaki Hugh da diğer Douglas erkekleri kadar inatçı ve dik kafalı olduğunu kanıtlıyordu). Bu seferki fark, Archie'nin nereye gittiğini bilmesiydi.

Elizabeth bunu tehlikeli bulmuyordu. İskoçya'da İngiliz otoritesinden geriye kalanlar birkaç kaleye indirgenmişti: Bothwell, Berwick, Jedburgh, Dunbar, Stirling ve Edinburgh. Bruce ve Randolph'un son iki kale etrafındaki kuşatma ablukaları, garnizonların ayrılmasını engellemiş, böylece etrafı yıllardır olmadığı kadar güvenli hale getirmişti. En azından 2. Edward'ın İskoçya üzerine tekrar yürümekle tehdit ettiği haziran ayına kadar.

Yine de yanına bir muhafız almıştı ki bu iyi bir şeydi, çünkü Selkirk'ün doğusunda devriye gezen bir grup İngiliz şövalyesi görmüşlerdi. Joanna'nın en büyük kardeşi (bir başka Thomas) Jamie'yle birlikte savaşıyordu ama yirmi yaşındaki Richard, Jamie'nin kaleyi savunmak için geride bıraktığı bir avuç savaşçıdan biriydi.

Adamlar çoğunlukla gereksiz bir önlemdi. İngilizler "perili" Ettrick Ormanı'na girilmemesi gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Buranın Bruce'un kötü şöhretli Hayalet Savaşçıları'nın ini olduğu söyleniyordu. Bu adamlar elbette hayalet değillerdi ama olağanüstü savaşçılardı. Kimlikleri gizemle örtülüydü ama James Douglas'm kız kardeşi olarak Elizabeth, eşsiz bir bilgi erişimine sahipti. Kapıları dinlemek kesinlikle ona göre değildi ama yine de bu, aydınlatıcı olmuştu.

Elizabeth ve Richard'a eşlik eden ikinci bir silahşor daha vardı ama St. Boswell's ve Newtun yoluna vardıklarında hâlâ Archie'ye yetişemeyince Elizabeth onu Blackhouse'a geri göndermiş ve Joanna'ya Roxburgh'a gitme planlarını bildirmişti.

Archie'nin onlardan kaçabilmiş olmasının tuhaf olduğunu düşünerek kaşlarını çatı. On altı yaşındaki kardeşi, beceri ve kurnazlıktan çok, tutku ve dürtülere sahipti. Richard onun izini kolayca bulmuş ama Selkirk'te kaybetmişti. Archie'nin hava karardığında duracağını varsayarak geceyi birkaç saat geçene kadar yollarına devam etmişlerdi. O sırada Roxburgh yolunu yaralamışlardı ve Elizabeth geceyi orada geçirmeye ve yolun geri kalanını sabah at sürerek tamamlamaya karar vermişti.

Dizginleri bir ahır çalışanına verdikten sonra Elizabeth, kendisi gibi yorgun görünen Richard'a döndü. "Yiyecek bir şeyler bul ve biraz dinlen. Eminim geri dönmeden Jamie bize dinlenmemiz için birkaç gün izin verecektir."

Hissettiğinden daha özgüvenli konuşuyordu. Ağabeyi onu hemen geri göndermezse şanslı sayılırdı. Jamie -kendi deyimiyle- "İskoçya'nın yarısını" (ki bu abartıydı, çünkü en fazla dörtte biri kadardı) sadece tek bir adamın korumasında kat ettiği için şüphesiz ona çok kızacaktı. Ama ona hatırlatmak istediği gibi, bu onun kendi hatasıydı. Jamie'yi Archie'nin aptalca bir şey yapacağı konusunda uyarmıştı ve Leydi Eleanor İngiltere'deki akrabalarını ziyaret ederken kardeşlerinin sorumluluğunu ona bırakan da oydu. Ayrıca, ona ata binmeyi öğreten Jamie'ydi ve kırık alanlardan nasıl yararlanacağını bilen tek Douglas da o değildi.

O ve Richard ana yollardan uzak durmuşlardı ve uzaktan gördükleri bir grup İngiliz dışında, seyyar satıcılar ve hacılardan daha tehlikeli bir şeyle karşılaşmamışlardı. Melrose ve Dryburgh'un önemli manastırları bu kadar yakınken hacılar, bu yolların her yerindeydi.

Richard pek bir itirazda bulunmadı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olmadığından emin misiniz? Kardeşimi bulmak ve kalenin ele geçirilişinin tüm ayrıntılarını öğrenmek istiyorum." Başını iki yana salladı. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum."

Elizabeth sırtıttı. “Archie gibi konuştun, ama evet, git kardeşini bul. Ben de kendi kardeşlerimi bulayım, ikisini de.”

Richard ona mahcup bir şekilde gülümsedi. Joanna gibi o da sarışındı ve soyunda kesinlikle Vikingler vardı. “İtiraf etmeliyim ki delikanlı beni etkiledi. Binicilik ve izini kaybettirme konusunda beklediğimden daha yetenekli.”

Elizabeth de aynı şekilde düşünüyordu. Richard, aceleyle kışla olduğunu tahmin ettiği yöne doğru giderken kaşlarını tekrar çatı. Dün geceki kutlama çok uzun sürmemiş olmalıydı -kutsal bir gün *olmalıydı*, diye düşündü- çünkü avlu çoktan hareketlenmişti.

Onları içeri alan görevli, kimliğini açıkladığında yaşadığı şoktan nihayet çıkıyordu. Ona Kuzey Kulesi’nde bulunan erkek kardeşine kadar eşlik etmeyi teklif etti ama Elizabeth reddetti. Ağabeyinin sinirlendiğini ne kadar az kişi görürse o kadar iyiydi.

Elizabeth yirmi üç yıl boyunca pek çok güzel kale görmüştü ama Fransa’daki muhteşem saraylar da dahil olmak üzere Roxburgh en iyiler arasındaydı.

Tweed ve Teviot nehirleri arasındaki bir tepede yer alan, üç tarafı hendekle çevrili kalenin büyük bir zindanı ve sekiz -saymıştı- kulesi vardı. Kalenin etrafındaki perde duvar otuz fit yüksekliğinde ve sekiz fit kalınlığında olmalıydı. Kale başlı başına surlarla çevrili bir şehirdi. Avludan geçip etkileyici Kuzey Kulesi’ne doğru yürürken ağabeyinin başardığı şeyin büyüklüğü daha iyi anlaşıyordu.

Yüce Tanrım, bunu nasıl yapmıştı? Ağabeyinin bu devasa kaleyi altmış adamla ele geçirdiğine inanamıyordu. Ayrıntıları duymak isteyen tek kişi Richard değildi.

Büyük dairesel kuleye yaklaştıkça vurma sesleri de artıyordu. İçeri girdiğinde onu karşılayan toz bulutundan Jamie’nin hiç vakit kaybetmediğini anladı. Adamları çoktan kaleyi yıkmaya başlamıştı.

Bunun neden yapılması gerektiğini anlasa da böyle bir mimari şaheserin yok edilmesi gerektiğini düşünmek üzücüydü. İngilizlerin hanesine bir günah daha eklenmişti. Sahibi tarafından, aynı nedenle yıkılmış olan evini, Douglas Kalesi'ni düşünmek hâlâ canını acıtiyordu.

Üç yıl önce Jamie kaleyi İngilizlerden geri almış ve düşman tarafından tekrar yağmalanmasını önlemek için yıkmıştı. Evini böyle bir şekilde kaybetmek korkunçtu. Haftalarca Jamie'ye kırılmış ve öfkelenmişti ama sonunda hoşuna gitmese de bunun arkasındaki nedeni anlamaya başlamıştı.

Bir muhafız odası olması gereken yerde duran Elizabeth etrafına baktığında kürekli, çekiçli ve kazmalı adamlardan başka bir şey görmedi. Jamie kesinlikle burada adamlarıyla buluşmuyordu. Yanlış kuleye gitmiş olmalıydı.

Geri geri gitmeye başladığında bir şeye gözü takıldı. Veya daha ziyade *birisine* gözü takıldı.

Aman Tanrım! Kan vücudundan çekilir gibi oldu ve sonra derisini karıncalandıran garip, bulanık bir sıcaklıkla geri aktı. İşçilerden biri çalışırken gömleğini çıkarmıştı. İriyari bir adamdı ve çok güçlü kasları vardı. Sırtını ona dönmüştü ve elindeki aleti her sallayışında -bakışlarını ayırıp bakabildiği zaman çekiç olduğunu fark etti- ağır, kalın kasları gövdesinin her yerinde dalgalanıyordu. Geniş omuzları, dar beli ve şişkin kolları boyunca. Gözleri adamın kollarına sabitlendiğinde nefesi kesildi. Koçbaşı kadar güçlü görünüyorlardı, onun gerçekten çekice ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

Kaba kuvvetin ve saf fizikselliğin ilkel gösterisi karşısında yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Verdiği tepki mantıklı değildi. Utanması için hiçbir neden yoktu. Gömleksiz başka kaslı adamlar da görmüştü. Gerçi hiçbiri bu kadar... değildi.

Ama bunun utanç olmadığını, başka bir şey olduğunu fark etti. Utanç diğer kısımlarını ısıtmıyor ve vücudunun bacaklarına ağır gelmesine neden olmuyordu. Utanç nefesini tutmasına ve nabzının hızlanmasına neden olmuyordu. Utanç onu titretmiyordu.

Birden ağzının açık kaldığını fark ederek başka tarafa baktı. Ama adamın kolundaki bir şey dikkatini çekti ve dönüp bakmasına neden oldu. Sol ön kolunda yaklaşık üç santim uzunluğunda ve yarım santim genişliğinde kırmızı bir yara izi vardı. Sıcak bir demir parçasının yakması sonucu oluşabilecek bir yara iziydi.

Kaşlarını çattı, daha önce fark etmediği ayrıntıları inceledi. Uzun boyluydu. Neredeyse ağabeyi kadar uzundu, 1.80'in 4-5 santim üzerindeydi, ki bu nadir rastlanan bir durumdu. Koyu saçları dalgalı olup olmadığını belli etmeyecek kadar kısa kesilmişti fakat neredeyse siyahtı. Midesindeki o telaşlı his, omurgasında uğuldadı. O olamazdı...

Fakat aslında olabilirdi. Adam arkasını döndü ve acı verecek derecede aşına olduğu o delici mavi gözler Elizabeth'i yere mühürledi.

Thommy! Aman Tanrım, bu *oydu*! Ancak ne kadar... *farklı* görünüyordu. Çarpılmış bir şekilde bacaklarının büküldüğünü hissetti ve bir direğe dayanmak için elini kaldırdı.

Bu bir hataydı.

Thom hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. James Douglas'ın sürekli artan inanılmaz hikâyeler cephaneliğine inanılmaz bir tane daha eklemesi ve onun bu zaferin tadını çıkarmasını izlemek zorunda kalmak mı, yoksa bu hikâyeden sonra ortalığı temizlemek için tüm o yıpratıcı işleri yapmak zorunda kalmak mı?

Kaba kuvvetin her şeye rağmen bir değeri olduğu ortaya çıkmıştı, özellikle de iş kaleleri küçümsemeye geldiğinde. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, kaleler birbiri ardına herkesin "Bruce" dediği adamın eline geçerken, Thom gerçekten de çok değerliydi.

Eğer bir asker olarak çekiçten kaçmayı düşündüyse, başarısız olmuştu. Hem de iki kere. Sadece duvarları yıkmak için sallamakla kalmıyor, dört toynaklı şeytanlardan birini satın almaya yetecek kadar para kazanmak için fırsat buldukça silah tamiri gibi ufak tefek işler yapıyordu. *Bir savaş atı.*

Çekiç sallamaları arasında tüyleri ürperiyordu.

Şeytan'ın döllerinden birine binmesi yetmezmiş gibi, bir de onun üzerinde savaşmayı öğrenmesi bekleniyordu. Tanrım, iki eli dizginleri kavrarken bile yerinde durmakta yeterince zorlanıyordu. Sanki Thom etrafta olunca en uysal yaratık bile boğa gibi bir aygıra dönüşüyordu. Burada bindiği midilli bile onu üzerinden atmaya çalışmıştı.

Dün gece geç saatlerde vardığında, berbat bir ruh hali içindeydi. Bu ruh hali, günün kahramanıyla -hatta Douglas'ın yaptıklarından sonra, muhtemelen yılın kahramanıyla- yüz yüze geldiğinde hiç düzelmemişti..

Yılın değil belki de on yılın.

Yok yok, çağın, kahretsin.

Son birkaç yıldır Bruce ve adamları tarafından kalelerin geri alınmasında bazı dramatik hile ve kurnazlık hikâyeleri yaşanmıştı -Douglas Kalesi'nde Jamie'nin, Linlithgow'da Randolph'un (James'in yardımıyla) ve Perth Kalesi'nde Bruce'un kendisi de dahil olmak üzere - ama bu şimdiye kadarki en büyük, en önemli başarıydı. Belki de herkesi şaşırttığı için daha da önemliydi.

Bruce'u bile.

Kaleye yapılan saldırı haydutça bir görevdi. Douglas garnizonu izlemiş, bir fırsat görmüş ve bunu değerlendirmişti.

Edinburgh Kalesi kuşatma altındayken, Roxburgh'daki garnizon Bruce'un dikkatinin o yöne odaklandığını varsaymıştı. Öyleydi ama Douglas'ınki değildi. Et yemeye veda edilen Büyük

Perhiz Arife Günü Karnavalı'nı fırsat bilen Douglas ve yaklaşık on üç adamı siyah pelerinler giyerek gizlenmiş, otlayan öküzlerin arasına karışmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bir tarlayı geçmiş ve yeni icat ettikleri ip merdivenlerle surlara tırmanmışlardı. Hazırlıksız yakalanan garnizonun çoğu teslim olmuştu. Aralarında kalenin Gaskonyalı muhafızı Guillemmin Fiennes'in de bulunduğu bir avuç adam kulelerden birine sığınmaya çalışmış, ancak Highland'li Nişancı Gregor MacGregor'un milyonda bir isabetle attığı ok, bir ok yarığından dışarı bakmaya çalışan komutanı gözünün altından vurmuştu.

Teslim olmuştu ve garnizonun yenilgiyle İngiltere'ye geri dönmesine izin verilmişti.

Thom kaşlarını kaldırmıştı. Douglas bunu fark edip bir sorun olup olmadığını sormuştu. Bunun üzerine Thom alaycı bir tavırla tüm kilerlerin dolu olup olmadığını sormaktan kendini alamamıştı. Jamie'nin en ünlü "karanlık" eylemine bir göndermeydi bu, İngiliz garnizonunun cesetlerini Douglas Kalesi'nin kilerine atıp ateşe vermişti.

Douglas öfkeden deliye dönmüş ve Thom bir an için tekrar kavga edeceklerini düşünmüştü. Düşüncelerini kendine saklamak ve "lord"un sözünü dinlemek zorunda kaldığı onca zamandan sonra, bunu memnuniyetle karşılayabilirdi. Douglas'a karşı kılıçla iki dakika bile dayanamazdı ama iş kavgaya gelince herkesle başa çıkabilirdi.

Vahşi bir güç.

Evet, o buna sahipti, bu yüzden Douglas'ın onu görmezden gelip Carricke dönerek adamlarının çekiçleri ve diğer aletleri nerede bulabileceklerini söylemesi ve kendisinin de bölgedeki soyluların ve diğer toprak sahiplerinin bağlılığını kabul etmek için salona gitmesi onu kızdırmıştı.

Thom elindeki çekiçle duvarın bir bölümüne güçlü bir darbe daha indirdi ve bir çatırtı duydu. Güzel... Sonunda gevşemeye başlamıştı.

Bütün sabah duvarın bu kısmı üzerinde çalışmışlar, altına derin bir hendek kazmışlar, sonra da çekiç ve kazmalarla taşı gevşetmişlerdi. Ahşap destekleri ateşe vermeye neredeyse hazırdılar. Biraz şansla, her şey bükülecek ve kendi içine çökecekti. Ama bu hiçbir şekilde kesin değildi. Sadece her şey çöktüğünde yeterince uzakta olmayı umuyordu.

“Dikkat et,” dedi adamlardan birine. “O bölüme çok sert vurmak istemezsin. Zaten zayıflamış durumda.”

Adam durup ona baktı ve gözleri Thom’un omzunun üzerinden bir şeye kaydı. “Eğer bu kız gerçekse, bana sana baktığı gibi bakması için sol taşığımı verirdim. Senin mi?”

Thom omzunun üzerinden baktı ve donup kaldı. Karşılaştığı manzara o kadar beklenmedikti ki kendini hazırlayacak zamanı bile olmadı. Bir an için yine kuleye bakıp bir prenses gördüğünü sanan o çocuk olmuştu. Ve tüm özlem, tüm hayranlık, tüm duygular sağanak bir dalga halinde ona geri geldi.

Ella.

Hatırlayınca kaskatı kesildi. Hayır, Ella değil, Elizabeth. Ona göre Leydi Elizabeth. Hayatının o kısmı sona ermişti. “O benim değil.”

Hiç olmamıştı.

Ama onun burada ne işi vardı? Çalışma alanının ortasında, lanet olsun! Her yerde dengesiz duvarlar vardı; bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil miydi?

Ve neden ona sanki hayvanat bahçesindeki bir canavarmış gibi bakıyordu?

Elizabeth sersemlemiş gibi sallanmaya başladı. İçgüdüsel olarak -daha önce pek çok kez yaptığı gibi- onu yakalamayı düşünerek ileri atıldı. Ama o, çok uzaktaydı.

Onun ne yapacağını anlamış olmalıydı, çünkü genç kadın kendini bir direğe yaslamak için uzandığında ona doğru koşmaya başlamıştı bile. Dengesiz bir duvarı desteklemek için dikilmiş bir direk.

Yoldan çekilmesi için bağırdı ama artık çok geçti. Yavaşça ilerleyen bir dehşet içinde duvarın bir bölümünün yıkılışını izledi.

Toz, kaya ve molozlar üzerine doğru uçarken, orada öylece donakaldı.

Aman Tanrım, taş kafasına çarpacaktı. Kalbi boğazına düğümlenen Thom, öne atılarak onu sertçe itti ve yere düşürdü.

Sert bir şekilde düştüler, Thom'un vücudu Elizabeth'in üstünde düşecek taşın şiddetini almak için korunaklı bir biçimde duruyordu. Büyük bir taş omzunun ucuna çarptığında acıyla inledi. Birkaç ufak taş daha sırtına, bacaklarına ve kafasını koruyan koluna düştü. Bir dahaki sefer miğferini çıkarmaması gerektiğini hatırlayacaktı. Fakat bu çok terleten bir işti ve o da çok terliydi...

Terli.

Ah, lanet olsun. Birdenbire iki şeyi aynı anda fark etti. Ortalık sakinleşiyordu, kız güvendeydi ve o da fantezilerinden birini gerçekleştiriyordu.

Bir sürü fantezisi vardı.

Ama en sevdiklerinden biri, özellikle de Douglas'tan ayrıldıktan sonraki ilk birkaç ayda, onu tekrar o beyaz elbisenin içinde görmek ve kirli ellerini üzerinde gezdirmekti. Tüm bu bozulmamış mükemmellikte onu biraz dağıtmak istemesine neden olan şey neydi? Koca, nasırlı demirci ellerini o kusursuz, sütbeyaz tende gezdirmek istemesine neden olan şey neydi?

Onun yumuşak, çıplak bedenini kendi bedeninin altında hayal etti, tekrar tekrar içine girerken tenleri sıcak ve kaygandı. O buz gibi soğuk yüzün zevkten kızardığını -belki biraz da terlediğini- ve onu daha sert, daha kaba bir şekilde alması için yalvardığını hayal etti. Acil inlemeler şiddetli bir çığlığa dönüşürken, parmaklarının omuzlarına gömüldüğünü hayal etti. Ve sonra, onun üzerine yığıldığını, çıplak uzuvlarının çarşafın içinde büküldüğünü ve yüzünde dağınık ama tatmin olmuş bir ifade olduğunu hayal etti.

Elizabeth beyaz giymiyordu ama Thom yarı çıplaktı, ter içindeydi ve genç kadının parmakları onun omuzlarına gömülmüştü. Thom'un altında o varken, diğer her şeyi hayal etmek oldukça kolaydı. Thom kalın ve sertti ve bir an için hem acı verici hem de kusursuz bir biçimde, kendini kadının bacaklarının arasına yerleştirdi. Kan hızla akıp damarlarında zonkluyordu. Kendini içeri itme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Göğsünü onun gözlerine bakmak için yukarı kaldırdı. Bu bir hataydı. Elizabeth'in gözleri şok içindeydi... Ve başka bir şey daha vardı. Bir anlığına Thom'a yanılmadığını düşündüren bir şey. Sanki Thom'a dair hissettiği şey arkadaşlıktan daha fazlasıydı. Sanki o da Thom kadar uyarılmıştı.

Ve nihayet, Elizabeth de Thom'u görüyordu.

Küçük ellerinden biriyle çenesini kavradı ve bu, Thom'un derisinde sanki bir damga oluşturdu. "Hep beni kurtarmaya koşarsın, değil mi Thommy? Seni bu sefer nasıl ödüllendireyim?"

Çocukken oynadıkları bir oyundu bu.

Bir *oyun*, kahretsin. Hiçbir şey değişmemişti. Sadece Thom oyun oynamayacak kadar büyüyle yıllar oluyordu.

Tam ona kendisini nasıl ödüllendirebileceğini, açık seçik bir şekilde söyleyecekti ki tanıdık bir ses duydu. "Kardeşimin üstünden derhal kalk, seni pis piç!"

Elizabeth'in sersemlediğini söylemek hafif kalırdı. Bir an için Elizabeth nasıl nefes alacağını unuttu. Hava ciğerlerinde, kalbine yakın bir yerde sıkışıp kalmıştı ve kalbi de aniden durmuş gibiydi. Görünüşe göre kafası da pek iyi çalışmıyordu, çünkü aklına gelen ilk düşünce bir kaya yığınının altında ezilmediği için duyduğu rahatlama değil, onun ne kadar yakışıklı olduğunun anlamsız bir şekilde farkına varmasıydı.

Kafasındaki karışıklığı gidermeye çalışarak birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ama bu bir serap değildi. Delici mavi gözler, güçlü çene, sert elmacık kemikleri, bir kereden fazla kırılmış burun, kalın kaşlar ve tam siyah olmayan saçlar Thommy'ye aitti ve o, inkâr edilemeyecek kadar *yakışıklıydı*.

Nefes kesecek kadar. Kalbi durduracak ve kafa karıştıracak kadar. Yüce Tanrım, bu nasıl olmuştu? Bu *ne zaman* olmuştu?

“Hayatta olduğum için minnettarım” ikinci düşüncesi de değildi. Ya da üçüncü düşüncesi. Bunu takip eden düşünceleri daha ziyade, üzerine yuvarlanmak üzere olan tüm o kayalar kadar sert ve katı görünen ve hissettiren, cüssesi nedeniyle onu ezmeye *gerek* ama ezmeyen büyük, hafif terli, yarı çıplak bedenin farkındalığı tarafından işgal edildiğiyle ilgiliydi. Aslında iyi hissettiriyordu. Gerçekten iyi. Ağır ve sıcak olmasına rağmen. Sanki demir ocağının dibinde duruyormuş gibi sıcaktı. Parmakları adamın kollarının üst kısmındaki çelik kas yumağına girerken -ya da girmeye çalışırken- neredeyse yanıyordu.

Tanrı aşkına, o gerçekten güçlüydü! Bunu biliyordu elbette. Onu çalışırken veya günlük işlerini yaparken sayısız kez izleyip nasıl bunun farkına varmamıştı? Fakat görmekle vücudunun her bir kısmında içgüdüsel olarak tecrübe etmek farklı şeylerdi.

Gerçekten, şu an hissettiği her şey içgüdüsel. Hisleri yükselmışti, sinir uçları sızlıyordu, derisi gergin, hassas ve sıcaktı.

Sıcaktan bahsetmiş miydi? Sıcak ötesi. Sırılsıklam edecek derecede sıcak. Vücudunun garip yerlerine hücum eden bir sıcaklık.

Tanrı aşkına, sorun neydi?

Ancak onun gözlerinin içine baktığında dengesinin geri geldiğini hissetti. Tanıdık bakışlar onun için kafa karışıklığı fırtınasında tutunacak bir dal olmuştu.

Thommy.

Rahatlamayla beraber nefesini tuttu ve bir espri yaptı. Thom'un ifadesinden bu espri, pek de iyi karşılanmamış gibiydi.

Kardeşi araya girdiği sırada, bu sefer neyi yanlış söylediğini anlamaya çalışıyordu.

Thommy üzerinden kaldırılmıştı ve Elizabeth'in elinden... Elinden alınmıştı. Aynı zamanda soğuk ve garip bir şekilde terk edilmiş gibi hissediyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Jamie, Thommy'e.

Kara Douglas'ın kendisine bağırmasına hiç şaşırmamış gibi görünebilen çok az adam vardı ve Thommy onlardan biriydi. Gençliğinde bile, diğer köy çocuklarının hiçbirinin cesaret edemediği bir şekilde Jamie'ye karşı dururdu. Şu anda olduğu gibi, yüzünde Jamie'yi çılgına çeviren sakın, ifadesiz bir bakışla onunla yüzleşirdi. Dışarıdan bakıldığında meydan okuyan ya da meydan okuyucu bir hali olmamasına rağmen, sadece kontrol seviyesiyle bile tam olarak öyle görünüyordu.

O bir kayaydı. Sağlam, sabit ve sarsılmaz. Jamie onu karşı koyması için ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın, Elizabeth, Thommy'nin ne kadar kızgın olduğunu hissederse hissetsin, o asla karşı koymazdı. En azından Douglas'ta ve arkadaşlıklarını sona erdiren tartışmadan önce böyleydi. Ama şimdi bir şeylerin değişip değişmediğini merak ediyordu.

Thommy bu kez kaşlarını çatarak soğukkanlı tavrını bozdu. “Ne yapıyormuşum gibi görünüyordu?”

Sesinde Elizabeth’in anlamadığı ince bir alay vardı. Ama Jamie anlamıştı. Boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve Thommy’ye doğru ilerledi. “Seni öldüreceğim, Carrick’in ne dediği umurumda değil.”

Kendini ayağa kaldırdıktan sonra -iki adam da onu hatırlayamayacak kadar ateş püskürmekle meşguldü- Elizabeth onu durdurdu. “Dur, Jamie!” Thommy’nin önüne geçti. Kollarını önünde kavuşturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi (özellikle de Jamie’nin yumruğunun çenesine inmesine ramak kalmışken) öylece duran Thommy’nin önüne geçti. “O benim hayatımı kurtarıyordu, yaptığı şey buydu,” dedi. Elizabeth elini hareket ettirerek ayaklarının etrafında dağılmış taşları gösterdi. “Biraz önce inen duvarı görmedin mi? Eğer Thommy beni ittirmese kafama inecekti.” Dudağını ısırды, Thommy’nin yüzüne bakmak için arkasını döndü. Yukarı bakmak için başını geriye doğru kaldırması gerekti. “Yaralandın mı?”

Thommy, uzun bir kalp atışı süresince ona baktı. Bu bakışta Elizabeth’in çözemediği bir yoğunluk vardı. O an onun düşüncelerini bilebilmek için her şeyini verirdi.

“Hayır.”

Elizabeth, ona inanmalı mıydı emin olamadı fakat Thommy’nin bakışları onu garip hissettiriyordu, kalbi tuhaf bir şekilde çırpıyordu. Bu yüzden Jamie’ye dönüp ona sert bir bakış attı. “Ona teşekkür etmelisin.”

Etrafındaki kanıtları görmezden gelemeyen Jamie, geri adım attı.

Elizabeth bekledi. Thommy’ninkinin tam tersine kardeşinin ifadeleri düşüncelerinin çok azını saklayabiliyordu ve şu anda “inatçılık”, “doğru olanı” alt ediyordu.

Elizabeth ellerini beline götürdü. “Evet?”

Elizabeth ilk kez Jamie'nin yanında başka erkeklerin de olduğunu ve duvarda çalışan adamlarla birlikte artık epey bir izleyici toplandığını fark etti. Böylece en az bir düzine adam James Douglas'ın özür dilemesine tanık oluyordu. James, bir yay gibi gergindi; elleri iki yanında yumruk şeklinde duruyor ve ağzı az önce ekşimiş süt içmiş gibi görünüyordu ama yine de "Görünüşe göre sana bir özür borçluyum. Fark etmemiştim..." dedi.

Ve birdenbire farkına vardı.

Thommy'ye duyduğu tüm öfkeyle ona doğru döndü. "Ölebirlirdin! Lanet olsun Elizabeth, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Burada ne halt ediyorsun?"

Görünene göre özür dileme unutulmuştu, Thommy'e şüpheli gözlerle baktı ve onun Elizabeth'in arkasında gerildiğini hissetti.

Elizabeth haşin ağabeyine kaşlarını çatarak baktı. Öfkesinin endişesinden kaynaklandığını biliyordu ama ima ettiği şeyde haksızdı. "Ben de seni arıyordum. Kuzey Kulesi'nde olduğunu söylediler."

"Öyleydim. Burası Muhafız Kulesi."

"Evet, bunu çok geç fark ettim. Tam çıkıyordum ki yanlışlıkla duvarı yıktım."

Yarı çıplak bir adam görmenin şokundan korunmak için duvara tutunduğunu açıklamamanın daha ihtiyatlı olacağına karar vermişti.

Öyle herhangi bir yarı çıplak adam değil.

Kardeşinin gözleri Thommy'ye kaydı ve sonra tekrar onunkilere döndü. "Roxburgh'da ne işin var? Hatırladığım kadarıyla sana olduğun yerde kalmanı ve işim bittiğinde Blackhouse'a gelip seni alacağımı söylemiştim. Burası bir hanımefendiye göre bir yer değil."

Hayal mi görüyordu, yoksa bu son kelimeyi Thommy'nin iyiliği için mi vurgulamıştı? İki adam arasındaki gerginlik hissediliyordu.

Jamie, sanki Elizabeth Roxburgh'a Thommy'yi bulmaya gelmiş gibi davranıyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. Onun neden burada olduğunu tahmin etmeliydi. Kaşlarını çattı. "Archie'nin peşinden geldim elbette. Onu geri getirmek için."

Jamie artık Thommy'ye bakmıyordu; bakışları sıkıca onunkilere sabitlenmişti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Paniğin ilk belirtisi nabzını hızlandırırken kalbi sıkıştı. "Archie bir at aldı ve dün size katılmak için yola çıktı. Onu geri getirmek için takip ettim ama zamanında yetişemedim. Onu burada, seninle bulacağımı düşündüm."

Jamie başını salladı ve Elizabeth, onun tatsız suratından ne söyleyeceğini anladı. "Archie burada değil."

BEŞİNCİ BÖLÜM

JAMIE’NİN KAYGI VERİCİ bildirimi sonrasında, Elizabeth ve abisi Kuzey Kulesi’nde, krala ait üst kata çekildiler. Bu kez gerçekten Kuzey Kulesi’ne; burası Kuzey Menzil olarak adlandırılan Nöbetçi Kulesi’yle bağlantılıydı.

Jamie onu o kadar çabuk uzaklaştırmıştı ki Thommy’yle konuşmaya fırsat bulamamıştı -onun boş bakışları da konuşma için pek davetkâr değildi- ama daha sonra onu arayacaktı.

Önce Archie için endişelenmesi gerekiyordu. Aşırı tepki vermemeye çalışıyordu ama Jamie’nin de endişeli olduğunu hissedebiliyordu. Richard’ı çağırılmıştı ve Joanna’nın diğer kardeşi Thomas’la birlikte masanın etrafındaki banklarda Jamie’nin diğer ev muhafızlarından birkaçıyla toplanmışlardı.

Ağabeyinin gözleri o kadar siyahlaşmıştı ki sanki ona birer iğne ucu gibi görünüyordu. “İskoçya’nın yarısı boyunca at sürerken koruma için sadece *bir* muhafız mı yanındaydı?”

Gerçekten Jamie çok öngörülebilir biriydi. “Şu an önemli olan ben değilim. Archie’yi bulmamız lazım. Başka nereye gitmiş olabilir?”

Daha sonra bunun hesabının sorulacağından şüphesi yoktu ama Jamie'nin şu anda tehlikede olan kardeşi için duyduğu endişe daha ağır basıyordu. "Buraya geldiğinden emin misin?"

Elizabeth dudağını ısırды, elleri endişeyle kıvrıldı. "Hayır, ama tartışmamızdan sonra," -bir gece önce Archie'yle yaşadığı anlaşmazlığı ona anlatmıştı- "buraya geleceğini tahmin etmiştim. Yapmakla tehdit ettiği şey buydu." Yardım için Richard'a baktı. "Bu yöne doğru gidiyordu, en azından Selkirk'e kadar."

"Evet lordum," diye söze girdi Richard. "Onu kolayca takip ettim ama şehirde kaybettim."

Jamie parmaklarını saçlarında gezdirerek küfretti. Gözleri suçlayıcı bir ifadeyle Elizabeth'e dikildi. "Onu izlemen gerekiyordu."

Elizabeth ona acı dolu bir bakış attı. Onun üzgün olduğunu biliyordu ama bunu kendisine yöneltmesine izin vermeyecekti. "Onu kilitlemekten başka ne yapmamı bekliyordun, bilmiyorum. O inatçı, dik kafalı, kendini kanıtlamak isteyen ve yıkılmaz olduğunu düşünen on altı yaşında bir delikanlı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Jamie gülümsememeye çalışarak ağzını buruşturdu. "Kaleden ayrılmaması için emir verdim ama adamların çoğu avlanırken bir at çaldı ve ben onu aramaya gide ne kadar kimse gittiğini fark etmedi. Bizden bir iki saatten fazla bile önde olamazdı."

Jamie kalktı ve onu kollarıyla kendisine doğru çekmek için yanına yanaştı. Ona sıkıca sarıldı. "Kahretsin, üzgünüm. Bunun seçin suçun olmadığını biliyorum. Endişelenme, onu kolayca bulacağımızdan eminim."

Ağabeyinin yakışıklı yüzüne baktığında Elizabeth'in gözleri yaşlarla doldu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Jamie, onun alına bir öpücük kondurdu. "Öyle olacağını biliyorum. Arama ekibini kendim komuta edeceğim."

Rahatlayan Elizabeth bir kenarda durdu ve onun adamlarına verdiği emirleri dinledi. Jamie onu bulacağını söylediye, bulacaktı. Savaş söz konusu olduğunda, daha fazla güvendiği kimse yoktu.

Gerçi bu şartlar altında, belki de iki kat emin olmaktan zarar gelmezdi. Onun sözünü bitirmesini bekledi ve özel bir konuşma yapmak için onu kenara çekti. “Hayalet Ekibi’nden herhangi biri burada mı?”

Jamie’nin ifadesi belirgin bir şekilde donuklaştı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Genç kadın gözlerini devirdi. “Gerçekten Jamie, bunu anlamak o kadar da zor değil. Gerçi sen neden katılmadın bilmiyorum, zaten sürekli onlarla kavga ediyorsun.” Onunla en sık birlikte olan adamların isimlerini sıraladı: Gregor MacGregor, Kenneth Sutherland, Magnus MacKay, Ewen Lamont, Eoin MacLean ve Robbie Boyd. Alex Seton’ın da bir zamanlar ekibin üyesi olduğunu biliyordu ama yakın zamanda İngilizlerle savaşmak için saf değiştirmişti.

“Nasıl olur da?..” Gözleri kısıldı. “Lanet olsun Ella, kapıları dinlemek için çok yaşlısın.” Gözünü korkutmak için ona sert bir bakış attı. Etkileyici olmasına rağmen, tamamen boşa gitmişti.

Hiçbir şeyi doğrulamadan ya da inkâr etmeden hışımla çekip gitti ama bir saatten kısa bir süre sonra kaleden çıktığında Elizabeth, bahsettiği adamlardan dördünün de onunla birlikte geldiğini görünce rahatladı.

Her şey yoluna girecekti. Kardeşi ve Bruce’un Hayalet Ekibi -ya da kendilerine verdikleri isimle, Highland Muhafızları- Archie’yi bulacaklardı. Yıkanmak, bir şeyler yemek ve dinlenmek için kendisine ayrılan odaya çekildi, uyandığında genç kardeşini onu bu kadar korkunç bir şekilde yaraladığı için unutamayacağı bir şekilde azarlayacağından emindi.

Elizabeth, kardeşinin ve diğer adamların akşam yemeğine kadar hâlâ dönmemiş olmasına endişelenmemeye çalıştı. Thommy'yle konuşma fırsatı bulmayı umuyordu ama o, öğle yemeği için Büyü Salon'da toplanan iki yüz kadar savaştının arasında yoktu.

Onu son birkaç yılda özlemişti fakat Thom'u görene kadar onu ne denli müthiş derecede özlediğini anlamamıştı. Thom gittiğinden beri hayatında büyük bir boşluk oluşmuştu ve bu sefer hazır şansı varken aralarındaki sorunları düzeltmek için karardı. Bu şekilde devam edemezlerdi. Çok uzun süredir dostlardı.

Edward Bruce'a MacGowan'ı nerede bulabileceğini sorduğunda o, adamların birkaç saat önce kuledeki işlerini bitirmesinden beri onu görmediğini söyledi. Pek oralı olmayarak omuz silkmiş ve diğerleriyle kasabaya gitmiş olabileceğini öne sürmüştü. Thom, kasabada meşhur biriydi. Carrick'in söyleyiş tarzından, kadınlarla demek istediğini anladı.

O sırada yakınlarda oturan bir adam araya girdi. "O şehirde değil lordum." Ona döndü. "Eğer MacGowan'ı arıyorsanız leydim, o şifacıyı görmek için bekliyordu."

"Kimi?" Herkes dönüp ona bakana kadar ayağa fırladığını fark etmemişti.

Aslında on yedi, on sekiz yaşlarında bir delikanlı olan adamın yüzü kızardı. Onun kontun adamlarından biri olduğundan şüphelenmişti. "Sizi telaşlandırmak istememiştim leydim. Ciddi bir şey değil." Kaşlarını çatı. "MacGowan'ın omzu kırılısaydı bütün gün çekiç sallayamazdı."

Elizabeth'in daha fazla bir şey duymasına gerek yoktu. "Nerede?" diye sordu.

Delikanlı, Henry, ona kale bahçesinin diğer tarafında bulunan yemekhanenin yanında olduğunu söylediği şifacının yerini gösterdi. Salon'un sıcaklığını ardında bırakıp dışarı çıktığında

hava karanlık ve soğuktu ama pelerinini almak için vakit kaybetmedi. Yol tarifi sandığından daha karmaşıktı, o yüzden birkaç kere durup sorması gerekti. Fakat sonunda doğru kapıyı buldu ve rüzgârdan dağılmış, nefesi kesilmiş ve yarı donmuş şekilde içeri daldı.

Ama taburede oturan ve sırtı ona dönük olan adamı gördüğünde bunların hiçbir önemi kalmadı. Adamın gömleğini yine çıkarmıştı ama bu sefer geniş omuzlarını, dar belini ve geniş kaslarını fark etmedi. Bu kez tek görebildiği, sağ omzunun büyük bir bölümünü kaplayan korkunç derecede morarmış ve şişmiş deri parçasıydı.

Boğazında keskin bir çığlık düğümlendi.

Thom, sesin geldiği yöne doğru döndü ve gözleri buluştu.

“Yaralanmışsın!” diye haykırdı suçlarcasına.

“Bir şeyim yok,” diye cevap verdi Thom, aşırı kibar tonunu bozan bir kızgınlık ifadesiyle. “İlginiz için teşekkür ederim leydim, ama Salon’a dönmelisiniz.”

Onun cevabını beklemedi, başını çevirdi ve ona arkasını döndü. Görünüşe göre gitmesi gerekiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak üzereydi. Thom’un soğuk sesi ve inkâr edilemez biçimde pek de misafirperver olmayan tavrı karşısında yılmadan kapıyı arkasından kapatıp odaya geçti.

Thommy onu görmezden gelse de şifacı onu görmezden gelmiyordu.

Elizabeth birden genç ve çok güzel olan şifacıyı fark etti. Kızıl saçlı, yeşil gözlü, peri yüzlü kadın hiç çekinmeden, merakla ona bakıyordu.

“Elizabeth Douglas,” dedi kendini tanıtırken. “Yaralanması benim hatam. Kırık mı?”

“Ah,” dedi şifacı gülümseyerek. “Siz James’in kız kardeşisiniz. Tanıdık geldiğinizi düşünmüştüm. Uzun zaman önce, amcanız Steward’ın Bute Adası’ndaki kalesinde Yayla Oyunları düzenlenirken tanışmıştık. Babam Sutherland Kontu’ydu. Ben Helen MacKay.”

MacKay. Elizabeth’in bu bağlantıyı kurması bir an sürdü. “Ang...” Angel demeye başladı ama durdu, Leydi Helen’in Hayalet Ekibi’nin gayriresmi şifacısı olduğunu bilmemesi gerektiğini fark etti. Kadının gözleri büyüdü, hatasını anlamıştı. Elizabeth onun yerine, “Siz Magnus MacKay’in eşisiniz,” dedi. “James’in sizden bahsettiğini duydum.”

Thommy gerçekten de emin ellerdeydi.

Helen’in ağzı büküldü. “Öyle görünüyor. Ama sorunuzu yanıtlamak gerekirse, kırık değil. Gerçi burada Thom’a da söylediğim gibi, yaralandıktan sonra bütün gün çalışarak durumu daha da kötüleştirmiş. Eminim bununla çekiç ya da kazma sallamak çok acıtıyordur. Bir şey acıtıyorsa,” diye açıkladı, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, “bunu yapmaya devam etmemelisin demektir.”

Thommy inatla, “İyiydi,” dedi.

Her iki kadın da sanki o hiç konuşmamış gibi davrandı. Konu acıyı kabul etmeye gelince erkekler çok gülünç oluyordu. Elizabeth’in bunu bilmek için bir şifacıya ihtiyacı yoktu. Onun üç erkek kardeşi vardı.

“Şimdilik şişlik inene kadar en az birkaç gün sargılı bir şekilde tutacak,” diye devam etti Leydi Helen. “Sabah ve akşam yatmadan önce tekrar sürülmesi gereken ağıri kesici bir merhem sürdüm. Tekrar sarması için ona birinin yardım etmesi gerekecek.”

“Ben yaparım...”

“Kışladaki adamlardan birinden ilgilenmesini isterim,” dedi Thommy, Elizabeth’in sözünü keskin bir bakış eşliğinde keserek. “Siz Salon’a gitmelisiniz Leydi Elizabeth, burası sizin yeriniz değil.”

Helen, Thom'un kabalığına şaşırmışsa bile bunu dışa vurmamıştı.

Elizabeth cevap verdi. "Yaralanman benim suçum olduğu için, burası tam da benim yerim."

"Ağabeyinin buna katılacağını sanmıyorum. Gidip ona soralım mı?"

Elizabeth tehdit karşısında gülümsedi. "Döndüğünde gidip sormakta serbestsin."

Helen'in kafası diyalogu takip ederken bir Thommy'e bir Elizabeth'e dönüyordu ve Elizabeth konuyu kapattığında gülmek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu.

Elizabeth, "Bunu nasıl yapacağımı bana gösterir misiniz? Böylece düzgünce yapıldığından emin olabilirim," dedi.

"Kahretsin, istemi..."

Elizabeth, "Eminim, Leydi Helen'in yardıma ihtiyaç duyan başka hastaları da vardır," diye sözünü kesti genç adamın. "Tartışarak zaman harcamak mı istiyorsun yoksa bunu yapmama izin verecek misin? Tanrım, Thommy, sanki sana daha önce dokunmadım."

Bunu duyunca Helen'in gözleri büyüdü ve bunun nasıl anlaşılacağına farkına vardığında Elizabeth'in yanakları kızardı. Ama en azından Thommy onu başından savamayacağını anlamış gibiydi. Ağzını kapattı, ona sert bir bakış fırlattı ve yüzünü duvara dönmek için ondan uzaklaştı. Çenesinin sıkılığına bakılırsa, dişlerinin kırılmamasına şaşırmıştı.

Eğer Elizabeth onu iyi tanıyor olmasa, onun sadece inatçılık ettiğini değil, onu *gerçekten* burada istemediğini düşünecekti. Fakat onu iyi tanıyordu... değil mi? İtiraf etmeliydi ki onun bu ilgisiz, yabancı davranışları biraz endişelendiriciydi. O yalnız Elizabeth'i tanımıyor gibi değil, aynı zamanda onu tanımak *istemiyor* gibi davranıyordu.

Leydi Helen ona bez parçasını uzattı ve omzundan göğüs kafesine doğru nasıl saracağını gösterdi. Daha önce Thom'a dokunmakla ilgili söylemiş olduğu şeylere rağmen, bezi tenine bastırıldığında sıçrayan sadece Thommy değildi. Elizabeth sanki şimşek çarpmış gibi hissetmişti.

"Özür dilerim," dedi şoktan kurtulmaya çalışırken. "Seni incittim mi?"

Thommy'nin hayır derken mırıldanması sanki bir bela okuma gibi duyuldu ve Elizabeth'e kabaca çabuk olup işini bitirmesini söyledi.

İşte *bu* Thommy'ydi. Elizabeth kaba, huysuz ve fiziksel olarak büyümüş ama yaralandıklarını kabul edemeyecek kadar gururlu ve eşek kafalı küçük çocuklarla ilgili bir şeyler homurdandı.

Helen'in yardımıyla, bezi yaralı omuza sarmak Elizabeth için uzun sürmedi. Tatmin olmuş bir biçimde Helen, ona üstünü giyebileceğini söylemişti, Thommy sağ kolunu bir iki santimden daha yukarı kaldıramamasına rağmen bezin bol sarılmış olmasından ötürü bunu kendisi yapabildi. Deri tuniğini giymesi daha zordu fakat Helen'in yardımıyla da bunu halletti.

Elizabeth'e bakmadan Helen'a teşekkür etti, ekose pelerini ile silahlarını topladı ve kapıya doğru yola koyuldu.

Elizabeth ve Helen birbirlerine şaşırmış bir bakış attılar ve Elizabeth, Thommy'nin peşinden gitti. "Thommy, bekle! Seninle..."

Seninle konuşmak istiyordum. Fakat sözü, kapının kapanma sesiyle kesilmişti.

Elizabeth gözlerini kırptırdı, sanki neredeyse Thommy'nin kapıyı yüzüne kapattığına inanamıyordu.

Helen'a acele bir özür dileme homurdanmasından sonra (Thommy'nin kabalığı için neden ondan özür dilediğini bilmiyordu), onun peşinden gitti. Aslında Thommy o kadar hızlı yürüyordu ki Elizabeth'in onun arkasından koşması gerekti.

“Thommy!” Sesini daha da yükseltti. “Thommy, bekle!”

Bahçenin etrafında gezinen bir sürü insan ona bakmak için döndüler. Maalesef, Thommy onlardan biri değildi. Yürümeye devam etti, ta ki Elizabeth yanına gelip kolunu tutarak onu durmaya ve kendisini fark etmeye zorlayana kadar. Elizabeth’in kışla olduğunu düşündüğü yerden birkaç metre ileridelerdi ve kapının yanındaki meşaleler Thommy’nin yüzünü görebilmesi için yeterli ışığı sağlıyordu. “Tanrı aşkına Thommy, sana beni beklemen söyledim. Beni duymadın mı?”

“Seni gayet iyi duydum, muhtemelen sınırın öteki tarafından İngilizler bile seni iyi duymuştur, fakat herhangi bir soru duymadım.”

Elizabeth’in yüzü asıldı. “Bana bir şans vermedin. Seninle konuşmak istiyordum.”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Thommy, daha önce kullandığı aynı aşırı kibar ses tonuyla. Uzaklaşmaya başladı. Eğer Elizabeth önüne doğru adım atıp onu durdurmaya çalışmasaydı, muhtemelen uzaklaşacaktı. Onu engellemeye çalıştı da denebilir, ama vücutları temas eder etmez bunun boşuna olduğunu anladı. Taş bir duvara çarpmak gibiydi. Aslında, taş bir duvarın ona çarpması gibiydi. Sırtüstü düşmesini önlemek için Thommy onu yakalamak zorunda kaldı.

Onu ayağa kaldırdı ve yanan bir tencereyi bırakır gibi hızla geri çekildi. “Lanet olsun, Elizabeth, adım atmadan önce önüne hiç bakmıyor musun? Dik durmakta bu kadar zorlanan birini daha önce hiç tanımamıştım.”

Bu söyledikleri yıllar önce Elizabeth ona sırtırken söylediklerine çok benziyordu. “Çizmelerimi birbirine bağladım, hatırlıyor musun?”

Bir kız olarak sık sık tökezlemesini açıklamak için onu her zaman alaycı bir şekilde böyle yapmakla suçlamıştı. Artık o ka-

dar sık tökezlemiyordu, gerçi en son tökezlediğinde ilk kez onu yakalamak için orada olmamıştı. Sonunda bileği burkulmuştu.

Her zaman aptalca bir şaka ya da nazik bir takılmayla onun ruh halini hafifletmeyi başarmıştı ama artık durumun böyle olmadığı açıktı. Yüzündeki ifade hiç de eğlenceli değildi. Kararsız, hafif sinirli ve sabırsız muhtemelen daha doğru bir tanımlamaydı.

Esmer ve çarpıcı derecede yakışıklı oluşu da bir diğer tanımdı. Aşına olduğu yüz hatlarına bakmaktan ve onun nasıl bu kadar *farklı* görüldüğünü merak etmekten kendini alamıyordu.

Ama son üç yılda değişime uğrayanın sadece görünüşü olmadığını fark etti. Değişiklikler daha derindi, çok daha derindi. Acımasız ağzı ve çelik kadar soğuk ve keskin gözleriyle gaddar, suskun savaşçı; hatırladığı çekingen, bazen de metanetli çocukluk arkadaşına hiç benzemiyordu. Onu bu kadar iyi tanımasaydı, korkutucu görüldüğünü düşünebilirdi. Hatta belki de *vahşi*.

Fakat son birkaç yılın onun için zorlayıcı olduğu açıktı ve birden onun yaşadığı her şeyi bilmek istemişti. *Onunla* ilgili her şeyi. Aynı genç oldukları zamanlarda olduğu gibi.

“Ne istemiştin, Elizabeth? Söyleyeceğin neyse söyle. Yorgunum ve kışla yatakhanesine gitmek istiyorum.”

Elizabeth ona baktı, yüzünde hatırladığı adamın kalıntıları aradı ve etrafına ördüğü bu aşılmaz kabuğu nasıl kıracağını merak etti. Bu şekilde devam etmesine izin veremezdi. Onun için çok önemliydi. Her zaman güvenebileceği tek kişi, her zaman yanında olan tek kişi o olmuştu; olmadığı zamanlarda bile. Onu bir daha asla göremeyeceği, onunla bir daha asla konuşamayacağı düşüncesi kabul edilemezdi. Ona hayatında ihtiyacı vardı. Sadece şimdiye kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

İncinmiş gibi görünmemeye çalıştı. “Sadece seninle konuşmak istedim.”

“Ve benim ne istediğimin bir önemi yok mu?”

Elizabeth onun kendisini neyle suçladığından emin olmadığı için geri adım attı. “Elbette öyle değil. Fakat üç yıl oldu, Thommy. Senin de benimle konuşmak isteyeceğini düşündüm. En son olanlardan dolayı bana karşı hâlâ öfkeli olmayacağını umuyordum. Bana özür dilemek için hiç şans vermedin.”

“Sana hiç kızgın değilim. Neden olayım? Hata bendeydi.” Thommy o kadar sakin ve ilgisizce konuşmuştu ki onun öylesine *tutkuyla* yanan aynı adam olduğuna inanmak zordu. Elizabeth neredeyse onun hâlâ kendisine kızgın olmasını dileyecekti. En azından o zaman biraz da olsa onun umurunda olduğunu bilirdi. “Özür dileyeceğin hiçbir şey yok. Seni rencide ettiysem, üzgünüm. Bunun tekrarlanmayacağından emin olabilirsin. Olanları artık çok açıkça görebiliyorum.”

Elizabeth onun ne demeye çalıştığını bilmiyordu. Bu artık Thommy’nin kendisi için bir şey hissetmediği anlamına mı geliyordu? Rahatlamıştı. Tabii ki rahatlamıştı. Bu tekrar arkadaş olmaya dönebilecekleri anlamına geliyordu. “Amacım seni incitmek değildi, Thommy. Eminim bunu biliyorsundur.”

Thommy, sanki inkâr etmek ister gibi ona dikkatlice baktı fakat en sonunda, Elizabeth’in samimiyetine teslim oldu. “Evet.”

Bu, çelikten cephedeki ilk çatlaktı ve Elizabeth yapması gerektiği gibi geri adım atıp sabırlı olmak yerine ileri atıldı. “Bu hâlâ arkadaş olabileceğimiz anlamına mı geliyor?” Uzandı ve avucunu onun yanağına koydu, altındaki kirli sakal eskisinden daha kalın ve pürüzlüydü. “Seni özledim,” derken bu durum teninde bir ürperti yarattı.

Thommy, onun dokunmasından irkildi. Elizabeth onun avucunun içindeki nasırları bileğini aşağı doğru indirirken hissedebiliyordu. “Artık bana öyle dokunamazsın, Elizabeth. Çocuk değiliz. Birileri görüp yanlış anlayabilir. Mesela, ağabeyin.”

Elizabeth'in yüzü düştü. "Jamie'nin canı cehenneme. Onun ne düşündüğü umurumda değil."

"Aynı şeyi ben de söyleyebilmeyi isterdim fakat bu konuda haklı. Sen ve ben... Sen ve ben diye bir şey yok. Eski zamanlara dönemeyiz. Ben uzun zamandır Thommy değilim ve sen de Ella değilsin. Başka hayatlarımız var. Ben bir askerim ve sen de Kara Douglas'ın kız kardeşisin. İki farklı dünyada yaşıyoruz. Sen seninkine dönmelisin ve beni de benimkiyle bırakmalısın. Ben her şeyi geride bıraktım, senin için de aynısını yapma zamanı geldi."

Elizabeth'in dudakları hiç çıkmayan bir soluk ile aralandı, o soluk göğsüne saplanıp kaldı ve orada yanmaya başladı.

Thommy arkasını döndü ve uzaklaştı. Bu sefer Elizabeth onun gitmesine izin verdi.

Elizabeth, Thommy'nin -*Thom'un* (Onunla ilgili nasıl başka düşünebilirdi ki?)- bunları kasıtlı olarak söylemediğini kendine telkin etti. Elizabeth'i hayatından tamamen koparmak istiyor olamazdı. Sonsuza kadar. Bunu aşacaklardı. Bunu *aşmak* zorundalardı.

Zaman... İhtiyaçları olan şey buydu. Onu tekrar aramadan önce ona bu zamanı tanımaya yemin etti.

Fakat bu yeminden dolayı pişman olması uzun sürmedi.

Sadece bir saat sonra, gözlerini dikmiş kardeşine bakıyordu.

"Ne demek ondan bir iz yok? Ondan bir iz *olmalı*. Öylece yok olmuş olamaz." Jamie'nin ifadesi çok donuktu. Çok ifadesizdi. "Ne oldu? Benden neyi saklıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Jamie.

Elizabeth'in gözlerinden yaşlar döküldü. "Söyle bana Jamie, bir şey sakladığın zaman anlarım."

Jamie başını salladı ve iç çekti, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Saklamıyorum. Ama sen haklıydın, Selkirk’ten sonra ondan hiçbir iz yok. Archie genellikle çok dikkatli biri değildir, bu da benim canımı sıkıyor.”

Elizabeth de aynı şeyi düşünmüştü. “Belki de başka biri onun izini sürebilir.”

Jamie, yarım yamalak bir gülümsemeyle ağzını büktü. “En iyilerini bu iş için kullandım. Güven bana, eğer Lamont onun izini bulamıyorsa, kimse bulamaz.”

“O zaman ne yapacağız?” Elizabeth, onun önünde dolanmaya başladı. “Burada kalıp hiçbir şey yapmadan duramayız.”

“Kalmayacağız. Oraya dönüp dönmediğini öğrenmek için Blackhouse’a birkaç adam gönderdim. Lamont ve MacLean hâlâ dışarıda iz arıyorlar ve birkaç arkadaş daha fazla bilgi bulmaya yardımcı olabilecek birini getirmek için Edinburgh’a gitti.”

“Yılan (Lachlan) MacRuairi?”

“Lanet olsun, Ella, sen benim konuşmalarımı ne ara dinledin?”

Elizabeth, bu soruya cevap vermemenin daha akıllıca olacağını düşündü. “Bu büyük bir sır değil ki. MacRuairi, Bruce’un Hayalet Savaşçıları’ndan biri olarak zaten yıllar önceden beri anlatılır.”

Jamie yemi yutmamıştı. “Evet, bu doğru olabilir ama herkes neden ona haber gönderdiğimi bilmez.”

“Yani ona haber gönderdin?”

Jamie başını salladı. “Sen iflah olmazsın. Randolph’a neredeyse acıyacağım.” Ancak yüzündeki hınzır gülümseme aksini gösteriyordu.

“Ne zaman daha fazla bilgi edinarsın?”

“Yarına kadar diye umuyorum.” Elizabeth’in sıkıntısını hissederek onu kolları arasına aldı ve rahatlatıcı bir biçimde ona sarıldı. “Zor olduğunu biliyorum fakat çok endişelenmemeye ça-

lış, ufaklık. Bildiğimiz kadarıyla, Archie eve dönmeye karar verdi veya yanlış bir yola saptı ve geri döndü.”

İkisi de buna inanmadı. Bir şeyler yanlıştı ve ikisi de bunu biliyordu. Fakat Jamie haklıydı. Olabilecek tüm korkunç şeyleri hayal etmek hiçbir işe yaramazdı. “Arkadaşlarının” bilgiyle dönmesini beklemek zorundalardı.

O zamana kadar doğruca Thommy’ye koşma dürtüsüne direnmeliydi. *Thom*.

Kolay olmadı. Sonraki yirmi dört saat hayatının en uzun saatleriydi, özellikle de MacKay ve Sutherland ertesi sabah Blackhouse Kulesi’nden dönüp Archie’nin oraya dönmediğini bildirdikten sonra. şu anda bekledikleri kişi Yılan MacRuairi’ydi ve akşam duası işin şanlar şalınana kadar nihayet birkaç Hayalet Savaşısı’yla birlikte o da kapıdan içeri girdi.

Saatlerdir eyer zerindeymiş gibi görünüyorlardı ve yüzlerindeki acımasız ifadeler herhangi bir gösterge ise, haberler iyi değildi.

Adamlar hemen Jamie’yle birlikte kralın odasına geştiler; Jamie’nin dn onunla buluştuğu odaya. Jamie kapının önüne bir adam koymuştu ama Elizabeth bir gün önce odanın bacalı bir şöminesi olduğunu ve bu şöminenin yukarıdaki odayla ortak kullanıldığını fark etmişti. Kale ele geşirilmeden önce, üçüncü kattaki odada İngiliz soylularından biri -ya da belki soylu kadınlar- kalıyor olmalıydı ama neyse ki oda boştu. Elizabeth’in, Jamie’nin, adamların ona anlattıklarını derleyip toparlayarak kendisine söylemesini beklemeye hiç niyeti yoktu. Kafası neredeyse bacanın soktuğu işin içerisi biraz dumanlıydı, ama saatin geç olması ve bahçede gürültü olmaması nedeniyle konuşmaların çoğunu duyabiliyordu.

Neredeyse keşke dinlemeseydim diyecekti.

“Çarşamba sabahı, Roxburgh saldırısının haberini aldıktan sonra, De Beaumont’un armasını taşıyan bir grup İngiliz devri-

yesinin Selkirk ve Jedburgh yakınlarında isyancı olduklarından şüphelendikleri adamları topladığı görülmüş.”

Elizabeth’in kalbi MacRuairi olduğunu varsaydığı adamın ağzından çıkan bu sözlerle adeta ezildi.

Ağabeyini, onun ağzından daha önce hiç duymadığı bir küfrü ederken duydu. “Archie onların arasında mıydı?”

Bir başka adam konuştu. “Emin olamayız, fakat muhtemel gözüküyor. Zamanlama uyuyor ve delikanlının izleri devriyenin görüldüğü yere yakın bir yerde kaybolmuş.”

“Onu Jedburgh’a götürmüş olmalılar,” dedi Jamie. “Bölgede almayı başaramadığımız tek kale.”

Elizabeth’in MacRuairi olarak ayırt ettiği adam “Evet,” dedi. “Biz de öyle düşündük fakat dahası var.”

Elizabeth kendisini hazırladı, oturduğu sandalyenin yanlarını öylesine sıkıyordu ki elleri bembeyaz olmuştu, adamın söyleyeceklerinin iyi şeyler olmayacağını hissetti.

Öyleydi.

MacRuairi o sabah kalenin içine bir grup köylü ve tüccarla girdiğini ve esirlerden hiçbir iz olmadığını açıkladı. Hiçbir bilgi edinemeyip ne olduğunu öğrenmek için Carlisle Kalesi’nde haber aldığı kişiyle buluşmak için yola çıkmıştı.

Elizabeth, onların bir İngiliz casusu olmasına şaşırmamıştı fakat MacRuairi ondan bir *kadın* olarak bahsettiğinde şaşırmıştı.

“Adamlarımızın Northumberland’da Bamburgh Kalesi’ne hapse götürüldüklerini öğrenmeyi başardı.”

Jamie tekrar sordu. “Northumberland mı?” Kahretsin, neden onları o kadar uzağa götürdüler? Onun kim olduğunu biliyorlar mı? Ellerinde bir Douglas olduğunu biliyorlar mı?”

“Bağlantım öyle olduğunu düşünmüyor. Ona göre bu bir önlemiş. Adamların Roxburgh’dayken, İngiliz devriyesi Jedburgh’un bu kadar yakın olmasını riske atmak istememiş.”

Elizabeth, yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Babası Berwick Kalesi'nin sahibi olduğu zamanlarda çocukken bir kere Bamburgh Kalesi'nde bulunmuştu ve kardeşinin oraya götürülmüş olduğu bilgisiyle içini bir karamsarlık ve korku kapladı. Adamların kurtarma görevinin ne kadar zor olduğunu tartışmalarını dinlemeye gerek yoktu, bunu zaten biliyordu. Bamburgh'un konumun sarp kayalıkların tepesinde olması orayı erişilmez ve hapisane için kusursuz bir hale getiriyordu.

Ama bunlar Hayalet Savaşçıları'ydı, Archie'yi imkânsız bir yerden kurtarabilecek birileri varsa o da onlardı.

MacRuairi, "Bir kurtarma operasyonu deneyebiliriz," dedi. "Fakat bunun gibi bir şeyi daha önce hiç yapmadık. Uzun bir kuşatma olmadığı takdirde tek yolumuz o kayalık. Kanca ve merdivenle otuz metrelik bir duvara tırmanmaya benzemez. Yüz elli metrelik dik bir bazalt kayaya ip olmadan tırmanıyoruz. Başarı garanti olmaktan çok uzak ve durumu daha da kötüleştirebiliriz."

Jamie'nin sorusu Elizabeth'in başının içinde yankılandı. "Bundan nasıl daha kötü olabilir? Londra Kulesi'nde olmasıyla neredeyse aynı şey, kahretsin."

"Kurtarma operasyonu, İngilizleri esirlerden birisinin önemi-ne ilişkin uyandırabilir. Eğer kardeşini sorguya alırlarsa, onun kimliğini keşfetmeleri ne kadar zaman alır? Eğer öğrenirlerse..."

Bitirmesine gerek kalmadı. Bunun ne anlama geldiğini hepsi biliyordu. Eğer İngilizler, İngiltere'de en nefret edilen adamlardan birisinin, sayısız "karanlık" işlerle suçlanan ve Şeytan olarak isim takılmış adamın kardeşinin ellerinde olduğunu öğrenirlerse, Archie'yi en yakın darağacında asarlardı veya belki de daha kötü şeyler yaparlardı.

Ama ya zaten biliyorlarsa? Ya mahkûmlar çoktan sorgulanmaya başlandıysa? İşkence gördülerse? O zaman Archie'nin ne kadar zamanı vardı? Daha on altı yaşındaydı!

Adamlar konuyu kendi aralarında müzakere ettiler fakat Elizabeth onların kumar oynayarak bekleyemeyeceklerini biliyordu. Denemelilerdi. Özellikle de onlara yardım edebilecek birisi varken. MacRuairi saf kayalıktan bahsettiğinde, Elizabeth anlamıştı. Jamie de anlamış olmalıydı.

Elizabeth, ağabeyinin bir şey söylemesini bekledi fakat söylemeyeceği belli olunca hareket etmesi gerektiğini anladı.

Kapıdaki adamın onu durdurmasına fırsat vermedi. Adamın itirazlarına aldırmadan yanından geçti ve toplantıya daldı.

Kendisine şaşkınlıkla bakan adamları görmezden gelerek gözlerini kardeşine dikti. “Yardım edebilecek birini tanıyorsun. Ona sormalısın.”

Muhafız da aynı anda konuştu. “Özür dilerim lordum. Onu durdurmaya çalıştım.”

“Pek iyi durduramamışsın gibi görünüyor,” dedi James, önce adama hitap ederek. Havayı kokladı, gözleri şömineye dikilmişti. Duman onu ele vermişti. “Seninle daha sonra konuşacağım, Elizabeth. Şimdi zamanı değil.”

Sakin ve alçak sesi onu yanıltmamıştı. Gizlice dinlediği için ona kızgın olduğunu biliyordu -onu suçlamıyordu- ama bu çok önemliydi. “Ama Thom yardım edebilir.”

“Hayır, edemez. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama...”

“Lanet olsun, aması yok! Onun yardımına ihtiyacımız yok. Douglas’ın etrafındaki ağaçlara ve tepelere turmanmak, İngiltere’nin en zorlu kalelerinden birine gizlice girmeye çalışmaktan çok farklı. MacGowan üç yıldır bir savaşçı. Böyle bir şey için biçilmiş kaftan değil. Bunlar normal görevler değil. Onun tecrübesizliği geri kalan işlerimizi daha da zorlaştırıp hepimizi tehlikeye atabilir.”

Konu Thom olunca, Jamie adeta kördü. Ağabeyiyle aralarındaki kavgadan sonra Thom'dan bir şey istemek için fazla gururlu olduğunu biliyordu. Elizabeth tartışmaya başladı fakat Jamie onu durdurdu.

“Bunun gizli olması gerekiyor ve öyle kalması çok önemli. Bunun ucunda Archie'ninkinin de içlerinde olduğu bir sürü hayat söz konusu. Anlıyor musun?”

Elizabeth gözlerini kocaman açarak başını salladı. Birdenbire üzerlerindeki tüm gözlerin farkına vararak gitmek için arkasını döndü. Vazgeçecek gibi değildi ama kardeşini bu şekilde ikna edemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ama o da onu iyi tanıyordu. Onu kapıya kadar takip etti ve kimsenin duymaması için kısık bir sesle, “Ondan uzak dur Ella, ciddiyim. Seni MacGowan'ın yakınında istemiyorum. Sabah Blackhouse'a dönen ilk atın üzerinde olacaksın ve o da kılıcımın diğer ucunda olacak.”

Ağabeyinin uyarısı kulaklarında yankılanırken Elizabeth otuz saniye kadar tereddüt etti. Jamie'nin söylediklerinde ciddi olduğundan şüphesi yoktu ama Archie'nin güvende olması anlamına geliyorsa Blackhouse'a seve seve dönerdi. Jamie, Thommy söz konusu olduğunda mantıksız davranırsa da sırf onunla konuştuğu için onu öldürmezdi. Ayrıca, gerekirse iki adam arasında bir savaşı önleyebileceğinden emindi. Daha önce pek çok kez bunu yapmıştı.

Jamie, Thommy'nin deneyimsizliği hakkında ne söylerse söylesin, onun yardım edebileceğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. O her şeye tırmanabilirdi. Gençken onun uçurum kenarlarına tırmanışını kaç kez izlemişti? Kule evlerden bahsetmiyordu bile. Hayalet Savaşçıları'na yardım edebilirdi, bundan emindi. Tıpkı onun yardım edeceğinden emin olduğu gibi.

ALTINCI BÖLÜM

LANET OLSUN, HAVA çok soğuktu. Çelik başlığın altında Thom'un başını ve boynunu örten dolgulu yün kolluk, soğuk İskoç rüzgârına karşı yetersiz bir korumaydı. Bu neredeyse aynı derecede soğuk olup *yazın esen* İskoç rüzgârına karşı da pek bir koruma sağlamıyordu. Kulakları donmuştu.

Neden fazladan bir ekose giysi getirmemişti ki? Karanlık kırsal bölgeyi gözetlemek kadar ısınmak için de surları arşınılıyordu.

Geceleri nöbet tutmak cehennemin özel bir türüydü. Uzun, yalnız saatler boyunca uyanık kalmaya ve donarak ölmemeye çalışırdı. Çekiç sallamayı özleyeceği kimin aklına gelirdi? Ama prensesi kurtardığı için "ödülü" buydu. Patlayan omzunu dinlendirirken bir iki gün boyunca duvarların yıkılmasına yardım edemeyeceği için geçici olarak gece nöbetine atanmıştı. Ama bir iki gün içinde Edinburgh'dan takviye adamlar gelir gelmez Carrick ona Rutherford Kalesi'ne ve Leydi Marjorie'ye dönmesi için izin vermişti.

Kale duvarlarının ötesindeki hareketliliğe odaklandığından, nöbetçi kulübesinin merdivenlerinden gelen ayak seslerine pek

dikkat etmedi ve bunun sorumlu subay olması gerektiğini düşündü. Öyleydi ama Carrick'in teğmeni yalnız değildi.

“MacGowan. Aşağıda sana ihtiyaç var. Sen dönene kadar Peter senin yerini alacak.”

Thom itiraz etmedi. Rahatlamış olmaktan o kadar memnundu ki nedenini sorgulamadı. Taş duvarın içine inşa edilmiş küçük bir nöbetçi odasına götürüldüğünde -muhtemelen İngilizlerin geçici olarak esirleri tuttuğu bir yerdi- onu kimin beklediğini görünce soğuk görev yerine dönmeyi diledi.

Elizabeth.

Elizabeth onu hemen selamlamadı ama minnettar bir gülümsemeyle teğmene döndü. Sör Reginald Cunningham gibi mizahtan yoksun yaşlı savaşçıları bile aptal yerine koyacak bir gülümsemeydi bu. “Onu bulduğunuz için teşekkür ederim. Söz veriyorum bu sadece bir dakika sürecektir.” Adamın kalmaya niyetli olduğu anlaşılınca ekledi. “Thom’a söylemem gereken şey son derece gizli. Rahatsız edilmediğimizden emin olursanız çok memnun olurum.”

Yaşlı savaşçı kararsız görünüyordu. “Kardeşiniz burada olduğunuzu biliyor mu leydim?”

“Nereye gittiğimi çok iyi biliyor.” Bu da tam olarak hiçbir şeyi yanıtlamıyordu.

Sör Reginald hâlâ biraz sersemlemiş bir halde ona sırtıarak bakıp onları yalnız bırakırken Thom'un ağzı sert bir çizgiye dönüştü.

Elizabeth hemen dönüp ona baktı ve kollarına atıldı.

Adam o kadar şaşırmıştı ki kolları içgüdüsel olarak onun etrafına dolandı. Kız onun göğsünde eridi, yumuşak kadınsı kıvrımları her doğru yerde ona baskı yapıyordu. Adam onun parfümünün narin kokusunu içine çekti ve anıların üzerine çöktüğünü hissetti. O her zaman çok tatlı ve taze kokardı.

Bir anlık haince bir kalp atışı süresince her şeyi unuttu. Nerede olduğunu. Aradan üç yıl geçtiğini. Onu unutmanın ne kadar zor olduğunu. Onu hâlâ sevmediğini.

O hain kalp atışı süresince onun yeniden düşündüğünü sandı. Duygu seline o kadar kapılmıştı ki kız ona bakıp “Sana ihtiyacım var” dediğinde, “Seni istiyorum” dediğini sandı.

Onun gözlerinin büyüleyici denizinde kaybolan adam kendini düşerken hissetti. Ağzını indirdi ve ancak kızın gözleri yapacağı şey karşısında şok içinde açıldığında gerçekliğe geri döndü.

“Yardıma ihtiyacım var,” demişti.

Tekrar düşünmemişti. Onu istemiyordu, *ondan* bir şey istiyordu.

Keskin bir lanetlemeyle, Thom onu bıraktı. Fakat duygu ve şehvet, acımasız bir davul gibi içinde yankılandı.

Birbirlerine uzunca bir süre baktılar. Elizabeth şaşkın, Thom kendisine öfkeliydi. Unutmuştu. Artık Elizabeth'i her bir hücreyle sevmiyordu. Elizabeth Douglas onun geçmişiydi.

Thom'un ifadesini görünce Elizabeth içgüdüsel olarak geri adım attı.

Thom öfkesini güçlkle dindirdi. Elizabeth onu incitme gücünü üç yıl önce kaybetmişti. “Ne istiyorsun Elizabeth? Bir haftalık maaşım üzerine bahse girerim ki Jamie'nin burada olduğundan haberi yok, hatta açık bir şekilde buraya gelmemeni söylemiştir.”

Elizabeth suçlu bir tavırla dudağını ısırdı ve Thommy o ufak dişlerin tombul alt dudağı sıkmasından gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. O kırmızı kadifemsi yumuşaklığı kendi dudaklarıyla sarmayı düşündü. O çizgilerden dilini Elizabeth'in ağzına geçirmeyi ve nihayet onun tadına bakmayı düşündü.

Thom, kendisine “geçmiş” diye hatırlattı.

Bunun yerine, yeniden yükselmekte olan öfkesini kontrol etmeye odaklandı. “Daha önce söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Senden beni rahat bırakmanı istedim ve şimdi beni görevimden uzaklaştırıyorsun. Artık istediğin zaman bana koşarak gelemezsin. Bu benim işim, Elizabeth. Sorumluluklarım ve bana güvenen insanlar var. Artık senin emrine amade değilim.”

Elizabeth ona gözlerini kırpıştırarak baktı, belli ki şaşırmıştı. “Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Acil bir durum olmasaydı sana gelmezdim. Yardımına ihtiyacım -ihtiyacımız- var. Konu Archie.”

Thom onun küçük üvey kardeşlerini çok iyi tanımıyordu ama onlara ne kadar değer verdiğini biliyordu. “Bulundu mu?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum.” Gözlerinde parlayan yaşlar ve boğazında düğümlenen yoğun duygularla karışık bir açıklama yaptı. Söyleyebildiği kadarıyla Archie, Henry de Beaumont’un adamları tarafından Bamburgh Kalesi’ne götürülmüştü ve Jamie ile küçük bir savaşçı grubu onu kurtarmak için bir girişim planlıyordu.

“Ama kaleye girmenin tek yolu dik bir uçurumdan yukarı çıkmak ve ben de...” Beklentiyle ona baktı.

Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. “Her şeyi bırakacağımı, sadece İskoçya’nın yarısını değil, düşman hatlarını da geçeceğimi, yalnızca tehlikeli bir uçuruma değil, aynı zamanda İngiltere’nin en müstahkem kalelerinden birinin duvarına tırmanacağımı ve sonra bir şekilde kardeşini hapisanede bulacağımı, dahası, onu serbest bırakacağımı ve tüm İngiliz askerleri tarafından keşfedilmeden onu güvenli bir yere götüreceğimi düşündün. Bu her şeyi özetliyor mu?”

Elizabeth’in büyük, masum, mavi gözleri, rengini biraz kaybetmiş bir yüzle onunkilere dikildi. Sessizce ona bakıyor, kendini lanet olası bir köpek yavrusunu tekmeliyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama bu onun sorunu değildi -Elizabeth onun sorunu değildi- ve kendini tekrar içine çekmesine izin vermeyecekti. İlk seferinde onu unutmak yeterince zor olmuştu.

Ama mesele sadece bu değildi. Bulunduğu yere gelmek için çok çalışmıştı ve onun buna engel olmasına izin vermeyecekti. Onu görevinden almıştı, lanet olsun, hiç düşünmeden. Bir dahaki sefere ona “ihtiyaç duyduğunda” ne yapacaktı?

Sonunda dili çözüldü. “Çok şey istediğimi biliyorum ama Jamie de seninle birlikte gelecek ve...” Ne kadarını söyleyeceğini düşünüyormuş gibi alt dudağını çiğnedi. “Bazı çok iyi savaşçılar da. En iyileri.” Birden nefesi kesildi ve sanki aklına bir şey gelmiş gibi eliyle ağzını kapattı. “Elbette, omzun! Sana acı veriyor olmalı.”

“Omzumun bununla hiçbir ilgisi yok.” Hâlâ ağrıyordu ama isterse tırmanabilirdi. “Benim bununla hiçbir ilgim yok. Öyleyse neden bana geldin Elizabeth?”

“Yardım etmek isteyeceğini düşünmüştüm.”

Tek kaşını meydan okurcasına kaldırdı. “Beni ya da ne istediğimi düşündüğünden çok şüpheliyim. Tek yapman gerekenin istemek olduğunu ve benim de her zamanki gibi koşarak geleceğimi düşündün. Üzgünüm ama yapamam. Bu sefer olmaz. Yardım etmek isteyen başka birini bulmanız gerekecek.”

Elizabeth, ona doğru donmuş bir halde baktı. “Hayır mı diyorsun yani?”

Genç kadın ona o kadar inanmamış bir şekilde bakıyordu ki eğer işin ucunda gururu olmasa Thom gülecekti. “Kabul etmeyeceğimi düşünmedin, değil mi?”

Elizabeth’in yanaklarını pembeleştiren suçluluk dolu utanç Thom’un sakinliğindeki ilk çatlağı oluşturdu. Thom, söylediklerini dinlerken onu omuzlarından kendisine bakması için tuttu. “Artık senin prensesliğine aşırı düşkün hizmetçiyi oynamak zorunda değilim. Aynı zamanda ‘benden daha üstünlere’ karşı

dilimi tutup sen ve abinin emirlerini yerine getirmek için ortaya atlamama da gerek yok. Bırak James, mucizelerinden bir tanesini daha gerçekleştirsin veya daha da iyisi, bana bu sorduğunu gelsin kendisi bana sorsun.” Abisinin kendisine yardım için gelmesinden cehennemde kar yağmasının daha olası olduğunu bilerek güldü. “Benim yapacak başka işlerim var.”

Thom arkasını dönmeye çalıştı ama Elizabeth uzanıp kolunu yakaladı. Yaralı olan koluydu, ama vücudundaki tüm kasların tutulmasına neden olan bu değildi. “Bu yüzden burada değilim. Haksızlık ediyorsun, seni hiç böyle düşünmemiştim.”

“Düşünmedin mi? Ben güvenilecek biri değil miyim? Her zaman yanında olan biri?”

“Evet, bu yüzden sana geldim. Arkadaşlar böyle yapar.”

“Yani aslında demek istediğin, senin bunu böyle yaptığın. Arkadaşlık anlayışın kulağa tek taraflı geliyor.”

Genç kadın gözlerini kırptırarak ona baktı. “Ben...” Gözlerinden yaşlar süzüldü. “Fark etmemiştim...” Yüreğini hoplatan kesik kesik bir nefes aldı. “Özür dilerim Thom, sana bu kadar yük olmak istememiştim.”

Elizabeth onun kolunu bıraktı ve Thom elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. Lanet olsun. Bundan nefret ediyordu, onu reddetmekten nefret ediyordu. Bu, sanki derisinin üzerinde örümcekler geziniyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. “Sen bir yük değildin. Ama şunu anlamalısın ki artık senin için bu şekilde orada olamam.”

Onu incitmek istemiyordu ama dikkatinin dağılmasına ya da hedefinden sapmasına da izin veremezdi. Leydi Marjorie onu bekliyordu ve o bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Elizabeth’i tanıyordu. Ona bir santim bile izin verirse, kalbine tekrar girmek için tatlı bir şey yapacaktı. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

“Anlıyorum.”

Ama o anlamamıştı. Gitmek için döndü ama bu kez onu durduran Thom oldu. Kolundan tuttu ve yüzünü kendisine dönmesi için onu çevirdi. Onun anlamasını sağlamalıydı, yoksa aklına estiği her seferde yine geri gelecekti. “Yapmam gereken başka bir şey var. Biri beni bekliyor.”

“Kim?”

“Evlenmeyi umduğum kadın.”

Evlenmek mi? Bu kelime adeta kafasının içinde yankılanıp durdu ve Elizabeth birden bayılacakmış gibi hissetti.

Sendelememek için kendini tuttu ve ona baktı. Göğsünde bir şey sıkıştı. Ciğerleri sanki bir duman bulutu solumuş gibi hissediyordu.

“Evleniyor musun?”

Thom bir kaşını kaldırdı. “Sesin çok şaşırmış gibi geliyor. Sen beni istemedin diye başka kimsenin istemeyeceğini mi sandın?”

Sesindeki ince azarlama bir tokat gibiydi. “Ben hiç öyle düşünmedim. Neden benim hakkımda kötü şeyler düşünmek için kelimeleri ağzıma tıkıyorsun? Şok oldum, şaşırmadım; ama haklısın, böyle hissetmemeliyim. Her kadın sana sahip olduğu için şanslı olurdu.”

Aslında çoktan evlenmemiş olması daha şaşırtıcıydı. Ona bir bakın. Muhteşemdi. Şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi. Onun ilgisini çekmek isteyen düzinelerce kadın olmalıydı. Yediği bir şey ona iyi gelmemişti sanki, çünkü birden kendini hasta hissetti.

“Herhangi bir kadın değil,” dedi Thommy, düz bir şekilde. Sonra, sanki kendi sözlerine kızmış gibi, omuzlarıyla tam olarak omuz silkme sayılamayacak bir hareket yaptı. “Hiçbir şey resmileşmedi.”

“Ama?”

“Ama nişanlanmanın kaçınılmaz olduğuna inanmak için çok fazla sebep var. Bir iki gün içinde ona Yorkshire’daki mülklerine kadar eşlik edeceğim.”

Elizabeth için nefes almak neden zorlaşmıştı? Ciğerlerindeki hava soğuk ve buzlu olmuştu sanki. *Mülkleri?* “Anlıyorum. Te... Tebrikler. Senin adına mutlu oldum. O çok... çok şanslı bir kadın.”

Sözcükler boğazına yapışıyor gibi olsa da söylediklerinde samimiydi.

“Aslına bakılırsa bu iyi bir izdivaç,” dedi Thom. “Peebles kenarında bir kale sahibi olan ufak bir baronun dulu.”

Bir kale mi? Bir baronun dulu mu? Bu *gerçekten* de iyi bir izdivaçtı, hem de çok iyi bir izdivaç. Böylesi faydalı bir evlilik yaptığı için Elizabeth onunla gurur duymalıydı. Fakat karnının dibine çöken tuhaf duyguyu açıklayamıyordu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için kendisini zorladı ve hissettirdiği gibi gergin olmamasını diledi. “Senin için mutluyum. Sen en iyisini hak ediyorsun, Thommy, *Thom*,” diye hemen düzeltti.

Thom gözlerini kaçırmadan önce uzun bir kalp atışı boyunca göz göze geldiler. “Evet, bu sayede şövalyeliğe ulaşmak daha kolay olacak.”

Gülümsedi. Tanıdığı en asil, en onurlu adamdı. Doğru ve yanlış konusunda her zaman keskin bir sezgisi vardı. Uzun zamandır onun için bir şövalyeydi, ama ondan daha fazla çocukluk anısı dinlemekten hoşlanacağını sanmıyordu. Tıpkı söylediği gibi hayatma devam ediyordu.

Sadece fark etmemişti...

Evleneceğini.

O da aynısını yapmayı ummuyor muydu? Randolph’u unutmuş muydu?

Unuttuğunu söylemekten utanıyordu.

Derin bir nefes aldı ve kuru ciğerlerine hava dolmasını sağladı. Belki ikisi de hayatlarına devam etmişlerdi. “Haklıydın, gelmemeliydim.”

Thom artık köydeki çocuk değildi. Onun çocukluk arkadaşı ve sırdaşı değildi. Uzun zamandır da değildi. O bir askerdi. Artık tanımadığı bir adamdı.

Thom’un bakışları gergin, yüz ifadesiyse asıktı. Konuşurken acı çekiyor gibiydi, sanki iç dünyasında şiddetli bir savaş veriyordu. “Jamie kardeşini sağ salim eve getirecek, Elizabeth. O iyi bir dağcıdır.”

Bu doğrudu. Yıllar önce ağaçta yaşadığı felaketten sonra Jamie de Thom kadar iyi bir tırmanıcı olmaya karar vermişti. Elizabeth’in bilmemesi gereken korkusunu geride bırakmış -o gün onu neyin durdurduğunu birkaç yıl sonra anlamıştı- ve çok iyi bir tırmanıcı olmuştu. Ama kimse Thom kadar iyi değildi. Onun bir örümceği bile ürkütecek kadar dik kayalıklara tırmandığını görmüştü.

Yine de yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirmeye zorladı kendini. Thom haklıydı, bu onun savaşı değildi. “Haklı olduğuna eminim.”

Yarı karanlıkta birbirlerine baktılar, ikisi de ne söyleyeceklerini bilmiyordu ama ikisi de bunun bir veda olduğunu anlamıştı.

Diledi, istedi...

Derin bir nefes aldı ve sessizliği bozdu. “Güle güle, Thom.”

“Güle güle, Elizabeth.”

Elizabeth son bir kez daha baktıktan sonra kapıyı açtı ve çıktı.

Elizabeth bir grup atlının görünmesini bekleyerek ufku taradı. Kalenin Doğu Kulesi’ndeki odadan bakıldığında Roxburgh ve

ötesindeki sade, inişli çıkışlı kırsal alanın geniş bir manzarası vardı. Bu önemli kasabanın dar sokaklarında ve yollarında koşuşturan onlarca insan vardı ama hiçbiri aradığı adamlar değildi. Tanrı aşkına, buna daha ne kadar katlanmak zorundaydı? Son zamanlarda yaptığı tek şey kule pencerelerinden endişeyle dışarı bakıp beklemektir.

Hayal kırıklığıyla iç çekti. İki gün! James ve Bruce'un ünlü Muhafızları iki gündür ortalıkta yoktu ve tek bir kelime bile etmemişlerdi. Kaleye ulaşmaları beklediklerinden daha mı uzun sürmüştü? Yoksa bir şeyler mi ters gitmişti?

Bilmemek ıstırap vericiydi. Beklemekten başka yapacak bir şeyi olmadığı için kendini kafesteki bir aslan gibi hissediyordu.

Ya da kuledeki bir prenses.

İki gece önce ayrıldıklarından beri Thom'u her düşündüğünde olduğu gibi kalbi sıkışıyordu, ki bu sık sık oluyordu. Onun suçlamaları canını yakmıştı. Onun için bunun nasıl bir şey olduğunu hiç anlamamıştı. Soğukkanlı yüzünün altında gizlenmiş olması gereken kızgınlık ve acıyı asla görememişti ve buna neden olabilecek bir şey yapıp yapmadığını görmek için anılarını araştırıyordu.

Ama belki de kızgınlığını körükleyen şeyin özel bir olay olmadığını, bunun sadece aralarındaki rütbe ayrımının doğal bir sonucu olduğunu fark etti. Bu onun için hiç önemli olmayan bir şeydi çünkü bunu düşünmek zorunda değildi. Öte yandan Thom'un böyle bir lüksü yoktu. Aralarındaki rütbe farkının ve bunun ne anlama geldiğinin her zaman farkında olmalıydı. Lord'un kızı ve demircinin oğlu; lordun vârisi ve demircinin oğlu... Kimin öncelikli olduğu ve kimin otoriteye sahip olduğu konusunda hiçbir soru işareti yoktu.

Eşit değillerdi. Elizabeth hiç böyle düşünmemiş olsa da üstü kapalı olarak bunu her zaman anlamıştı ve belki de ilişkileri bu

eşitsiz temelde kurulmuştu, aynı Thom'un ve Jamie'nin ilişkisi gibi. Ağabeyinin Thom'un etrafında otorite sağlamaya veya Thom'u diz çökmek için zorlamaya ihtiyacı yoktu; öyle *yapabilecek* olması gerçeğini Thom gibi bir adamın hazmetmesi zaten yeterince zordu. Thom, doğal otoritesiyle kendiliğinden bir lider haline gelen, güçlü ve gururlu bir adamdı. Jamie etrafta yokken köydeki çocuklar ona hep bir lider gözüyle bakarlardı. Sonrasında saygı gösterdikleri adam ağabeyi olmuştu.

İlk defa, Elizabeth, benzer bir sınıfta doğmuş olsalar ilişkilerinin nasıl olacağı üzerine düşündü. Algısı değişti. Artık Jamie'nin kararları vermesi nasıl kesin değilse, Elizabeth'in, Thom'u olası bir eş olarak düşünmemesi de kesin değildi. Durum öyle olsa her şeyi çok farklı düşünebileceğinden kuşkulandı. Bu beklenmedik bir farkına varmaydı.

Thom'un berbat hissettiren suçlamalarında şüphe götürmez biçimde doğruluk payı vardı. Elizabeth, onu çantada keklik *görmüştü*. Bunu kabul edebilirdi.

Fakat Thom suçlamaların geri kalanında haksızdı. Elizabeth onu hiçbir zaman dilediğinde atlayıp zıplayan bir hizmetçi gibi görmemişti ve onun böyle düşünebiliyor olması çok iğrençti. Onun bunu bilmesi Elizabeth için ne kadar önemli olsa da bunu kanıtlamanın en iyi yolunun Thom'un istediğini yapıp onu yalnız bırakmak olduğunu da biliyordu.

Hem Elizabeth'in düşünmesi gereken kendi gelecek planları vardı, öyle değil mi?

Onu kendi haline bırakmalıydı.

Fakat camdan dışarı baktığında göğsü sıkıştı. Bu sefer gözleri aşağıdaki bahçeyi taradı. Thom, o dula gitmiş miydi?

Elizabeth onu bir gün önceki öğlen yemeğinden beri görmemişti ve Edward Bruce'a Thom'u sormak için cesaretini de toplayamamıştı. Alacağı cevaptan korkuyordu.

Kapıya hafifçe vurulması bakışlarını pencereden ayırmasına neden oldu. Hizmetçisini beklerken içeri giren kadın onu şaşırttı.

Hemen kalbi yerinden fırladı. "Bir şeyler mi duydunuz?"

Leydi Helen ona mahcup bir gülümsemeyle baktı ve başını salladı. "Henüz duymadım." Kucağındaki kıpır kıpır bebeği sallayarak "Willie ve ben sizin bir arkadaşına ihtiyacınız olabileceğini düşündük," diye ekledi. Bakışları anlamlı bir şekilde Elizabeth'in önünde durduğu pencereye kaydı. "Ben de pencereden dışarı bakarak çok saatler geçirdim."

Elizabeth sadece hayal edebiliyordu. Bruce'un Hayaletleri'nden biriyle evli olmak nasıl bir şey olmalıydı? En zor ve tehlikeli görevler için çağrılan adamlarla? Ürperdi. "Nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Güzel şifacı kıpırdanmayla kalmayıp aynı zamanda kucakta olmaktan dolayı şikâyetini dile getirmeye başlayan küçük erkek çocuğunu tutmaya çalışırken gülümsedi. "Birincisi bu küçük buzağı sayesinde. Aynı zamanda beni olmak istediğimden bile fazla meşgul eden bir işim var."

Elizabeth anladı. Helen savaş alanında yaralanmış adamları iyileştiriyordu. Odayı geçerek onun kollarını tuttu ve gülümsedi. "Çok şeker bir şey bu. Alabilir miyim?"

Helen rahatlamış göründü. "Lütfen. Kollarım kopacakmış gibi sanki. Şimdiden çok ağır ve şu an pek kucakta olmayı istemiyorum." Elizabeth'in kollarının ağırlıkla nasıl sarktığını fark ederek sırtıttı. "Ve babası kadar da sağlam yapılı. Onun yürümesini dört gözle beklediğimi itiraf etmeliyim."

"Ama ne dilediğinize dikkat edin," diye güldü Elizabeth, sevimli, sarı saçlı çocuğu kucağına alırken. "Hugh yürümeye başladığında nasıl olduğunu hatırlıyorum. Bir felaketi önlemek için sürekli onun peşinde koşuyorduk."

Küçük çocuk onun zıplamasından hoşlanmışa benziyordu ve kahkahalarla gülerek bir avuç inci gibi beyaz dişini ortaya çıkar-

dı. Melek gibi yuvarlak yüzü, iri yeşil gözleri, uzun kirpikleri, tüy gibi yumuşak sarı saçları ve sağlam küçük bacaklarıyla sevimli bir şeytandı.

“Sizden hoşlandı,” dedi Leydi Helen gülümseyerek. “Şimdi-den güzel kızlara karşı bir düşkünlüğü var gibi görünüyor.”

Çocuk saç örgülerinden biriyle oynamaya başlayınca Elizabeth sırtıttı ve güldü. “Kaç yaşında? On aylık?”

Leydi Helen’in kaşları kalktı. “Evet, gelecek hafta. Çok heyecanlıyım. İyileştirme konusunda bildiklerimle bu işte daha iyi olacağımı düşünebilirsiniz. Ama Willie’nin ne kadar cahil olduğumu ortaya çıkarmak gibi bir hüneri var. Onunla ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Bunun gerçekten kolay olacağını düşündüğümüne inanamıyorum.”

Onun sesindeki o anaç hayal kırıklığını hisseden Elizabeth gülümsemek zorunda kaldı. Joanna’nın Uilleam’ın ilk yılında yaşadığı benzer sıkıntıları hatırladı. Yeğeni hazıranda iki yaşına basacaktı. “İlk çocuğunuz mu?”

Helen başını salladı. “Diğer eşlerden bazılarında bu işin daha kolay bir hale geldiğini duydum. Birkaçının birden fazla çocuğu olduğuna göre, sanırım onlara inanmak zorundayım.”

Sabahları cildinin aldığı yeşilimsi renk bir şey ifade ediyorsa, Jo için kesinlikle öyle olmalı, diye düşündü Elizabeth gülerek.

Elizabeth bunun Bruce’un gizli muhafızlarının diğer eşlerine bir gönderme olduğunu tahmin etti. “Kocanız sizin ve bebeğin burada olmanızdan rahatsız olmuyor mu?”

Leydi Helen’in dudakları büküldü. “Öyle olduğunu söyleyemem. Sanırım Willie ve benim Sutherland’daki topraklarının en kuzeyindeki Varrich Kalesi’nde olmamızı tercih ederdi; ama bana ihtiyaç duyulabileceğini biliyor, bu yüzden bir denge bulmaya çalışıyoruz. Willie ve ben tehlikeden uzak duruyoruz ama Magnus güvenli olduğunu düşündüğü anda onunla birlik-

te oluyoruz. Kralın son zamanlarda kazandığı zaferler sayesinde İskoçya'nın büyük bir kısmının güvende olmasının uzun sürmeyeceğini umuyorum.” Dehşet içinde Elizabeth'in bileğine baktı. “Willie, hayır!” Küçük çocuk tombul parmaklarını Elizabeth'in saç örgüsüne sokmaya çalışmaktan vazgeçip bileziğini kemirmeye başlamıştı.

Elizabeth, gülerek “Önemli değil. Bir zararı yok,” dedi.

Leydi Helen tereddüt içinde izliyordu. “Emin misiniz?” diye sordu.

“Çok güzel bir bilezik.” İnce, bükülmüş metal parçasına daha da yaklaştı. “Ve farklı. Odaya girdiğimde onu tutuyor olduğunuzu fark ettim. Sizin için özel olmalı.”

Elizabeth yine onu büküyordu muhtemelen. Joanna, bunu sık sık yaptığına -sanki bunun özel bir anlamı varmış gibi- birçok kez dikkat çekmişti, özellikle de endişeli ve gergin olduğu zamanlarda.

“Öyle,” diye cevapladı Elizabeth. Thommy, ona bu hediyeyi Aziz Gününde, Bruce'un savaşının başında Fransa'ya gitmek zorunda kalmadan hemen önce vermişti. Elizabeth bunu çok nadir kolundan çıkarmıştı.

Küçük bileklik basit bir tasarıma sahipti; bir tarafı menteşeli, diğer tarafı iki toka ile tutturulmuş iki yarım daire pirinçten (muhtemelen kılıcın kabza yapımından arta kalanlardandı) oluşuyordu. İşçiliği mükemmeldi. Üzerinde Douglas'taki Aziz Mary'nin eski haçında bulunan ve Hristiyanlığın İrlandalı din adamları Aziz Finian ve Aziz Columba tarafından ilk kez tanıtıldığı zamana ait olduğu söylenen semboller gibi antik semboller vardı. Thommy çok yetenekliydi, bu yüzden onun neden şövalye olmak istediğini hiç anlamamıştı. Gerçi belki şimdi daha iyi bir fikri vardı.

Helen, “Bakabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Elizabeth, bileziği bebeğin sımsıkı yapıştığı ellerinden kurtarmaya çalışırken. Bebeklerin yaptığı gibi karşı çıkmaya başladığında, onu yere yatırarak mızımlanmasını önledi. Bebek emekleyerek hemen etrafı keşfetmeye başladı. Oda sade bir şekilde döşenmişti, bu yüzden içine girebileceği pek bir şey yoktu ama Helen şömineyi yakından takip ediyordu.

“Bir gözü oğlundayken, Helen tasarıma hayret etti. Elizabeth, “Bir keresinde Romalıların askerlerine askeri ayrıcalıklar için kolluk verdiklerini okumuştum,” dedi. “Bu bana hep bunu hatırlatmıştır.”

Helen’in bakışlarında bir şey parıladı. “Öyle! Onları ben de duymuştum. Armilla, sanırım onlara öyle deniyordu. Hımm...”

Elizabeth bu “hımm”ın devamını getirecekti ama Helen bileziği ona geri verirken aynı zamanda Willie’nin -tabii ki- şömineye giden yolunu kesmek için ileri atıldı.

“Bebeklerin tehlikeyi hissedip hemen ona doğru gitmelerini sağlayan şey nedir?” Leydi Helen oğlunu nazikçe uyarırken Elizabeth başını salladı.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Leydi Helen. “Ama hepsi bunu atlatamıyor. Örnek olarak, kocam.”

Leydi Elizabeth güldü fakat Helen, Willie’nin dikkatini dağıtmak için bir şeyler göstermeye gittiği pencereden uzaklaşıp ona doğru döndüğünde ciddileşti.

“Ne oldu?” diye sordu Elizabeth.

Şifacının rahatlaması görülebiliyordu. O ana kadar Elizabeth, ne kadar endişeli olduğunun farkına bile varmamıştı. “Döndüler.”

YEDİNCİ BÖLÜM

THOM, SÖR DAVID LINDSAY'E kılıcı uzattı. Bruce'un en yakın arkadaşlarından biri ve önemli bir şövalye olan Lindsay, kılıcı önünde tutarak inceledi. Onu elinde evirip çevirdi, havayı birkaç kez yardı ve sanki bir şey arıyormuş gibi kabzanın her açısına baktı, bu arada kısa nidalar attı.

“Lanet olsun, MacGowan, bunu nasıl bu kadar çabuk yaptın? Tamamen yeni bir kılıç gibi hissettiriyor. Dengesi inanılmaz ve kabzası sanki elim için yapılmış gibi.”

Thom omuz silkti. “Eğer bir çift dolgum olsaydı kan oluşunu düzeltebilirdim. Hafifletmek için ucuna yakın bir yerden biraz daha alınabilirdi. Ama İngiliz zırhçı, tüm aletlerini geride bırakacak kadar düşünceli değildi.”

Douglas, Roxburgh'u aldıktan sonra kalenin demirhanesi aceleyle terk edilmiş gibi görünüyordu. Thom, Carrick için yaptığı görevleriyle ilgilenmediği zamanlarda burayı kullanmaya karar vermişti. Tanrı biliyordu ki uyumuyordu, o uyanık saatlerde biraz daha fazla para kazanabilirdi.

Suçluluk duymasını gerektirecek bir Şey yoktu. Ama lanet olsun ki son birkaç gündür salonun ya da avlunun öbür ucundan Elizabeth'in solgun ve endişeli yüzünü görmek kararlılığını yok etmişti. Gerçekten de bugün  glen yemeğini kulıcı bitirmek için olduğu kadar onu görmekten kaçınmak için de atlamıştı.

Bunun bir faydası olmadı. Kızın kendisine bakıp yardım etmesi için yalvardığı o iri, masum gözleri hâlâ gözlerinin önündeydi.

Yardıma gitme isteği o kadar güçlüydü ki bunu yapmamak fiziksel olarak acı veriyordu. G gs  iki gündür ağrıyordu.

  inden lanet okudu ve dikkatini tekrar Lindsay'e çevirdi. Lindsay, ona anlaŐtıkları parayı  dedi ve teşekkür etti. " ger zamanın olacağını düşünüyorsan sana birkaç adam daha gönderebilirim. Çoğumuzun iyi bir demirci bulmakta zorlandığını biliyorum, fundalık üzerinde uyuyarak geçirdiğimiz kadar çok zamanımız var." Thom kaskatı kesildi. Bunu fark etmeyen Lindsay güldü. "Son zamanlarda bir kaleye sadece onu yok etmek için giriyoruz gibi görünüyor."

Biz, savaŐan adamlar ve siz, hizmet eden adamlar. Thom, Şövalyenin bununla bir Şey kastetmediğini biliyordu ama yine de bunlar kafasının içinde yankılandı. O onlardan biri değildi ve belki de bunu değiştirmeye çalışmakla aptallık ediyordu. Kahretsin, ne yapması gerekiyordu ki? Üç yıldır "bizden" biri olmak için kendini öldürüyordu ve tek yapması gereken eline bir  eki  almaktı. Böylece bir kez daha "siz" olmuştu.

Ama itiraf etmeliydi ki demirhaneye geri dönmenin tuhaf bir Şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı. Bu aşına olmadığı yerde, son üç yıldır kaldığı yerlerin hiçbirinde olmadığı kadar kendini evinde hissediyordu.

Ayrıldığından beri Douglas'a sadece bir kez gitmişti ve o da korkunçtu. Johnny'yi görmek güzel olsa da babasıyla geçirdiği kısa süre garip, rahatsız edici ve her iki taraf için de acı doluydu.

Sanki ikisi de artık birbirlerine ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Babası, Thom'un geçmişinden utandığını düşünüyordu ve Thom onu daha fazlasını yapmaya iten şeyin ne olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Hatta bunu kendine bile açıklayabileceğinden emin değildi. Ama bu, onu tırmanmaya iten şeyle aynıydı. Tehlike unsurunu ve kendini en uç noktalara kadar zorlamayı seviyordu. Ne kadar uzağa gidebileceğini görmek istiyordu.

"Keşke yapabilsem," dedi dürüstçe. Paraya ihtiyacı vardı. "Ama sabah yola çıkıyorum."

Takviye ekibin adamları öğleden sonra gelmişti ve Edward Bruce, Leydi Marjorie'ye Yorkshire'a kadar eşlik etmek üzere Rutherford'a dönmesi için ona izin vermişti. Ne yazık ki Carrick sadece birkaç adam ayırabildiği için eşlik edecek birlik küçük olacaktı. Kont ve ordusunun geri kalanı hafta sonunda Stirling Kalesi'ni kuşatmaya başlamak üzere yola çıkacaktı.

Lindsay ayrıldıktan sonra Thom, gereklilikten ziyade alışkanlıktan ötürü, demir ocağı şüphesiz hafta sonuna kadar imha edileceğinden, külü temizledi ve aletleri yerine yerleştirdi. Demirhanenin kapısını arkasından kapatıp avluyu geçerek barakalara gittiğinde hava kararmıştı. Kirliydi ve soğuk havaya rağmen, yiyecek bir şeyler bulup biraz uyumaya çalışmadan önce yıkanmak için nehre inecekti. Yarın eyer üzerinde uzun bir gün onu bekliyordu.

Yüzünü buruşturarak kışlanın kapısını açmak üzereydi ki kapıdan içeri giren bir grup atlının sesi dikkatini çekti.

Önde giden Douglas'ı ve ona eşlik eden birkaç adamı tanıdı. Thom son üç yılda Boyd, MacKay, Sutherland, MacRuairi ve MacLeod ile birkaç kez karşılaşmıştı. Elizabeth abartmamıştı: Douglas'a eşlik eden savaşçılar Bruce'un ordusunun en iyileri arasındaydı. Aklına bir şey gelince kaşlarını çattı. Hem Boyd hem de MacRuairi'nin kralın gizli "Hayalet Savaşçıları"nın üye-

leri olduğu söyleniyordu. Eğer doğruluk payı varsa, bu diğer adamların da öyle olması Thom'u şaşırtmazdı.

Peki ya Douglas?

Eski arkadaşının böylesine ünlü bir şeyin parçası olması fikri canını sıkmişti. Ama mantıklıydı. Hem de çok mantıklı. Thom'un kişisel hisleri ne olursa olsun, Douglas'ın bir savaşçı olarak yeteneklerini yadsıyamazdı.

Tam arkasını dönecekti ki atlılara daha yakından baktı. Kimin kayıp olduğunu fark edince yüksek sesle küfretti: Archie.

Ağabeyinin yüzüne bir kez bakan Elizabeth, onun arkasından salona girmekte olan adamları tarayıp kumral kafalı genç adamı bulmadan önce bile anlamıştı.

“Archie?”

Jamie başını sertçe salladı.

Göz ucuyla Leydi Helen'in kocasıyla yeniden bir araya geldiğini fark etti. İriyarı İskoçyalı, oğlunu karısının kollarından sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi almış ve Leydi Helen'i deri kaplı göğsüne bastırmıştı. Aralarındaki derin bağ Elizabeth'e ağabeyi ve Jo'yu hatırlattı. Onların aşkının alışılmadık olduğunu düşünmüştü ama belki de sandığı kadar alışılmadık değildi.

“Ne oldu?” diye sordu ağabeyine.

Jamie başını sallayarak burada olmadığını işaret etti. Birkaç dakika boyunca Hayalet Ekibi'nin en korkutucu, en heybetli görünen savaşçılarından biriyle görüştü; ki bu da bir şey ifade ediyordu. Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen Elizabeth onun etkileyici savaşçı grubunun lideri olduğunu biliyordu: Lider (Tor) MacLeod. Muhafızlar'ın on üyesi de Jamie'nin genç kardeşini kurtarma çağrısına uymuştu; Jaime'ye duydukları saygıdan dolayı diğer görevlerini bir kenara bırakmışlardı. Bu, kralın Ja-

mie'ye olan saygısı hakkında da çok şey söylüyordu; krallığının en büyük sınavı birkaç ay sonra gelecekken onların gitmesine izin vermişti. Yaz aylarında yaklaşan İngiliz ordusu, hepsinin peşini dolaşan bir hayalet gibi onları rahatsız ediyordu.

MacLeod, *Gall-Gaedhil* Adalılarının anadilinde, "Krala gecikmemizle ilgili haber göndereceğim ve Carrick'le konuşacağım," dedi.

Jamie başıyla onayladı. "Sabah yeniden toplanacağız. Yiyecek bir şeyler alın, kâhyam sizi odalarınıza yönlendirecek. Hepimiz biraz dinlenebiliriz."

Jamie, yemek işini hallettikten sonra Elizabeth'i kralın özel odasına götürdü. Yorgunluğunu görünce onu oturmaya zorladı ve neler olduğunu anlatmak için yanındaki banka oturmadan önce ona bir kadeh şarap getirdi.

Nasıl geldiklerini ve ilk günü kaleyi inceleyerek ve mahkûmlar hakkında bilgi toplamaya çalışarak geçirdiklerini anlattı. İskoçların uçurumun kenarındaki kulede bulunan nöbetçi kulübesinde tutulduklarını öğrenmişlerdi. MacRuairi birkaç köylüyle birlikte kaleye girmeye çalışmıştı ama kapı görevlisi herkesi kontrol ediyordu ve tanınmayı göze almaktansa geri dönmek zorunda kalmıştı. Görünüşe göre MacRuairi'nin Sınırlar'da pek çok düşmanı vardı. Duyduğuna göre, korsan paralı askerlere dönüşen kötü şöhretli Batı Adası reisinin her yerde pek çok düşmanı vardı.

Jamie uçuruma tırmanmaya kalkışmak için gecenin ilerleyen saatlerine kadar beklemişti.

"Kolay olmalıydı," dedi Jamie, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Kalenin o tarafı ne yazık ki savunmasız, bütün gece bölgede tek bir muhafız bile görmedim. Tek yapmamız gereken o uçuruma tırmanmak, tırmanma merdivenini duvarın üzerinden atmak ve kimsenin haberi olmadan içeri girip çıkmaktı." Başını iki yana salladı. "Uçurum bile düşündüğümüz kadar kötü görün-

müyordu. Dikti ama bir sürü ayak ve tutamak vardı. İlk yüz yirmi metre kadar, başarabileceğimizi düşünmüştüm.”

“Ya sonra?” diye sordu.

Jamie’nin ağzı sert bir çizgiyle kapandı. “Sonra otuz metrelik dik kayaya çarptık. Denedim ama birkaç metreden fazla yukarı çıkamadım. MacRuairi bir düzine metreye kadar tırmanmayı başardı ama sonra ayağı kaydı ve uçurumun geri kalanına düşmekten kıl payı kurtuldu.”

Elizabeth’in gözleri dehşetle açıldı.

“Bu arada bu bilgiyi kendine saklamalısın. Karısının dul kalmaya bu kadar yaklaşmış olmasını anlayışla karşılayacağından şüpheliyim.”

Elizabeth, başını salladı. MacRuairi, Bella MacDuff ile evliydi. Eski Buchan Kontesi büyük bir İskoç vatanseveri ve kahramanı olarak görülüyordu.

“Kalede kimsenin duyduğunu sanmıyoruz ama emin olamayız. Bir avuç adamımız nöbet tutmak için Bamburgh’da kaldı, geri kalanımız ise başka bir girişim için yeniden toplanmak üzere Roxburgh’a döndü.”

Tanrı’ya şükür. Elizabeth rahatladığını gizleyemedi. “Geri mi dönüyorsunuz?”

“Evet ve bu sefer başarılı olacağız. Herhalde en başta seni dinlemeliydim.”

Elizabeth ilk başta o kadar şaşırmıştı ki ne dediğini anlamadı. “Beni dinlemeli miydin?”

“Haklıymışsın.” Ağabeyi onun yüz ifadesine bakarak sırtıttı ve Elizabeth küçük bir kızken yaptığı gibi onun burnunu sıktı. “Evet, bu sözlerin nasıl söyleneceğini *biliyorum*. Onu en başta götürmüş olsaydım, beni uzun bir gidiş geliş yolculuğundan kurtarmış olurdu.”

Elizabeth birden, neyi kastettiğini anladı. “Thom?”

Jamie başını salladı. “Evet. O kayalar onun için hiçbir şey. Onu tırmanması çok daha zor kayalıklara kolaylıkla tırmanırken gördüm.”

Elizabeth, başını afallamış bir biçimde salladı. “Bunun için çok geç. Başka bir yol bulmalısın.”

Jamie, suratını asarak Elizabeth’i inceledi. “Başka bir yol yok. Çok geç derken ne demek istiyorsun?”

Elizabeth, dudağını ısırды ve mahcup bir yüz ifadesi takındı. “Ben ondan bunu zaten istedim.”

Jamie sandalyesinden fırladı. “Sen ne yaptın?” Altı metreden biraz fazla ötede öfkeli bir savaşçı Elizabeth’in ötesinde belirivermişti. Elizabeth bu tavra elleri kucağında huzurlu bir halde oturarak karşılık verdi. Bunu ona Thom öğretmişti. “Kahretsin, Ella! Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

Elizabeth’in gözleri ona doğru küçüldü. “Sen benim ağabeyimsin, babam değilsin. Thom benim *arkadaşım* ve onu istersem görürüm.”

“Sen evlenene kadar, ben senin baban sayılırım. Bana itaat etmek senin görevin ve ben ne dersem onu yapacaksın.” Birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar; öfkeli bakışları kılıç gibi keşişiyor, sessiz bir irade savaşı veriyorlardı. Jamie haklıydı ama konuyu zorlarsa aralarındaki ilişkinin sonsuza dek değişeceğini de fark etmiş olmalıydı. İlk geri çekilen o oldu. “Söz verdiğim gibi seni hemen Blackhouse’a geri göndermeliyim.”

Kalbi sıkışmıştı. Archie güvende olana kadar onu gönderemezdi. “Ama göndermeyeceksin,” dedi hissettiğinden daha emin bir sesle.

Jamie uzun bir süre ona baktı, sonra pes etti. “Kahretsin, Ella. Anlamıyorsun.”

“O zaman neden bana açıklamıyorsun?” dedi sessizce.

“MacGowan senin arkadaşın olmak istemiyor. Uzun zamandır istemiyor. Seni istiyor.”

Genç kadın başını salladı. “Bir zamanlar olabilirdi, ama artık değil.”

Jamie’nin ifadesi sertleşti. “Bu konuda benimle tartışma, Elizabeth. Sana ne söylemiş olursa olsun, seni istiyor ve sana sahip olmak için her şeyi yapar. Neden burada olduğunu sanıyorsun?”

“O bir şövalye olmak istiyor. Kendimi bildim bileli şövalye olmak istiyor.”

“Senin yüzünden, lanet olsun. Kendini yeterince yükseltirse sana layık olacağına dair yanlış bir inanca kapılmış. Ama asla sana layık olamayacak. Başta duygularının farkında değildim ama seni kulede bulduğum o gece her şey netleşti. Buna bir son vermeseydim neler olurdu Tanrı bilir. İkimizden de faydalandı, Ella. Benden arkadaşlığımız için, senden de masumiyetin için. Arkadaş olduğumuz için demircinin oğlunun kız kardeşime kur yapmasına itiraz etmeyeceğimi sandı.” Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Hayal edebiliyor musun? Tanrım, ikimizi de gülünç duruma düşürecekti ve bu süreçte seni de mahvedecekti.”

Elizabeth bunun gerçek olduğunu bilmesine rağmen, söylediklerinin acımasızlığı karşısında irkildi. “Benden faydalanmaya çalışmıyordu Jamie. Thom tanıdığım en asil adamlardan biridir. Onu tanırsın. Benim şerefimi lekeleyecek hiçbir şey yapmazdı.”

“Tutkunun onurlu bir adama neler yapabileceğini tecrübelemimden biliyorum.” Elizabeth onun kendisinden söz ettiğini ve bu anının ona acı verdiğini anladı. “Evet, Thom’un nasıl bir adam olduğunu biliyorum,” diye isteksizce itiraf etti. “Ve ona hayatım pahasına güvenebilirdim. Ama sana nasıl baktığını gördüm. On altı yaşındaki kız kardeşime karşı kendini kontrol edebileceğine güvenmek mi?” Başını iki yana salladı. “Hayatta olmazdı. İşimi

şansa bırakamazdım. Hâlâ da bırakmıyorum, bu yüzden ondan uzak durmanı istiyorum. Archie'yle olan durumu ben halledeceğim.”

Elizabeth başını salladı. “Anlamıyorsun. Ondan yardım etmesini istedim ve o da reddetti.”

Jamie'yi şaşırtmayı başarmıştı. “Seni ret mi etti?”

Elizabeth, başını salladı.

Jamie'nin yüzü düştü. “Kolundan dolayı mı? O kadar ciddi yaralandığını düşünmemiştim.”

Elizabeth, başını yana doğru salladı. “Ciddi bir yara değil zaten. Sadece yapmak istemedi. Bir iki güne kadar gideceğini söyledi, burada olup olmadığından bile emin değilim.” Elizabeth, sıkışmış ciğerlerinden nefes almaya çalışırken duraksadı. “Bir kadının onu beklediğini söyledi. Evlenmeyi umduğu bir kadın.”

Daha önce şaşırttığı ağabeyinin bu sefer iyice afallamasına sebep olmuştu. “Evlenmek mi? Sen ciddi misin?”

Elizabeth, onayladı.

“Kiminle?”

Ella omuz silkti ve ellerine baktı. Bileziğini o kadar sıkı tutuyordu ki izinin muhtemelen derisine kazınacağını fark etti. “Söylemedi. Sadece bir baronun dul eşi olduğunu söyledi.”

Jamie kaşlarını çattı, belli ki etkilenmişti. “Onun için iyi bir seçim.”

Neden ağabeyinin bunu söylediğini duymak onu daha da kötü hissettiriyordu? Evlilik onun için her zaman en iyi birlik-teliği sağlamakla ilgili bir şeydi; peki, bu durumda neden öyle değildi? “Evet,” diye kabul etti.

Jamie, hiçbir şey söylemedi fakat Elizabeth onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Biraz zaman geçti ve Jamie, “Dulun biraz beklemesi gerekecek ve Thom yola çıkmışsa bile, geri getirilebilir.”

“Hayır, anlamıyorsun. Dul sadece bir *bahaneydi*. Thom yardım etmek istemiyor, Jamie.”

“Onun ne istediğinin bir önemi yok. Ona bir seçenek sunmuyorum. MacGowan bir asker ve ona söyleneni yapacak.”

Thom’un söylediklerini düşünen Elizabeth’in gözleri dehşetle açıldı. Jamie’nin onu zorlaması, onların “hizmetkârı” olmak hakkındaki tüm korkunç düşüncelerini pekiştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. “Hayır! Ona emir veremezsin, Jamie.” Thom’la yaptığı konuşmayı hatırladı. “Belki ona özel olarak sorar ve durumu açıklarsan...”

“Böylece beni reddetme zevkini yaşayabilir mi?” Jamie keskin, alaycı bir ses çıkardı. “Hiç sanmıyorum. Eğer seni reddettiysen, bunu benim için yapmayacağından eminim.”

“Ama...”

Elini kaldırarak onu durdurdu. “Archie’yi geri almanın en iyi yolu -belki de tek yolu- bu. Hangisi daha önemli, kardeşin mi yoksa MacGowan’ın incinmiş gururu mu?”

İkisi de. Jamie’nin söylediği hiçbir şey yanlış değildi ama Elizabeth, Thom’un bunu böyle görmeyeceğini biliyordu. Çok öfkelenecekti.

Onlar hakkında en kötüsünü düşünmesine izin veremezdi. Adamın ne istediği onun için *önemliydi*.

Elizabeth sustu. Belki bir yolu vardı. Belki ona tekrar sorar ve yardım etmeye ikna edebilirse, Jamie’nin bunu yapması için ona emir vermesine gerek kalmazdı. Onun hâlâ burada olması için dua etti.

“Günün ilk ışıklarıyla Douglas’a rapor verin. Görev boyunca onun komutası altında olacaksınız.”

Thom, Carrick'i dinlerken yüz ifadesini nötr tutmak için her şeyini harcadı; oysa öfke, kapağı çok sıkı kapatılmış bir tencere gibi içinde kaynıyordu.

Buna inanamıyordu. Elizabeth'in önceki gece ona geldiği görev için zorlanıyordu. Verdiği cevabın ve ne istediğinin bir önemi yoktu. Ya o ya da Jamie -belki de ikisi birden- doğrudan Carrick'e gitmişti.

Bu Jamie'nin yöntemlerini çağrıştırsa da Elizabeth'in ne kadar çaresiz hissettiğini biliyordu. Ona tekrar reddetme fırsatı vermiyor muydu?

Kim olduğu önemli değildi. İkisine de yetecek kadar öfkesi vardı. Thom, Douglas'ın isteğine göre hareket ettirilecek lanet bir piyondur. Yine dilini ısırması ve "efendisine" karşı gelmemesi gereken bir köy çocuğuydu.

Az önce atandığı görev için gönüllü olmak üzere olması bile ne kadar aptal olduğunu kanıtlıyordu. Yardım etmeyi reddettiği için gerçekten suçlu hissettiğine inanamıyordu.

Carrick'e cevap verirken duygularını kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Leydi Marjorie'yi bekletmek istemezdim lordum. Sabah ayrılmama izin verileceğini sanmıştım."

Kontun yüzü asıldı. "Bu görev daha önemli." Kurnazca gülümseyerek "Leydi'nin biraz daha beklemesi gerekecek. Eminim bu durumu ona affettirmek için bir yol bulursun," dedi.

Thom'un çenesi kenetlendi. "Peki ya reddedersem?"

Carrick'in gözleri kısıldı. "Bu bir rica değil. Kral, Douglas'a kardeşini kurtarması için ne gerekiyorsa verilmesini emretti. Douglas senin onun işine yarayabileceğini düşünüyor gibi görünüyor ve ben de Leydi Marjorie için çatıda yaptığın hizmete bakarak aynı fikirdeyim." Carrick onu biraz daha inceledi, belki de Thom'un bastırmak için büyük bir mücadele verdiği öfkeden şüpheleniyordu. "Douglas'la aranızda bir husumet olduğunu bi-

liyorum ve şimdiye kadar senin bu ordudan gitmeni çoktan isterdi. Karışmasına izin vermedim çünkü sende umut vaat eden çok şey görüyorum. Bu görevde başarılı olursan ikimize de bu inancın haklı olduğunu kanıtlayabilirsin.”

Thom’un Douglas’ın “Lord”una bir şey kanıtlaması gerekmiyordu ama başka seçeneği olmadığını farkında olarak başını salladı. Douglas bunu görmüştü.

“Güzel,” dedi Carrick. “Geri döndüğünde kahramanlıklarını duymak için sabırsızlanacağım. Kışlaya ya da Henry seni bulduğunda nereye gidiyorsan oraya dönebilirsin.”

“Nehre, lordum.” Daha önce demirhanede çalıştığı için hâlâ is içindeydi.

“Yıkanmak için mi?”

Thom başını salladı.

“Orası bir cadının memesi kadar soğuk,” dedi Carrick ürpererek.

Thom onun sözüne inanmayı tercih etti.

Carrick elini sallayarak Henry’nin öne çıkmasını işaret etti. “MacGowan için mutfakta bir banyo hazırlat. Eğer bulamazlarsa benimkini kullansınlar.”

Yaverin gözleri büyüdü ama başını salladı.

Carrick’in cömertliği Thom’u da şaşırtmıştı. Bunun sadece görev için değil, aynı zamanda Douglas’ın komutası altına girmeye zorlanmanın acısını hafifletmek için olduğunu düşündü.

Hafifletmemişti ama ısıtılmış suyun nadirliğini reddedecek kadar da aptal değildi. “Teşekkür ederim lordum,” dedi Thom ve ayrıldı.

Henry’nin peşine düştükten sonra Carrick’in zindandaki odasının dışında bıraktığı kurulama bezini, sabunu ve temiz giysileri alıp yaveri mutfaklara doğru takip etti.

Ateşin üzerindeki büyük demir tencerelerde su ısınırken, içinde dönen fırtınayı içkiyle dindirmeye çalıştı. Hem de çokça. Hizmetçilerden birinin getirdiği sürahidен bardak bardak içti. Bu *uisge beatha*'ydı ve kekremsi, boğaz yakan tadına bakılırsa bardağını ateşe fazla yaklaştırmasa iyi olurdu, yoksa yanabilirdi.

Yine de likör etkisini gösterdi, öfkesini dindirdi, böylece aynı hizmetçi kız daha fazlasını vaat eden bir bakışla elbiselerini çıkar-masına yardım etmeyi teklif ettiğinde kabul etti. Öfkesinin geri kalanını dindirmek için tam da ihtiyacı olan şey bir genç kızdı.

Carrick'in yaveri görevine döndü ve onları banyonun kurul-duğu mutfakların köşesindeki oyukta yalnız bıraktı.

Genç kız muhtemelen kendisinden birkaç yaş büyüktü, dol-gun, siyah saçlı ve yeterince güzeldi, ağzından deneyim ve haz sözcükleri dökölüyordu. Bahse girerim bu kaledeki bir erkeğe benzer bir teklifi ilk kez yapmıyordu.

Thom onun kendisini soymasına izin verdi. Kendini ılık su-yun içine bıraktı. Ellerin sabunla vücudunun her yerinde do-laşmasına, bulduğu her şeyden zevk ve beklenti dolu minik ses-ler çıkarırken cildindeki kiri ve pisliği temizlemesine izin verdi.

Bundan hoşlanmak istedi. Onun elinde sertleşmek istedi. Uzanmak, gözlerini kapamak ve onun vücudundan şehvet ve öf-keyi biraz da olsun atmasını istedi.

Artık üç yıl önceki tecrübesiz genç değildi. Douglas'ı terk etti-ği an Elizabeth'i beklemeyi bırakmıştı. Bunların hiçbirisi hizmet-çi kızın elini kibarca çekmesini isteyip başını olumsuz anlamda sallamasını açıklamıyordu. "Sadece banyo olsun. Sanırım aşçı-nın içkisinden çok içtim."

Kadın yenilgiyi çabuk kabul etmedi, fakat Thom'un fikrini kolay değiştirmeyeceği belli olunca saçını yıkamaya yardım etti ve küvetten çıkarken beline kumaşı sardı.

İçki sıcak suyla beraber daha etkili olmuştu ve kadının Thom'u küvetten çıkarken kaymaması için sabit tutma amaçlı kollarını etrafına dolaması gerekti.

İlk başta Thom nefesi kesilenin kadın olduğunu zannetti. Thom onun ıslanmış göğüslerini (ve etkileyici derecede sert meme uçlarını) kendi gövdesinden çekince yalnız olmadıklarını gördü.

Elizabeth, giriş kısmında, mutfağın geri kalanını kapatmış bir şekilde duruyor; Thom'a bakıyordu.

Yüz ifadesini en iyi tanımlayan şey şaşkınlıktı. Hızlı nefes alışından, kapüşonlu pelerinin ve pembe yanaklarından dışarıdan koşarak geldiğini tahmin etmişti ama gözleri kocaman ve cam gibiydi, üşümenin altındaki teni de solgundu.

Kahretsin, o yanlış bir şey yapmıyordu; ama o tek bakışıyla sanki yapıyormuş gibi hissettirmeyi başarmıştı. Ne kadar zamandır orada duruyordu? Onu küvetten çıkarken görmüş müydü? Ve neden onun gözlerinin vücudunda olduğu fikri, hizmetçinin ilgisine kayıtsız kalan yanını birdenbire çok ağır ve çok kalın hissettirmişti?

Thom'un içinde kaynayan tehlikeli duygu fırtınası kükreyerek geri geldi. Öfke, kızgınlık ve başka bir şey. Şu anda çok daha tehlikeli bir şey. Şehvet.

"Ne istiyorsun?" dedi sertçe. "Gördüğün gibi meşgulüm."

Kolunu hizmet eden kadının etrafında tuttu. Elizabeth'in çoğunlukla çıplak olan vücudunu görmesini engelliyordu. Artık nemli olan kurulama bezi pek bir şey saklamıyordu. O iri mavi gözler sikine bir kez baksa, taş gibi sertleşirdi.

Ama içkinin de etkisiyle kadını bir kenara itip uzaklaştırmayı düşünecek kadar öfkeliydi. Onu şok etmek istiyordu. Dengesinin bozulmasını istiyordu. Bir erkeğin şehvetini, bir erkeğin arzusunu görmesini istiyordu. *Onun* şehvetini, lanet olsun. *Onun* arzusunu.

"Ben... Ben..." diye kekeledi Elizabeth. "Seninle konuşmam gerek. Bu önemli ve bekleyemez. Lütfen..."

Thom onu o an, oradan göndermeliydi. Ateşle oynadığının farkında olmalıydı.

Fakat farkında değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELIZABETH SERSEMLEMİŞTİ. Carrick'in yaverinden Thom'un nerede olduğunu öğrendiğinde hissettiği rahatlama, mutfığa girip gördükleri karşısında kaybolmuştu.

Her şeyi. Ağzı kurudu. Yanaklarına ateş bastı ve tenine keskin bir biçimde yayıldı. Adam çıplaktı. Aklını başından alan, nefesini kesen, kanını kaynatan bir an boyunca vücudunun her santimini görmüştü ve bu inanılmazdı. Kollarının ve göğsünün kaya gibi sert kasları dar belinden aşağıya, yanlarına ve bacaklarına doğru devam ediyordu. Üzerinde bir gram bile boş et yok gibiydi; ince yapıydı, keskin hatlara sahipti ve erkeksi güç ile kudretin jilet gibi keskin bir bıçağına dönüşmüştü.

Aman Tanrım, bütün *bunları* ondan nasıl saklamış olabilirdi? Bir an için kendini kandırılmış gibi hissederek bir öfke kıvılcımı hissetti.

Ve sonra erkeksi güç ve kudretin diğer kısmı ortaya çıktı. Kurutma bezi beline sarılmadan önce sadece bir anlığına gördüğü erkekliğinin uzun, kalın kanıtı.

Karnının alt kısmında garip bir şey hissetmişti. Bir farkındalık çırpınışı. Vücudunu titreten küçük bir kasılma. Kalede çok az mahremiyet olduğu için, bir sürü popo ve erkeklik organı görmüş ama üzerinde fazla düşünmemişti. Ama şimdi düşünüyordu ve onun görüntüsünü asla unutabileceğini sanmıyordu. Tıpkı adamın göğsüne yapışmış kadını gördüğünde ve neyi böldüğünü fark ettiğinde göğsüne yayılan acı dalgasını asla unutamayacağı gibi. Onlar...

Göğsünde bir panik dalgası yükseldi. Jamie'den önce onu bulamayacağını düşündüğünde hissettiği korkuyu gölgede bırakan bir panik.

Ama kardeşi hâlâ salonda yemek yiyordu; Thom'a emir verilmeden önce onu yardım etmeye ikna etmek için hâlâ zamanı vardı. Thom'un kadınım beline doladığı kolunu görmezden gelmeye çalışarak "Lütfen Thom," diye tekrarladı.

Elizabeth, Thom'un gözlerine baktı ve tuhaf bir titremenin tüm bedeninde gezindiğini hissetti. Onda farklı bir şeyler vardı. Tehlikeli bir şeyler. Anlayamadığı, ateşli ve uçlarda bir şeydi bu. O artık sakin ve kayıtsız biri değildi.

Göz göze geldiler ve Elizabeth neredeyse oradan uzaklaşmak istedi. Bir şeyler yolunda değil gibiydi. Aralarında kendisinin kaldıramayacağını içgüdüsel olarak bildiği, kızıyan tuhaf bir enerji vardı. Bu, sanki bir girdabı yakalamaya çalışmak, şimşegi yakalamak veya gök gürültüsünü susturmaya çalışmak gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Thom.

Sesinde hafif bir bulanıklık fark etti ve kaşlarını çattı. Sarhoş muydu? Thom aşırı içki içmezdi. En azından onun tanıdığı Thom içmezdi ama karşısındaki adam hakkında ne kadar şey biliyordu?

Bu soru hakkında çok fazla düşünürse, olduğundan daha gergin olabilirdi. Gergin olduğunu fark etti. Bu çok saçmaydı. Bu

Thom, diye hatırlattı kendine. Onu hayatının çoğunda tanımıştı. Onun için bir kardeş gibiydi.

Bu düşünceyi anında ve içgüdüsel olarak yadsıdı. Onun için hiç de kardeşi gibi değildi. Geçmişte öyle olmuşsa bile en azından artık öyle değildi.

Kolunu kadının belinden çekti. “Teşekkür ederim, küçük hanım. Ama sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim.”

Hizmetçi itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Elizabeth’e doğru bir bakış attı ve bundan vazgeçmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Elizabeth kadının geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Bir dakika sonra Thom’la yalnız kalmışlardı. Ya da neredeyse yalnızdılar, çünkü mutfakta hâlâ birkaç kişi vardı. Ama bu köşe oldukça tenhaydı. Kimse onları rahatsız edemezdi. Bu bilgi neden birdenbire aralarındaki havanın daha da ısınmasına neden olmuştu?

Giyinirken ona biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndü, ancak bunun ona tekrar bakmasını engellemek için olduğunu da biliyordu.

Thom keten bir gömlek ve pantolon giydiğinde, kadın odayı geçip adamın önünde durdu. Küvetin sıcaklığı ve sabun kokusu duyularına işlemişti. En azından kendi kendine böyle söylüyordu. Ama bunun muhtemelen adamın sıcaklığıyla ve teninden yayılan taze sabun kokusuyla daha çok ilgisi olduğunu biliyordu. Adam güzel kokuyordu. *Gerçekten* güzel.

Elizabeth onun bu kadar cüsseli olmasına hâlâ alışamamıştı. Ona bu denli yakın duruyorken, Thom’un geniş göğsü çelikten bir kalkan gibi önündeyken ona doğru uzanmayı ve...

Boğazını temizledi ve kafasındaki bu sapkın düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı. Neden burada olduğuna odaklanması gerekiyordu. “Jamie geri döndü.”

Vücudundaki tüm kaslar esnerken onun sertleştiğini neredeyse hissedebiliyordu. Aman Tanrım, neden birdenbire parmak uçlarıyla yontulmuş hatları izleyip göründükleri kadar çelik gibi olup olmadıklarını hissetme isteği duyuyordu?

“Biliyorum, onu gelirken gördüm.”

“O zaman Archie’nin yanında olmadığını görmüş olmalısın. İşe yaramadı, Thom. Jamie uçuruma tırmanamamış. Tepeye yakın dik bir bölüm varmış ve o bunu yapamamış. Ama sen yapabilirsin. Senin için kolay olacağını söyledi. Daha önce çok daha zorlarına tırmanmışsın. Çok şey istediğinin farkındayım, tehlikeli olabileceğini de biliyorum ama o bölümü koruyan asker olmadığını ve diğer savaşçıların da seni takip edeceğini söyledi.” Thom hiçbir şey söylemiyordu. Elizabeth gerçekten de o konuşurken onun ne kadar ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu fark etmekten kendini alamadı. *Ters giden bir şeyler var.* Ama o bu cılız sesi dinlemedi ve devam etti. “Reddettiğini biliyorum. Yardım etmek için bir nedenin olmadığını da biliyorum ama lütfen, tekrar düşünmen için sana yalvarıyorum.”

Onu ikna etmek zorundaydı. Ona bir hizmetçi gibi hissettiğini ve onların “emrinde” olduğunu söyledikten sonra, başka seçeneği olmadığını düşünmesine izin veremezdi. Yeni bir hayat kurmak için çok çalışmıştı ve Jamie onu bunu yapmaya zorlarsa, bu gururuna asla yediremeyeceği bir darbe olurdu.

Konuşurken elinin onun koluna düştüğünü fark etmemişti, ta ki onun elinin üzerine baktığını fark edene kadar. Kendinden utanarak elini geri çekmeye çalıştı ama Thom buna izin vermedi. Bileğini kavradı ve onu kendisine doğru çekti.

Bedenleri neredeyse birbirine değiyordu. Aman Tanrım, sanki demirhaneye girmiş gibiydi. Isı her yerini sararken dizlerinin bağı çözülüyordu. Elizabeth tuhaf hissediyordu. Sanki bayılacak gibi sersemlemişti.

Ona ne oluyordu? Bu *Thommy*'di.

“Bunu ne kadar istiyorsun, Elizabeth?” Thom’un sesi kalın, boğuk ve manayla yüklüydü. Elizabeth bir an hâlâ Archie’yi konuştuklarından emin olamadı. “Pazarlık etmek için neyi gözden çıkarırsın?”

Pazarlık? Bir anda, Elizabeth durumu anladı. Para! Bunu neden daha önce düşünememişti? Thom’un paralı bir asker gibi davranması garip görünse bile, kendisine artık işlerin farklı olduğunu hatırlattı. Bir erkeğin şövalye olması para gerektiren bir durumdu. “Fiyatını söyle ve para senindir. Benim çok fazla param yok, fakat ne istiyorsan Jamie’nin ödeyeceğinden eminim...”

“Ağabeyinin kahrolası parasını istemiyorum!”

“Fakat sana söyledim, çeyizim dışında çok param yok...” Elizabeth, Thom’a şaşkınlık içinde bakarak durdu.

Teklif ettiği şey neydi? *Evlilik mi?*

Thom kabaca güldü. “Öyle korkmuş gibi durma, senden beklenen şey o değil. Daha önce söylediğim gibi, başka planlarım var.”

Elizabeth’in yüzü sadece Thom’un evlenecek olmasını hatırlatmasından değil aynı zamanda onun kendisinin ne düşündüğünü bildiğini zannetmesinden dolayı asıldı. Genç kadın korku değil, şaşkınlık içindeydi. “Öyleyse, anlamıyorum.”

“Anlamıyorsun ha?” derken Thom’un gözleri Elizabeth’in vücudunu süzüyordu ve sesi yine boğuklaşmıştı. Yavaşça. Dikkatlice. Baktığı yerlerde adeta izini bırakıyordu. “Pazarlık yapılacak başka bir şey aklına gelmiyor mu?”

Elizabeth’in soluğu kesildi. Thom’un bakışlarındaki sıcaklık neyi kastettiğine dair şüphe bırakmıyordu.

Jamie haklıydı. Thom, Elizabeth’in hatırladığı gibi keskin bir doğru ve yanlış anlayışı olan onurlu çocuk değildi. Zaman zaman gizemli ve ürkütücü ruh hallerine düşerdi fakat onun bu

tarafı Elizabeth'in daha önce görmediği karanlık ve öfkeli bir tarafıydı. "Namusumu sana vermem için beni zorlayacak mısın?"

Thom'un gözleri Elizabeth'in gözleriyle buluştu. Maviliğin ateşli parlaması Elizabeth'in tabanlarına kadar bir titreme gönderdi. Fakat asıl o şehvetli gülümseme Elizabeth'in uzuvlarını eritmişti. "Zorlamak?" Ella'nın bedenini kendisinininkine doğru güvenli bir şekilde çekti. "Hiçbir şeyi zorlamama gerek yok"

Onun içini ürperten bu ateşli hisler onun haklı olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Hayatı boyunca ateşin etrafında olan bir adam olarak Thom, onunla oynamaması gerektiğini biliyordu. Fakat o sadece ateşle oynamıyor, kendisini yakması için ona meydan okuyarak ateşe benzin döküp onu harlıyordu. Sonunda Elizabeth Douglas onun istediği yerdeydi. Thom'u görüyordu, *gerçekten* görüyordu ve Elizabeth'i saran filizlenmiş farkındalık karşı koyulamazdı.

Thom sadece bir öpüşme pazarlığı düşünüyordu fakat Elizabeth daha fazlası için zannedince... Onu düzeltecek ruh halinde de değildi doğrusu.

Fakat Elizabeth'in onun para istediğini zannetmesinin onu neden namusu üzerinden bir pazarlığa giriştiğini sanmasından daha fazla öfkelenlendirmişti, Thom bunu bilemiyordu.

Thom ona asla dokunmamalıydı ve özellikle de onun vücudunu kendisinininkine doğru çekmemeliydi. Memelerinin göğsüne değmesinin, meme uçlarının iğne gibi batışının, arzudan yanaklarının kızarmış olmasının ve onun tatlı nefesinin kesilişinin ve dudaklarının birbirinden ayrılmasının hissiyatı Thom'a şehvetten aklını kaybettirmişti. Bu onu karanlık, derin ve çıkış yolunu bulmanın imkânsız olduğu bir yere götürdü. Bu, erotik rüyaların ve fantezilerin yeri idi. Sonunda onu tattığı, ona dokunduğu yerdi. Sonunda onu arzuyla doldurup teslimiyetle zayıflattığı yerdi.

“Ciddi olamazsın,” diyebildi endişeyle. “Seni tanıyorum, Thom. Öyle demek istememiştir.”

Elizabeth’in kendinden emin oluşu bu ateşi daha da körükledi.

Onu hiç tanı mıyordu. “Sen yerini bilen bir çocuktun. Sadece görmek istediğin kadarına izin veren bir çocuk. Onu lekeleyebileceği korkusuyla mükemmel küçük prensese dokunmaya cesaret edemeyen bir köy delikanlısı.”

Elizabeth’in gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkuya benzer bir ifadeyle titremeye başlamıştı. O anda kimden daha çok nefret ettiğini bilmiyordu. Onu bıraktı ve kendisinden uzaklaştırdı, onunla kabaaran vücudu arasma mesafe koymaya ihtiyacı vardı. Kontrolünü sağlamak için savaşıırken yumruklarını iki yanında sıkıp bıraktı. “Ellerimin senin üzerinde olması düşüncesi bu kadar rahatsız edici mi?”

Elizabeth gözlerini kırptırdı. “Hayır! Yani evet. Yani hayır, tabii ki değil! Neden kafamı karıştırmaya çalışıyorsun?”

Genç adamın ağzı sert, acımasız bir ifadeye bürünerek gerildi. “Yaptığım şey bu mu? Pazarlık yaptığımızı sanıyordum. Ama şartlarım sana cazip gelmediği için...”

“Bir öpücük,” diyerek Thom’un sözünü kesti.

Kalbi durmuş olabilirdi. Nefesi ise kesinlikle durmuştu. Tek yapabildiği ona bakmak ve açıklamasını beklemektir.

“Beni öpmene izin vereceğim ve sen de Archie’yi kurtarmaya yardım etmeyi kabul edeceksin.”

Sana izin vereceğim. Thom’un çenesi kilitlendi. “Ne kadar nazıksın ama korkarım bu yeterince iyi bir teklif değil.”

Kızardı, belli ki onun şartlarını reddetmesine şaşırmıştı. Onun kendisini tatmak için bu kadar çaresiz olduğunu mu düşünüyordu?

Yani öyle düşünüyorsa da ne vardı bunda, lanet olsun!

“Ne istiyorsun o zaman?” diye sordu Elizabeth kendi öfkesi alevlenirken.

Thom, “Beni öpmene izin vereceğim,” dedi.

Elizabeth’in kaşları çatıldı. “Bu benim söylediğim şeydi.”

Thom, onu düzeltmedi, “Ve beni bunun gireceğim riske değeceği konusunda ikna edebilecek misin, göreceğiz.”

Elizabeth’in kaşları arasındaki çizgi daha da derinleşti. “Bunu nasıl yapacağım?”

“Güzel yap.” Thom’un sesi kanının kaynamasını çıkırtmıyordu. “Eminim daha önce öpüşmüşsündür, öyle değil mi?”

Bu sorunun arkasında başka bir şeylerin olduğundan şüphelenen Elizabeth’in gözleri küçüldü, haklıydı da.

“Bir, iki kere.”

Thom’un içindeki öfke o kadar süratli ve yoğundu ki bu ancak kana susamışlık olabilirdi. Kasları yanıyordu. Başka birisinin ona dokunması fikri onu dizginleri bırakma noktasına getirmişti. Kim? Ne zaman? *Geberteceğim.*

Bir şekilde hırlamadan cevap vermeyi başardı. “Güzel. O zaman ne yapacağını biliyorsun.”

Elizabeth’in ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Thom -dünyada en çok tanıdığını sandığı ama hiç tanımadığı ortaya çıkan kişi- orada durmuş, belli ki başlamasını bekliyordu.

Ona dikkatle baktı ve bu konuşmada duyduğundan çok daha fazlası olduğunu hissetti.

İyi bir fikir gibi görünmüştü, ama şimdi ona gerçekten baktığı ve ne yapması gerektiğini bildiği için, daha büyükmüş gibi hissediyordu. *Çok daha* büyük. Ve ürkütücü. Ve bir şekilde önemliydi, sanki asla geri alınamayacağını bildiği bir şey yapmak üzereydi.

Elizabeth kuru dudaklarını yalayarak ileri doğru bir adım attı. Fakat bütün vücudu titriyordu. Dizleri sallanıyordu, bacakları jöleye dönmüştü ve midesi sudan çıkmış bir balık gibi dönüp duruyordu.

O tam olarak buydu işte. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Daha önce birisi tarafından öpülmüştü -aslında iki kere- fakat oldukça cesur bir Fransız misafir tarafından gerçekleştirilen bu resmi öpüşmenin burada yeterli olacağını düşünmüyordu.

Güzel yap.

Thom'a doğru yukarı bakarken sanki yüreği ağzından çıkacaktı. Keşke o bu kadar etkileyici olmasaydı.

Keşke bu kadar uzun ve aşırı derecede yakışıklı olmasaydı.

Ve keşke Elizabeth onu çıplak görmemiş olsaydı. Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki adamın duyup duymadığını merak etti.

Thom kollarını kavuşturmuş, onun son derece yavaş bir şekilde yaklaşmasını izliyordu. "Bütün gece bekleyemem."

Ona kaşlarını çattı. Bu onun için hiç de kolay değildi. Omuzlarını dikleştirerek ellerini eteklerine sildi ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Yaklaşık bir adım ötede durdu.

Thom'un ağzı, genç kadının kendini tombul, sulu bir kuzu gibi hissetmesine neden olan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Isırmam," dedi ve sonra o kadar yumuşak bir sesle ekledi ki doğru duyup duymadığını merak etti: "Sen istemediğin sürece."

Elizabeth'in gözleri onunkilere kaydı. Ama hâlâ o hınzır "cesaretin varsa yaklaş" gülümsemesine rağmen, düşünceleri ve im ettikleri anlaşılmazdı.

Tanrım, burası çok sıcaktı! Elizabeth'in kaşının üzerinde ince bir ter parıltısı oluşmuştu ve teni sanki ateşli bir hastalık geçiriyor gibi yanıyordu.

Aralarındaki gerilim o kadar yoğunlu ki Elizabeth sanki nefes alamıyordu. Gerçi bunun başka bir açıklaması da olabilirdi. Belki de nefes almaktan korkuyordu çünkü belki de Thom'un kokusunun üzerine sinip tekrar duyularına nüfuz etmesinden ve kafasını karıştırmamasından korktuğu için onu içine çekmeye korkuyordu.

Thom, onun ne kadar gergin olduğunun farkında olmalıydı ama yine de yüzündeki o esrarengiz, vurdumduymaz, sinir bozucu derecede sakın ifadeyle öylece durmuş onu izliyordu. Thom'un aynı ifadeyi ona kaç kez kullandığını hatırlayınca kardeşine garip bir sempati duydu. O da böyle karşılık vermişti. Bu onun lorduna karşı açık sözlü olmayarak karşı koyma biçimiydi.

Onun yaptığı da bu muydu? Kayıtsızlıkla karşılık vermek mi? Öfke patlaması ona tam da ihtiyacı olan cesareti verdi.

Kendi kendine, bunu olduğundan daha fazla büyüttüğünü söyledi. Bu sadece bir öpücüktü. Bunu yapabiliirdi.

Kendini desteklemek için iki elini onun göğsüne koyarak ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Ama hâlâ yeterince uzun değildi. Adamın ağzı hâlâ birkaç santim uzağındaydı ve belli ki ağzını indirerek işini kolaylaştırmayacaktı.

Alçak herif!

Ağzını kapattı ve şimdi öfkeyle daha da cesurlaşarak ellerini adamın boynuna doladı, ona doğru gerildi ve başını kendi başına doğru çekti.

Dudakları en yumuşak, en narin dokunuşla buluştu. Ancak içinden geçen şok öyle değildi. Sarsıcıydı. Sinirleri alevlendi. Kalbi durdu.

Neredeyse geri çekiliyordu. Ama genç adamın vücudu sıcak ve o kadar sert olmasına rağmen son derece rahattı. Nefesindeki baharatlı viski kokusu garip bir şekilde sarhoş ediciydi ve onu daha fazlası için kendine çekiyordu.

Ona bunu iyi yapmasını söylemişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ON SEKİZ YIL. THOM onun kendisini öpmesi için kahrolası on sekiz yıl beklemişti ve eğer buna değmezse kahrolacaktı.

Ella'yı o ağaçtan kurtardığında teşekkür için Thom'a dudaklarının yanağına yaptığı tatlı baskıyla büyümüş halinin oldukça şehvetli ağız sürtnesi kıyaslanamazdı. Öpücük hâlâ tatlıydı ama onun tepkisi -ve içinde dalgalanan özlem- öyle değildi. Tatlı olmaktan olabildiğince uzaktı. Saf, ilkel ve yoğundu, vücudunda bir fırtına gibi yankılanan beyaz bir şehvet şimşegiyle kör ediyordu onu.

Kontrol altına almak için savaşmak zorunda kaldığı bir fırtına. Elleri sıkıca yanlarını tutuyordu, vücudundaki her kas esnemiş ve kısıtlamayla sertleşmişti. Sahip olamayacağı şeyleri istemekle geçen yıllar boyunca içinde yanıp tutuşmuş bir dizginlemeydi bu.

Ona dokunamazsın. O sana göre değil.

Bu sözler Thom'un içine o kadar işlemişti ki şimdi bile, ağzını onunkine daha sıkı bastırduğunda, vücudu ona masumca ve da-

vetkârca sürtündüğünde, boğazından ona karşılık vermesi için adeta yalvaran yumuşak bir ses çıkardığında bile bunu yapmadı.

Lanet olsun, sanki ona dokunmaktan korkuyor gibiydi. Belki de dünyanın geri kalanının haklı olmasından korkuyordu, belki de yeterince iyi değildi. Kaba, nasırlı ellerini onun üzerine koymanın bir şekilde tüm o kremsi mükemmelliği bozmasından korkuyordu. Ve en önemlisi, bunca yıl kendini tuttuktan sonra, tutkusunun bir kez serbest kaldığında kontrol altına alınmasının imkânsız olacağından korkuyordu.

Kendini tutması onu çileden çıkarmıştı. Artık kendini durdurmasına gerek yoktu. Neden onu öpmemeliydi ki, lanet olsun? Onu durduracak kimse yoktu. Ona sahip olamayacağını söyleyecek kimse yoktu.

Bunu çok uzun zamandır bekliyordu. Onun kendisine gelmesini, aralarında her zaman var olan şeyi fark etmesini ve ona tam olarak neyi terk ettiğini göstermeyi bekliyordu.

Artık kendini tutmak yoktu. Yavaşça başladı, sanki vücudunun zihninin komutlarını takip edip etmeyeceğini test eder gibiydi. *Elini beline koy. Nazikçe, lanet olsun. Onu çok sıkma. Diğer elini yavaşça yukarı kaldır. Başını kucakla.*

Ah, Tanrım. Saçlarının pürüzsüz ipeği parmak eklemlerinin üzerinden kayarak teninde yeni bir his dalgası yarattığında bir iniltiyi bastırdı. Onunla alay ediyordu. Onu baştan çıkarıyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirmek, elinin etrafında döndürmek ve onun ağzını sertçe kendi ağzına yaklaştırmak istiyordu.

Thom, dilini onun ağzına sokmak ve onu sert ve derin bir şekilde öpmek istiyordu. Tadı onunkiyle birleşene, dili onunkinin etrafında çılgınca -tutkuyla- dönene ve ona karşı itilene, içinde yanan aynı doyumsuz açlığı hissedene kadar onu öpmek istiyordu.

Kan damarlarında erimiş bir cevher gibi akıyor, onu yutmaya, altındaki o acı veren tatlı dudakları açmaya ve onu tamamen tatmaya çağırıyordu. Ama nabzını yavaşlamaya zorladı, ellerini kavramak yerine okşaması için dizginledi ve dudaklarını görgüsüz bir köylü gibi yağmalamaya değil, onları kaplayıp yalvartmaya yönlendirdi.

Sanki en kırılğan porselen parçasıymış gibi, onu adım adım yaklaştırdı. Kalçasındaki eli beline doğru kayd ve başını kavrayan eli ağzını daha sıkı bir şekilde onunkine yaklaştırdı.

Thom hareket etmedi. Duyguların sıcak, ağır bir dalga halinde üzerine yuvarlanmasına izin vermekten başka bir şey yapmak için kendine güvenmiyordu. Ama nefesinin ballı tatlılığı, dudaklarının kadifemsi yumuşaklığı, içine batan kıvrımların kadınsı gürlüğü onu altına çekti.

Bu çok fazlaydı. Çok iyi hissettiriyordu. İçgüdüleri çok güçlüydü, dürtüleri çok ilkeldi. Çok fazla ateşliydi. Bunu yapamazdı. Thom geri çekilmek zorundaydı.

Ama Ella boğazının altından bir inilti çıkardığında sahip olabileceği tüm mantığı uçup gitti. Ağzından onunkine geçen bir inilti. Vücudundaki tüm dizginleri paramparça eden ve lanet olası taşkın kapaklarını açan bir inilti.

Thom onu vücudunun kıvrımlarına doğru bastırdı, başının arkasını kavradı ve ağzını kararlı bir şekilde kendi ağzına götürdü. Artık nazik dokunuşlar ve yalvarmalar yoktu; dudaklarını kendi dudaklarıyla araladı ve genç kadının içine derin ve sert bir şekilde gömüldü. Dilinin cesur, otoriter vuruşlarıyla ağzındaki masumiyeti öptü ve bir yanıt istedi. Ve Elizabeth de ona bir cevap verdi. Tanrım, nasıl da verdi.

Elizabeth'in tepkisi onu çözdü. İlk başta çekingen ve masumdu -daha önce hiç böyle öpülmediğini kanıtlıyordu- ve arzu devreye girdikçe daha cesur ve daha tutkulu oldu.

Onu arzulamak.

Evet, onu istiyordu ve haklı olmanın, aralarındaki bağı arkadaşlıktan çok daha öte olduğunu bilmenin doymu, bunu içinde ürpererek hissetmesinin, yumuşak inlemelerinde duymasının ve ağzı ile dilinin onunkine doğru çılgınca kayarken onu tatmasının yanında hiçbir şeydi.

Bu, Thom'un hayal ettiğinden bile daha iyiydi. Hem de hayallerinde canlandığı şey de bu arada lanet olası derecede mûthiştii. Fakat yine de tüm bu dişil kıvrımların bedenine oturuşunu, ağzının tatlılığını, saçının ipeksiliğini, onun bebek yumuşaklığına sahip cildindeki sabunun güzel kokusunun mûthiş hissiyatlarını hayal edememişti. Öpüşme yoğunlaştıkça sanki tutunmaya uğraşıyormuş gibi ellerinin sırtına ve omuzlarına gömülmesinin nasıl bir şey olacağını asla tahmin edememişti. Ve onun vücudunun kendisinininkine daha yaklaşılmaya çalışırken sürtmesinin nasıl bir şey olabileceğine dair lanet olası bir ipucuna bile sahip değildi. Ellerinin onun poposunun şişkinliğinden aşağı inerken Ella'nın kendisini ona doğru daha fazla kaldırmasıyla, sertleşmiş penisinin girmesini istediği tek yerde olmasıyla ve Ella'nın masumca fakat içgüdüsel olarak kendisini ona doğru itirmesini hissetmesiyle ilgili de en ufak bir fikri yoktu.

Thom, neredeyse kendisini kaybetmişti. Zevk çok şiddetliydi, baskı çok yoğundu, oracıkta boşalabilirdi.

Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Elleri artık okşayamıyordu; kadının her santimini incelemekle meşguldü. Kalçalarının yumuşak kabarıklığı, poposunun şehvet uyandıran kıvrımı, göğüslerinin ağır kabarıklığı... Sonunda o mükemmel et yığınlarını avuçlarının arasına aldığı anda iniltisini tutamadı. Tanrım, muhteşemlerdi. Yumuşacık, yuvarlak ve dolgun. Tek elle tutulamayacak kadar dolgun. Yüzünü cömertçe gömecek kadar dolgun. Gecelerini mahvedecek kadar dolgun. Bunu kaç

kez hayal etmişti? Onu avuçlamayı hayal etmişti. Onu sıkmayı... Başparmağını, o kabarmış tepe üzerinde gezdirirken onun elinde kıvrılmasını. Onu nefessiz bırakıp inletmeyi hayal ettiği kaç gece olmuştu?

Eğer aralarındaki bağın doğası hakkında bir şüphesi varsa, o da ortadan kalkmıştı. Böyle bir tutku inkâr edilemezdi.

Ne de kontrol edilebilirdi.

Elizabeth kendisine neler olduğunu anlamıyordu. Teoride Thom'un onu öptüğünü ve onun da Thom'u öptüğünü anlıyordu ama vücuduna saldıran hisler, beynini pelteye, bacaklarını jöleye çeviren hisler; *onları* hiç anlamıyordu.

Bir öpücüğün bu kadar... Bu kadar ezici, bu kadar mutlak ve tepeden tırnağa tüketici olabileceğini hiç düşünmemişti. Sanki başka hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi hissetmesini sağlamıştı. Sanki vücudu aniden canlanmıştı ve aynı zamanda elleri ona dokunmaya ve dili onu okşamaya devam etmezse ölecekmiş gibi hissetmişti.

Öpüşü inanılmazdı. Ne yaptığını tam olarak biliyor gibiydi ve bunu mükemmel bir şekilde yapıyordu, profesyonelce. Onun bu kadar iddialı olabileceğini hiç düşünmemişti. Cesur. Hükmedici. Bunu nereden öğrenmişti?

Bilmek istemiyordu.

Tadı çok güzeldi; koyu ve baharatlı, viskiyle harmanlanmış. Sarhoş edici bu kombinasyon, duyularına sıcak, erimiş bir telaşla aktı ve onu zevkten sarhoş etti. Arkasındaki küçük masanın sağlam kenarını hissetmemiş olsaydı (kaya gibi sert omuzlarına tutunmasına rağmen) yere kayacak kadar zayıf düşecekti.

Arkasındaki desteğin varlığı, onun elleri göğüslerini kavradığında ve bedeni adeta eriyip gittiğinde daha da kıymetli hale

geldi. İçinden hızla geçen sıcak zevk dalgası, şaşkınlık ya da masumane bir utangaçlık sergilemesine fırsat tanımadı. Dokunuşunun sıcaklığı, onu derin bir hisle damgalıyordu. Göğüsleri artık bir amaca sahipti: Onun ellerinde olmalı, sıkılmalı, okşanmalı, uçları parmaklarının arasında nazikçe uyarılmalıydı. Ve dudakları...

Ah Tanrım. Thom öpüşmeyi kesip göğsünü ağzıyla kapatınca Elizabeth zevkten adeta erimiş gibi bir ses çıkardı.

Her nasılsa, öpüşmelerinin hezeyanında kaybolurken, Thom onun elbisesini gevşetmeyi ve göğüslerinin pembe uçlarını bakışlarına ve ağzına sunacak kadar korse kısmını yana kaydırmayı başarmıştı. Sıcak, ıslak ağzı şimdi onu sert ve derin bir şekilde emerken, dili de kabarmış, zonklayan meme ucunun etrafında dönüyordu.

Hissetmiş olabileceği herhangi bir direnç, zevkle sarhoşluğun sersemliğini kırabilecek herhangi bir akli selim parıltısı, ağzı onu kapladığı anda kayboldu. Bir zevk şimşegi ayak parmaklarına kadar indi, ama bacaklarının arasında toplanarak daha sıcak, daha ıslak ve daha ısrarlı hale geldi.

Vücudu Elizabeth'in ne istediğini biliyordu ve göğsü Thom'un ağzında daha derine gittikçe kalçası Thom'un erkekliğine baskı yapmaya başladı. Kalın aleti öylesine büyük ve sertti ve baskı öylesine harikaydı ki devam etmesi için ona her şeyini verebilirdi.

O da Thom elini eteğinin altından kaydırıp o ılık, ıslak, istekle titreyen yere dokunduğunda tam olarak bunu yapmıştı.

Thom karanlık bir şehvet ve arzu girdabına kapılmıştı ve bu girdap onu geri dönüşü olmayan bir noktaya, daha da derine sürüklüyordu. Kendini istese bile geri çekip çekemeyeceğini bilmiyordu.

Ona teslim olduğu anı, onun olduğu anı tam olarak hissetmişti. Parmağı bacaklarının arasındaki o sıcak, hassas yerin üzerinde kayarken bunu onun nefes alışında duyabiliyor ve uzuvlarında hissedebiliyordu. Her türlü direnç eriyip gitmiş ve bedeni, aralarında kabaran arzunun gücüne yenik düşmüştü.

Sıcaklık... Nem... O kadar ıslanmıştı ki Thom dayanacak gibi değildi. Elizabeth'in yarı kapalı gözlerine bakmak için başını göğsünden kaldırdı.

Thom onu istiyordu ve ılık, bal gibi tatlı kanıtı parmaklarının etrafında kaygandı. Genç kadının içine daldı, bakışlarını kendi bakışlarına dikti, zevk ve şaşkınlığın yüz hatlarını nasıl değiştirdiğini izledi.

Onu boşaltacaktı. Şimdiden acı verici bir şekilde yaklaşmıştı. Nefesi keskin küçük soluklarla hızlanmaya başladı, gözleri bulanıklaştı ve yanaklarındaki yumuşak pembe kızarıklık Thom onu okşadıkça koyulaştı.

Parmağı o sıkı, sıcakderinliğe girip çıktıkça zaten zonklamakta olan penisi daha da sertleşiyordu. Tanrım, çok tatlıydı. Çok güzeldi. Thom'un ona verdiği zevke kendini teslim ederken verdiği tepki o kadar masum ve özgürdü ki.

Neredeyse gelmek üzereydi; vücudu kıpırdanıyor, solukları hayal kırıklığıyla boğuklaşıyor, aradığı şeyi bulmaya çalışırken gözleri kapanıyordu. Thom onun acizliğine acıdı ve onu seçeksiz bıraktı, direnemeyen hassas noktayı bulduğunda avucunu ona doğru bastırdı. Elizabeth titremeye ve haykırmaya başladı.

Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Ve aynı zamanda en acı verici olanıydı. Kendini serbest bırakma dürtüsü omurgasının tabanında toplanıyor ve onu dövüyordu. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki o spazmların parmağı yerine ağrıyan aletin etrafında sıkılaştığını hissetmek istiyordu, tüm o sıcak nemin içine dolduğunu hissetmek istiyor-

du. Ucuna bir damla getiren nabızı, damarlarında kabaran ve kulaklarında patlayan kanın kükremesini bastırmak zorunda kaldı: *Onu al... Bitir... O senin olabilir.*

Elizabeth zaten senin.

Thom, eğer Elizabeth gözlerini kendisinin gözlerini doğru kaldırmamış olsaydı tam da bunu yapabilirdi. Elizabeth'in gözleri sanki hayret, hassasiyet... ve güven doluydu.

Elizabeth'in bir şeylerin ters gittiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Sanki yıldızlara fırlamış gibi hissediyordu. Sanki Apollon'un alev alev yanan arabasıyla gökyüzünde bir tur atmıştı. Sanki bir anlığına ölmüş ve cenneti görmüş gibiydi.

Thom'un dokunuşundan aldığı zevk onu tüketmiş, sonra da daha da sıkılaşıp paramparça bir ışık dizisine dönüşmüştü. Hayal edebileceği hiçbir şeye benzemeyen bir zevk ve duyguydu bu. Son karıncalanma nabızı da vücudundan çekilene kadar dalga dalga yayıldı.

Elizabeth gözlerini açtı ve onu bu kadar yükseklerle çıkaran adamın o çok iyi tanıdığı yüzüne baktı ve göğsünde garip bir şeyin kabardığını hissetti. Daha önce hiç hissetmediği bir duygu sıcaklığı. O anın samimiyeti -yakınlığı- etrafını sarmış ve onu sıkıştırmış gibiydi.

Coşku perdesi, duyguların tatlı şefkatinin, göğsündeki sıcaklığın ve coşkunun üzerine eğilen adam tarafından paylaşılmadığını fark etmesine yetecek kadar kalkmamış olsaydı gülümseyebilirdi. Thom aksine, bir yay kirişi kadar gergin görünüyordu, düşmemek için savaştığı karanlık, şiddetli bir uçuşun kenarında sallanıyordu.

"Thommy?" diye sordu kararsızca, ona böyle hitap etmemesini söylediğini unutarak. Eli yüzüne gitti, çenesinin sert hatlarını kavradı. Kirli sakallar avucuna pürüzlü bir his bırakırken yanağının hemen altındaki ağır nabızı hissedebiliyordu. "Sorun nedir?"

Thom'un bakışları mavi buz parçalarına dönüştü ama kadın elini haşlanmış gibi geri çekti. Serin bir nefes tenine yayıldı ve bir anda içinde bulunduğu ahlaksız durumun farkına vardı. Bir masanın üzerine yığılmıştı, göğüsleri yarı yarıya elbisesinin dışına taşmıştı, etekleri belinin etrafında toplanmıştı ve adam elini bacaklarının arasına koymuş, erkekliğini sadece birkaç santim uzağına yerleştirmişti. Bakışları sertleşmiş penisine kaydı. Tek yapması gerekenin pantolonunun bağlarını gevşetmek olduğunu ve onun içine girebileceğini biliyordu.

Karşı koymayacaktı. Onu buyur edeceğinden oldukça emindi.

O da bunu biliyor gibiydi ve nabzını durduran bir an için tam olarak bunu yapacağını düşündü. Hatta kalbi bu beklentiyle göğüs kafesine çarptı.

Ama sonra sertçe geri çekildi, vücudunu ve elini soğuk bir tokat gibi hissettiren bir şekilde ondan uzaklaştırdı.

Sözlerinin acısıyla eşleşen soğuk bir tokat. "Namusunuzu koruyun leydim. Bu pazarlığın bir parçası değildi." Gözleri onun üzerinde gezindi. "Her ne kadar cazip bir davetiye sunsanız da gereken tek şey bir öpücüktü."

Keskin bir acının kaburgalarının arasına saplanmasıyla, Elizabeth'in nefesi kesildi. Ayağa kalktı ve çıplaklığını gizlemek için elbisesini hızla aşağı çekti. "Ben öyle bir şey yapma..."

Ama ikisi de öyle olduğunu biliyordu. Ona bakireliğini teklif etmiş ve o da bunu reddetmişti.

Bakışları inatla onunkileri kavradı, ağzı gergin bir gülümsemeye büründü. "Endişelenmene gerek yok. Öpücük yeterince iyiydi. Kardeşinin özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmeme dair o ateşli ricamı yerine getireceğim." Thom'un bu kelimeye taşıdığı alaycı tavrı anlamamıştı. "Ama karşılığında sen de benim ricamı yerine getireceksin."

"Ne?"

“Beni yalnız bırakacaksın.”

Böylesine büyük bir şiddetle söylenen bu sert kelimeler Elizabeth’in nefesini kesmişti. Göğsü daha önce hiç hissetmediği kadar keskin ve derin bir acıyla sıkıştı. Thom nasıl olur da bir an ona böyle dokunabilir ve sonra sanki onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranabilirdi? Az önce olağanüstü bir şey yaşamıştı ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. Ve bu onu garip bir şekilde savunmasız, kafası karışmış ve gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yakın hissettirdi.

Gözleri Thom’un yüzünü taradı, herhangi bir zayıflık belirtisi, heybetli, yakışıklı cephesinde herhangi bir çatlak aradı. Hiçbirini bulamayınca bakışlarını onun gözlerine dikti. “Eğer istediğinin bu olduğundan eminsen?”

Bakışlarıyla tartıştı, yalvardı ve fikrini değiştirmesi için onu zorladı. Ama sessiz sözlerinin hiçbir etkisi olmadı.

Thom, son bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra başını salladı ve “Evet, istediğim tam olarak bu,” dedi.

Sözcükler ağzından daha henüz çıkmıştı ki Thom, ortadan kayboldu.

ONUNCU BÖLÜM

GÜN BOYUNCA VE gecenin büyük bölümünde at sürmüşlerdi ama o felaket öpücüğün üzerinden otuz altı saat geçmemiştir ki Thom, heybetli Bamburgh Kalesi'nin gölgesinde durmuş, Douglas'ın onu uçurumun 150 metre yukarısına, İngiltere'nin en heybetli kalelerinden birine gönderecek planın üzerine konuşmasını dinliyordu.

Her ne kadar eski dostu tehlikeli Marches boyunca süren uzun ve üzücü yolculukta ondan uzak durmuş olsa da Thom, Douglas'ın bakışlarını birden fazla kez üzerinde hissetmişti.

Douglas şüpheli bir piçti. Thom'un ona eşlik etme emrini sessizce kabul etmesi -Douglas'ın şüphesiz beklediği öfke yerine hoşuna gitmemiştir. Douglas, muhtemelen kız kardeşinin bu işle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

Bir bilseydi.

Douglas onu öldürürdü. Muhtemelen bunu hak etmiş olurdu. Thom, kızın masumiyetini alıp ikisini de yok etmekten bir adım uzaktaydı.

Şerefsizce davranmıştı ve bunu biliyordu. Thom hayatı boyunca her zaman doğru olanı yapmakla gurur duymuştu. Ne

olduğuna değil, kim olduğuna ilgilenen bir dünyada, kendine her zaman bir insanı asil yapanın kan değil, eylemler olduğunu söylemişti. Ama o, dünyanın kendisi görmek istediği kadar alçakça davranmıştı.

Ve hepsi ne uğrunaydı? Bir şeyi kanıtlamak için miydi? Aralarında ne olduğunu görmesini sağlamak için miydi? Neyi terk ettiğini anlamasını sağlamak için olabilir miydi?

Evet, başarmıştı. Aralarında arkadaşlıktan çok daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı. Aralarındaki ilişkinin ne kadar inanılmaz olabileceğini kanıtlamıştı. Onun kendisini istediği kadar, Elizabeth'in de onu istediğini kanıtlamıştı.

Ama ne pahasına? Zorlukla bulduğu huzur ve kendisi için kurduğu yeni hayat paramparça olmuştu. Hayatının geri kalanında onun kendini bırakışının çılgınlıklarını rüyalarında duyacaktı. Onun öpücüğünün anısını, ağzının tatlılığını, teninin yumuşaklığını ve göğüslerinin mükemmelliğini sonsuza dek saklayacaktı. Gelecekte yatağına alacağı her kadın, onunla kıyaslandığında ıstırap çekecekti.

Birkaç değerli dakika boyunca istediği her şeye sahip olmuştu ve bu, hayal ettiğinden bile daha iyiydi.

Ona asla dokunmamalıydı. Kendini o şekilde kaybettiğine hâlâ inanamıyordu. Ama uzun yolculuk boyunca Douglas'a o kılcı karnına saplaması için bir sebep vermeye ne kadar yaklaştığını canlı ayrıntılarla hatırlamak için bolca saati olmuştu.

Ama Douglas'ın ne düşündüğü ya da neden şüphelendiği umurunda bile değildi. Bir iş yapmak için buradaydı. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi, Douglas'ın tırmanış için ertesi geceye kadar bekleme kararının iyi karşılanmamasının nedenlerinden biri de buydu.

“Beklemek için bir sebep yok. Ben şimdi hazırım,” diye ısrar etti Thom. “Şafağa daha üç ya da dört saat var.” Kalenin al-

tındaki uçurumu çoktan incelemi ti. “Tırmanmam bir saatin dörtte    nden fazla sürmez. Halatı emniyete almak, senin ve diğer adamların son bölüme tırmanmasını sağlamak ve duvara tırmanmak için ip merdiveni kaldırmak için ek zamanımız olsa bile, Archie’yi gökyüzü aydınlanmaya ba lamadan çok önce oradan çıkarmış oluruz. Ayrıca bu gece sis çok yoğun ve bizi yoldan geçen askerlerden koruyacaktır.”

Douglas’ın gözleri kısıldı. Ona karşı çıkılmasına alışık değildi, özellikle de Thom’un konumundaki biri tarafından. Ama eski arkadaşının otoritesi altına tekrar girmek zorunda kalması yeterince kötüydü, bir şeye katılmadı ında ağzını kapalı tutarsa lanetlenirdi; özellikle de bu şey onun hayatını ve uzmanlık alanını ilgilendiriyorsa. Douglas’la hiçbir zaman eşit olmayacaklardı ama ikisi de sava çıydı ve savaş alanının bir yolu vardı.

Douglas, “Kayalar az önceki yağmurdan dolayı nemli,” diye dikkat çekti.

“Yılın bu zamanlarında neredeyse her gece yağmur ya dı ı için yarın da muhtemelen ıslak olacaklar. En azından bugün hava nispeten sıcak. Yarın hava daha soğuk olabilir ve ıslak buza dönüşebilir.”

Buz, uçurumun o son bölümünü geçilmez hale getirebilirdi; onun bile denemesi için çok tehlikeliydi.

“Yolculuktan sonra toparlanmak için zamana ihtiya m olacağını düşündüm.”

Thom’un çenesi gerildi. “Ben iyiyim.”

Diğer adamlara ayak uydurmak için çok çalışması gerekmi ti ama ata binme konusundaki mücadelesi -genelde bir eğlence kayna ıydı- söz konusu Douglas olunca hiç de eğlenceli değildi.

“MacGowan haklı,” dedi MacLeod. Thom bu destekten belli etmek istemediği kadar memnundu. Geçtiğimiz bir buçuk gün boyunca yanında at süren sava  ılardan etkilenmişti, hatta belki

de hayranlık duymuştu; en çok da onların lideri gibi görünen adama. “Eğer MacGowan yapabileceğini söylüyorsa, denemesine izin vermeliyiz. Delikanlı zaten altı gündür orada.”

Jamie’nin ifadesi karardı ve aralarındaki husumete rağmen Thom eski dostuna karşı bir parça merhamet hissetti. Onun aklından geçen karanlık düşünceleri tahmin edebiliyordu. Tanrım, Johnny eğer Archie’nin yerinde olsaydı, Thom ne tür işkenceler ve zorluklar çektiğini merak ederek yarı deli olurdu. Aslında Douglas’ın açık fikirliliğine ve kişisel şeytanlarının kararlarına müdahale etmesini engelleme becerisine hayranlık duyması gerekiyordu.

Thom’un ses tonu savaşçılığının bir kısmını kaybetti. “Bırak deneyeyim Jamie. Eğer daha uzun sürecek ya da koşullar kötüleşecek gibi görünürse geri dönerim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun.”

Jamie gözlerini ondan ayırmadı ve sonunda başını salladı. “Gereksiz yere riske girme. Hiçbir şeyin ters gitmesini göze alamayız. Eğer onları gafil avlayamazsak...”

Bitirmesine gerek bile yoktu. Onları gafil avlayamazlarsa kurtarma şanslarının neredeyse hiç kalmayacağını hepsi biliyordu. Archie’yi oradan çıkarmanın tek yolu kaleye doğrudan bir saldırı veya bir kuşatma yapmaktı ve bunların hiçbirisi olmayacaktı. Bruce, İskoçya’nın kalelerini almaya odaklanmıştı; İngiltere’ninkileri değil.

“Kaybetmeyeceğiz,” diye cevap verdi Thom, sesindeki kararlılık güven veriyordu. “İngilizler orada olduğumuzu fark edene kadar çoktan gitmiş oluruz.”

Douglas’ın dudakları büküldü. Muhtemelen sekiz yıldır Thom’a ilk kez gülümsüyordu. “Evet, keşke ben de seninle aynı güveni paylaşabilseydim. Ama bu işi çok uzun zamandır yapıyorum ve bir şey ters gidebilecekse gittiğini öğrendim. Berwick’teki köpeği MacGregor’a sor,” diye ekledi alaycı bir edayla.

Ünlü okçu ona kulak misafiri oldu ve Douglas'a kendisine fiziksel olarak imkânsız bir şey yapmasını söyledi.

Adamların geri kalanı güldü. Thom, şimdiden Roxburgh'a dönüş yolculuğunda bu hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Thom, Douglas'ın uyarılarını ciddiye aldı. Eski dostu götün teki olabilirdi ama kim bilir kaç tane tehlikeli görevde bulunmuştu; tecrübeliydi ve savaşta deneyim kazanmış biriydi. Bu Thom'un ilk göreviydi ve nasıl olursa olsun, yoldaşları arasında kendini kanıtlamaya kararlıydı. Eğer bu Douglas'ın öğretmenine karşı öğrenci rolüne bürünmek anlamına geliyorsa, bunu seve seve yapardı. Kişisel duyguları ne olursa olsun, Douglas İskoçya'nın en büyük şövalyelerinden biriydi; Thom onun tavsiyelerine kulak asmazsa aptallık etmiş olurdu.

Neyse ki Douglas'ın endişesi yersizdi. Thom'un ertesi akşam kamp ateşinde duyacağı gibi, plan bir aksaklık ya da havlayan bir köpek olmadan ilerledi.

Thom kayalıkları tırmandı ve son dokuz metrelik saf kayayı sorunsuz şekilde geçti. Jamie ve Elizabeth onun yeteneklerine dair tahminlerinde haklı çıkmışlardı. Thom burayı kolay olarak tanımlamazdı, ama zor da olmamıştı. Eğer son yirmi dört saat ve belki daha fazla süredir at üstünde durmaksızın yolculuk etmemiş olsaydı ve omzu sakatlanmasaydı kırk dakikada tırmandığı bu kayalığı daha az sürede tırmanabilirdi.

Görevin en zor kısmı, Douglas'a ve kaleye kadar onlara eşlik eden altı kişiye -MacRuairi (kapıyı açabileceği düşünülüyordu), Sutherland (görünüşe göre ihtiyaç duyduklarında onlara fazladan zaman kazandırabilecek barut bilgisine sahipti), MacKay (Thom gibi ata binmekten hoşlanmıyordu ve yine Thom gibi görünüşe göre demir işleme becerisine sahipti), Boyd (ona ne için orada olduğunu söylemeye gerek yoktu, fiziksel gücü ortadaydı), MacSorley (duvara tırmanmak için kullandıkları özel yapım

ahşap merdivenin kancalarını fırlatırken kolay hareket edebilen varlığı ve denizcilik becerisi kullanılmıştı) ve MacLeod'a (herhangi bir sorunla karşılaşılırsa kılıçtaki rakipsiz becerisine ihtiyaç duyulacaktı) indireceği ipi bağlayacak bir yer bulmak olmuştu. Campbell, MacGregor, Lamont ve MacLean kapının dışında bir şeyler ters giderse diğerlerine haber vermek için kalmışlardı.

Sonunda Thom ipi büyük bir kayanın etrafına sararak ve adamlar kayalığın son dik bölümüne tırmanırken ekstra bir manivela sağlamak için kendi vücudunu kullanarak sabitlemeye karar verdi.

MacSorley çengelleri neredeyse hiç ses çıkarmadan duvarın üzerinden attı ve Thom'u şaşırtan bir şekilde, Douglas'tan sonra merdivene gönderilen bir sonraki adam o oldu. Bu beklenmedik bir onurdu ve Thom bunun MacLeod'un ona işini iyi yaptığını gösterme şekli olduğunu biliyordu.

Kaleye girdiklerinde Archie'yi ararken hiçbir direnişle karşılaşmadılar. O tam olarak olması gereken yerdeydi: Uçurumun kenarındaki hapishane kulesinde. Bitişikteki nöbetçi odasındaki iki asker çabucak etkisiz hale getirilmiş ve MacRuairi birkaç saniye içinde kapının demir çubuğunu açmıştı.

Küçük odanın içi zifiri karanlıktı ve MacSorley nöbetçi odasından bir fener getirmişti. Odanın bir köşesinden üç pis, kanlı yüz onlara bakıyordu; bunlardan biri Archie'ninkiydi. Thom'un midesi kalktı ve boğazının arkasında safra birikti.

Douglas bir şey söylemedi ama Thom onun ne hissettiğini biliyordu çünkü o sırada bunu kendisi de hissetmişti: Öfke. Archie daha on altı yaşındaydı, lanet olsun, ama çocuk belli ki feci bir dayak yemişti. Her tarafı çürükler ve kesiklerle kaplıydı ve onlara bakan gözleri dehşetten bembeyazdı.

Ama kardeşine yapılan yanlışların -Thom'un çok da uzak olmayan bir gelecekte hesabının sorulacağından hiç şüphe duy-

madığı yanlışların- hesabını soracak vakti olmayan Douglas, delikanlıyı çabucak kucakladı ve kapana kısıldığı cehennem çukurundan çıkmasına yardım etti. Archie'den pek de büyük olmayan diğer iki adamı da yanlarına almışlardı.

Her ne kadar kötü durumda olsalar da -açlıktan ve yedikleri dayaklardan dolayı zayıf düşmüşlerdi- eski mahkûmlar yine de kaçışlarına yardımcı olacak bir güç kaynağı bulmuşlardı. Biraz yardım ve iplerin desteğiyle de olsa merdivene tırmanıp kendi başlarına inmeyi başardılar.

Grup kaleden uzaklaştığında, günün aydınlanmasına neredeyse bir saat kalmıştı. Lamont ve MacLean ilave birkaç at bulmuşlardı ama Archie ve diğer ikisi onları tek başlarına idare edemeyecek kadar güçsüzdü. Douglas kardeşini, Campbell ve MacGregor da diğer ikisini ilk birkaç saatlik zorlu sürüş için arkalarına aldılar.

İngiliz işgali altındaki Berwick Kalesi yakınlarındaki sınırı geçtikten sonra Douglas hızlarını yavaşlattı. Mahkûmların yıkandığı, yaralarının MacKay tarafından tedavi edildiği, yemek yedikleri ve iyi bir *uisge-beatha* içtikleri ilk moladan sonra, kendi başlarına at sürebildiler. Ama en çok ihtiyaç duydukları şey dinlenmektir ve öğleden sonra erken saatlerde Douglas gece için mola verdi. Bir gün önceki yolculuğun aksine, acele etmeleri için bir sebep yoktu. Yağmur, çamurlu zemin ve mümkün olduğunca ana yolları kullanmamak ve İngiliz devriyeleriyle karşılaşmaktan kaçınmak için tepeleri aşarak ilerlemeleri, yolculuğu yavaş -ve en hafif tabirle- tehlikeli hale getirmişti.

Cheviot Tepeleri'nde, eski bir tepe kalesine benzeyen bir yerin yakınında durmuşlardı. Archie ve diğer iki delikanlı kalenin gölgeliklerinde yatak örtülerinin üzerinde uyurken Thom da ateşin etrafında bira içip diğer savaşçılardan bazılarıyla dinleniyordu. MacLean ve Lamont nöbet tutuyorlardı, MacLeod ve Douglas da

bir yerlere -muhtemelen yiyecek aramaya- gitmişlerdi ama diğer adamlar hak ettikleri dinlenmenin tadını çıkartıyorlardı. Thom konuşmaları dinlemekle yetiniyordu (çoğu iğneleme ve dokundurmadan ibaretti) ama kendini birden fazla kez konuşmanın içine çekilmiş buldu.

Bir köpeğin Berwick Kalesi'nin alınmasını nasıl engellediğini (MacGregor onu vurmakta tereddüt ettiğinde) ve onları saklayan aileden becerikli bir genç kızın "İskoçya'daki en yakışıklı adamı" görmek için bilet satmaya karar vermesi sayesinde yakalanmaktan nasıl kıl payı kurtulduklarını dinlemişti ki sohbet en son -ve daha başarılı- görevlerine döndü.

Muzip gülümsemesine mizah duygusu da eşlik eden MacSorley'nin diğerlerini iğnelemekten hoşlandığı açıktı. Ancak şimdiki hedefi şaşırtıcıydı. Thom'un Lachlan MacRuairi hakkında duyduklarına bakılırsa, pek de kışkırtılacak bir adam değildi. Kara kalpli bir bela ve korsanlardan oluşan Batı Adalar krallığındaki en korkulan korsan olarak ünü çok iyi biliniyordu. MacRuairi'nin Bruce'un Hayaletleri'nden biri olduğu ortaya çıktığında Thom şok olmuş ve kılıcı için kendisine bir servet ödendiğini düşünmüştü. Ama son birkaç gündür onu izledikten sonra Thom artık sadakatının satın alındığından emin değildi. Yine de MacRuairi, Thom'un karanlık bir dehlizde ya da yakınlarda kılıç tokuşturmak isteyeceği bir adam değildi.

Ancak MacSorley, paralı askerin kötü şöhretinden yılmamış görünüyordu. "Sanırım o güzel karın ve asla sahip olamayacağın onca çocuğun seni yumuşatmış kuzen." Akraba mıydılar? Thom şaşkınlığını gizleyemedi. İkisi görünüş ve mizaç olarak daha farklı olamazdı. "O kayalığa tırmanmanın 'imkânsız' olduğunu söylediğini sanıyordum." Viking atalarını gururlandıracak iriyarı, sarı saçlı denizci sırttı. "MacGowan hiç sorun yaşamamış gibi görünüyordu."

“Hadi oradan Şahin. Bence senin kafan karışmış. Kaya gibi yapıyıyım ama bu kaya olduğum anlamına gelmez.”

MacSorley -ki Thom, Şahin isminin nereden geldiğini merak ediyordu- irkildi ve bakışlarını değerlendirici bir tavırla Thom'a çevirdi. “İlginç bir teori. Kaya. Bunu sevdim. Uyuyor.”

Thom'un onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ancak diğerleri anlamış gibi görünüyordu, çünkü birden fazla adamın gülümsediğini fark etti.

MacRuairi sözünü bitirmemişti. “Ne zaman bana nasıl yapıldığını göstermek istersen, kuzen, misafirim ol. Ama senin önden gitmeye gönüllü olduğunu duymadım.”

MacSorley dramatik bir şekilde ürperdi. “Duymayacaksın da. Tanrım, iple o kadar yükseğe çıkmayı bile sevmedim. İster sağlam toprak zemin olsun, ister bir geminin tahta kalasları, benim ayaklarımın altında bir şeyin olmasına ihtiyacım var.”

MacRuairi arkasına yaslandı, bacaklarını açtı ve kollarını kavuşturarak kuzenine sinsice baktı. “Karından başka hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyordum kuzen.”

Adamlardan birkaçı güldü ve MacSorley sıırttı. “Ve insanlar sizin mizah anlayışınız olmadığını söylüyor.” Başını iki yana salladı. “Her ikisine de makul bir saygım var diyelim.” Thom'a döndü. “Peki, Kaya, sen böyle tırmanmayı nasıl öğrendin? Hiç bu kadar yüksek ve dik bir kayalığa tırmanan birini görmemiştim.”

Thom bu isim karşısında gülümsedi -diğerlerinin az önceki eğlencesini anlayışla karşıladı- ve omuz silkti. “Bilmiyorum. Sadece hoşuma giden bir şeydi, bu yüzden yapmaya devam ettim. Sanırım meydan okumayı ve daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmanın verdiği tatmini seviyorum.”

Adamlardan birkaçı bakışlarını birbirlerine çevirdi ve Thom ne söylemiş olabileceğini merak etti.

“Eh, bu çok hafife almak olur. Bahse girerim İngilizler hâlâ kuyruklarını kaşıyıp oraya nasıl girdiğimizi merak ediyorlardır.”

Kuyruk, korkak için kullanılan bir hakaretti ve Thom da diğerleriyle birlikte güldü.

Thom’un yanındaki ağaca yaslanmış olan İskoçyalı Magnus MacKay ona uzun uzun baktı. “Şahin’in yükseklerle duyduğu makul saygıyı paylaştığımı itiraf etmeliyim.”

“Peki ya karın için?” Sutherland şaka yaptı.

MacKay sırttı; karısı Helen, Sutherland’in kız kardeşiydi. “Evet, onun bitkiler hakkındaki bilgisiyle, daha iyi olurdum.” Thom’a döndü. “Bunu nasıl aşıyorsun?”

Jamie’nin arkalarından geldiğini cevap verene kadar fark etmemişti. “Aşağıya bakmıyor.”

İlk tanıştıkları güne ve arkadaşlıklarını pekiştiren şeye bu kadar kolay atıfta bulunulmasına şaşırان -aslında çok şaşırان- Thom kafasını çevirip ona baktı.

Douglas’ın yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı. Thom’un nede-nini bulması bir anını aldı: Ona sanki kaburgalarının arasına bir kılıç sokmanın yollarını düşünüyormuş gibi bakmıyordu.

“Seninle biraz konuşabilir miyim?” diye sordu Douglas.

Thom başıyla onayladı ve oturduğu kayadan kalktı. Bu biraz çaba gerektirmişti. At sırtında geçirdiği uzun saatler yüzünden bacakları ağrıyordu.

Douglas’ın bunu fark ettiğinden emindi ama bir şey söylemekten kaçındı. Kısa bir mesafe uzaklaşıp atları suladıkları küçük dereye doğru ilerlediler. Pek rahat bir sessizlik sayılmazdı ama Thom, Douglas’ın sessizliği bozmasını bekledi. Douglas bunu yaptığında ise onun beklediği son şeyi söyledi.

“Teşekkür ederim,” dedi Douglas, suyun kenarında durup yüzünü ona dönerek. “Sana borçluyum.” Sesi kesildi ve tekrar

konuştığında Thom duygularını duyabiliyordu. “Kardeşimin hayatını kurtardın.”

Belki de teşekkürünü kabul etmeli ve öylece bırakmalıydı. Ama aralarında çok fazla şey geçmişti ve geçmiş çok fazla kızgınlıkla yanıyordu. “Pek de fazla seçeneğim yoktu, değil mi?”

Douglas’ın çenesinin altındaki nabız atışını görebilecek kadar ışık vardı ama öfkelenmemek için çaba sarf ettiği belliydi. “İşimi şansa bırakamazdım.”

“Sormayı deneyebilirdin.”

“Kız kardeşimi reddettin, bunu benim için yapacağını düşünmedim.”

“Bu saçmalığın daniskası,” dedi Thom öfkeyle. “Sormadın çünkü benden bir şey istemek için kendini alçaltma düşüncesine dayanamadın.”

Öfke ve düşmanlık geri dönmüştü, yarı karanlıkta karşı karşıya geldiklerinde aralarındaki havayı dolduruyordu.

“Belki de beni reddetmekten ne kadar zevk alacağını bildiğim içindir,” diye karşılık verdi Jamie.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, zayıflıklarını ve en yakın arkadaş olduklarında bile aralarındaki gerilimin kaynağı olan gururu biliyorlardı. Douglas haklıydı. Thom reddedebilirdi ve Archie’yi o halde bulduktan sonra bunun farkına varmak onu utandırmıştı.

İçindeki öfke dışarı sızdı. Geri çekildi ve hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Nasıl olursa olsun, yardım edebildiğim için mutluyum ama yalnız değildim.”

Douglas ona alaycı bir bakış attı, görünüşe göre Thom’un övüyü paylaşmak istemesi hoşuna gitmişti. “Hayır, ama sen olmaydın bunu yapamazdık,” derken Jamie’nin içten içe hissettiği azap çatırdayan yüz ifadesinden belli oluyordu. “Yüce İsa, eğer

bu kadar inatçı olmasaydım, Ella'yı dinleyip seni en başından buraya getirseydim onu iki veya üç gün acı çekmekten kurtarabilirdik. Onun yaşadıkları..."

Archie, onlara günlerce yemek yemediklerini ve içebildikleri tek suyun yere dökülen yağmur suları olduğunu anlatmıştı. Her gece donuyorlardı ve ışığı tek gördükleri zaman canı sıkılan askerler tarafından dayak için dışarı çıkarıldıkları zamandı. Beraber oraya götürüldükleri üç adamın da öldürüldüklerini düşünüyorlardı.

"MacKay, Archie'nin kalıcı bir sakatlığının olmayacağını söyledi. Bir yerleri kırılmadığı için şanslı."

Neden onu rahatlatmaya çalışıyordu ki?

"Belki kemiklerine bir şey olmadı ama ruhu o kadar kolay iyileşmeyecek. İsa aşkına, Archie bana onlara işkence planladıklarından bahsetti. Tanrı bilir eğer yarına kadar bekleseydik onu ne halde bulurduk."

İkisi de bir süreliğine önlerinden yavaşça akan suya bakarak sessiz kaldılar. Söylenebilecek çok fazla söz yoktu. En sonunda, Douglas toparlandı ve Thom'a doğru döndü. "Neyse, söylediklerimin arkasındayım. Bugün iyi iş çıkardın ve bunu sensiz başaramazdık. Eğer bir değeri varsa, teşekkür ederim."

Şaşırtıcı bir şekilde çok değerliydi. Thom onaylarcasına başını salladı, sanki aralarında huzursuz bir ateşkes oluşmuş gibi hissediyordu.

"Muhtemelen ben sana teşekkür etmeliyim," dedi bir dakika sonra.

Jamie şaşkınlığını gizleyemedi. "Ne için?"

"Bana İskoçya'daki, hatta muhtemelen Hristiyanlık âlemindeki en iyi savaşçılarla birlikte savaşma şansı verdiğin için."

Sadece onu Thom kadar iyi tanıyan biri Jamie'nin yüz ifadesinde yeniden beliren ürkekliği görebilirdi. Ama endişelenmesine gerek yoktu, Thom onay beklemiyordu. Buna ihtiyacı da yoktu. Eğer bu adamlar Bruce'un meşhur Hayalet Savaşçıları değilse (ki en az ikisi öyleydi), o zaman onlar da olabilirdi.

Belki de bunu fark eden Douglas rahatladı. "Evet, onlar öyle."

"Onlar mı?" Douglas da onlardan değil miydi?

Jamie bir kaşını kaldırdı. "Eğer seni daha iyi tanımıyor olsaydım, bunun bir iltifat olduğunu düşünürdüm."

"Ve ben seni daha iyi tanımıyor olsaydım, senin tevazu gösterdiğini düşünürdüm."

Jamie güldü ve Thom da bir anlığına kendisini gülümserken buldu. Bir anlığına da olsa, neredeyse eski zamanlar gibi hissettirmişti. Rahat konuşabilme, jestler, teşvik etmeler, tüm bunların nasıl olduğunu unutmuştu. Geçen birkaç gün tehlikeye rağmen iyi vakit geçiriyor olmasının nedeni muhtemelen buydu. Bu adamların aralarındaki bağ Thom'un yıllar önce Jamie'yle kurduğundan pek farklı değildi.

Bunu ne denli özlediğini kabul etmek için kendisine hiç izin vermemişti.

Geri yürümeye başladıklarında, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bunun kadar heyecanlı bir şey değil. Fakat neyse ki daha fazla kale duvarı yıkmayacağım, en azından bir süreliğine. Gerçi kuşatma sırasında Stirling'de geçireceğimiz haftalarca sürecektir can sıkıntısını düşünürsek, çekiç sallamaya bile razı olabilirim."

Jamie kaşlarını çattı. "Ella'nın söylediğine göre önce yapacağın başka şeyler var zannediyordum. Bir dulla nişanlanmak gibi."

Kaşlarını çatmasının nedeni ortaya çıkmıştı. Şüphesiz bir şekilde, Thom'un nişanlanacağı bilgisi Jamie tarafından hatırı sayı-

lır derecede rahatlamayla karşılanmıştı, bu da belki aralarındaki gerilimin azalmasını açıklıyordu ve aynı zamanda Elizabeth'in kendisine doğru söylediğinden de emin olmak istiyordu.

Thom başını sallayarak Jamie'nin korkularını dindirdi. "Lady Marjorie Rutherford."

Douglas iki kaşını da kaldırdı, açık bir biçimde etkilenmişti. "Onunla daha önce tanışmıştım, kendin için iyi bir iş yapmışsın."

Thom, omuz silkti. "Henüz hiçbir şey resmileşmiş değil."

"Ama öyle olacak, değil mi?"

Soru durumun gerektirdiğinden daha yoğun bir hissiyatla sorulmuşsa bile Thom bunu fark etmemiş gibi davrandı. "Evet."

Jamie'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve bir kez daha rahatladı. "O zaman seni tebrik ederim. Jo kutlanacak iki nişanla mutluluktan havalara uçacak."

"İki mi?"

Jamie durup ona baktı, ifadesi biraz olsun düzelmişti. "Ella sana söylemedi mi?"

Thom, onun sesindeki kızgınlığı duydu. "Bana neyi söyleyecekti?"

Douglas'm söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını hisseden Thom, kendini gelecek olana hazırladı.

"Kız kardeşim Randolph ile nişanlanacak."

Hiçbir destek onu bu darbeye hazırlayamazdı. Göğsüne saplanan ve patlayan o beyaz acı topuna.

İrkildi, belki de sendeledi. Elizabeth evleniyordu.

Elizabeth bunu ona neden söylememişti?

Çünkü onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ona hiçbir zaman potansiyel bir talip olarak bakmamıştı. Tanrım, neden bakacaktı ki? Krallığın en önemli adamlarından biriyle evlenmek üzereydi. Ve o sadece köyden bir delikanlıydı.

Lanet olsun, artık buna bağışıklık kazandığını sanmıştı. Ona zarar verme gücünü kaybettiğini düşünmüştü.

Kendi zayıflığına duyduğu öfke onu sertleştirdi. Gurur, yüz hatlarını sert bir maskeye dönüştürmüştü ama Douglas'ın sözlerinin onda neden olduğu hasarı gördüğünü biliyordu.

Sesinden karamsarlığı atmaya çalışarak "O bundan bahsetmedi. Fakat onu gördüğünde lütfen tebriklerimi ilet. İkkinizi de tebrik ederim," diye düzeltti. "Yeni Moray Kontu ile bir izdivaç..." dedi sesini biraz düşürerek. Hırsıyla tanınan Douglas bile bu denli yukarı çıkamazdı. "Heyecanlı olmalısın."

Douglas küfretti. "Kahretsin, Thom ben..."

Ama özrü -eğer gerçekten bunu amaçladıysa- Thom arkasını dönüp yürüdüğünde kaybolup gitti.

Hem de sonsuza dek.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

YEMEK YEMEZSEN KENDİNİ hasta edersin,” dedi Joanna. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve elini karnına götürdü. “Ve son birkaç haftadır kafası leğende olan biri olarak söylüyorum, gününü geçirmenin çok daha keyifli yolları var.”

Elizabeth’in gözleri büyüdü. “Oh, Jo, yeni bir bebek mi? Senin adına çok sevindim!”

Şüphesinin doğrulandığını duymak onu heyecanlandırmıştı ama sevinç gülümsemesinin altında yeni bir mide çalkantısı, göğüs burkucu korku dalgası vardı.

Hamile. Yüce Tanrım. Son iki buçuk gün boyunca zihninde (hiç düşünmeden) bir aşağı bir yukarı gidip gelen korkunç olayların uzun listesinde bir çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti. Mahvolma, rezil olma ve erdemini kaybetmenin yanı sıra -ki bundan kıl payı kurtulmuştu- geçici deliliğinin çok daha kalıcı bir hatırasıyla baş başa kalabilirdi. Çünkü bu, onun tamamen mantıksız, akıl dışı, aptalca davranışlarını açıklayabilecek tek şeydi.

Yine de delici mavi gözleri ve simsiyah saçlarıyla küçük, pembe yanaklı bir meleğin görüntüsü gözünün önüne geldiğinde göğsüne keskin bir bıçak saplandığını hissetti.

Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun özlem olduğunu söyleyebilirdi. Ki bu aptalcaydı. Elbette çocuk istiyordu. Bu, onun görevidi. Ama o Joanna'nın aksine, on altı yaşına bastığı andan itibaren anne olmak için gün saymıyordu.

Joanna her zaman odadaki her bebeği kucağına almak isteyen bir kız olmuştu. Evde ailesiyle birlikte olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Elizabeth hiçbir zaman böyle olmamıştı. Çocukları severdi (bazılarını diğerlerinden daha çok) ama her birini kucağına almaya gereksinim duymazdı. Elizabeth kendini hiçbir zaman büyük bir salonda sadece çocuklarıyla çevrili olarak görmemişti. O kendini sarayda heyecan, eğlence ve canlı sohbetlerle çevrili olarak görüyordu.

Ama...

Ama *hiçbir şey*, dedi kendi kendine kararlılıkla. O tedbirsiz öpücük yüzünden hiçbir şey değişmemişti. Günaha meydan okumanın bedeli konusunda güçlü bir ders almış olması dışında.

Peder Francis'i dinlemeliydi! Küçük bir kız olduğu andan itibaren, erdemine sıkı sıkıya sarılması gerektiği kafasına kazınmıştı. Evlenene kadar iffetli olmalıydı. Şeytanın onu ahlaksızlığa ve iffetsizliğe sürüklemesine izin vermemeliydi.

Bir öpücüğün önemsiz olduğunu düşünmüştü. Çünkü daha önce yaşadığı iki öpücük de *önemsizdi*. Şeytan'ın ne kadar ikna edici olabileceğini, daha doğrusu diliyle ne kadar yetenekli olabileceğini tahmin edememişti!

Tanrım, bunu düşündüğünde hâlâ dizlerinin bağı çözülüyordu.

Thom'un öpücüğü daha önceki iki öpücüğe hiç benzemiyordu. Sıradan ve masum değildi; cinsel, şehvetli ve karşı konulmaz bir öpücüktü. Onun daha önce hiç görmediği bir yanıydı bu. Cessur, otoriter, agresif ve son derece erkeksi olan bir yanı. Hükmedici bir yanı.

Bu onda daha önce deneyimlemek şöyle dursun, hayal bile edemeyeceği hisler uyandırmıştı. En önemlisi de ona kendini iyi hissettirmişti. Çok iyi. "Aklımı yitirdim derecesinde" iyi. "Al sana masumiyetim" der gibi iyi.

Bir öpücüğün ne kadar çabuk kontrolden çıktığına hâlâ inanmıyordu. Bir an Thom'un ağzının ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu, tadının ne kadar güzel olduğunu düşünürken, bir an sonra yarı çıplak bir halde masaya yayılmış, onun ağzı göğsünde, eli bacaklarının arasındaydı ve neredeyse erdemini alması için yalvarıyordu.

Thom'un onu reddetmesine sevinmişti, tabii ki sevinmişti. Sadece, kendini bu kadar sersemlemiş ve mutlu hissederken bunu bu kadar sert yapmamış olmasını dilerdi. Eğer daha önce onun dokunulmaz bir "prenses" olduğunu düşündüyse (bu saçma fikre nereden kapıldığını bilmiyordu), artık onu o şekilde düşünmediği açıktı. Ondan ne kadar çok şey sakladığını ve ne kadar çok şeyi içinde tuttuğunu hiç fark etmemişti. Tüm o tutku ...

Yengesinin gözlerinin üzerinde olduğunu hisseden Elizabeth, öğle yemeğinde yedikleri etli çorbadan büyük bir kaşık almak için kendini zorladı. Joanna'nın gördüğünden emin olmak için yavaşça çiğnedi ve sonra, "Jamie'nin bebekten haberi var mı?" diye sordu.

Joanna başını salladı. "Gittiğinde emin değildim ve dikkatinin başka bir şeyle dağılmasını istemedim."

Elizabeth anlayışla karşıladı. Joanna, Uilleam'a hamileyken Jamie'nin endişesi dayanılmazdı, çünkü Joanna daha önce bir düşük yapmıştı. Bu durum ağabeyinin aşırı korumacılığına katlanmasını kolaylaştırmamıştı.

Joanna'nın diğer tarafında oturan kuzeni araya girdi. "Belki senin mutlu haberin bizim 'sürprizimizin' etkisini hafifletir?"

Üç kadın birbirlerine baktı ve kahkahalara boğuldu. Hepsi de Jamie'nin, karısının -hem de *hamile* karısının- ve "sevgili" kuzeninin koruma ordusu olmadan "İskoçya'nın yarısını" at sırtında geçtiğini duyduğunda öfkeli bir aslan gibi kükreyeceğini biliyordu.

Jo ve Izzie dün gelmişlerdi ve Elizabeth'i çok rahatlatmışlardı. Duvarlara tırmanıyor (onlardan geriye ne kaldıysa), Jamie ve Thom'un Archie'yle birlikte dönmesini bekliyordu. Kardeşi için duyduğu korku Thom için duyduğu korkuya karışmıştı. Ancak Thom gittikten sonra onun karşı karşıya kalacağı tehlikeyi tam olarak düşünebilmişti. O Jamie değildi. Çok sayıda İngiliz'le savaşmaya ya da her fırsatta ölüme meydan okuyan cesaret gösterileri yapmaya alışık değildi. Birkaç yıl öncesine kadar bir kılıcı sadece demiri ocakta kızdırıp işlemek için eline almıştı.

Ya o öpücükle onu ölüme gönderdiyse? Eğer ona bir şey olursa...

Kalbi burkuldu ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Kendini asla affetmeyecekti.

"James bunu atlatır," dedi Joanna kesin bir ifadeyle. "Gelmek zorundaydım. Archie'nin kayıp olduğuna dair mektubu alır almaz hazırlıklara başladım. Archie'nin hapsedildiğini öğrendiğimde..."

Sesi kesildi ve Elizabeth uzanıp elini onunkinin üzerine koyarak rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "O iyi olacak," dedi kararlılıkla. *İkisi de* iyi olacaktı.

"Elbette yardım edecek," dedi Izzie diğer tarafından. "Demircinin oğlu yardım edecek."

Joanna, Elizabeth'e yan gözle bakarak "Thom," diye ekledi.

Elizabeth bir parça ekmeği et suyuna batırarak büyük bir şov yaptı ve fark etmemiş gibi davrandı. Joanna, Thom'un sadece burada olduğunu değil, aynı zamanda kurtarmaya yardım etmek için emir aldığını duyunca çok ilgilenmişti. Elizabeth olayları

düzelterek açıklamıştı ama Joanna'nın hikâyede daha fazlası olduğunu hissettiğini biliyordu.

Izzie burnunu kırıstırdı. "Douglas'lı bir demircinin oğlu nasıl oldu da Edward Bruce'la savaşımaya başladı?"

"Bu uzun bir hikâye," dedi Joanna.

Elizabeth çorbayı dikkatle incelerken içinde çok fazla şalgam ve soğan olduğunu fark etti.

"Büyürken hepiniz arkadaş mıydınız?" diye sordu Izzie.

Joanna cevap vermeyince Elizabeth başını kâsesinden kaldırmak zorunda kaldı. "Öyleydik."

Öyleydik ama artık değiliz. Thom buna mükemmel derecede bir açıklık getirmişti. Ve tüm bu olanlardan sonra Elizabeth ona karşı gelmeye meyilli değildi.

O olayın tekrar olmasından korku duymuyordu, Elizabeth bunun bir seferlik aklın gitmesi olduğundan emindi. Artık tecrübeliydi ve ne olabileceğini bildiği için öyle kolay kendisini kaybetmezdi. Suçlanacak bir şey varsa o da masumiyetiydi diye söyledi kendisine. Bu herkesin başına gelebilirdi.

Elbette, bu Randolph'le olsaydı çok daha uygun olurdu.

Elizabeth dudağını ısırды. Ama artık şehveti tatmış olduğu için öyle olurdu. Elbette öyle olurdu.

Yine de ihtiyatlı olmak için, Thom'un yakınlarında olduğunda dikkat etmeliydi. Gereksiz bir şekilde günaha boyun eğmeliydi. Thom müthiş yakışıklıydı ve karşısındaki tüm o kaslar, ona kendisini şaşırtıcı bir şekilde iyi hatta müthiş hissettirmişti.

Sesindeki bir şey Izzie'nin yüzünün asılmasına sebep olmuştu. "Demircinin oğluyla aranızda kötü bir şey mi oldu? Adı her geçtiğinde sen geriliyorsun ve kuzen Jamie de sinirden *kararıyor*."

Elizabeth hemen, "Hiçbir şey olmadı," diye cevap verdi. Belki de çok çabuk. Ve çok fazla ısrarla. Yanakları kızardı. "Belirli bir şey olmadı. O ve Jamie... Ayır düştüler. Hepimiz öyle olduk."

Jo tartışmak ister gibi görünüyordu ama bunun yerine dudaklarını büzdü ve onun zar zor dokunduğı çorbasını inceledi.

Izzie anlamış görünüyordu. “Sanırım bu çok doğal. Çocukken sahip olduğumuz arkadaşlar büyüdüğümüzde her zaman bize uygun olmayabiliyor.”

Elizabeth sinirlendi. “Thom tamamen uygun biri. O harika bir adam. Aramızda her zaman en iyisiydi. Arkadaşlığımızı bitiren ben değildim.”

Izzie bir an için onun bakışlarına kilitlendi. “Anlıyorum,” dedi. Ama anlamamıştı, sadece anladığını sanıyordu.

Elizabeth onu düzeltercekti ama o anda salonun kapısında bir kargaşa oldu ve muhafızlardan biri hızla içeri girdi. Adamların geri döndüğü henüz duyurulmuştu ki Jamie koşar adımlarla salona girdi.

Sofrada oturan üç kadın hep birlikte ayağa kalktı. Elizabeth nefes almasına yardımcı olacakmış gibi bir elini boğazma götürdü ama gözleri adamın arkasındaki adamları tararken göğsü donmuştu.

Dizleri büküldü ve düşmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Ağabeyinin hemen arkasında, yanında yürüyen iriyarı savaşçı tarafından görüş alanından gizlenmiş olan Archie vardı.

İşe yaramıştı! Kardeşi güvendeydi ve...

Dudakları arasından çıkan yakarış daha çok bir ağlama gibiydi. Müthiş uzun, geniş omuzlu ve erkeksi askerler grubu arasında bile onu kolayca seçebilmişti.

Thom’u da.

Masaya tutunmasına rağmen bacakları artık onu taşıyamamıştı. Rahatlama hissi çok yoğundu ve ağlamaya başladığında geçen birkaç günün tüm duyguları aynı anda onu etki altına almıştı.

Gözyaşlarının Archie'nin daha fazla suçluluk duymasına ve üzülmesine neden olduğunu fark eden Elizabeth, duygularını çabucak kontrol altına aldı. Ama genç kardeşini bir daha göremeyeceği korkusuyla geçirdiği günlerden sonra, gözlerini ondan ayırmaya ya da onu yanından ayırmaya hiç niyeti yoktu.

Ama delikanlı bitkin düşmüştü ve yiyebildiği kadar yediğinden emin olduktan sonra -dayak yemiş, açlıktan ölmek üzere olan görüntüsü onu şok etmişti- onu kışlaya kadar takip etme dürtüsüne direndi ve Joanna'nın kardeşleriyle birlikte salondan çıkışını izledi.

Gözleri ve boğazı yaşlarla dolmuş, duygu karmaşası rahatlamadan kalp kırıklığına kadar uzanmıştı.

Yemek boyunca Archie'nin diğer yanına sabitlenmiş olan Jamie (görünüşe göre onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu) elini onun elinin üzerine koydu. "O iyi olacak, El."

Elizabeth, kardeşinin bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "İyi olacak mı?" diye meydan okudu, içindeki öfke alevlenmişti. "Ben o kadar emin değilim. Bir hafta önce Blackhouse'dan kaçan o haylaz, kendine aşırı güvenen kardeşim değil. Onu son gördüğümünden beri on yıl yaşlanmış gibi."

Öfkesini Jamie'den çıkarmanın adil olmadığını biliyordu, ama Jamie bunu anlıyor gibiydi. "Hayır, değil," diye kabul etti Jamie. "Ama hayatta ve güvende, bunun için şükredebiliriz. Gerisi zamanla yoluna girecektir."

Gözyaşları sonunda yanaklarından süzüldü. "Bu adil değil. Ne yaşadıysa..." Temel gerçeği çözmüştü ama detayları bilmek isteyip istemediğinden emin değildi. "O sadece bir çocuk, Jamie."

"Evet, ama bu savaşta acı çeken tek genç o değil. Üstelik çoğuna kıyasla daha şanslı, bunu unutma."

“Deneyeceğim.”

Jamie başını salladı. “Onu yarın Richard ve Thomas ile birlikte Blackhouse’a geri gönderiyorum.”

Elizabeth’in yüreği hoptadı. “Ama bizimle Edinburgh’a geleceğini düşünmüştüm.”

Kalenin büyük bir kısmı söküldüğünden, James şu anda Holyrood’da yeğeniyle -yakın zamanda onunla nişanlanacak olan yeni Moray Kontu Thomas Randolph’la- birlikte olan kralın yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

“İyileştiğinde bize katılabilir ama Leydi Eleanor hafta sonunda İngiltere’den dönecek. Onun neye ihtiyacı olduğunu bilecektir.”

Elizabeth karşı çıkmak istedi ama Jamie’nin haklı olduğunu biliyordu. Zorlu üvey anneleri bu savaşta birçok kocayla çok zor zamanlar geçirmişti, buna hapisten dönen babası da dahildi. Oğluna nasıl yardım edeceğini bilirdi.

Elizabeth başıyla onayladı ve başını tekrar tabağına çevirdi, kopardığı ama yemediği küçük ekmek ve peynir parçalarını parmağıyla ahşap tabağın dışına doğru itti. Birkaç masa ötedeki Joanna’ya doğru hızlı bir bakış attı ama gözlerini sertçe geri çekti. Göğsündeki gergin, dikenli hissin ne olduğundan emin değildi ama bundan hoşlanmamıştı. Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun kıskançlık olduğunu düşünürdü. Ki bu çok saçmaydı. Joanna ve Thom, Elizabeth onlarla tanışmadan önce de arkadaşlıklar. Kardeş gibiydiler. Konuşmaları, gülmeleri ve birbirlerini görmekten bu kadar mutlu olmaları Elizabeth’in neden umurunda olsundu ki?

Joanna onu gördüğünde ağlayıp kendini kollarına attığında gülmüş, onu döndürmüş ve sıkıca sarılmıştı, ne olmuş yani? Elizabeth onun güldüğünü her duyduğunda, eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor ve sanki kalbinin derinliklerine bir bıçak saplamıyormuş gibi hissediyordu. Ona bir kez bile bakmamıştı, sanki orada değilmiş gibi davranmıştı. Sanki üç gece önce onu kolları-

na almamış, öpmemiş ve ona daha önce hiç hissetmediği bir şey hissettirmemiş gibi.

Kimi kandırmaya çalışıyordu? Onun kayıtsızlığı, özellikle de Joanna'ya karşı olanla kıyaslandığında, canını yakıyordu. Hem de çok.

Diğer masaya göz atan tek kişi o değildi. Jamie de kızgınlığını zar zor gizleyebiliyordu. Ama bu konuda bir şeyler yapmaya çalışmayacak kadar akıllıydı. Joanna'yı iyi tanımayanlar sadece nazik ve tatlı yanını görürlerdi ama yengesi de tıpkı Jamie gibi sert ve bükülmez bir iradeye sahipti. Thom söz konusu olduğunda, onu Uilleam'ı savunduğu kadar şiddetle savunurdu. Jamie araya girmeye çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Haklıydın," dedi Jamie onun son bakışını yakalayarak. "O olmasaydı Archie'yi kurtaramazdık. O uçuruma başka kimse tırmanamazdı. Onun ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Jamie'nin eski dostu söz konusu olduğunda pek çok şeyi unuttuğundan şüpheleniyordu. "Yardım etmeyi kabul ettiği için şanslıyız. Ona teşekkür etmeliyim."

Gerçi Thom'un ondan istediği son şeyin ondan teşekkür etmesini istemek olduğundan emindi. "*Beni yalnız bırak.*"

Dileğini gayet açık bir şekilde dile getirmişti.

"Ona çoktan teşekkür ettim," dedi Jamie.

El şaşkınlığını gizleyemedi. "Ettin mi?"

Jamie omuz silkti. "Ona bu konuda hiçbir seçenek bırakmadıktan sonra en azından bunu yapabilirdim. Sana zaten gitmesinin emredildiğini söylemiştim ve Carrick'in söylediğine göre çok kızgınmış."

"Ama ben düşündüm ki..." Birden ne olduğunu anlayan kadının ağzı kapandı.

Thom ona yalan söylemişti. Hâlâ bir seçeneği olduğunu düşünmesine izin vermişti. Onu ikna etmeye çalışmasına, erdemini pazarlık konusu yapmasına ve gitme emri aldığını bildiği halde onu öpmesine izin vermişti.

Onu kandırmıştı. Kardeşi için duyduğu çaresizliği, Douglas'tan kaynaklanan hataların intikamını almak için kasıtlı olarak kullanmıştı. Elbette işin ironik yanı, bunu onun için yapmış, gururunu kurtarmaya çalışmış olmasıydı.

Ve ne kadar da kolay yenik düşmüştü. Bu onun için ne kadar tatmin edici olmalıydı.

Kartal gözlü kardeşi onun tepkilerinin hiçbirini kaçırmamıştı. "Ne düşündün?"

Elizabeth hiçbir şey söylemedi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Onunla konuştun, değil mi?" Küfretti. "Garip bir şeyler olduğunu biliyordum. Kahretsin Ella, sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

Elizabeth ona ters ters baktı. "Ricada bulunmanın senden bir emir almaktan daha kolay olacağını düşündüm."

"Ve bu sefer kabul etti mi?" Gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden?"

Elizabeth irkilmedi. İnatçı kardeşine koklaması için bir kemik bile vermeyecekti. "Nedenini bilmiyorum. Belki de yalvarmamı duymak hoşuna gitmiştir. Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Jamie onu bir süre daha süzdü ve görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde omzunu silkti. "Hayır, değil sanırım. Fakat Archie'ye yardım ederken yaptıklarından dolayı ne kadar minnettar olsam da yarın duluna giderken ona el salladığım için üzölmeyeceğimi söylemeliyim."

Yarın mı? Elizabeth bir kere daha o tarafa doğru baktı ve Thom'un da kendinden tarafa bakmasını istedi. Bakmayınca Elizabeth başka bir tarafa doğru döndü.

Kendi kendine, *herkes için böylesi en iyisi*, dedi.

Öyleyse neden bu kadar acı veriyordu?

“Seni özledim, Thommy. Hepimiz seni özledik.”

Thom, Jo’ya şaşırtıcı derecede özlem dolu küçük bir gülümseme ile karşılık verdi. “Ben de seni özledim,” dedi. Onu görmek güzeldi, gerçekten güzeldi. Duraksadı, gözleri onunkilerle dikkatle buluştu. “Mutlu musun? Sana iyi davranıyor mu?”

Joanna’nın dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. “İğrenç derecede mutluyum ve James bana bir kraliçe gibi davranıyor.”

Thom onu birkaç dakika daha inceledi ve sözlerinin gerçekliğini ortadan kaldıracak bir şey göremeyince homurdandı. “Öyle olsa iyi olur. Sana böyle davranılmasını hak ediyorsun. Yaptıklarından sonra...”

Onu durdurmak için elini koluna koydu. “Bu çok uzun zaman önceydi, Thommy. James değişti.”

Thom başını sallamadan önce bakışlarını onun bakışlarına bir süre daha sabitledi. Joanna’nın mutluluk hali bir gösterge ise Thom, Douglas’ın değiştiğini kabul etmeye hazırdı; en azından bazı açılardan. Diğer açılardan ise tamamen aynıydı. Örneğin kız kardeşiyle ilgili hırsı. *Randolph*. Thom dişlerini gıcırdattı ve -başarısız bir şekilde- boynundaki kasların gerilmesini engellemeye çalıştı.

Tepkisinin nedenini yanlış anlayan Joanna onun kolunu sıktı ve bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çevirmeye zorladı. “Gerçekten, Thom.” Gülümsedi. “Ve artık beni kollaması için bir ‘ağabeye’ ihtiyacım yok, kendi savaşımı nasıl vereceğimi biliyorum.”

Onun bildiğinden şüphe duyuyordu. Ama bu onu asla ona göz kulak olmaktan alıkoymayacaktı. “Evet, kız kardeşlerle ilgili bir şey bu. İstesen de istemesen de onlara sahipsin.”

Güldü ama bir süre sonra ayıldı. “Keşke eve daha sık gelsen. Johnny seni özlüyor, baban da öyle.”

Thom bir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki?

Elizabeth’in bakışlarını tekrar üzerinde hissedince ona doğru bakmamak için kendini zor tuttu. Kendine güvenmiyordu. Kısa bir süre önce onu salona girerken görüp gözyaşlarına boğulduğunda, neredeyse her şeyi unutup ona gidecekti.

Tam bir aptaldı. Üç yıl boyunca geçmişini geride bırakmak için uğraşmış ve tam da bunu başarmışken lanet olası aklını kaybedip onu öpmüştü.

Onu öpmekten fazlasını yaptın. Anılar onu yine kuşatınca acı içinde sızlanmamak için savaş veriyordu.

Thom, Elizabeth’e bakmamak için güçlü kalmış olsa da Joanna, Elizabeth’in tek taraflı bakışlarını kaçırmamıştı. “O da seni özlüyor. Kabul etmiyor ama öyle.” Thom’un ağzı sert bir çizgi şeklini aldı; hiçbir şey söylemedi. “İşe yaradı mı?” diye sordu. “Uzak kalmak işleri kolaylaştırdı mı?”

Thom onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmak istedi. Eğer Jo’dan başka biri olsaydı, öyle yapardı. Ama Jo onu çok iyi tanıyordu. Oradaydı. Onun kırık kalbini görmüş ve anlamıştı çünkü kendisi de bir kalp kırıklığı yaşamıştı. Ve aynı sebepten dolayı: Douglas’ın gururu ve hırsı. Onunki farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi -ve Thom, Jo’ya mutlu sonunu çok görmüyordu- ama tüm ozanların masallarının gerçek olmadığını anlaması gerekiyordu. Ve Jo’yu neredeyse tanıştıkları ilk günden beri seven Jamie’nin aksine, Elizabeth onu hiç sevmemişti. Onun böyle biri olduğunun farkında bile değildi.

Ama Elizabeth şimdi onun farkında, diye düşündü küçük bir memnuniyet dalgasıyla. Hem de çok farkında.

Ejderhalar olacak... Tehlikeli düşünceleri bir kenara itti.

“Evet,” dedi. “İşimi kolaylaştırdı.” En azından yakın zamana kadar.

“Peki, sen mutlu musun?”

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Ben savaşta çarpışan bir askerim, mutlu olmak için pek bir neden yok. Ama yaptığım işi seviyorum ve işlerin şu ana kadarki gidişatından memnunum.”

Joanna, “Kendin için iyi olanı yapmışsın,” dedi. “Kont senden övgüyle bahsediyor.” Duraksadı ve Elizabeth ile aralarında MacLeod ve Boyd’un da bulunduğu diğer bazı adamlarla birlikte Carrick’in bulunduğu yüksek masada oturan kocasına baktı. “James görevde iyi iş çıkardığını söyledi ve o grup,” dedi başarıyla Hayalet Savaşçıları’nı işaret ederek “etkilemesi zor kişiler.” Gü-lümsedi. “Seninle gurur duyuyorum. Buralara ilk geldiğinde senin için kolay olmamıştır.”

Kolay olmamıştı. Diğer silah arkadaşları ona ellerinden geldiğince zorluk çıkarmışlardı. Ama demircinin oğlu kendisine fırlattıkları her şeye dayanmış ve aralarında bir yeri olduğunu kanıtlamıştı. Bazıları kanının onu şövalyelikten men etmesi gerektiğini düşünse bile, orada olma hakkını kazanmıştı.

Belki de onun bu konuda konuşmak istemediğini hisseden Jo ekledi: “Şimdi ne yapacaksın? Kontla birlikte Stirling’i kuşatmaya mı gideceksin, yoksa bizimle Edinburgh’a mı geleceksin? Daha yeni merhaba demişken veda etmekten nefret ediyorum. Eminim James ikna edilebilir...”

“İkisi de değil,” dedi ve o daha söyleyemeden sözünü kesti. Başarılı bir görev olsun ya da olmasın, Douglas’ın otoritesi altına girmektense binlerce kaleyi kuşatarak can sıkıntısından ölmeyi tercih ederdi. “Zaten çok gecikmiş bir işim var.”

“Ah, evet, dul eşin. Ella evlenmeyi düşündüğünden bahsetmişti.”

Ağızı sert bir çizgiyle kapandı. Keşke *Ella* kendi evlilik planları hakkında da bu kadar açık sözlü olsaydı. Dişlerini sıkı. *Randolph*... Lanet olsun.

“Onu önemsiyor musun?” Joanna sordu.

Thom ona sertçe baktı ama sonra dul kadını kastettiğini anladı. “Onu çok az tanıyorum ama hoş, çekici ve varlıklı biri. Yeterince iyi anlaşacağımıza eminim. Bu iyi bir birliktelik.”

Joanna, “Eminim parşömen üzerinde öyledir,” dedi. “Ama evlilikte çeyizlerden, anlaşmalardan ve mevki yükselmesinden daha fazlası var. Ya da aşkı bulursan olabilir.” İçgüdüsel olarak kaskatı kesildi, önünde çelik bir duvar yıkılıyordu. Ama Jo buna aldırmadı ve duvarı delip geçti. “Sen ve *Ella*’nın... Emin misin?”

“Kesinlikle eminim,” dedi tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. “Ben ve *Ella* diye bir şey yok ve hiçbir zaman da olmadı.”

Thom, *Elizabeth*’e bakma hatasında bulundu ve tehlikeli bir kalp atışıyla gözleri buluştu. Göğsüne vuran sıcaklık, içinden delip geçen bir ateş gibi yakıyordu. İstemediği duygular, kurtulması yıllar almış duygular, sıcak, nüfuz edici bir dalga halinde üzerine aktı ve onu ele geçirmekle tehdit etti.

Bakışlarını sertçe başka yöne çevirerek bağlantıyı kopardı. Her türlü bağlantıyı kopardı. Her şeyin yeniden başlamasına asla izin vermeyecekti. İlk seferinde onu unutmak için içini yeterince parçalamıştı.

Birdenbire oradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladı. *Rutherford Kalesi* ve *Leydi Marjorie* onu bekliyordu. Jo cevap vermeden önce ayağa kalktı. “*Carrick* beni çağırıyor.”

Kont ona doğru bakmıyordu bile.

Joanna yalan söylediğini biliyordu ama başıyla onayladı ve kocasının yanına dönmek için ayağa kalktı. “Veda etmeden gitmeyeceksin, değil mi?”

Başını salladı ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. “Git-meyeceğim.”

“Söz mü?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Evet, söz veriyorum. Yine de umarım şafak vakti uyandırılmak hoşuna gider.”

Jo da ona gülümsedi. “James erken kalkmayı pek sevmese de benim için sorun değil.”

Thom da kız kardeşi gibi hatırlamadan edemedi. Ella, genç-ken ateş yakmak ve kömür taşımak için bu kadar erken kalkmak zorunda kalmasından hep yakınırı. Thom buna aldırılmazdı ama Ella bunun bir işkence olduğunu düşünürdü.

Anılar, kahretsin. Buna bir son vermeliydi.

Jo’dan gülerek ayrıldı ve erkenden geleceğine söz vererek Carrick’in oturduğu çardağa yaklaştı. Carrick’le göz göze geldi ve Kont’un onu hemen öne çağırması hoşuna gitti.

“Ah, MacGowan, ben de tam seni çağıracaktım.”

Thom şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, popüler bir adamsın.”

Thom kaşlarını çattı, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Carrick’in kendisinden birkaç adım ötede oturan MacLeod’a attığı bakışa bakılırsa, Thom onun görev hakkında bir şeyler duyduğundan şüpheleniyordu.

“Lordum?” diye sordu açıklığa kavuşturmak için.

Kont katlanmış bir parşömen parçasını havaya kaldırdı. “Kardeşimden Edinburgh’da bulunmanızı talep eden bir mesaj aldıktan bir saat sonra MacLeod da benzer bir taleple bana geldi.” Ağzının bir kenarı yukarı kalktı. “Ayrıca bu sabah Leydi Marjorie’den oldukça sinirli bir mektup aldım. Görünüşe göre hanımefendinin sabrı tükenmek üzere. Bir kavalie beklemekten bıkmış ve başka bir şeyler bulup bulamayacağını merak ediyor.”

Thom içinden küfretti.

Carrick bunu duydu ve güldü. “Evet, hanımefendi pek de ince değil, değil mi? Korkarım kardeşimi sana izin vermesi için ıkna edebildiğin zaman ona bir şeyler söylemen gerekecek.”

Thom, Leydi Marjorie için duyduğu endişeyi bir kenara itmiş, hâlâ kralın onu görmek istediği haberinin etkisindeydi. “Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musunuz lordum?”

“MacLeod’un dikkatini çeken şeyle aynı şey olduğundan ş p-heleniyorum ama ona sormanız gerekecek.”

Thom ne diyeceğini bilemeden başını salladı. Onur duymuştu ve doğruyu söylemek gerekirse biraz da gergindi. Bruce onu mu görmek istemişti? Demircinin oğlu gerçekten de yükseklere tırmanmıştı.

Tam göğsü hava dolu bir domuz mesanesi gibi şişmeye başlamıştı ki Carrick bir iğne çıkardı. “Anladığım kadarıyla Douglas’ın karısı ve kız kardeşiyle yakınsınız? Onlarla birlikte Edinburgh’a gideceğini duymak seni memnun edecektir.”

Vay canına.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELIZABETH GİZLİDEN GİZLİYE Thom'un onlarla beraber Edinburgh'a seyahat edeceğinden (ve duluna *gitmemesinden*) mutlu olmuşsa bile bunu itiraf etmeyi reddediyordu, kendisine bile. Kardeşinin -en hafif tabirle- pek heyecanlanmadığını biliyordu ama endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Thom'la aralarında hiçbir şey yoktu. Arkadaşlık bile.

Tamam, belki de bu tam olarak doğru değildi. Aralarında *bir* şey vardı. Onu her gördüğünde kanını ateşleyen ve tenini ısıtan bir şey. Bunu gariplik ve utanç olarak tanımlasa da onu tekrar görmeye alıştığında bu hissin kaybolacağından emindi.

Onu görmeye nasıl alışması gerektiğini bilmiyordu, özellikle de fark edebildiği tek şeyin ne kadar saçma derecede çekici olduğu gerçeği olduğu düşünülduğünde.

Ve tek bilmeyen de o değildi. O da anlamıyordu. Daha önce köyün kızları onunla flört ettiğinde bu onu hiç rahatsız etmemişti; şimdi neden çevredeki hemen hemen her bekâr kadının ona doğru bir ya da iki göz kırptığını görmek Elizabeth'i rahatsız ediyordu?

Belki de kendini zorlayıp *ona* doğru bir ya da iki bakış atmaya tenezzül etmediği içindi. İki gün önce James'le yeniden bir araya geldiği gecedен beri bir kez bile onunla konuşmamış, hatta *ona* doğru bakmamıştı. Ama sabah Edinburgh'a gidecekleri için, aralarındaki garipliği gidermek adına bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Onu saatlerce göremeyecekti -hava kötüyse Edinburgh'a varmaları en az iki gün, belki de üç gün sürerdi, özellikle büyük araba katarlarıyla- ve bu durumu böyle devam ettiremezdi. İnsanlar farkına varırdı. Jo ve Izzie gibi, onlar da çoktan kaşlarını kaldırmış ve bilmiş bakışlarla onu izlemeye başlamışlardı.

Soğuk, meşalelerle aydınlatılmış avluda yürürken sözleri aklına geldi. "*Kahretsin, beni yalnız bırak.*" Bırakacaktı. Edinburgh'a varır varmaz ve söyleyeceklerini söylemeye fırsat bulur bulmaz.

Onu ahırda buldu. Biriyle konuşuyor gibiydi ve pek de hoş bir tonda değildi. "Şimdi dinleyin. İşte böyle olacak."

Durdu ve parmak uçlarında durarak etrafına bakmaya çalıştı ama adamın omuzları görüşünü engelledi. Manzaradan hoşnutsuz olduğundan değil. Oldukça etkileyici omuzlardı: kare, geniş ve yuvarlak, sert kas kütleleriyle doluydu. Yoksa bunlar kolların üst kısmı olarak mı kabul ediliyordu? Onlar da oldukça etkileyiciydi. Tırnaklarını geçirmeye çalıştığında... Ne denli sert olduklarını hatırlayabiliyordu.

"Yarın beni üzerinden atmaya ve beni ısırmaya çalışırsan sana bir sonraki ihtiyaç duyduğum an hayvan postçusuna götürürken olur. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

Elizabeth'in onun konuştuğunu anladığı at, derisi için fazla endişelenmediği anlaşılan yüksek bir homurtu çıkardı.

Elizabeth kahkahalarını tutamadı. "Görüyorum ki atların etrafındaki cazibeni kaybetmemişsin. Sana inandığını sanmıyorum. Tehditler savurmak yerine bir parça şeker vermeyi deneyebilirsin."

Thom ona kaşlarını çattı; sözünü kestiği için mi yoksa orada olduğu için mi, bilmiyordu. Muhtemelen ikisi de. “Bunu dene-dim. Şeytani yaratık neredeyse elimi koparıyordu.”

Elizabeth öne doğru adım atarken, Thom’un etrafında hareket ederken vücutlarının sürtünmemesine dikkat ediyordu. Ahırda-ki sıcak, rutubetli hava yemekhanede olanları unutmaya pek izin vermiyordu. Elizabeth kendisine *kokuya odaklan* diyordu. Ama hayvanların keskin toprak kokusu, alevlenen sinir uçlarının dik-katini dağıtmıyordu.

“Muhtemelen ondan hoşlanmadığını hissediyordur,” dedi. “Atların hassas yaratıklar olduğunu sana yüzlerce kez söyledim.”

Thom keskin bir ses çıkardı. “Hassasmış, gö...” Orada kimin-le olduğunu hatırlayarak durdu. “Bu öyle değil. Bu inatçı, domuz kafalı, huysuz ve atarlı.”

Elizabeth ona, atın tanıdığı başka biriyle ortak bir yönü olabi-leceğini söyleyen bir bakış fırlattı.

Adeta kendi yeğenini yumuşatıyormuş gibi bir ses çıkara-rak elini uzattı -avuç içi yukarı dönüktü- ve atın bir an için onu koklamasına izin verdi. Ona iyi bir çocuk olduğunu söyleyerek boynunu ve ağzını okşadı. At okşamadan duyduğu memnuniyeti kulaklarını indirip yumuşak bir mırıltı çıkararak gösterdi.

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Elizabeth, ağzı titreyerek. “Tam bir kara kalpli şeytan, değil mi?”

Thom geri çekildi, dik dik bakan gözleri ve çapraz kollarıyla onu izliyordu. “Yılanları da büyülüyor musun?”

Kadın sıırttı. “Sana haber veririm.”

Adamın gözleri kısıldı ve kadın yine güldü. Tanrım, bunu öz-lemişti. Onu özlemişti.

Elizabeth atın ağzını ipiyle tutup onu okşamaya devam eder-ken Thom homurdandı (atın hain olduğuyla ilgili bir şeyler), taze

saman koyma işini bitirdi (birkaç havuç ve elmayla süslendiğini fark etti) ve ertesi gün için eyer ve dizginleri kontrol etti. Belli ki ata binmeyi ciddiye alıyordu.

İşi bittiğinde nihayet ona döndü. “Bir şey mi istemiştin, Elizabeth?”

Sesindeki sabırsızlık Elizabeth’i gıcık etti; aynı zamanda ona amacını da hatırlattı. “Archie için yaptıklarından ötürü sana teşekkür etmek istedim.”

“Bir şey değil. Artık hepsi buysa...”

Thom, onun yanından geçmeye çalıştı ama kadın onun önüne geçerek elini göğsüne koydu. Bu bir hataydı. Adamın kalbinin atışını çelik kalkanın altında hissedebiliyordu. O baş döndürücü, sıcak his tekrar üzerine geldi.

Elini geri çekti ve zihnindeki bulanıklığı silkeledi. “Hayır, hepsi bu değil. Bana neden yalan söyledin? Zaten gitmen emredilmişken neden seni ikna edebileceğimi düşünmeme izin verdin?”

Onun bu itirafı karşısında Thom, utanmış gibi görünme nezaketini göstermedi. Aslında, eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Hatırladığım kadarıyla pazarlık yapan ben değildim. Sen pazarlık ediyordun. Eğer şartları beğenmediysen *teklif etmemeliydin*.”

Elizabeth’in yanakları kızardı. “Ama sen dedin ki...”

Gerçeğin farkına vararak şaşkınlıkla ona baktı. Thom hiçbir şey söylememişti.

“Öyle mi yaptım?” diye sordu boş boş. “Yoksa sen, sadece bir sürü varsayımda mı bulundun?”

İkincisiydi. Pazarlığa önce bedenini sonra da bir öpücüğü sokan oydu. Ama yine de onu kandırmıştı. “Bana bunun gerekli olmadığını söyleyebilirdin. Bunun yerine bana... izin verdin.” Sözcükleri söyleyemeyecek kadar utanmıştı ve gözlerini kaçırıldı.

“Kendini alçaltmak için mi?” diye araya girdi, oysa söylemek üzere olduğu şey bu değildi. *Bir fahişe gibi davranmak için.* “Evet, pek iyi bir ruh halinde değildim. Öfkeliydim. Beni uygunsuz bir zamanda buldun.”

Onu nasıl bulduğunu ve ona dokunan kadını çok iyi hatırlıyordu. “Yani planlarını yarıda kestim ve sen de başka bir fırsattan yararlanmaya mı karar verdin?”

Bir an için kafası karışmış gibi göründü ama sonra ağzının bir köşesi yukarı doğru kalktı. “Evet, onun gibi bir şey.”

Elizabeth ona baktı, sanki göğsünde büyük, ağır bir cevher parçası yanıyormuş gibi hissediyordu. “Sen değişmişsin Thom.”

Sesindeki düş kırıklığı Thom’un sinirini bozmuş gibiydi. “Neden? İyi bir çocuk gibi ellerimi kendime saklayamıyorum diye mi? Senin teklifini kabul ettiğim için mi? Yoksa kusursuz küçük prensese şehvet gibi alçakça bir şey hissettirdim diye mi?” Elizabeth’in nefesi kesildi, sinirden küplere bindi fakat Thom devam etti. “Şu an gördüğün şey hep oradaydı; sadece sen görmek istemedin.”

“Yanlış düşünüyorsun. Benim tanıdığım çocuk asla bilerek beni incitmezdi. Kızgın olduğunu biliyorum fakat bu sen değilsin, sen bundan daha iyi birisin.”

Çenesinin kilitlenmesi onu anladığına dair tek işaretti. “Belki de beni, düşündüğün kadar iyi tanı mıyordun.”

“Belki de haklısın,” diye öfkeyle karşılık verdi Elizabeth. “Annesinin yasını tutan ama ‘neredeyse dokuz yaşında’ bile onun için ağladığını kimseye söyleyemeyecek kadar gururlu bir delikanlı tanıyordum. Küçük bir kızı mutlu etmek için korkunç şakalara saatlerce gülen bir delikanlı. Babasını kaybetmiş ve acımasız bir dünyada beş parasız kalmış sekiz yaşındaki bir çocuğu teselli eden bir delikanlı. O zor yıllarda ne olduğunu bir kez bile sormayan ama yine de anlıyormuş gibi görünen bir delikanlı. Demir ocağının yanında benim için yer açan ve onu çalışırken

izlememe izin veren, yıldızların altında bana hikâyeler anlatarak saatler geçirmek için kulelere tırmanan, iyi bir evlat, iyi bir kardeş ve iyi bir arkadaş olan bir delikanlı tanıyordum, hem de en iyisiydi. Onurlu ve nazikti ve o her zaman doğru olanı yapardı. Sende gördüğüm şey buydu, Thommy. Tanrım, ne kadar gülünç derecede yakışıklı olduğunu fark etmemiştim bile! İçimdeki kişi, yani arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişi gözümü o kadar kamaştırmıştı ki tek görebildiğim buydu.”

Thom sanki çarpılmış gibiydi. Ne diyeceğini bilemedi. Onu kendisini sevmemekle suçlarken aslında öyle olmadığını farkına vararak ona yanlış yaptığını anladı. Belki Thom'un istediği şekilde değil ama yine de onu sevmişti.

Küfretti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, kendini bir pislik gibi hissediyordu. Acayip derecede yakışıklı biri; ki bu onu bu kadar memnun etmemeliydi.

Elizabeth haklıydı. O böyle biri değildi. Kendini korumak için onun aralarındaki dostluğu yeniden kurma girişimlerini kesmişti. Ama kendini korumakla mutfakta ona saldırmak arasında bir fark vardı. Kızmaya hakkı vardı ama ona değil.

Ama Elizabeth de kendi öfkesine kapılmıştı ve ona özür dileme fırsatı vermedi. “Belki de *beni* sandığın kadar iyi tanımayan sensin. *Beni* sevdiğini iddia ettin ama senin sevdiğin şey aslında yok, hiç olmadı. Bir kalede küçük bir kız tanıdın ve onu ulaşılmaz bir nesne olarak gördün. Ulaşılamaz ve dokunulamaz bir şey, boyalı mermerden güzel bir heykel gibi. Ama ben hiçbir zaman bir kaide üzerinde olmayı istemedim, sen beni oraya koydun. Altın cübbeler giyerek tahtlarda oturmuyorum ya da başımın etrafında uçuşan kelebeklerle bir peri bahçesinde sürekli gülümseyerek ve mutlu bir şekilde süzölmüyorum. Ve Hades kadar mükemmel olmadığuma da eminim.” Tiksintiyle ürperdi. “Bazen

inatçıyım, bazen fazla gururluyum, bazen sinirlenip duyarsızca şeyler söylüyorum ve bazen de akılsızca kararlar veriyorum; ki geçen gece olanlardan sonra bunu çok iyi biliyorsun.” Derin bir nefes almak için duraksadı. “Sanırım bu aynı zamanda dokunulmaz olmadığımı da kanıtladı; aslında tam tersi, dokunulmaktan oldukça hoşlanıyorum.” Sonraki kelimeleri zar zor duydu, çünkü kafası patlamıştı. “Peki, kim kimi daha iyi tanıyor, *Thom*?”

Thom, adını söylerken Elizabeth’in yaptığı hafif sataşmayı görmezden geldi ve onu dirseğinden tutup kendisine çekti. “Dokunulmaktan hoşlandığını söylerken ne demek istiyorsun?”

Elizabeth öfkeden çıldırmış halde anlaşılmaz bir şekilde konuştu. “Söylediğim bunca şeyden sonra, odaklandığın şey *bu mu*?”

Evet, öyleydi. Thom biraz homurdandı ve onu hafifçe sarsarak kendisine biraz daha yaklaştırdı. “Kim tarafından dokunulmaktan?”

Elizabeth, ona göz kırptı.

Thom, öfkeli bir halde cevap istedi “Randolph mu?” Yoksa onu Moray diye mi çağırmalıyım? Nişanlın sana dokununca ‘hoşuna gidiyor’ mu?”

Elizabeth, onun ellerinden kurtuldu. “Randolph? O bana... dokunmadı.” Elizabeth ağzını öfkeli bir şekilde büzdü. “Senden bahsediyordum.” Thom gözle görünür şekilde rahatladı. “Ve o benim nişanlım değil,” dedi.

“Henüz.”

“Henüz,” dedi Elizabeth onaylayarak.

“Bu küçük ayrıntıdan bana bahsetmeyi düşünmedin mi?”

“Hiçbir şey saklamıyordum,” dedi, açıkça savunmacı görünmemeye çalışarak ve bunda başarısız olarak.

“Saklamıyor muydun?”

Ağzı, altı yaşından beri gördüğü için çok iyi tanıdığı inatçı bir çizgiyle düzleşti. -

“Nişanlanmamın seninle benim aramda olanlarla hiçbir ilgisi yok.”

Thom’un boynundaki kaslar o kadar gerilmişti ki seğirmele-rini hissedebiliyordu. “Sanırım yakında nişanlanacağın kişi aynı fikirde olmayabilir. Mutfakta ‘sen ve ben’ arasında olanlarla çok ilgileneceğinden şüpheleniyorum.”

Elizabeth suçlulukla kızardı ama sonra omurgasını dikleştirdi. “Bu bir hataydı. Bir daha olmayacak.”

Onun da aynı fikirde olması bunu duymasını kolaylaştırmadı. Yumruklarını iki yanında sıktı, böylece onu tekrar kollarına çekip ağzındaki o kibirli ifadeyi silme arzusunun cazibesine kapılmayacaktı.

“Peki sana dokunmamdan hoşlandığın gerçeği? Bunun da mı onunla bir ilgisi yok?”

Sesi amaçladığından daha boğuk çıkmıştı. Ahırdaki lanet olası sıcak hava onu etkilemişti, tıpkı saçlarından yükselen yumuşak koku gibi. Her zaman çok güzel kokardı. Ama onun yakınlığının verdiği sıcak hisler, bir sonraki sözleriyle çabucak yok oldu. “Neden olsun ki? Eminim o bana dokunduğunda ben de hoşlanacağım.”

Thom o kadar hızlı hareket edebileceğini bilmiyordu. Onu döndürüp saniyeler içinde duvara dayadı. Elleri Elizabeth’in başının iki tarafında, tehditkâr bir şekilde duruyordu. “Bununla ne demek istiyorsun sen?”

Elizabeth ona dik dik baktı, gözlerinden mavi kıvılcımlar saçılıyordu. Eğer onu korkutmaya çalıştıysa, belli ki işe yaramamıştı. Adam kamptaki en iri, en güçlü adamlardan biriydi ve kadın zarif parmağıyla göğsüne dokunarak onu itti. Tanrım.

“Neden yapmayayım ki? Artık ne bekleyeceğimi bildiğime göre, daha da hoş olacağını hayal ediyorum. Duyduğuma göre yeterince deneyimli.”

Bir kafa iki kez patlayabilir mi? Onunki kesinlikle bunu yapmak üzereydi. Kafatasının içindeki sıcak basıncı hissedebiliyordu. “Bu kadar basit, değil mi? Artık tutkuyu deneyimledin, hepsi aynı, öyle mi? Sana kimin dokunduğu önemli değil mi?”

“Hayır, elbette öyle değil!” dedi Elizabeth somurtarak. “Neden sürekli benim kafamı karıştırmaya çalışıyorsun ve ağzıma sözlerimi tıkıyorsun? Hoşuma gitmeyeceğini düşündürecek bir neden olmadığını kastetmiştim...”

“Sakın söyleme,” diye uyardı karanlık bir sesle, ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Eğer Randolph hakkında bir kelime daha duyarsa, ona bir daha dokunmamak için kendine ettiği her yemini, verdiği her sözü unutacaktı.

Konuşanın onun masumiyeti olduğunu biliyordu, aralarında geçenlerin özel bir şey olmadığına kendini ikna etmişti. Tıpkı aralarında geçenlerin, bir öpücüğü birkaç dakika içinde neredeyse akıl almaz bir tutkuya dönüştüren şeyin nadir bir armağan olduğunu bildiği gibi. Ama bunu *bilmek* duymasını kolaylaştırmıyordu.

Akıllıca davranarak ağzını kapattı. Adamın onu öpmeye ne kadar yaklaştığını fark etmiş olmalıydı, çünkü bu kez kenara çekildiğinde ona ihtiyatla baktı.

Damarlarında dolaşan kan yavaş yavaş durdu ve nabızı normale döndü. Hava -ateşin aksine- bir kez daha ciğerlerine girip çıkmaya başladı.

“Benden nefret etmeni istemiyorum Thom,” dedi kısık bir sesle. “Seni asla incitmek istemedim.”

“Biliyorum ve nefret etmiyorum.” Öyle olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Elizabeth'in yüzü birden aydınlandı. Glmsemesinin saf ışıltısı, göğsünden akan bir güneş ışığı demeti gibiydi.

Üç yıldır kalbinin etrafını saran buzlar erimeye başladı ve Tanrı yardımcısı olsun, bunu nasıl durduracağını bilmiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELIZABETH'İN, JOANNA'NIN neyin peşinde olduğunu anlaması uzun sürmedi; yengesi asla kurnaz olarak nitelendirilemezdi.

Joanna, Thom'un Bruce'un gizli savaşçılarından birkaçıyla at sürdüğünü fark edip onu Izzi'eyle tanıştırma bahanesiyle yanına çağırdığında, bir zamanların büyük Roxburgh Kalesi'nin yıkık duvarları arkalarındaki ufukta hâlâ görünüyordu. Joanna kuzenine, gençlik yıllarına ait bitmek tükenmek bilmeyen hikâyeler anlatmaya başlamasaydı, bu görüşme kısa sürecekti. "Oh, Thom, ona ...'dan bahsetmelisin" ve "Elizabeth, ... zamanını hatırlamıyor musun?" o kadar çok söylenmişti ki sayısını unutmuştu.

Akrabasının tepkisi olmasaydı, birlikte ata binmek zorunda kaldıkları için minnettar olabilirdi. Thom'la aralarında süregelen gariplik büyük ölçüde hafiflemişti. Tanıdığı herhangi bir genç kadın kadar açık gözlü, etkilemesi zor ve görünüşe göre cazibeye karşı dayanıklı güzel kuzeni, akla hayale sığmayacak kadar ve tümüyle büyülenmişti.

Thom, tam konuşulanları duyacağı alandan çıkıyordu ki (Lider MacLeod tarafından çağrıldığında ve Joanna nihayet onu

bırakmak zorunda kaldığında, görünüşe göre Joanna bile göz korkutucu Ada reisine karşı çıkmakta tereddüt etmişti), Izzie, Elizabeth'e suçlayıcı bir tavırla döndü. "Aman Tanrım! *Bu* senin demircinin oğlu mu?"

Elizabeth ona ters ters baktı. "O benim değil..."

"Onun dudak uçuklatacak kadar muhteşem olduğunu söylemeyi unutmuşsun."

Elizabeth dudaklarını birbirine bastırdı, bu gözlemden neden bu kadar rahatsız olduğundan tam olarak emin değildi. Acaba aynı şeyi fark etmesi bu kadar uzun sürdüğü için miydi? "Fark etmemiştim," diye homurdandı.

Izzie ona sanki körmüş gibi baktı, Elizabeth'in de merak etmeye başladığı bir şeydi bu. Ama gözleri açılmıştı. Hem de *fal taşı* gibi açılmıştı.

Neyse ki kuzeni dikkatini Joanna'ya çevirdi. "Tanrım, o gözler -o inanılmaz *mavi* gözler- o siyah, dalgalı saçlarla birleşmiş." Hülyalı hülyalı iç çekti. Elizabeth hiç düşünmeden, "Siyah değil," dedi. İki çift göz de ona döndü ve kız yanaklarının ısındığını hissetti. "Neredeyse siyah, ama güneş üzerinde parladığında daha çok koyu kestane rengi olduğunu görebilirsin..."

Izzie'nin kaşları mükemmel bir uyum içinde havaya kalktı, Joanna'nın gülümsemesi yüzüne o kadar yayılmıştı ki bir böcek yutmamaya dikkat etse iyi olurdu.

Onların bakışlarını hissedince farkında olmadan ağzından kaçırıldı: "Randolph da koyu renk saçlı. *Ve* son derece yakışıklı."

"Öyle mi?" dedi Izzie dalgın dalgın.

Elizabeth başını salladı. Kesinlikle koyu renkti ama tonunu söylemekte zorlanıyordu.

"Peki ya gözleri?" diye merakla sordu Izzie. "Koyu mu açık mı?"

Elizabeth onu hayal etmeye çalıştı ama görünüme pek net değildi. Izzie'nin bir şey anlatmaya çalıştığını fark edince kaşlarını çattı. "Açık renk."

"Senin demircinin oğlununki gibi mavi mi?"

Elizabeth dişlerini sıktı, tuzaga düşmeyi reddederek Thom onun değildi, kahretsin. Randolph'un gözlerinin renginin ne önemi vardı ki? Ya da hiç fark etmemiş olmasının. "Evet," dedi, haklı olduğunu umarak.

"Hımm."

Görünüme göre kuzeni, yengesinden "hımm" dersleri alıyordu.

İkisini de görmezden gelen Elizabeth, sabahın geri kalanında küskün bir sessizlik içinde at sürdü ve çoğunlukla kıpır kıpır küçük oğluyla zor anlar yaşayan ve neyse ki az önceki konuşmayı duymamış olan Helen MacKay ile konuştu. Elizabeth onun neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyordu, sadece sinirli olduğunu biliyordu. Ancak atları sulamak için durduklarında neşesi yerine gelmişti. Izzie'yle birlikte Uilleam'ın son maskaralıklarına gülüyordu -görünüme bakılırsa, yere düştükten sonra yemeğin tadının daha güzel olduğuna karar vermişti- o sırada Joanna'nın sesini duydu. "Olamaz. Bir sorun var sanırım. Şuna bak..." -atın sol arka toynağını işaret etti- "Atımın bir nalı düşüyor."

Joanna atın toynağının altından kayan metalin belli belirsiz kenarını görebiliyordu.

Elizabeth'e döndü. "Bana bir iyilik yap ve Thommy'yi bulmaya çalış. Belki onda bir çekiç vardır."

"Sen Thommy'i hiçbir atın nalını takarken gördün mü?" Bu pek güzel bir görüntü değil. "Eminim, Jamie'nin adamlarından birinde..."

Joanna, görünüme onunla ilgilenmeyerek eliyle geri gitmesini işaret etti. "Eğer sen yorgunsan, Izzie gidebilir."

Izzie, “Seve seve...” dedi.

Elizabeth, onun üzerine “Ben yaparım,” diye atıldı. Kurnaz tilki.

Böylece Thom’a yardım edip edemeyeceğini sormaya gitti. Onun nal çakmaktan ne kadar nefret ettiği düşünülürken, tereddütsüz bir şekilde kabul etmesi şaşırtıcıydı. Elbette bu Jo içindi.

Thom nalı tamir ettikten sonra -Elizabeth, Jo tekmelenmesin diye gençken yaptığı gibi bilinçsizce atı oyalayıcı pozisyonunu aldı- Joanna, aşçının verdiği şekerli bisküvilerden biraz paylaşması için ısrar etti ve bu sırada eski anılar tazelendi. Ta ki Jamie keyifli ortama denk gelip hızla Thom’u önlerinden giderek keşif yapması için gönderene kadar.

İlki şans eseri, ikincisi tesadüf eseri olabilirdi ama sonunda gece için kamp kurduklarında ve Joanna, Jamie’nin itirazına rağmen Thom’un “onca yardımından sonra” onlarla yemek yemesi için ısrar ettiğinde, neler olup bittiğini anlayan tek kişi kardeşi değildi. Ama Joanna onun kara bakışlarından ve Elizabeth’in azarlayan kaşlarından etkilenmemişti.

Daha önce de belirttiği gibi incelik, yengesinin güçlü yanlarından biri değildi.

Ama Elizabeth, Joanna’nın onları bir araya getirme çabalarını umursuyormuş gibi davranamazdı. Eskisi kadar kolay ve karmaşık olmasa da Thom’un etrafında olmak güzeldi. En azından onun için. Aralarında ne olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Ona her baktığında, ağzının onunkinde nasıl hissettiğini, tadının nasıl olduğunu, dilinin ağzının içinde kayarkenki sıcaklığını, ellerinin vücudundaki hissini hatırlıyordu. Ve sonra daha kötü anılar onu vuruyordu. Bacaklarının arasındaki sertlik hissi, vücudunun onunkine bastırılmış ağırlığı, samimi okşayışlar, filizlenen haz ve ardından gelen sarsıcı coşku. İnsan böyle bir şeyi paylaştığı bir erkeğe karşı nasıl normal davranabilirdi?

Bunu bilmiyordu.

Ama onu gidip getirme zamanı geldiğinde, Joanna'nın ona sormasına gerek kalmadı, Elizabeth gönüllü oldu.

Onu nehir kıyısında balık tutarken buldu ve sanki sekiz yıl önce değil de dün aynı şeyi yapmış gibi yanındaki kayaya oturdu. "Bir şey yakaladın mı?"

Thom ona yandan bir bakış attı. Elbette bir şeyler yakalamıştı. O kasabadaki en iyi balıkçılardan biriydi. Tanrım, bu Jamie'yi nasıl delirtirdi.

"Kaç tane?"

Thom, omuz silkti ve Elizabeth'in görmediği bir iki adım ötedeki kovayı işaret etti. "Yarım düzine veya daha fazla." Duraksadı. "Vakit geldi mi?"

"Yakında. Jamie görmeden bu balıkları aşçıya bırakmak için hâlâ zaman var."

Thom'un ağzı büküldü, Elizabeth bunun umut vaat eden bir gelişme olduğunu düşündü.

Thom, oltayı çekti, ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi -ve pek çok açıdan öyleydi- parmaklarını onunkilere geçirdi. Adamın tutuşunun gücünü, avuçlarındaki nasırların sertliğini... ve sıcaklığı unutmıştu. Onun önünde ayağa kalktığında bu sıcaklık tüm duyularını kapladı.

Uzun bir kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar, adamın bacaklarındaki yoğunluk genç kadının sendelemesine neden oldu.

Sabit olmayan bacakları neredeyse kaymasına neden olduğunda Thom, onu yakalamak için kollarından tutmak zorunda kaldı. "Lanet olsun, Elizabeth, dikkatli ol. Seni temin ederim, o nehir görüldüğü kadar soğuktur."

Ona bunun sakarlık değil, kendisi yüzünden olduğunu söylemedi. "Te... Teşekkür ederim," diye kekeledi. Aman Tanrım,

onun nesi vardı? Neden bu kadar gergindi? Neden bu kadar... *telaşlıydı*? Neden adamın vücudunun yakınlığının, yüzünün sert hatlarının, gözlerinin parlaklığının, kendisinden parmak ucu gibi kısa bir mesafe uzakta duran dudaklarının yumuşaklığının bu kadar farkındaydı? Neden sanki demirhaneye çok yakın duruyormuş ve yanacakmış gibi sıcak hissediyordu? Belli ki etkilenen tek kişi Elizabeth değildi. Thom, ona doğru bakıyordu. Gözlerine. Ağzına. "Elizabeth..." diye başladı yarı uyararak yarı öfkeyle.

Thom, onu öpecekti. Thom onu yavaş yavaş kendisine doğru çekerken Elizabeth onun kollarındaki kasların gerildiğini hissetti. Ağzı aşağı indikçe onun nefesindeki ısıyı hissetti. Beklenti içinde kendi kalbinin göğüs kafesine vuruşunu hissetti. Ve sonrasında...

Hiçbir şey hissetmedi.

Thom kendisini geri çekti, onu çamurlu nehir kenarının kaygan ucundan uzaklaştırarak serbest bıraktı.

Sakince "Gitmeliyiz," dedi, sanki ağzını Elizabeth'in ağzına götürmek üzere olduğu o anın üzerinden henüz çok az zaman geçmemiş gibi.

Sanki Elizabeth'in ona bunun iznini verecek olmasının üzerinden çok az zaman geçmemiş gibi.

Elizabeth'in yanakları kızardı ama o da hiçbir şey olmamış ya da neredeyse olmuş gibi davrandı. Olmadığı için hayal kırıklığına uğramamış gibi davranmak çok daha zordu. "Evet, Joanna nerede olduğumuzu merak edecek."

Ona öyle bir bakış attı ki tam anlamıyla Thommy'ydi, bu da Elizabeth'in mutluluktan göğsünün kabarmasına neden oldu. "Bir şeyler merak edeceğinden şüpheliyim, çünkü bence asıl amaç da buydu."

Anlaşılan Joanna'nın küçük oyununu o da fark etmişti. Elizabeth ona aralarındaki sessiz anlaşmayı yansıtan küçük bir gülümseme verdi ve kampa doğru birlikte yürüdüler. Konuşmadılar, ama hızları olması gerekenden daha yavaştı.

Gölge üzerine düştüğünde Thom başını kaldırıp baktı. Ama köprüde görüldüğü andan beri onun farkındaydı. Duyuları için lanet bir fener gibiydi. Ya da belki de tam tersiydi, o ne zaman yakınına gelse duyuları lanet bir fener gibi parlıyordu.

Adamlar köprüünün karşısında, New-battle Abbey'den Esk Nehri'nin kıyısındaki küçük bir açıklıkta kamp kurmuşlardı. Ancak Douglas, kendileriyle birlikte seyahat eden bir avuç kadının manastırda kalmasını ayarlamıştı. Yolcu grubu şimdiye kadar yağmurdan ve dolayısıyla yolculuklarını ciddi şekilde geciktirebilecek ıslak, çamurlu yollardan kaçınmayı başarmış olsa da sıcaklık son birkaç saat içinde neredeyse donma noktasına düşmüştü ve kadınlar Sistersiyen rahiplerin yanında çok daha rahat edeceklerdi.

Başka bir deyişle, Douglas işini şansa bırakmıyordu. Joanna'nın son iki gündür Thom ve Elizabeth'i bir araya getirmek için gösterdiği çabalar kocasının ya da bir başkasının gözünden kaçmamıştı. Ama Douglas'ın endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Thom eski arkadaşlarıyla vakit geçirmekten ne kadar keyif alsada -ki kendisi de belki istediğinden daha fazla keyif almıştı- Joanna'nın ayarladığı küçük işler, akşam yemeği ve gevşek at nalları hiçbir şeyi fark değiştirmeyecekti. O ve Elizabeth için artık çok geçti. İki de hayatma devam etmişti.

Elizabeth onu fiziksel olarak istiyor olabilirdi ama Thom onun kendisinden daha fazlasını istediğini düşünerek kendini kandıramazdı. Krallıktaki en önemli adamlardan biriyle evlenebilecekken olmazdı. Randolph gibi bir adam ona Thom'un asla

veremeyeceği şeyleri verebilirdi: Mevki, zenginlik ve güvenlik. Ve belki de bu şeylerin onun için ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Gerçi bunu daha önce fark etseydi onu bir sürü kalp kırıklığından kurtarmış olurdu.

Elizabeth, Thom'un konumundaki biriyle evlenme riskini göze alamayacak kadar pratik zekâlıydı ve içinde ağabeyinin hırslından çok daha fazlası vardı. O da Jamie de babalarının ölümünden yara almışlardı. Belki o zor yıllar hiç yaşanmamış olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Ama babası hain ilan edildikten sonra hapishanede öldüğünde, toprakları ve serveti Kral Edward tarafından elinden alındığında, dul eşi ve çocuklarına hiçbir şey kalmamıştı. Elizabeth bir keresinde, "dilenciden biraz daha iyi olduklarını" söylemişti.

Edward'ın Sör William "Hardy" Douglas'a olan nefreti, kralın kötü şöhretli Angevin (bir kraliyet ailesi) standartlarına göre bile aşırıydı. Edward'ın değişken öfkesi yüzünden hiç kimse "hainin" dul karısını ve çocuklarını yanına alıp onun öfkesinin kendilerine yönelmesi riskini göze almak istememişti. Sonunda yarı aç, "omuzlarındaki paçavralardan" biraz daha fazlasına sahip ve "bir imarethaneden bir adım ötede" olan Isabel'in ailesi onları yanına almıştı. Bu durum hem "alçaltıcı hem de aşağılayıcı" olmuştu.

Elizabeth bunu ona söylediğinde gülmüştü ama şimdi bunun ne kadar anlamlı olduğunu anlıyordu.

Sonunda Edward'ın öfkesi dul kadına ("hainin yavrusuna" değilse bile) karşı yatışmış ve Leydi Eleanor'un çeyiz arazilerinin bir kısmı geri verilmişti. Aile birkaç yıl sonra Douglas'a döndüğünde durum o kadar da vahim değildi. Ama bu deneyim Elizabeth üzerinde kalıcı bir iz bırakmıştı. O noktadan sonra, her zaman küçük Douglas köyünün ötesinde daha büyük bir şeye bakıyor gibiydi.

Randolph en büyüklerinden biriydi. Elizabeth onun gitmesine izin vermeyecekti. Thom'u ne kadar arzuladığı önemli değildi.

Jo'nun tüm entrikaları, yarın Edinburgh'a vardıklarında kaçınılmaz olan ayrılığı daha da zorlaştırmayı başarmıştı.

Neyse ki bugün biraz nefes almıştı. Joanna'nın onu aramak için sayısız bahane bulacağından hiç şüphesi yoktu ama Hayalet Savaşçıları ona fırsat vermemişti. MacLeod ondan Sutherland ve MacKay'le birlikte önlerindeki birkaç hafta önce çıkan fırtına nedeniyle onarılması gerekebilecek bir köprüyü kontrol etmesini istemişti (onarılmıştı), sonra da Lamont ve MacLean'le birlikte keşfe çıkmıştı. Sonunda, kılıç yapımında yetenekli olduğunu duyan MacRuairi, ondan kılıçlarından birini incelemesini istemişti. Sırtında çapraz şekilde taşıdığı iki kılıçla dövüşüyordu. Bu da Thom'u neredeyse tüm gün boyunca kadınlardan uzak tutmuştu.

Ama görünüşe göre bu mola sona ermişti.

Elizabeth ona gülümsüyordu, o kadar güzeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Aslında acıtıyordu, lanet olsun. Giydiği ağır mavi yün pelerinin kapüşonunun etrafı kürkle süslenmişti ve güzel yüzünü bir kar kraliçesi gibi çerçeveliyordu. Durdu, daha önceki suçlamaları aklına geldi.

Onu olmadığı bir şeye mi dönüştürmüştü? Onu "mükemmel" ve ulaşılmaz bir şey olarak mı gösteriyordu? Vitrindeki güzel bir porselen bebek gibi mi?

Elizabeth'in suçlamasında kabul etmek istediğinden daha fazla gerçeklik payı olabileceğini kabul etmek zorundaydı. Onu hep ilk başta prenses sandığı o küçük kızın penceresinden görmüştü. İstedığı ama sahip olamayacağını düşündüğü her şeyin vücut bulmuş haliydi.

Elizabeth mükemmel değildi, Thom bunu biliyordu. Dik başlı, inatçı ve savunmacı olabiliyordu; özellikle de konu ailesi olduğunda. Bazen düşünmeden konuşur ve gözünün önündekini gö-

remeyebilirdi, bunu herkesten iyi o bilirdi. Bazen hedefe o kadar odaklanırdı ki diğer her şeyi gözden kaçırırdı. Ve Tanrı biliyordu ki bastığı yere daha sık dikkat etmeliydi.

Ama o aynı zamanda tatlı ve nazikti, cömertti (sadece imarethaneleri değil, yoksul hastanelerini de ziyaret ederdi), etrafındaki-lerin içindeki iyiliği her zaman görürdü (bazen safça), iradesi güçlüydü, kendine güvenirdi ve bazen kötü bir ruh halinde olduğunu söylemesine rağmen, neredeyse her zaman mutlu ve neşeliydi. Kendi deyimiyle “karanlık ruh hallerinden” birine girdiğinde bile onu her zaman gülümsetebilmişti. O da dahil olmak üzere etrafındaki insanlara gerçekten değer veriyordu. Özellikle de ona.

O yüzden Elizabeth haklı olabilirdi fakat aynı zamanda haksızdı da. Thom onu gerçekten *sevmiştir*.

“Artık kılıçla savaştığın için kılıç dökmediğini düşünmüştüm,” diye dalga geçti.

Thom, kullanmakta olduğu eğeyi Elizabeth’e cevap vermek için elinden bıraktı. “Evet, yani görünene göre bir şekilde ikisini birden yapmanın bir yolunu buldum.”

“Şaşırmadım.”

Thom, bu yorumdan ne çıkaracağını bilmeyen bir tavırla yüzünü astı. “Öyle mi?”

Elizabeth başını salladı. “Sen çok yeteneklisin. Birileri bir noktada bunu fark edecekti.” Ses tonundaki işin aslını anlatan tavır tuhaf bir şekilde onur vericiydi. “Johnny, ben gittikten sonra hep daha iyiye gittiğini ve sadece Douglas’ta değil, tüm Güney Lanarkshire’da bile yaptığın işleri takip edenlerin kalabalıklaştığını söylemişti.”

Thom bir kaşını kaldırdı. “Arkamdan beni mi soruşturdun, El?”

Elizabeth’in kar gibi beyaz yanaklarına bir anda pembelik yerleşti ve hemen konuyu değiştirdi. “Sapıyla ilgili bir sorunu mu var kılıcın?”

Elizabeth'in tahmin etmesine şaşırmamıştı. Tanrı biliyordu ki onu benzer bir şeyi yaparken onlarca kez izlemişti. "Sert bir darbeye biraz kayar."

Onun ne yaptığına baktı. "Kabzalar çok mu düz, yoksa den-
gesiz mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. Kaç soylu kadının kılıçlar hakkında bu kadar çok şey bildiğini merak ediyordu. Çok az olduğunu tahmin ediyordu. "İkisinden de biraz. Tang'ın şeklini de beğenmedim."

"Ama bunu demirhane olmadan düzeltemezsin."

"Kesinlikle."

"Kimin kılıcı bu?"

"MacRuairi'nin."

Kaşlarını kaldırdı. "Etkilendim. En hafif deyiimiyle sınırlı bir arkadaşlığı var. Korkumu yenip onunla konuşmadan önce onu iki yıldır tanıyordum. Karısıyla tanışmam da buna yardımcı oldu." Başını iki yana salladı. "İskoçya'nın en ünlü kadın kahramanının İskoçya'nın en kötü şöhretli korsanlarından biriyle evleneceği kimin aklına gelirdi ki?"

Thom da Bella MacDuff'ın, ünlü gayrimeşru Batı Highland reisi, Lachlan MacRuairi'yle evlendiğini öğrendiğinde şaşırmıştı. Genç adam omzunu silkti. "Tamir edebileceğimi duymuş ve benden bir bakmamı istedi. Kan kardeş olduğumuzu söyleyemeyiz."

Elizabeth, sanki aklına bir şey gelmiş gibi ona garip bir bakış attı. "Onlarla bugün bayağı bir zaman geçirdin."

"Kimlerle?"

"MacLeaod ve diğerleriyle. Merak ediyorum da..."

Elizabeth söyleyecek olduğu şeyi söylemekten vazgeçti, fakat Thom tahmin edebiliyordu. O da aynı şeyi merak ediyordu. Hayalet askerler onu bir sebepten ötürü mü seçiyorlardı? MacLe-

od ona eğitimi ve savaş tecrübesiyle ilgili sorular sormuştu ancak Carrick'ten onu Edinburgh'a neden yollamasını istediği konusunda pek bir şey açıklamamıştı. Fakat Thom'u yakından izliyordu.

“Önemli değil,” dedi Elizabeth. “Korkarım Joanna'nın yanına gitmemi gerektiren bir iş var.” Thom'un ifadesini görünce güldü. “Merak etme, seninle bir ilgisi yok. Jamie'yi gördün mü?”

“Bir süre önce. Sanırım adamlarından bazılarıyla avlanmaya gitti.”

“Ah, tamam, o zaman Joanna'nın mavi paltosunun bekleme-si gerekecek.” Thom'un anlamayan ifadesini görünce, açıkladı. “Sandıklarından birine ihtiyacı var.”

“Rahipleri etkilemek için mi?”

Elizabeth, güldü. “Sanmıyorum. Sanırım daha ziyade gelen başka gezginlerle ilgili. Srathearn Kontu'nun kızı, Leydi Mary. Joanna ondan hiç hoşlanmadı. Drumsagard'dan Sör John Moray ile evlenmeden önce onun James'le ilgili planları olduğunu düşünüyordu.”

Thom başını salladı. Kadınlar. “Onu görürsem, söylerim.”

“Teşekkürler.” Elizabeth sanki ona daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi orada durdu fakat bir süre sonra gitti ve Thom'da egelemeye devam etti.

Ama dikkati dağılmıştı ve yaptığı iş eskisi kadar tatmin edici değildi.

Elizabeth'le yaptığı konuşmada özellikle dikkate değer bir şey yoktu ama onunla her birlikte olduğunda, kalbinin ona karşı katlaşmasını engellemek giderek daha da zorlaşıyordu.

Tanrım, geçen gün onu nehir kenarında neredeyse öpüyordu ve bunun nasıl sonuçlanabileceğini bir tek Tanrı biliyordu. Eğer geçen seferki gibi bir şey olsaydı, büyük ihtimalle onu bir ağaca yaslamış ve içine girmiş olurdu.

Onur ve asalet bir zamanlar onun için bir anlam ifade etmişti. Bunlar, adının önündeki “efendim” ya da “lord” ifadeleri yüzünden değil, yaptıkları yüzünden her zaman gurur duyduğu niteliklerdi. Elizabeth ona bunu bir kez unutturmuştu ama bir daha unutturamayacaktı.

“Douglas’ın kız kardeşiyle aranızda ne var?”

Thom döndü, MacLeod’un arkasından geldiğini fark etmemişti. Tanrım, Hayalet Savaşçıları olarak bilinmelerine şaşmamalıydı; adam hayalet gibi hareket ediyordu. Gücü ve yapısı düşünülduğünde bu özelliği etkileyiciydi. “Hiçbir şey,” dedi otomatik bir tavırla.

Vahşi Ada şefi onu dikkatle inceledi. Thom’un gözü kolay kolay korkmazdı ama bunun son derece rahatsız edici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

“Bana öyle görünmedi,” dedi MacLeod.

Belli ki yine onu izliyordu. Thom’un bakışları sertleşti. “Nasıl görünürse görünsün, bunun seni neden ilgilendirdiğinden emin değilim.”

MacLeod, Thom’un cüretkâr cevabı onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırdı. Belki de şaşırmalıydı. MacLeod’un şöhreti göz önüne alındığında, Thom’un muhtemelen biraz daha az düşmanca bir ses tonuyla karşılık vermesi gerekirdi. Ancak MacLeod’un alınmasından ziyade, Thom onu tekrar etkilediğini hissetti.

“Edinburgh’da ne olacağına bağlı olarak, bu beni fazlasıyla ilgilendirebilir. Douglas, Bruce’un ordusunda önemli bir adam ve saygı duyduğum biri. Sık sık birlikte çalışırız. Geçen yıl anlaşmazlık yüzünden bir adamımı kaybettim; bir başkasını kaybetmeyeceğim. Ve bu genç kızın da epeyce anlaşmazlığa yol açacağından şüpheleniyorum.”

En hafif tabirle. Thom ve Douglas geçici bir ateşkese varmışlardı ama Thom, Douglas’ın Thom ve kız kardeşi arasında bir şey

olduğundan şüphelenmesi halinde bu ateşkesin yeniden tam teşekküllü bir savaşa dönüşmeyeceği konusunda kendini kandırmıyordu.

“Birlikte mi?”

MacLeod ona sorduğu için kendini aptal gibi hissetmesine neden olan bir bakış attı.

“Elizabeth ve ben eski arkadaşız,” dedi Thom, MacLeod’un asıl sorusunu yanıtlayarak. “Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız.”

“Douglas onun Randolph’la evleneceğini söyledi.”

“Evet.”

“Güzel,” dedi MacLeod. “Bu şekilde devam edersen bir sorun çıkmayacak.”

Thom’un Hayalet Savaşçılar çetesinin lideri olduğundan şüphelendiği adam -düşmanlarının kalbine korku salan ve efsanelere konu olan- Thom’un iki şeyden emin olmasını sağlayarak uzaklaştı. Birincisi, muhtemelen ordudaki en seçkin muhafızlar tarafından seçiliyordu ve ikincisi, Hayalet Savaşçıları’nın bir parçası olma şansı Douglas’ı kızdırmamasına bağlıydı.

Bir başka deyişle, eğer Thom krallıktaki en iyi savaşçılarla beraber savaşmak istiyorsa, Elizabeth Douglas’a erişimi yasaktı.

Hayalet Savaşçıları mı? Thom buna hâlâ inanamıyordu. Yükselen heyecanını bastırmaya çalışırken başka bir şey düşünmeden geçen uzun bir gecenin sonunda bile gerçekten yanlış anlayıp anlamamış olacağını merak ediyordu.

Fakat yanlış anlamamıştı. MacLeod onu Hayalet Savaşçıları için düşünüyordu.

Yüce İsa, Thom’un Elizabeth’ten uzak durmak için daha fazla teşvike ihtiyacı varsa -ki yoktu- o da buydu. Bu, yolculuklarının ve zorunlu birlikteliklerinin neredeyse sona erdiğine sevinme-

diği anlamına gelmiyordu. Güçlü bir teşvik olsun ya da olmasın, söz konusu Elizabeth olduğunda pek de mantıklı davranmıyordu.

Ne yazık ki sabah erkenden yola çıkışları, şafakta başlayan ve iki saat sonra hâlâ devam eden şiddetli bir sağanak yağmur nedeniyle ertelenmişti. Manastırda mola veren yolculardan birinin de Edinburgh'a bir arabayla gittiği ortaya çıkınca -ki bu İskoç yollarında pratik olmadıkları için nadiren görülen bir durumdu- Douglas, karısının yol arkadaşlığı konusundaki itirazlarına rağmen beklemeye karar verdi. Böylece hanımlar bu yolculuğa katılabilecek ve soğuk ve rahatsız edici bir yolculuktan kaçınmış olacaktı.

Leydi Mary ve arabasını bir saat daha bekledikten sonra, "yol" daralmadan, tekerleklerden biri engebeli zeminde kaymadan ve lanet olası şey çamura saplanmadan önce ancak bir mil kadar yol aldılar. Böylece İskoçya'daki arabaların pratik olmadığını kanıtladılar. Neyse ki o sırada yağmur biraz dinmişti de erkekler tamir etmek için uğraşırken kadınlar sırlıklam olmamıştı. Tamir ettiklerinde öğle yemeği vakti gelmişti ve grup yemek için dağıldı. Thom heybesini toplarken Joanna koşarak yanına gelene kadar kadınları gözden kaybetmişti.

"Ella'yı gördün mü?"

Joanna biraz endişeli görünüyordu ama Thom onun başka bir numarasından şüphelendiği için fazla dikkat etmedi. "Bir süredir görmedim."

Joanna kaşlarını çattı. "Ben de görmedim. Yemekten sonra çıktı ve bir daha da dönmedi."

"Ne kadar zaman önce?"

"On beş, belki yirmi dakika önce."

Bunun bir oyun olmadığını anlayan Thom kaşlarını çattı. "Tek başına mı gitti?"

“Evet, sanmıştım...” Joanna kızardı. “Mahremiyete ihtiyacı olabilir.”

“Buralarda kaybolması pek olası değil. Ne tarafa gitti?”

Joanna nehir yönünü işaret etti. “Nehrin biraz aşağısına.”

“Ben onu getiririm,” dedi Thom.

Joanna gülümsediğinde, yine kandırılıp kandırılmadığını merak etti.

Öyle olmadığını anlaması uzun sürmedi. Sık ağaçlar ve çalılar arasında ilerlerken birkaç kez Elizabeth’in adını seslendi. Ama sadece elli metre kadar gitmişti ki nehrin bu tarafındaki ağaçların bir vadinin kenarını gizlediğini fark etti. Öyle bir uçurumdu ki birinin aşağıya kayması işten bile değildi.

Ah, lanet olsun. Midesi bulandı ama nabızı tam tersine hızla yükseldi. Korku, midesinde düğümler oluştururken adımlarını geriye doğru takip etti ve genç kadının adını haykırarak kenar boyunca ileri geri yürüdü. Yüreği ağzına gelmişti, yapraklarla kaplı uçurumuna baktı ve dallarla sarmaşıkların arasında görebileceği diğer karışık uzuvlardan korkup endişelendi.

Sonunda hafif bir çığlık duydu. “Buradayım. Buradayım.”

Aşağı baktı ve kendisine bakan iki kocaman mavi gözü gördüğünde, boğazında düğümlenen kalbi sıkıştı. Elizabeth onun yaklaşık yirmi metre aşağısındaydı ve dik setin yarısına kadar inen bir fidandan daha fazlası olmayan küçük bir ağaca tutunmuştu. Sarp, *kaygan* bir yamaç.

Lanet olsun. Görünen köklerden ve büyük toprak parçalarından yamacın bir kısmının çoktan kopmuş olduğunu görebiliyordu.

Bakışlarıyla Elizabeth’in tepeden aşağı inerken izlediği yolu takip etti. Islak kaya, çamur ve kurumuş yapraklar yüzünden hızla kayıyor olmalıydı. Muhtemelen o ince ağaç dalı, kayalıkların dibine kadar kaymasını durduran tek şeydi. Ve devam etmesini engelleyen tek şey de oydu.

Bükülmüş, kanlı bir havuzun içinde yatıyor olabilirdi. Tanrım, adeta hasta olabileceğini düşündü.

Genç kadının üzerinde hızlıca bir tarama yaptı; birkaç çizik, kir, yamacın yaklaşık on metre aşağısında görebildiği kayıp bir peçe ve dağınık bir saç örgüsü dışında, ciddi bir şekilde yaralanmış gibi görünmüyordu.

Ama o ağacın görüntüsü hiç hoşuna gitmemişti. Onu telaşlandırmak istemediğinden, sesine hissetmediği bir hafiflik katmaya zorladı. “İyi misin?”

Elizabeth başını salladı, gözleri biraz daha büyüdü. “Ayağım kaydı.”

Gülümsemekten kendini alamadı. “Bunu görebiliyorum.”

“Kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama bunu bırakmak istemedim.”

“Yapma!” dedi Thom, telaşını tamamen gizleyememişti. Sonra daha sakın bir sesle, “Seni almak için aşağı ineceğim,” diye ekledi.

“Ama önce bir ip bulman gerekmez mi?”

Evet, ama zamanı olduğunu sanmıyordu. Ağacın kökleri çok derin değildi ve yağmurla birlikte onun ağırlığı da ağacın yamaca tutunduğu yeri gevşetmişti. Zeminin etrafındaki toprağın kalktığını görebiliyordu.

“Dikkatli olacağım,” diye ona güvence verip aşağı inmeye başladı.

Tutunabileceği, ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam çok az şey olduğu için, vücudunu olabildiğince yere paralel tutarak, sağ elini kaldıraç, sol elini destek olarak kullanarak, yarı sendeleyerek, yarı kayarak yamaçtan aşağı indi. Bir gözü onda, diğeri o lanet ağacın dibinde, beceriden çok kararlılıktan doğan bir hassasiyet ve hızla ona doğru ilerledi. Elizabeth’in ona ihtiyacı varken düşmesine imkân yoktu.

Ona ulaştığında, bir daha asla yukarı tırmanamayacaklarını biliyordu. Aşağı inmek zorundaydılar. Onu aramaya başladığından beri sadece birkaç dakika geğmişti ve Joanna'nın peşlerinden birini göndermesinin biraz zaman alacağını biliyordu.

Bir plan yapmıştı ama Elizabeth'in buna inanması gerekecekti.

Ona yaklaşırken yüzünde panikle karışık solgun dehşeti görebiliyordu ve bu iini parçalıyordu. Ona ulaşma ve onu koruma dürtüsü onu alt etmişti.

Birkaç adım ötede durdu, Elizabeth ona doğru uzanmasın ya da kendi ağırlığı ağaca baskı yapmasın diye fazla yaklaşmak istemedi. Bütün toprak parçası kopma tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu.

Thom, sanki ormanda bir yürüyüşte karşılaşmışlar gibi gülümseyerek "Merhaba," dedi.

Elizabeth, "Merhaba," diye yumuşakça yanıtladı. Gözleri uçlarındaki gözyaşlarıyla parıldıadı. "Beni buldun. Kimsenin zamanında geleceğini düşünmüyordum."

"Beni Joanna gönderdi. Geri gelmeyince endişelenmiş."

"Geri dönüyordum ama sonra yavru bir tavşan gördüm. Bir tuzakta yaralandığını düşündüm ve onu takip etmeye çalıştım. Ama sanırım takip edilmek istemedi, çünkü beni bu setin üzerinden geçirdi."

"Sanırım öyle olmuş," diye kabul etti Thom. Durdu ve bir an düşündü. "Hangi tavşanın en yaşlısı olduğunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemeden önce anlaması sadece bir anını aldı. "Bilmiyorum."

Sırıttı. "Gri tavşana bak."

Genç kadın kıkırdadı ve sonra burnunu kırıştırdı. Tanrım, onun böyle yapmasına bayılıyordu. Bunu her zaman sevmişti.

"Bu pek iyi bir şey değil."

“Yine de güldün,” diye işaret etti. “Ama daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, buyur yap.”

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

“İşe yarıyor mu?”

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Birazcık”

“Şimdi konsantre olmaya çalışmanı ve bana güvenmeni istiyorum.”

“Pekâlâ.” Elizabeth hiç tereddüt etmeden kabul etti ve bu, zaten sıkışmış olan göğsünün biraz daha sıkışmasına neden oldu.

Vadinin dibinde, tepede bulundukları yerden sadece birkaç metre öteye sarkan, sağlam dalları olan bir ağaç vardı. Ona ne yapmasını istediğini söyledi ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ben atlayamam!”

“Atlayabilirsin. Sadece birkaç adım ve ben sana yardım edeceğim. Beraber yapacağız. Ben sana doğru geleceğim, sen ağacı bırakacak ve bana tutunacaksın, gerisini ben halledeceğim.”

“Ya kırılırsa ne olacak?”

“Kırılmayacak kadar kalm, ama bükülürse bizi aşağıya kadar götürür. Tamam mı?”

Elizabeth hiçbir şey söylemedi, sadece aklını kaçırmış gibi sessizce Thom’a baktı.

“El? Bunu yapmana ihtiyacım var. Zemin çok kaygan ve çok fazla taş var. Aşağı kaymaya çalışmak çok riskli.”

Elizabeth ona kuşkulu bir bakış attı. “Peki bir ağaç dalının üzerine atlamak riskli değil mi?”

Thom’un ağzı büküldü. “*Daha az riskli.*”

Bir gözü kızın tuttuğu ağaçtaydı ve onun bir santim daha hareket ettiğini gördü. O da hissetmiş olmalıydı, çünkü yüzü aniden tekrar soldu ve başını salladı. “Çabuk olsak iyi olur.”

Thom, onun gözlerinin içine baktı. “Düşünme, sadece bana bak.” Onun bakışlarını kendine sabitledi. “Üç deyince gidiyoruz. Hazır mısın? Bir... İki... Üç!”

Thom hareket etti, Elizabeth dalı bıraktı, ona tutundu ve birlikte sıçradılar. Üstteki dalı tutmak için iki eline birden ihtiyacı vardı ama alttaki dalı ayaklarının altında hissederek hissetmez bir elini bıraktı ve hem üzerinde durdukları dal hem de destek için tutunduğu dal sabitlenene kadar onu kendine doğru çekti. Ama kalbinin onunkine karşı attığı vahşi çırpılmışlar biraz daha uzun sürdü.

Tüm bu süre boyunca Elizabeth’in gözleri Thom’un gözlerinin içine bakıyordu ve göğsündeki düğüm büyüdükçe büyüdü.

Hâlâ korktuğunu biliyordu ama küçük bir gülümseme ağzının kenarlarından yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. “Daha önce benzer bir pozisyonda olduğumu hatırlıyor gibiyim, ama o zamanlar sen bu kadar uzun boylu değildin.”

Thom onu tutmak için uğraşıyormuş gibi yaptı. “Sen de bu kadar ağır değildin.”

Elizabeth’in kaşları öfkeyle yukarı kalktı. “Ağır mı! Son birkaç yılda biraz kilo almış olabilirim...” Elizabeth ona kötü kötü baktı... “Fakat Joanna’yla beraber yaşasan onun tatlılarıyla sen de kilo alırdın. Yemin ederim ne zaman arkamı dönsem ‘denemem gereken’ yeni bir kekle geliyor.”

Thom gülmemek için kendisini tuttukça Elizabeth daha da sinirleniyordu. Genç kadın resmen saçmalıyordu. Vücudundaki tek “ağır” yerler tam da olması gereken yerdelerdi. Bunlardan ikisi de cezbedici bir şekilde göğsüne bastırıyordu. Eğer aşağı barksa...

Aşağı bakmadı.

Elizabeth hafifçe bir of çekti ve muhtemelen onun yanına yapışmış olmasaydı burnundan aşağı bakacaktı. “Belli ki tüm o kasların seni gösterdiği kadar güçlü değilsin.”

Sesinde kanını kaynatan ve tüm şakaları bir kenara iten hayranlık dolu bir şey vardı. Onun vücudunu beğenmişti.

Ondaki değişimi hissetmiş olmalıydı, çünkü ona çevrilen bakışlar birden yumuşadı. Tahrik oldu. *Sıcacıktı.*

Eğer bir ağaca tünemiş olmasaydı, Elizabeth ona sarılmışken onu *öpebilirdi*. Onu öperdi. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Bunun yerine onu ağacın gövdesine en yakın olan iç tarafa doğru kaydırды. Oradan, kızın dalı tutabilmesi için onu saran elini gevşetti.

“Yolun geri kalanını buradan inebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Genç kadın, ayaklarının altındaki dalların oluşturduğu ızgaraya baktı. Sadece bir karış aşağı inmesi gerekiyordu ve böylece yere düşmek için yeterince yakın olacaktı.

“Sanırım.”

“Önce ben gideceğim ve sana aşağıya kadar rehberlik edeceğim.”

Elizabeth başını salladı. Alışkın oldukları bir zemindeydiler ve sağlam bir yere basmaları da uzun sürmedi.

Thom onu hızla kendine doğru çekti ve sonra bıraktı. Daha doğrusu, onu bırakma eğilimindeydi ama kız onu tutmaya devam etti.

İlk kimin hareket ettiğini bilmiyordu ama bir an onun gözlerinin içine bakarken, bir an sonra ağzı onunkinin üzerindeydi. Mutfakta geçirdikleri o geceden beri aralarında kaynayan tüm sıcaklık, tüm tutku, tüm arzu taşmıştı.

Thom onu tırmandıkları ağaca doğru itti, bir eliyle başını ağaç kabuğundan korumak için kavradı ve diğer elini bacağının altından geçirerek kalçasına doladı.

Thom hayal edebileceği kadar cennete yakındı. Dilleri birbiriyle çarpışıyor, daireler çiziyor ve okşuyordu, daha sert ve daha

hızlı. Daha derine. Sanki birbirlerine aç kalmışlardı ve şimdi ziyafet çekiyor, yiyor, tüketiyorlardı.

Thom nefes alamıyordu ama umurunda değildi. Elizabeth'in tadı çok sıcak ve tatlıydı, tek istediği şey oydu.

Elizabeth de onu istiyordu.

Bunu verdiği tepkinin coşkusunda, dilinin darbelerinde, ellerinin, kollarının ve sırtının kaslarını kavrayışında, bacağıının kalçasının etrafında sıkılaşıarak sikini o tatlı küçük kavşağa getirmesinde ve kalçalarını ona doğru hareket ettirmesinde hissedebiliyordu.

Evet, bunu kesinlikle hissedebiliyordu. Bu onun inlemesine, zonklamasına ve beklentiyle nabzının atmasına neden oldu. Masum birine göre, onu nasıl çılgına çevireceğini çok iyi biliyordu. İçgüdü güçlü bir silahtı ve onu ustalıkla kullanarak Thom'u dizlerinin üzerine çökertti.

Kontrolden çıkmıştı. Ağzı onun boynundaydı, eli göğsünü kavırıyor, sıkıyor, başparmağını gergin tepeye sürüyordu. Soluk soluğa inlemelerinden çıkan erotik sesler onu kışkırtıyordu.

Çok hızlı... Yeterince hızlı değil.

Ona dokunmalıydı, parmak uçlarında tüm o sıcaklığı ve nemi hissetmeliydi. Elini eteklerinin altına kaydırды ve saf erimiş zevkle inledi. Elizabeth çok sıcak, ipeksi ve onun için hazırды. Onu boşaltmak istiyordu. Onun içinde olmak istiyordu.

Şeref mi? Asalet mi? Şu anda ikisi de umurunda değildi. Tek umursadığı sonsuza dek istediği kızı elde etmektir.

Bir çığlık onu durdurdu. Onun değil, kardeşinin çığlığı. "Elizabeth!"

Kendi adını da duydu. Bunun Mac Leod'un sesi olduğunu düşündü.

Küfretti ve geri çekildi. Şokun, duyularının üzerine dökülen bir kova buzlu su gibi olduğunu söyleyebilmeyi isterdi ama vücudu hâlâ yanıyordu, arzu hâlâ omurgasının dibinde bir top gibi yumruklanıyordu ve kafası hâlâ ilkel bir çiftleşme çağrısıyla kük-rüyordu.

“Aşağıda,” diye sıkıca cevap vermeyi başardı, onları gözden uzak tutmaya yeteceğini umduğu ağaç dallarından oluşan gölge-likten uzaklaştı.

Jamie’nin yüz ifadesinden öyle oldukları anlaşıyordu. Öldürmeye hazır olmaktan çok endişeli ve şüpheli görünüyordu. “Ella nerede? O iyi mi?”

Elizabeth onun yanına çıktı. “Buradayım ve iyiyim.”

Onun harap olmuş görüntüsüne bir bakış atan Jamie’nin yüz ifadesi artık öldürmeye hazırды. “Orada ne halt ediyorsun?”

“Düştüm Jamie,” dedi öfkeyle, onun ne düşündüğünü tahmin ederek. “Thommy beni bu kayaların üzerinde kafamı yarmaktan kurtardı.” Nefesinin altından eklediği “Tanrı aşkına!” sözünü kaçırmadı.

“Bir ip getir,” dedi Thom, MacLeod’un önsezisinin farkındaydı. Uyarısını dikkate almadığını düşünmesini istemiyordu; ki almamıştı, lanet olsun. “Elizabeth’le görüştükten sonra sana tüm detayları anlatacağım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“BEN İYİYİM,” DEDİ ELIZABETH, ağabeyinin endişesini geçirerek. Halat yardımıyla tepeye çekildikten sonra Jamie, kontrol edilmesi için hemen bir çadır kurulmasını emretti. “Her şeyden çok gururum incindi. Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyorum.”

“Ölebilirdin,” dedi Jamie. Tehlike tehdidi sona erdiğinde her zaman olduğu gibi, endişesinin bir kısmı yerini öfkeye bırakmıştı. “Kahretsin Ella, böyle tek başına dolaşmaman gerektiğini sen de biliyorsun.”

Joanna, Jamie ona sinirlendiğinde genellikle yaptığı gibi onu savunmak için acele etti. Sık sık birbirine giren inatçı kardeşlerin arasına girmek, ilk tanıştıklarından beri yaptığı bir şeydi. “Bu bir kazaydı James. Elizabeth kaymak istememişti. Başboş da dolaşmıyordu, herkesin günde birkaç kez ihtiyaç duyduğu yalnızlığı arıyordu.”

Joanna her zaman sadık bir savunucusuysa, Izzie de her zaman zeki bir diplomat olmuştu. Konuyu Elizabeth’in o günkü olaylardaki rolünden başka bir yöne çevirdi. “Thom seni bulduğu için çok şanslısın,” dedi Izzie. “O şekilde atlamak zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum. Çok korkmuş olmalısın.”

Başta korkmuştu. Ama Thom kolunu ona doladığı anda kendini güvende hissetmişti. Üzerine bir sakinlik çökmüştü, ki bu durum göz önüne alındığında çok saçmaydı. “Öyleydim,” dedi. “Ama Thom’un düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum.”

Ağabeyi, yengesi ve kuzeni, Izzie’nin merakından Joanna’nın “Biliyordum!”una ve Jamie’nin kartal gözlü şüphesine kadar değişen derecelerde bir ilgiyle ona bakarken bir an sessizlik oldu.

Elizabeth, “Tırmanma konusunda o kadar iyi ki, böyle bir durumda yanımda olmasını isteyeceğim başka kimse yok,” diye ekledi.

Joanna gülümseyerek “Bunu daha önce de yaptı,” dedi.

“Yaptı mı?” dedi Izzie. “Bana hiç söylemedin,” dedi Elizabeth’e suçlayıcı bir tavırla.

Joanna durumu düzeltmek adına, erkeklerin oyununun dışında bırakılmayı reddetmelerinin hikâyesini ve sonrasında yaşanan tehlikeli olayları anlattı.

Ne yazık ki bu hikâye kardeşinin dikkatini dağıtmamıştı. “Başka bir şey oldu mu Ella?”

Ella’nın Thom’un iri ve sert vücuduna yapışmış, erkekliğini titreyen vücuduna bastırırken bacaklarını Thom’un beline sıkıca sarmış, ağızları birbirini yerken ve dilleri birbirine değerken Thom’un elleri Ella’ya dokunurkenki görüntüsü...

“Elizabeth?”

Ağabeyinin sesiyle irkildi ve inanamayarak gözlerini kırptırdı. Yüce Tanrım, bunu düşünemezdi! Bunu *asla* düşünmemeliydi. Onu tekrar öpmek için ne düşünmüş olabilirdi ki?

Ne kadar inanılmaz bir his olursa olsun.

Hissetmediği bir sakinliği yüz ifadesine zorla yerleştirdi ve suçluluk duygusunun yüzünden belli olmamasını umdu. “Ne ima ediyorsun Jamie?”

Ağabeyi ona sert bir bakış attı. “Ne ima ettiğimi çok iyi biliyorsun.”

Joanna tekrar araya girdi. “Bu gerçekten seni hiç ilgilendirmez James.”

“Çok doğru, beni ilgilendirir! O benim kız kardeşim ve benim sorumluluğumda. Ve Randolph’la evleniyor.”

“Hiçbir şeye karar verilmedi,” dedi Joanna.

“Evet, verildi,” diye ısrar etti Elizabeth. “Nişanlımla tanışmak için Edinburgh’a gidiyoruz ve benim bir tepeden aşağı kaymam bunu değiştirmede. Ama Thom benim arkadaşım Jamie ve bunu da hiçbir şey değiştirmeyecek.”

Değişmiş olması dışında. Elizabeth o ilk öpücüğün ve onu takip eden öpücüğün her şeyi değiştirdiğini anlamaya başlamıştı. Bilmediği şey ise bunu nasıl eski haline getireceğiydi.

Geç başlamalarına rağmen, Elizabeth’in yaralanmadığından emin olduktan sonra, Jamie yolda bir gece daha geçirmektense Edinburgh’a doğru yola devam etmeye karar verdi. Sadece birkaç kilometrelik bir yoldu ve yağmurun dinmesiyle akşam duasına kadar kralın geçici sarayını kurduğu Holyrood Manastırı’na ulaşacaklarını umuyordu. Elizabeth onun bu kararında, Joanna’nın müdahalesi olsun ya da olmasın, Thom’la yolda daha fazla “tesadüfi” karşılaşmalarını engellemenin önemli bir rol oynadığını düşündü.

Elizabeth onun gerekçesini ya da ihtiyacını suçlayamazdı. Thom’la vakit geçirmeyi ve eski dostluklarına geri dönmeyi ne kadar çok istese de ayartıcı şeylerin ulaşamayacağı bir yerde durmanın en iyisi olduğunu biliyordu.

Ve Thom, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi.

Neden onu öpmüştü, niye itibarını zedelemişti? Neden ona hissettirmişti... Ne hissettiğini bilmiyordu ama her neyse hoş-

na gitmemişti. Bu onu endişelendiriyordu. Tedirgindi. Kafası karışmıştı. Onu her gördüğünde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Başladıkları şeyi bitirmek için can atıyordu.

Onun nesi vardı? İki kez felaketten kıl payı kurtulmuştu ve şimdi başka bir fırsat mı arıyordu? Aklını kaçırmış olmalıydı.

Elizabeth arabanın içinde oturduğu yerden küçük açıklıklardan birine baktı. Yağmur durmuştu ve soğuga inat, yüzünde havayı hissetmek için deri kapağı geri çekmişti. Arabanın engebeli arazideki sarsıntıları ve savrulmaları hafifçe midesini bulandırıyordu.

Neyse ki midesi bulantı için ek bir nedene ihtiyaç duymayan Joanna, diğerkleri gibi, arabayı daha rahat hale getirmek için banklara ve zemine yığılmış olan yastık ve minderlerin üzerinde uyuyakalmıştı ki sürekli sarsıntı ve itiş kakış göz önüne alındığında bu kesinlikle göreceliydi.

Elizabeth içini çekerek kararmaya başlayan kırların inişli çıkışlı, görkemli bir görüntü içinde akıp gidişini izledi. Arada sırada önde ve arkada giden adamların konuşmalarından parçalar duyabiliyordu ama arabanın gürültüsü kulak misafiri olmasını ve can sıkıntısını biraz olsun gidermesini engelliyordu.

Elizabeth ata binmeyi tercih ederdi ama arabaya binme teklini kabul ettikleri için kendilerini yolculuk boyunca Leydi Mary'ye eşlik etmek zorunda hissettiler.

Tanrı'ya şükür yakında Edinburgh'a varacaklardı. Onun istediğı de buydu, değıl mi? Taşranın monotonluğundan uzakta, büyük bir şehre dönmek için gün sayıyordu. Çok heyecan duyduğu düğününün hazırlıklarına başlamak için sabırsızlanıyordu.

Blackhouse Kulesi'nden ayrıldığından beri neredeyse hiç düşünmediğı bir düğün.

Düşünecek o kadar çok şey vardı ki, dedi kendi kendine. Archie'yi mesela. Oraya vardıklarında ve Randolph'la anlaştıklarında tüm heyecanının geri geleceğinden emindi.

Karnı guruldadı, bunu arabanın sarsıntısına bağıladı. Kalbinin teklemesi ise ancak az önce yanından geçen adamla açıklanabilirdi. Tanıdık silueti görünce göğsü sıkışmıştı; koyu renk deriyle kaplanmış ve çok sayıda silahla kuşatılmış geniş omuzlar, miğferin çelik kenarının altından görünen dalgalı siyah saçlar, atı sıkıca kavrayan güçlü bacaklar... Belki de çok sıkı, diye düşündü gülümseyerek. Atın üzerinde hiç rahat edebilecek miydi?

Acı verecek kadar tanıdıktı ama yine de çok farklıydı. Bir zamanlar en yakın yoldaşı olan o köylü çocuk şimdi güçlü bir savaşçıydı ve öyle görünüyordu. Bu değişime alışmak zordu.

“Seni hatırlıyorum, biliyorsun.”

Elizabeth ev sahibesinin sesiyle irkildi. Leydi Mary uyanmıştı ve yüzündeki düşünceli ifade onu izlediğini gösteriyordu.

“Özür dilerim?” dedi Elizabeth şaşkınlıkla, “Daha önce tanışmış mıydık?”

Leydi Mary gülümsedi. Çok güzeldi -bu belki de Joanna’nın mantıksız kıskançlığının bir kısmını açıklıyordu- ve onlara karşı hep nazik ve zarif davranmıştı. Gerçi belki de Joanna için bu zarafetten çok kibarlıktı. Leydi Mary’nin Joanna’ya hitap edişindeki ince fark, Elizabeth dikkat etmeseydi fark edilmezdi. Ama oradaydı. Soylu hanımların çoğunda olduğu gibi. Bu bir çekingenlik seviyesiydi. Aralarındaki mesafeyi korumak için görünmez bir el kaldırma. Joanna onlardan biri değildi ve asla da olmayacaktı, kiminle evlenirse evlensin.

“Tanıştık ama hatırlamamana şaşırmadım. İkimiz de çocuk-tuk. Üvey annen babanın ölümünden sonra ona sığındığında, ben Angus Kontu olan teyzemi ve amcamı ziyarete gitmiştim.”

Elizabeth’in rengi soldu ama Leydi Mary bunu fark etmemiş gibiydi. “O zamanlar senden sadece birkaç yaş büyüktüm ama üzerimde büyük bir etki bırakmıştın. Çok güzel bir çocuktun ve sana benzeyen biri kendini bu kadar kötü koşullarda bulabiliyor-

sa, ben de bulabilirim diye düşündüğümü hatırlıyorum.” Güldü. “Ne kadar aptalca değil mi? Çocuklar çok yüzeyseldir ve dünyayı sadece kendileriyle ilgili olduğu gibi görmeye meyillidirler, değil mi? Ama senin için çok üzüldüğümü hatırlıyorum. Çok korkutucu bir dönemdi ve herkes Kral Edward’ı gücendirecek bir şey yapmaktan korkardı. Amcamla yengemin tartışmalarına kulak misafiri oldum. Yengem üvey annene yardım etmek istiyordu ama amcam Edward’ın onun peşine düşmesinden korkuyordu. Ona aynı durumda olmak isteyip istemediğini sordu.” Leydi Mary başını salladı. “İkisinin de seni ve kardeşlerini geri çevirdikleri için çok pişman olduklarını biliyorum. James koruyucu ailedeydi, değil mi?”

Elizabeth başıyla onayladı. William Lamberton’la birlikteydi, ama hissettiği utanç belli olmasın diye konuşmaya korkuyordu.

Leydi Mary gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım onun için bir lütuf bu. On ya da on bir yaşındayken pek yardımcı olamazdı. Her neyse, ellerinden gelse özür dileyebileceklerinden eminim. Umarım onları suçlamıyorsundur.”

Elizabeth dürüstçe, “Tabii ki hayır,” dedi. Yalnız değillerdi ve tepkileri anlaşılabilirdi. Kral Edward onlara yardım eden herkes-ten intikam almak isteyebilirdi.

“Özür dilerim.” Elizabeth, kendisi ve küçük kardeşleri Büyük Salon’daki ateşin önünde bir bankta beklerken, Angus Kontu’nun üvey annesiyle aile odasında konuşurkenki sesini duyabiliyordu. “Ama anlamalısın ki... bunu riske atamayız.”

Neden kimse onlara yardım etmiyordu? Bu sözleri daha önce de duymuş olmasına rağmen gözleri yaşlarla doldu. Diğerleri de aynı şeyi söylemişti. Bu onların üçüncü kalesiydi. “Onları geri çevirmeyecek” üçüncü arkadaşları. Ama geri çevrilmişlerdi. Sadece sekiz yaşındaydı ama gidecek yerlerinin ve oraya ulaşmak için paralarının tükenmekte olduğunu biliyordu. Yorgun ve açtı ve başka bir kilisede uyumak istemiyordu.

Anılar geri geldi. Korku. Çaresizlik. Karanlık ve açlık. Cüz-zamlıymış gibi hissetmek. Tanrım, bunları düşünmekten nefret ediyordu. Bu konuda konuşmaktan daha da çok nefret ediyordu. Artık düşkünler evinden bir torba bozuk para kadar uzakta olan sekiz yaşındaki küçük bir kız değildi. Onlara acıyan ve manastıra gitmesi gereken bir torba gümüşü onlara veren cömert başrahibe olmasaydı, sonunda oraya varacaklardı. Tekrar böyle bir duruma düşme düşüncesi...

Titremesini bastırdı.

Farkında olmadan eli belindeki bozuk para kesesine gitti. Neredeyse dolmuştu ve tamamen dolduğunda, yeniden başlayacaktı. “Çok uzun zaman önceydi,” dedi Leydi Mary’ye. “Zar zor hatırlıyorum.”

“Ve o zamandan bu yana çok yol kat ettiniz, değil mi? Yeni Moray Kontu’yla evleneceğinize dair bir söylenti duydum. İskoçya’da ondan daha değerli, bekâr bir erkek olmadığını söyleyebilirim.”

Elizabeth gergin bir biçimde gülümsedi. Tanrım, sanki Elizabeth bir yarışma kazanmış, en büyük balığı tutmuş ya da en çok sülünü yakalamış gibi konuşuyordu. Bu bir oyun değildi!

Yoksa öyle miydi? Evlilik oyunu en iyi birlikteliği “kazanmakla” ilgili değil miydi?

Leydi Mary, Elizabeth’in cevap vermemesine aldırılmıyor gibiydi. Alçak sesle, “En azından bir Douglas iyi bir eş olacak,” diye ekledi.

Elizabeth kaskatı kesildi; omurgasına çelik bir çubuk saplanmış gibi hissetti. “Korkarım ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

Leydi Mary kaşlarını çatarak onu baktı. “Yapmayın Leydi Elizabeth, yengenize olan sadakatiniz takdire şayan, ama silik bir yerel şövalyenin kızının İskoçya’nın en güçlü lordlarından biri için uygun bir eş olmadığının farkındasınızdır herhalde.”

Elbette *teoride* bunu o da biliyordu ama böyle söyleyince kulağa çok korkunç geliyordu. Leydi Mary genel olarak kabul edilen ve tanıdıkları hemen herkesin muhtemelen düşündüğü bir şey söylüyor olsa da Elizabeth bu adaletsizlik karşısında utanıp öfkelenmişti. Joanna, James için mükemmeldi; neden diğer herkes bunu göremiyordu? Neden toplum aralarına rütbe engelleri koymak zorundaydı? Bu çok aptalcaydı. Ama durum böyleydi. İnsanlar böyle düşünüyordu. Ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Jamie evliliği hakkında neler söyleneceğini biliyordu ama yine de evliliğini sürdürmüştü. Çünkü Joanna'yı seviyordu. Ama dünya onunla birlikte değişmemişti. Yaşamları boyunca da değişmeyecekti.

“Dicson’lar yıllardır Douglas’ların çok önemli hizmetkârları oldular. Joanna’nın büyükbabası, kardeşimin davası için canını verdi. Yengem son derece uygun biri. Gerçekten de kardeşim için daha uygun birini düşünemiyorum.”

Leydi Mary elini kaldırdı. Alaycı bir gülümsemeyle, “Görüyorum ki sizi kırmışım. Niyetim bu değildi. Yengenize çok sadık olduğunuz aşikâr. Size sahip olduğu için çok şanslı,” dedi.

Elizabeth başını salladı. İşte bu noktada çok yanılıyordu. “Ona sahip olduğumuz için biz şanslıyız.”

Leydi Mary’yle yaptığı garip konuşmadan sonra, Elizabeth kısa bir süre sonra arabanın sınırlayıcı duvarlarından kurtulduğu için rahatlamıştı; yine de bu özgürlüğün Joanna’nın midesi pahasına gelmemiş olmasını dilerdi.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu yengesine. Joanna, arabadan aceleyle inip öğle yemeğini çıkarmak üzereymiş gibi görüldüğü ana kıyasla daha iyi bir renge kavuşmuştu.

“İyiyim,” diye güvence verdi Joanna. “Temiz hava harikalar yaratıyor.” Jamie’nin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı -dinlemiyordu- ve sesini alçalttı. “Doğruyu

söylemek gerekirse, sorun midemde değildi. Ama James'in itiraz etmeyeceği bir şey düşünmem gerekiyordu, böylece arabadan çıkabildim."

Elizabeth'in ağzı büküldü. "Keşke bunu daha önce düşünseydim." Sonra daha ciddi bir ifadeyle, "Ama endişelenmene gerek yok, Jo. Kardeşimin dokuz yaşından beri başka bir kadına baktığını bile sanmıyorum."

Joanna hafifçe kıkırdadı ama sonra başını salladı. "O kadında beni sinirlendiren bir şeyler var. Belki de James'in onunla evlenmiş olabileceğini ve onun için mükemmel bir eş olacağımı bildiğim içindir."

"Onun için tek mükemmel eş sensin. Sizi birlikte gören herkes bunu bilir."

James, Leydi Mary gibi bir kadınla mutsuz olurdu.

Joanna gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Ne kadar tatsız araba yolculuklarına katlanmak zorunda kalırsam kalayım, kardeşinle evlendiğim için pişmanlık duyduğum tek bir gün, tek bir saat bile olmadı. Asla," diye sanki Elizabeth'in iyiliği için kararlılıkla tekrarlardı.

Bunun nedeni hemen anlaşıldı. Joanna durakladı, bakışları bir an için birkaç Hayalet Savaşçısı ile birlikte grubun ön tarafına yakın bir yerde at süren Thom'a kaydı. Elizabeth yengesinin bakışlarını takip etmemek için kendini zor tuttu. Onun bakışları zaten birçok kez ön tarafa kaymıştı. Pek çok soruna yol açtığı için ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Ama ona bakmasına gerek olmadığını da keşfediyordu. Onun orada olduğunu bilmek bile kendini tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

Joanna tekrar ona baktı. "Ben sadece senin için de aynı mutluluğu istiyorum."

Elizabeth kararlılıkla, "Bunu elde edeceğim," dedi. "Sör Thomas beni çok mutlu edecek. Sen ve James gibi çılgın bir aşkla

başlamamış olmamız, ilişkimizin bu şekilde gelişmeyeceği anlamına gelmez.”

Joanna onun bakışlarını yakaladı, ona inanmak istediği belliydi. “Umarım öyledir. Sadece pişman olmanı istemiyorum.”

“Olmayacağım.”

Aynı şey değildi. Elizabeth, Thom’u sevmiyordu. Belki onu seviyordu ama Jo’nun Jamie’yi sevdiği gibi değil. Onu rahatsız eden diğer kısmıydı. Şehvet kısmı.

Bu konuda yeterince konuştuğunu açıkça fark eden Joanna konuyu kapattı.

Elizabeth kabul etmek istediğinden daha fazla rahatlamıştı. Joanna’yla Thommy hakkında konuşmak istemiyordu. Thommy hakkında kimseyle konuşmak istemiyordu. Tek istediği, her şeyin yerli yerine oturacağından emin olduğu Edinburgh’a ulaşmaktı.

Yeniden bir şehre dönecekti, şehrin sunduğu tüm eğlence ve heyecanla birlikte. Bir kuşatmanın ortasında bile şehir hareketli bir arı kovanına dönecekti. Pazarlar, mağazalar, müzik, gürültü ve onu düğün planlarıyla meşgul edecek o kadar çok şey olacaktı ki başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünecek zamanı olmayacaktı.

Thom’u her düşündüğünde hissettiği o bitmek bilmez farkındalık -tutku, her neyse- yok olacaktı.

Her şey mükemmel olacaktı.

Ve önlerindeki ufukta şehrin ışıkları görünmeye başladığında, bu doğru gibi görünüyordu. Kalp atışları heyecanla hızlandı. Çok güzeldi. İskoçya’nın en büyük ve en önemli şehrinin (en azından İngilizler Berwick-upon-Tweed’i aldığından beri) parıltı veren ışıklarının üzerinde, kayalık bir tepede yükselen etkileyici bir kale. Bir çocuk masalındaki büyülü bir krallık gibi büyüleyici görünüyordu.

Kral I. David'in, gökten mucizevi bir şekilde bir haçın inip onu bir geyiğin boynuzlarından kurtarmasının ardından inşa ettirdiği ünlü manastıra vardıklarında, Elizabeth o kadar heyecanlıydı ki eyerinin üzerinde zar zor dik oturabiliyordu. Ya da en azından çoğunlukla heyecanlıydı. Küçük de olsa bir hüzün beklenebilirdi, değil mi?

Şehrin pis kokusu o anın büyüsunü biraz olsun bozmuş olsa da etkisi kısa sürdü; çünkü kralın onları karşılamak için manastırdan çıkmasının üzerinden bir dakika bile geçmeden bir adam, dörtmala kapıdan içeri girerek adeta aynı peri masalından fırlamış gibi göründü. Tepeden tırnağa, neredeyse bir kralın servetine mal olması gereken muhteşem bir zırh giymişti. Moray'in armalarını taşıyan altın ve sarı renkli zengin kadife pelerin Elizabeth'in o güne kadar gördüğü en etkileyici savaş atını da süslüyordu. Sanki Apollon'un değil de Şeytan'ın arabasını çekiyormuş gibi görünen büyük, vahşi bir hayvandı. Ama nasıl olduysa karanlığın tüm o parlak ışıkla yan yana gelmesi işe yaramıştı.

Adam atından indi; miğferini çıkarıp koyu renk dalgalar halindeki gür saçları ve çok ince hatlı, klasik bir yakışıklılığa sahip yüzü yeniden ortaya çıktığında, Elizabeth'in soluğu kesildi.

Kuzeni öyle yaptı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Izzie. "O gerçek mi?"

Kuzeninin sesinde Elizabeth'i gülümseten hafif bir alay vardı. Neredeyse inanılmayacak kadar mükemmel bir peri masalıydı. Guinevere'in karmaşıklığı olmadan Bruce'un Arthur'una yakışan bir Lancelot.

Kral tahmin ettiklerinden daha yakınlarında olmalıydı. "Yeğenim kesinlikle nasıl giriş yapılacağını biliyor," diye ekledi kuru bir sesle. "Asla alçakgönüllülük ya da uysallıkla suçlanmayacak."

Elizabeth olasılıklara meydan okuyan ve İskoçya tahtını Hristiyan âleminin en güçlü kralı olan İngiliz Edward'ın demir

pençesinden kurtaran adama gülümsedi. “Belki öyle, majesteleri, ama belki de bunlara ihtiyaç duymaması için bir sebebi vardır.”

Kral güldü. “Sanırım haklısınız.” James onu selamlamak için öne çıkmıştı. Kollarını çaprazlayarak tokalaştılar ve Randolph “Nerede o?” gibi bir şey söyledi.

James ona doğru işaret etti ve kalabalığın arasından Randolph’un bakışları onunkileri buldu. Gözleri buluştu ve tutuştu. Bu önemli bir andı -inkâr edilemez bir şekilde romantikti- ve Elizabeth, kendini bir şeyler hissetmeye zorladı. Ama kalbi durmadı, nefesi kesilmedi ve göğsü sıkışmadı. En fazla belli belirsiz bir şekilde gülümsemeyi başarabildi.

Randolph geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve aralarındaki mesafeyi hızla kapattı, adamlar Musa’nın önünde denizin yarılması gibi bir yol oluşturmak için onun yolundan geri çekildiler.

Biri hariç hepsi. Sırtını ona dönmüştü ama kızın onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Hafızasının her köşesine kazınmıştı.

Şimdi olması gerekenler oldu: Kalbi durdu, nefesi kesildi ve göğsü sıkıştı; onun hiç hareket etmeyeceğinden korktu. Orada karanlık bir nöbetçi gibi duracak ve Randolph’un ona giden yolunu kapatacaktı. Evlenmek istediği adamla yüzleşecek ya da ona meydan okuyacaktı. Ülkedeki en güçlü adamlardan birine.

Ah Tanrım, Thom, yapma.

Son anda, kasten geri adım atarak yolundan çekildi.

Elizabeth rahatladı, sonunda bilinçsizce tuttuğu nefesini serbest bıraktı. Başka kimsenin fark etmediğini umuyordu ama Joanna’nın yüzündeki endişeli ifadeden onun da bunu gördüğünü anladı.

Randolph’un yüzündeki gülümseme Thom’a doğru kaşlarını çatacak kadar bir süre kayboldu ama hemen ardından gülümseyerek Elizabeth’e bakmaya devam etti.

Daha sonra yaptığı şey, küçük kızların hayalini kurduğu türden bir şeydi; yıllarca evli kalıp torunlarına anlatılacak türden bir şey. Elini tutmak ya da eğilmek yerine Elizabeth'in önünde durdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Izzie kulağa açıkça, "Hay Allah," gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Elizabeth onun gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu. Ona bir bakış atacaktı ama Randolph bunu onun yerine yaptı. Kuzeni onun kaşlarını çatmasına masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. O ise kaşlarını daha da çatarak Elizabeth'e döndü ve elini uzattı.

Kendi payına düşeni unuttuğunu fark eden Elizabeth elini onunkine koydu. Randolph elinin üzerine eğildi. "Leydim. Siz geldiğinizde burada olmayı umuyordum." Ayağa kalkıp Elizabeth'in gözlerinin içine bakarken elini hemen bırakmadı. "Umarım yolculuğunuz olaysız geçmiştir."

Elizabeth vadiyi düşündü ve gözleri bilinçsizce Thom'ununkileri aradı. Bakışları sadece bir anlığına Thom'unkilere kaydı; bu temas Elizabeth'in içini yaktı, sıcaklık parıltısı çok yoğundu.

Thom birdenbire döndü ve tek kelime etmeden gitti. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki acı ifadesi her şeyi anlatıyordu. Yalan söylemişti. Thom onu hâlâ önemsiyordu ve istemeden de olsa onu yine incitmişti.

"Leydim?" diye sordu Randolph.

Elizabeth sarsıldı, birden gerçekliğe geri döndü. *Olaysız.* "Evet, lordum, tamamen olaysız. Gerçi arabada sıkışıp kaldık ve ben de bir uçurumdan aşağı düşmeyi başardım."

Randolph'un kaşları bir an için şaşkınlıkla kalktı, sonra güldü ve başını salladı. "Olayların nasıl gelişeceğini düşünmek bile istemiyorum. Ama gelin, her şeyi dinleyelim."

Bununla birlikte kral hepsini salona götürdü. Ama Elizabeth orada olmayan adamın acı verici bir şekilde farkındaydı. İşkence görmüş yüz ifadesiyle daha birçok gece uykusunu kaçıracaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN?”

Thom’un cevap vermesi biraz zaman aldı. Sadece soruyu soran adamın kimliğinin (İskoçya kralı *onun* fikrini mi soruyordu?) ya da ülkenin en güçlü beş adamı (kralın en eski ve en güvenilir danışmanı Neil Campbell, Randolph, Douglas, MacLeod ve MacRuairi) tarafından kuşatılmış olmasının getirdiği “Az önce bir peri deliğine mi düştüm?” şaşkınlığı değildi, aynı zamanda kralın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Ancak kendisini izleyen adamların ciddi ifadelerinden kralın çok ciddi olduğunu anladı.

Aman Tanrım.

“Yapılabilir mi?” diye ekledi kral, belli ki onun cevabını almak için sabırsızlanıyordu.

Thom gülmediği ya da ilk tepkisi gibi “ölü bir adam tarafından” diye ağzından kaçırmadığı için memnundu. Bunun yerine, soruyu sorana gereken saygıyı gösterdi.

Lanet olsun.

Atını hafifçe ileri sürüp sonra da sağa sola oynatarak, sarp kayalıkların dibinde konumlandıkları yerden Edinburgh Kalesi'nin meşhur "Kale Kayası"na mümkün olan her açıdan baktı. Kayaya tırmanmanın daha önce hiç yapılmamış olduğu bilgisini bir kenara itti, "imkânsız" ve "intihar" kelimelerini bir kenara itti ve olaya tarafsız bir gözle bakmaya çalıştı. Ama neredeyse üç yüz metrelik şeffaf bazalt kayalıklar aman vermiyordu.

Thom daha önce böyle bir şeye tırmanmayı hiç düşünmemişti. Bamburgh'daki kayalıklar çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. Kayalardaki çatlakları ve yarıkları takip etti ama hepsi sert, boyun eğmeyen, aşılmaz kayaların çıkmaz sokaklarında kayboldu. Tutamaklar ve ayak dayanakları vardı ama bunlar çok azdı. Kısa mesafeler belki idare edilebilirdi, ama neredeyse üç yüz fit?

Başını iki yana salladı. Bu muhtemelen intihar olurdu. Ama acaba yapılabilir miydi?

Krala geri döndü. "Bilmiyorum."

Bruce'un kara gözleri parladı. "Bu, birinin tırmanabileceği anlamına mı geliyor?"

"Daha önce kimse tırmanmadı ama bu noktada *imkânsız* olduğunu söyleyemem. Yukarı çıkmanın bir yolu olup olmadığını görmek için farklı açılardan ve daha yakından bakmam gerekiyor."

Şu anda göremediği bir şey.

"Neye ihtiyacınız varsa alacaksınız," dedi kral hemen. "Yeğenim bununla ilgilenecek."

Thom refleks olarak kaskatı kesildi. Belki de Douglas'ın komutası altında olmaktan daha kötü olan tek şey Randolph'un komutası altında olmaktı. Dün gece Holyrood'a varışının acısı hâlâ çok tazeydi. Kendini lanet olası bir komedi izliyormuş gibi hissetmişti. Arthur ve şövalyelerinin sayfalarından koparılmış, mükemmel parlayan şövalye ve herkesin hayran kalacağı güzel prensesin yer aldığı bir oyun.

Ama bu bir oyun değildi, fazlasıyla gerçektir. Ve güzel prenses onundu, lanet olsun.

Elizabeth evlenmeyi planladığı adamla selamlaşırken Thom'un sessizce bir kenarda durması onun yüzüne inen bir tokat gibiydi ve gençliğini hatırlatıyordu. *Yerini unutma. Çok yükseğe uzanma. Çeneni kapalı tut.*

Geri adım atmak yapılacak en akıllıca şeydi. Ama neden bunu yaparken istemediği bir şeyi kabul etmiş gibi hissediyordu?

Belki de Thom'un düşüncelerinin yönünü sezen MacLeod, "Gece yapılması gerekecek. Kaleden kimsenin uyarılmamasını sağlayacağız."

Kral kaşlarını kaldırdı. "MacGowan'ı da yanında mı istiyorsun?"

Highland Şefi başını salladı. "Evet." Thom neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

Randolph, Douglas'a şaşkın bir bakış fırlattı ve eski dostu omuz silkmekle yetindi. MacLeod'un emrinin ne anlama geldiğini hepsi biliyordu: Thom, Hayalet Savaşçıları tarafından işe almıyordu.

"Pekâlâ," diye kabul etti kral. Thom'a döndü. "Aklında olan birkaç göreve daha yardım edebilirsin."

Thom başını salladı. "Elimden geleni yaparım majesteleri."

"Kardeşim şövalye olmak istediğini söyledi."

"Evet, efendim."

"İşini iyi yap, ben de bununla bizzat ilgileneyim," dedi. Bruce, MacLeod'a doğru esrarengiz bir kahkaha atarak "Herkes değerini anlamasa da şövalyeliğin hâlâ tavsiye edilecek çok yanı var," diye eklediğinde Thom hâlâ kralın sözlerinin etkisindeydi. Thom'un atına baktı, diğer adamların bindiği güzel atlara kıyasla acınası bir hayvandı. "Daha iyi bir at bulman gerekecek."

Thom bir iniltiyi bastırdı. “Üzerinde çalışıyorum.”

Atlarını çevirip manastıra dönmek üzere ormana doğru ilerlerken birden fazla adam gülüyordu.

Neyse ki bu kısa bir konaklama olacaktı. Douglas’ın geçici komutanlığından azledilmesiyle Thom manastırdan ayrılıp yaklaşık bir mil ötede, kaleye tek girişi sağlayan batıdaki yüksek tepe olan Kale Tepesi’nin dibindeki kuşatma kampına gidecekti. Holyrood’da kalıp Randolph’un gelinine kur yapmasını izlemek zorunda kalmak dayanılmaz olurdu.

Thom’un başını öne eğmesi ve Hayaletler’le birlikte kendisine verilen fırsata konsantre olması gerekiyordu. Tanrım, kendini kanıtlarsa kral ona şövalye olmayı teklif etmişti.

MacRuairi ve MacLeod’la birlikte grubun en arkasında, o gece uçuruma daha yakından bakmaya çalışmak için bir plan üzerinde çalışıyorlardı, o sırada kralın daha önceki sözlerini sorma fırsatını yakaladı. “Kral senin şövalyeliğe değer vermediğini söylerken ne demek istedi?”

İki Batı İskoçya şefi birbirlerine baktılar. MacLeod sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi, “Biz Kuzey İskoçyalıyız,” dedi.

“Bizim kendi kurallarımız var,” diye ekledi MacRuairi. “Şövalyelerin kavgası romantik hikâyelere konu olabilir,” dedi Randolph’a bakarak. Görünüşe göre Randolph’un performansından etkilenmeyen tek kişi Thom değildi. “Ama gerçek değil ve savaş kazandırmıyor.” Ona hafif şeytani bir ifadeyle gülümsedi. “Göreceksin.”

Thom kaşlarını çattı. “Aranızda hiç şövalye yok mu?”

“Birkaç tane,” diye cevapladı MacLeod. “Ama Muhafızlar’daki yerleri ikinci planda.”

Muhafız. Thom bu bilgiyi daha sonrası için sakladı.

MacRuairi yüzünde ölümcül bir ifadeyle, “Aramızda bunun

ikinci planda kalmadığı biri daha vardı,” dedi. “Yerini unuttu ve bize ihanet etti. Şimdi İngilizler için savaşıyor.” Son söylediğini neredeyse tükürmüştü.

Bu adam her kimse, Thom bir daha Lachlan MacRuairi’yle yüz yüze gelirse onun yerinde olmak istemezdi.

Thom, Bruce’un en eski arkadaşlarından biri olmasının yanı sıra Hayalet Savaşçıları’ndan birinin de kardeşi olan Sör Neil Campbell’in, Randolph’u dürtmeye başladığında konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri olmuş olabileceğini fark etti. “Dün gece oldukça iyi bir izlenim bıraktığını duydum, Randolph. Trompetçileri çağırmadığına şaşırdım.”

Randolph, Thom’un duymadığı bir şey söyledi ama bunun Campbell’a fiziksel olarak imkânsız bir şey yapmasını önermek olduğunu düşündü.

Savaşta sertleşmiş yaşlı savaşçı sadece güldü. “Douglas’ın kız kardeşi bu tür numaraların cazibesine kapılmayacak kadar akıllı başında birine benziyor. Bu beyaz atlı şövalye numaraları seni pek uzağa götürecek gibi görünmüyor. Umarım başka bir planın vardır.”

Randolph kibirli ve biraz kendini beğenmiş, hatta ukala olabilirdi ama aldığı kadar vermeyi de iyi bilirdi. “Olmazsa, sanırım senin kur yapma yöntemini her zaman deneyebilirim.”

“Ne halin varsa gör,” dedi Douglas, belli ki şakadan hoşlanmamıştı. Sör Neil birkaç yıl önce genç gelinini kaçırmıştı.

Randolph gülümsedi. Thom arkadaşını ve rakibini kızdırmaktan zevk aldığını görebiliyordu. “Buna gerek yok. Sanırım kız kardeşinle her konuda aynı fikirdeyiz.”

Randolph’un küstahlığında -kendine olan güveninde- Thom’un onun pırıl pırıl beyaz sırtışına yumruk atma isteği uyandıran bir şey vardı.

Ama onu saran şiddetli sahiplenme duygusu, Elizabeth Douglas'ı istediği kadar unutamadığını gösteriyordu.

Asıl soru, bu konuda ne yapacaktıydı.

Bir adım daha geri mi atacaktı? Kabul mü edecekti? Kenara çekilip yapması gerekeni mi yapacaktı? Hayatı boyunca yaptığı şeyi mi?

Yoksa istediği şey için savaştacak mıydı?

Artık mümkün görünen şey için savaştacaktı. Bir şövalye ve Bruce'un gizli ordusunun bir üyesi olarak ona sunacak bir şeyleri olabilirdi. Ve belki, sadece belki, birlikte bir hayat tamamen bir hayal değildi.

“Birini mi arıyorsun?”

Elizabeth irkilerek yüksek masada yanında oturan adama döndü. Yüzünde rahat bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade vardı ama hiç de öyle değildi. “Tüm Edinburgh bu odada toplanmışken kimi arıyor olabilirim ki?”

Sör Thomas güldü. “Evet, bu konuda haklısınız. Amcam şehrin çoğunu, yani önemli herkesi bugünkü yemeğe davet etti.” Sesini alçalttı, ağzında muzip bir gülümseme belirdi. “Büyük Perhiz'in ortasında olmasaydık buna ziyafet bile diyebilirdim.”

Elizabeth güldü. Bu ünlü şövalyeden etkilenmemek mümkün değildi. Moray Kontu Sör Thomas Randolph esprili, kültürlü, kendisiyle aynı şeylerden hoşlanan, aynı insanları tanıyan ve işleri ilginç kılacak kadar da hınzır biriydi. Gerçekten de şanslıydı. Peki, neden o zaman kapılara bakıyordu?

“Önemli herhangi birisi.”

Herkes değildi, en azından onun için. Thom'u iki gün önce geldikleri gecedan beri görmemişti. Jo'dan, Thom'un kaleyi kuşatan kamptaki adamlara katılmak için manastırdan ayrıldığını öğrenmişti.

En iyisinin bu olduğunu biliyordu. Ama neden öyle hissetmiyordu? Neden o gece onun yüzünü her düşündüğünde göğsü sıkışıyordu?

Suçluluk duygusu muydu?

Her neyse bu, Sör Thomas'la olan ilişkilerini etkiliyordu ve buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. İlilenmediğini düşünmeye başlayabilirdi ve o da buna izin veremezdi.

Muhtemelen kuzeni Isabel'le ondan daha çok konuşmuştu; ki bu onun hatasıydı, çünkü o etraftayken Izzie'yi yanından ayırmamaya özen göstermişti. Ancak kuzeni yakında nişanlanacağı adamdan pek etkilenmiş görünmüyordu ve ne yazık ki Randolph bunu sezmişti. Onu etkilemek için elinden geleni yaptı ama bu tam tersi bir etki yarattı. Izzie onu gözlerini devirmekle hoşgörülü olmak arasında gidip gelen eğlenceli bir ilgisizlikle izliyordu. Randolph'un bundan hoşlanmadığını söylemeye gerek yoktu ve Elizabeth onun kuzenine karşı giderek artan hayal kırıklığını hissetti. Bu hayal kırıklığının kendisine de bulaşmasını kesinlikle istemiyordu.

Tüm dikkatini yanındaki adama yönelten Elizabeth, onun saygısızlığına sahte bir şokla karşılık verdi. "Perhiz sırasında, çarşamba günü ziyafet mi? Başrahip böyle bir şeye asla göz yummaz."

Pazar günleri, Büyük Perhiz sırasında oruç tutmaya ara verilen tek gündü.

İkisi de masanın ilerisine, başrahibin kralın yanında oturduğu yere baktı. Önünde kocaman bir tabak dolusu yemek ve en az bir büyük kadeh şarap vardı. Et yoktu ama onca lahana, istiridye ve balığın arasında etin eksikliği pek hissedilmiyordu.

Birbirlerinin bakışlarıyla karşılaştıklarında kahkahalara boğuldular. Birden fazla kişi onlara baktığında -kuzeni de dahil olmak üzere hepsi, edeplerini kaybettikleri için onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatmıştı- kendilerini kontrol altına almayı başara-

dılar. Randolph şarabından uzun bir yudum aldı. “Perhiz olsun ya da olmasın, dikkatimi dağıttığın için minnettarım. Sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereyim. Bu lanet garnizon daha ne kadar dayanabilir? İki aydan fazla oldu.”

Elizabeth ona takılmadan duramadı. “Ben bu muyum lordum, kuşatmanın sıkıcılığına karşı hoş bir dikkat dağıtıcı mı?”

Eğer kızın kendisiyle flört etmesine şaşırdıysa -ilk kez böyle bir şey yapıyordu- bunu hemen gizledi. “Kuşatmanın sıkıcı olduğu yadsınamaz,” -Bruce’un kaleleri kuşatmayı hiç sevmediği biliniyordu, bu da kaçınılmaz olarak uzun süre beklemeyi ve hareketsiz kalmayı gerektiriyordu ve belli ki yeğeni de onun görüşünü paylaşıyordu- ama siz hoş bir dikkat dağıtıcıdan *çok daha* fazlasısınız.”

Sesindeki boğukluk ve gözlerindeki bilmiş bakış -*koyu kah-verengimsi yeşil* gözleri (kuzeninin birden fazla kez işaret ettiği gibi)- nabzının hızlanmasına ve derisinin karıncalanmasına neden olmalıydı. Bunun yerine aralarındaki havayı değiştirdiği için pişmanlık duymasına neden oldu. Hafif ve arkadaşça davrandığı sürece Randolph’un yanında rahattı. Ama aşkla ilgili ilk ipucu onu belirgin bir şekilde rahatsız ediyordu.

Neyse ki Randolph’un imalı ses tonunun ardında gerçek bir duygu sezmemişti. Aslında, biraz pratik yapılmış ve ezberlenmiş olduğunu düşündü; sanki bu, daha önce yüzlerce kez yaptığı bir şeydi. Onun çapkın şöhretine bakılırsa, bundan hiç şüphesi yoktu.

“Herhangi bir hareketlilik olmadı mı o zaman?” diye sordu, her türlü çapkınlık imasından açıkça uzak durarak. “İngilizlerin teslim olmaya hazırlandıklarına dair bir belirti yok mu?”

Randolph, ses tonundaki değişimi fark ettiyse de belli etmedi ve başını salladı. “Lubaud hapsedildiğinden beri hiçbir görüşme olmadı.” Elizabeth, kalenin eski Gaskon komutanının Kral Robert’la daha önce yaptığı görüşmelerin kalenin içindeki garni-

zonda bir isyana yol açtığını ve kendi adamları tarafından hapse atılmasına neden olduğunu biliyordu. Yerine bir İngiliz getirilmişti. “Ama erzakları tehlikeli bir şekilde azalıyor olmalı,” diye devam etti. “Kral Edward’ın onlara ikmal yapmak için yaptığı her sevkıyatı ve girişimi engelledik.”

“Ve kaleyi ele geçirmenin başka bir yolu yok mu?”

Adamın bakışlarında bir titreşim gördüğünü sandı ama sonra bunun mum ışığından kaynaklandığını fark etti. Gün ortasında bile manastırın yemekhanesi karanlıktı ve kral, sade ve seyrek bir şekilde dekore edilmiş odanın her köşesini aydınlatmak için yağ lambaları ve şamdanlar sipariş etmişti.

Başını salladı ve kuru bir sesle, “Kardeşiniz başka bir mucize yaratamazsa olmaz,” dedi. Randolph görünüşe bakılırsa rakibinin son başarısının haberini büyük bir nezaketle karşılamıştı; gerçi Elizabeth, onun Edinburgh Kalesi’ni aynı derecede dramatik bir şekilde ele geçirerek James’in gözüne girebileceğini düşünmüyor değildi. “Roxburgh’daki garnizon gafil avlandı; ne yazık ki aynı şey buradaki garnizon için söylenemez. Kapıları açmaları için onları şaşırtmayacağız ya da kandırmayacağız.”

Sesi o kadar sinirli geliyordu ki Elizabeth uzanıp elini onun koluna koydu. “Eminim bir şeyler düşünüyorsunuz lordum.”

Randolph da elini onunkinin üzerine kapattı ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi. “Ve o zamana kadar, dikkatimi dağıtmak için yanımda siz olacaksınız.”

Adam gerçekten de inanılmaz derecede yakışıklı, diye düşündü. Saraydaki kadınların ona neden bu kadar âşık olduğunu anlamak kolaydı. Zenginlik, güç, bağlantılar, çekicilik ve olağanüstü yakışıklılık nadir bulunan bir bileşimdi.

Fiziksel olarak Thom kadar güçlü olmasa da Kont yine de oldukça uzun boyluydu -en azından 1.80’in birkaç santim üzerindeydi- ve oldukça kaslıydı. Yapısı daha zayıftı; yıllarca kılıç kul-

lanarak şekillenen, sıkı bir şekilde işlenmiş kasları vardı. Thom'u fiziksel olarak bu kadar güçlü kılan şey, ağır işler ve çekiç sallamaktan oluşan kalm, sert kas tabakalarıydı.

Daha önce hiç fark etmemişti ama iki adam aslında birbirlerine oldukça benziyordu. İkisinin de siyah saçları, delici gözleri ve klasik yakışıklılıkta yüz hatları vardı. Randolph'unkiler biraz daha zarif ve kibirliydi belki ama Thom'un kalın, uzun kirpikleri, tıraş olduktan birkaç saat sonra çenesinde beliren koyu gölge, sol yanağındaki gamze ve Jamie'yle çocukken yaptığı bir kavgadan kalma burun kemiğindeki hafif şişlik ona kusursuz olmasa da çekici bir hava katıyordu.

Thom o dumanlı mavi gözlerini ona çevirdiğinde içinden geçen farkındalık ürpertisi başka hisler uyandırıyor, daha önce hiç yaşamadığı başka hisler. Meme uçları sertleşiyor, göğüsleri ağırlaşıyor ve bacaklarının arasında sıcaklık karıncalanıyordu.

Ağız da mükemmel derecede geniş ve şehvetliydi. Elinde olmadan onunkinin ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hatırladı. Randolph'un ağız güzeldi ama sert ve belki de biraz soğuktu. Ona sıcak, tutkulu öpücükler düşündürmüyordu.

Yüce Tanrım. Ne yaptığını fark ederek durdu. Randolph'u Thom'la kıyaslayarak ona bakıyordu ve Randolph onun ilgisini yanlış anlamıştı; özellikle de gözleri onun ağızına düştüğünde.

Bakışları tam yoğunlaşmasa da hafif bir titreşim algıladı ve bu, belki de onu öpmeyi düşündüğüne dair ilk gerçek belirtiydi.

Yanakları utançtan alev alev yanarken, bakışlarını kararlılıkla adamın ağzından uzaklaştırdı.

Ama yüzündeki sıcaklık uzun sürmedi. Gözlerini Randolph'tan kaçırır kaçırılmaz bakışları bir başkasıyla buluştu. Bu kesinlikle maviydi.

Nefesini keskin bir solukla içine çekti ve yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen yüzündeki tüm sıcaklık dehşet ve suçluluk duygusuyla kayboldu.

Thom diğerk Hayalet Savaşçıları'yla birlikte kapıda duruyordu. Yeni gelmişti, ama belli ki Randolph'la arasında geçenlerin en azından bir kısmına tanık olacak kadar uzun süredir oradaydı.

Tanrım, diye düşündü...

Bankı geriye doğru itmek, odanın diğerk ucuna koşmak ve ona yanıldığını söylemek istedi.

Söyleyebilirdi de. Ama adam ona fırsat vermedi. Döndü, yanında duran Muhafızlar'dan birine bir şeyler söyledikten sonra -Magnus MacKay olduğu anlaşılıyordu- topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Sadece Randolph'un sesi onun peşinden gitmesini engelledi. "MacGowan'ı iyi tanıyor musunuz leydim?"

Koltuğundan kalktığı santim kadar geriye düştü. Belli ki bakışlarının yönünü fark etmişti. Ama ses tonunda herhangi bir şüphe yok gibiydi, sadece merak vardı.

Yüzüne, umursamaz olduğunu umduğu bir ifade yerleştirdi. "Çok iyi tanıyorum. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

Bu doğruydı ama aralarındaki ilişkinin o kadar küçük bir parçasıydı ki yalan gibi geliyordu. "Kardeşinizi kurtarmak için yaptıklarıyla amcamı etkiledi. O da kendisinin yararlı olabileceğini düşünüyor."

Elizabeth kaşlarını çattı. "Ne için?"

Randolph elini belli belirsiz sallayarak "Orada burada birkaç görev," dedi. "Bu adam hakkındaki izleniminiz nedir? Ona güvenilebilir mi? Soylu değildi, değil mi?"

"Babası köyün demircisi ama annesi bir şövalyenin kızıydı. Thom tanıdığım en asil adamlardan biri ve ondan daha fazla güvenebileceğim kimse yok. Kral, ordusunda ona yer verdiği için çok şanslı."

Randolph özür dileyene kadar ne kadar sinirlendiğini ya da ne kadar zoraki konuştuğunu fark etmemişti. “Özür dilerim, sizi kırmak istememiştim. Sadece merak ettim, hepsi bu.” Gülümse-di. “MacGowan yanında böyle cesur bir savunucu olduğu için çok şanslı. Kardeşinizin ondan hoşlanmadığını biliyorum, o yüz-den merak ettim.”

“O ve Jamie eskiden kardeş kadar yakınlardı.”

Belli ki bu, onu şaşırtmıştı. “Öyle miydiler?”

Başını salladı. “Yıllar önce araları bozuldu.”

“Ne yüzünden?”

Benim yüzümden. “Bilmiyorum,” diye yalan söyledi, adamın konunun üzerine gitmemesini umuyordu.

Neyse ki kuzeni araya girdi. “Acaba kral bu gece biraz müzik dinleyecek mi, lordum?”

Randolph’un bakışları Izzie’nin üzerinde keskinleşti. “Amca-mın bu gece başrahiple şansını zorlayacağından şüpheliyim.”

Izzie’nin gözleri muziplikle parladı. “Ne büyük hayal kırıklı-ğı. Bizim için şarkı söyleyeceğinizi umuyordum. Leydi Mary bir ozanın sesine sahip olduğunuzu söyledi. Gerçekten lordum, ba-şarılarınızın sonu yok mu?”

Sesinde en ufak bir alay bile yoktu ama Randolph onun ken-disine güldüğünü biliyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Bir yay gibi gerildi, ağzını düz beyaz bir çizgi halinde bastırdı.

Evet, kesinlikle hoşuna gitmemişti ve Izzie, kuzeninin daha da az hoşuna gittiğinden şüpheleniyordu.

Elizabeth onu dürterek azarlayıcı bir bakış fırlattı, ama Izzie sadece güzel, geniş gözleriyle masumca gülümsedi.

Randolph’un bakışları bu gülümsemeyle daha da daraldı ve Elizabeth bir an için onun soğukkanlılığını kaybedeceğini dü-şündü, ama tekrar ona dönmeden önce uzun bir süre Izzie’ye baktı. “Şarkı söyler misiniz leydim?”

“Korkunç derecede. Biraz lavta alıyorum ama ailede en yetenekli müzisyen Izzie’dır. Bir melek gibi arkı söyler.”

Randolph pheciliğini gizlemedi, kaşlarını öyle bir kaldırdı ki neredeyse bir noktaya varacaktı. “yle mi?” diye söylendi. “Leydi Isabel başarılarını iyi gizliyor.”

Bu ifade iki şekilde anlaşılabilirdi ama hepsi de tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Isabel, Elizabeth’in aceleyle yumuşatmaya çalıştığı bu küçümseme karşısında kaskatı kesildi. “Biz Paris’teyken Kral Phillip için arkı söyledi ve Mösyö de Vitry onun şansonlarmdan birini söylemesine izin verdi.”

“Gerçekten mi?” Randolph, zamanının en büyük müzisyeni olarak kabul edilen adamın bir kadını arkılarından birine layık görmesinden etkilendiyse bile bunu belli etmedi.

Izzie’nin yanakları yanarken Elizabeth başını salladı. “Dn St. Mary’s Wynd Hastanesi’ne yardım götürdüğümüzde rahibeleri ağılattı ve onlara bir ilahide eşlik etti. Yarın tekrar gelmesini istediler.” Birden aklına bir fikir geldi. “Belki de sabah dualarından sonra bize katılıp kendiniz dinlemek istersiniz?”

Rahibelerin manastırdaki görevlerinin bir parçası olarak arkı söylemelerine izin verilmesine rağmen, kirlı ve doğıştan kötü oldukları düşünüldüğü için kadınların kilisede arkı söylemeleri yasaktı.

“Bunu dört gözle bekleyeceğim,” dedi Randolph, sadece kibar bir coşkuyla.

Elizabeth, fırsatını bulur bulmaz baş ağrısını bahane ederek izin istedi. Kuzeninin onunla gelmeye niyetlendiğini fark edince hemen onu durdurdu.

“Hayır, hayır,” dedi kararlı bir şekilde. “Birazdan tatlıları getirecekler ve sen burada kalıp kontun hikyesinin geri kalanını dinlemelisin. Bana Perth Kalesi’nin ele geçirilişini anlatıyordu. Döndüğünde her detayı bana aktarmalısın.”

Izzie ona, bu hilenin karşılıksız kalmayacağını vaat eden bir bakış attı, Randolph ise sanki şarabı bir anda sirkeye dönüşmüş gibi bir ifadeyle baktı. Elizabeth, ikisine de tatlı bir gülümsemeye karşılık verdi ve gülmemek için kendini zor tuttu. Belli ki kötü bir başlangıç yapmışlardı, ama ne olursa olsun onları birbirlerini sevmeye zorlayacaktı.

Sonunda Elizabeth kaçmayı başardı. Tek umudu, çok geç kalmamış olmasıydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

“DİKKATLİ OL,” DİYE UYARMIŞTI MacKay onu yemekhanenin girişinde dururlarken. “Düşüncelerini okumak hiç de zor değil ve yeğeninin karnına bir hançer saplarsan Bruce’un pek hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Thom gözlerini sofradan kaçırdı ve yüzündeki öfkeyi kontrol altına aldı, düşüncelerinin bu kadar açık olmasına çok sinirlenmişti. Kendini kontrol etmeyi öğrenmezse Muhafızlar’ı etkilemeyeceği kesindi. Tepkisini gizlemek genellikle sorun olmazdı. En azından Elizabeth Douglas’la tekrar karşılaşana kadar sorun olmamıştı. Neyse ki bunu fark eden tek kişi MacKay’dı.

Ama kralın daveti olsun ya da olmasın, Thom’un Holyrood’daki öğle yemeği için diğerlerine katılması yanlış bir karardı. Kapıdan içeri adımını attığı ve sofradaki çifti gördüğü anda bunu anlamıştı. İlk kez öyle görünüyorlardı: Bir çift gibi. Lanet olsun, Randolph yemeğin tam ortasında onu öpmeyi düşünüyor gibiydi.

Thom kaçmak zorundaydı. MacKay onunla gelmeyi teklif etmişti ama o, yalnız kalmak istediği için reddetmişti. Kampa dön-

meyi düşünmüştü fakat o serin ama güneşli günde dışarı adımını atıp yukarı baktığı anda fikrini değiştirmişti.

Manastırın kapısının birkaç yüz metre ötesinde, manzaraya hâkim olan ve taştan bir nöbetçi gibi kasabayı izliyormuş hissi veren devasa bir kaya oluşumu duruyordu. Aslında şekli daha çok, Haçlı Seferleri'nden sonra Kutsal Topraklar'dan getirilen devasa Mısır sfenks oymalarının çizimlerini andırıyordu. Yerliler tepeye Arthur'un Koltuğu diyordu; bir zamanlar Kral Arthur'un şehri izlemek için gittiği bir yer olduğu iddia ediliyordu. Tepeden kilometrelerce uzanan panoramik bir manzara görülebiliyordu.

Thom buraya geldiklerinden beri tırmanmayı çok istiyordu ama Rock Kalesi'ne her gece yaptığı keşif tırmanışları (şu ana kadar uygun bir yol çıkmamıştı) ve Hayalet Savaşçıları'ndaki günlük görevleri (çoğunlukla "eğitim" sırasında oradan oraya savrulup dayak yemekten ibaretti) yüzünden vakti olmamıştı.

Tırmanması zor bir tepe değildi. Doğudan, çimenli bir yamaçtan oldukça kolay bir şekilde yürünebilirdi. Ama Thom'un bastırılmış enerjisini boşaltmaya ihtiyacı vardı; bu yüzden güneyi, kayalıklara doğru daha zor olan yolu seçti.

Zırhının ve silahlarının çoğunu ahırdaki delikanlıya bırakmıştı ama tırmanış beklediğinden daha yorucuydu ve günün serinliğine rağmen, son kaya parçasına tırmanırken deri *cotun*'u beline bağlamıştı.

Tepenin zirvesinde durdu, emeğinin karşılığını alıp etrafındaki muhteşem manzaranın keyfini çıkarmaya hazırды. Bunun yerine, hayatının en büyük şoklarından birini yaşadı.

Yaklaşık yirmi metre ötede, küçük bir yükselti üzerinde oturan bir serap vardı. Elizabeth'e çok benzeyen bir serap... Ya da en

---

* Cotun, ortaçağda şövalyeler ve askerler tarafından kullanılan, genellikle kalın keten veya deriden yapılan bir giysi. Zincir zırhın altına giyilerek ek koruma sağlamak amacıyla kullanılırdı. Bazen dolgu eklenerek darbeleri emmesi için tasarlanırdı. (e.n.)

azından Elizabeth'in kızarmış yanaklı, terden parlayan, buruşuk ve kirli elbiseler giyen, sarı saçları örgüsünden kurtulmuş ve rüz-gârla yüzüne dökülen bir versiyonu.

Çok güzeldi. Onu daha önce hiç görmediği kadar güzeldi. Hiç de bir prensese benzemiyordu. Tepeye kadar yürüdüğü için saç-ları dağınık ve sıcaktı ama enerji ve hayat doluydu.

Tanrım, onu nasıl da istiyordu.

Neden ona işkence ediyordu? Zaten gergin ve iyi çalışan kas-ları bir öfke seliyle gerildi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben..." Soru onu rahatsız ediyor gibiydi, sanki cevabı bilmi-yordu. "Veda etmedin." Söyleyecek bir şeyler bulduğu için mem-nun gibiydi.

"Ne zaman?"

"Geldiğimiz gece."

"Meşguldün."

Dudağını ısırды. "Thom, ben... Seni görmek zorundaydım."

"Neden?"

Utanarak yere baktı. "Üzgün görünüyordun."

Elizabeth onu her zaman herkesten daha iyi okuyabilmişti ama bu olayda duygularını pek de saklayamamıştı. Birini öldür-mek istiyormuş gibi görünüyordu; cehennemin dört köşesinde sürüklenen bir adam gibi. Yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Yani beni takip mi ettin?"

"Tam olarak değil. Ben kaçmayı başardığımda sen çoktan manastırdan ayrılmıştın." Neden -ya da kimden- kaçtığını hatırlayınca ağzı sertleşti. "Avluya adımımı atıp tepeyi gördüğümde," -omuz silkti- "nereye gidebileceğini tahmin etmek zor olmadı. Şansımı denedim. Ama buraya kadar yürümem beklediğimden uzun sürdü ve seni kaçırmaktan korktum."

Etrafına bakındı, ne göreceğini zaten biliyordu: Hiçbir şey. “Yani buraya kadar tek başına mı yürüdün? Tanrım, El, aklından ne geçiyordu? Ayacağın takılabilir ya da düşebilirdin.”

Ayağa kalktı, tozlu eteklerini silkeledi ve ona doğru yürüdü. “Jamie gibi konuşuyorsun. Sanki daha önce bir tepeye tırmanmamışım gibi -bunu herkes kadar iyi biliyorsun- ve dikkatliydim.”

Thom inanmadığına dair keskin bir ses çıkardı ve genç kadın ona ters ters baktı.

“Unutuyorsun,” dedi Thom. “Dikkatli olduğunda neler olduğunu gördüm.”

Elizabeth kibirle burnunu çekti ve onun yanından uçuşumun aşağısına baktı. “Zor bir tırmanış mıydı?”

Onu omuzlarından tutarak zorla uçuşumun kenarından birkaç metre geriye götürdü. Tanrım, onu öldürmeye mi çalışıyordu? “Hayır.”

Thom’un elinden kurtulup ellerini beline koydu. “Düşmeyecektim.”

Thom kollarını önünde kavuşturdu. “Sadece bundan emin olmaya çalışıyordum diyelim.” Elizabeth ve uçuşum kenarları pek iyi anlaşılamazdı.

Elizabeth gözlerini devirdi ve adam elini kadının bükülmüş dirseklerinden birinin üzerine koydu. “Gel, seninle aşağıya kadar yürüyeyim.”

Ona doğru döndü. “Geri dönmeye hazır değilim.”

Thom’un ağzıyla birlikte tutuşu da sıkılaştı. “Evet, hazırsın. Burada bile olmamalısın. Eğer biri beni takip ettiğini öğrenirse...” MacLeod öğrenirse ne olacağını düşünerek lanet okudu. “Nişanlın ne düşünür?”

“O benim nişanlım değil ve çok da umursayacağını sanmıyorum. Sör Thomas bana kıskanç biri gibi gelmiyor.”

O zaman aptalın tekiydi. Çünkü Thom'un şu anda ne düşündüğüne dair en ufak bir fikri olsaydı, gerçekten de çok kıskanç olmak için bir nedeni olurdu.

“Belki de değil,” diye kabul etti Thom. “Ama Randolph, gelini olarak seçtiği kadının başka bir adamla baş başa kalmasından doğacak dedikodu ve imalardan hoşlanacak bir adam gibi gelmiyor bana.”

Çenesi onun çok iyi bildiği o inatçı eğimi aldı. “Biz yanlış bir şey yapmıyoruz. Biz arkadaşız.”

Tek gereken buydu. Onu kendine doğru çekerek tersledi. “Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Aramızda arkadaşlıktan çok daha fazlası var. Tam olarak ne kadar fazla olduğunu sana tekrar hatırlatmamı ister misin?”

Gözleri irileşti. “Hayır.”

“Söyle,” diye neredeyse hırladı Thom. “Söylediğini duymak istiyorum.”

Elizabeth gözlerini kocaman açarak ona baktı. “Aramızda arkadaşlıktan daha fazlası var.”

Kontrolü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark ederek onu bıraktı. Onu kollarının arasına alıp sıkıca sararak kolay yoldan kendisine ait kılmaya ne kadar yakındı. Kalbinin şiddetli atışının yavaşlaması ve uzuvlarına doğru kıvrılan şehvetin azalmaya başlaması bir süre aldı.

Elizabeth söylemişti. Kabul etmişti. Şimdi ne yapacaktı?

Parmaklarını tekrar saçlarının arasında gezdirdi. “Gerçekten neden buradasın Elizabeth?”

Elizabeth onun yüzünü inceledi, bakışları onunkilerle buluştuğunda derin ve araştırıcıydı. “Beni hâlâ önemsiyorsun.”

Thom dayak yemiş gibiydi. Sanki derisi kemiklerinden sıyrılan kadar kırbaçlanmıştı. Aylarca, yıllarca acı çekmişti ve başladığı yere geri dönmüştü.

“*Seni seviyorum*. Muhtemelen seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Muhtemelen hep seveceğim. Duymak istediğin bu mu? Bu her şeyi daha iyi yapar mı? İhtiyacın olan cevaplara şimdi sahip misin?”

Elizabeth şaşkın görünüyoru. “Hayır. Ben... Bilmiyorum.” Gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyordu. “Neden kafamı karıştırmaya ve bunu bu kadar zorlaştırmaya çalışıyorsun?”

Thom onun içinde yaşanan eziyeti ve mücadeleyi görünce öfkesinin ve hayal kırıklığının bir kısmının dağıldığını hissetti. Bu onun için de kolay değildi. Ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmek, onu kendisi için korkutucu olacak şeyleri düşünmeye zorlayacaktı. Ama sevmediği bir adamla evlenip başka birini sevdiğini fark etmek çok daha kötü olurdu.

Kalbinde onun kendisini sevdiğini biliyordu. Sadece bunu görmesini sağlamalıydı. Karşılaştıkları zorluklar ne olursa olsun, küçümseme, kınama ve ayıplama da olsa birbirlerini sevdikleri sürece bunun bir önemi olmayacağını anlamasını sağlamalıydı.

Böyle mi düşünüyordu? Öyle olduğunu fark etti. Onu Randolph’la birlikte görmek, geri çekilemeyeceğini anlamasını sağlamıştı. Onun için, onlar için savaşacaktı. Riskler ne olursa olsun.

Thom, Randolph değildi ama Hayalet Savaşçıları’yla her şey yolunda gider ve Bruce onu şövalye yaparsa başını dik tutabilecekti. Belki toplumun gözünde ona asla “layık” olamayacaktı ama onun geçimini sağlayabilecek ve ona arzuladığı güvenliği verebilecekti. Sadece ona bir şans vermesi gerekiyordu.

İçinde bir şefkat dalgası yükseldi. Çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü nazikçe kendi yüzüne doğru eğdi. “Eğer kafan karışıysa, bunun tek nedeni dinlemiyor olman.”

“Neyi?”

Thom kararını vermişti. Bir daha geri adım atmayacaktı. Savaşacak ve lanet olası yıldızlara ulaşacaktı. Ona doğru kişi olduğunu, onun için tek erkek olduğunu gösterecekti.

“Bunu.” Başını indirdi ve onu öptü.

Elizabeth onun kendisine ne söylemeye çalıştığını duymak istemiyordu ama dudakları onunkilere değdiği anda bunu hissetti. Ağrıyan şefkati. İçten gelen duyguyu. İçine uzanan, onu kavrayan ve bırakmayan tatlı, görünmez çekimi.

Bu bir sahiplenme öpücüğü, sınırsız bir geçiş ya da akılsız bir terk ediş öpücüğü değildi. Öfke, kontrol kaybı ya da şehvetle ilgili değildi. Bu öpücük kontrollü, nazik ve ona karşı tam olarak ne hissettiğini gösterme eğilimindeydi.

Dudaklarının her yumuşak okşayışında, dilinin her yavaş darbesinde Elizabeth, içinde büyüyen duygu dalgasının daha da yükseldiğini hissetti. Göğsünün etrafını sarmış, neredeyse canını acıtana kadar daha da sıkışmıştı.

Gerçekten de acıtıyordu. Keskin, dokunaklı ve o kadar güzel ve tatlıydı ki dayanamadı. Ona hissetmek istemediği şeyleri hissettirdi, kaçmak istediği duygularla yüzleşti. Onu bunaltan, altüst eden duygularla...

Thom onu etkisi altına almıştı. Dudaklarının yumuşaklığı, nefesindeki karanfilin hafif tadı, vücudunun sıcaklığı tuniğinin keteninden yayılıyordu. Güneş ve sıcak kokuyordu, sabununun funda kokusuyla karışan bu koku genç kadının duyularını sarhoş ediyor, onu şefkatli kucağının daha da derinlerine çekiyordu. Thom, onu, sanki kendisi için dünyadaki en değerli şeymiş gibi kucakladı. Sanki bunun olması gerekiyormuş gibi.

Dinlemiyorsun...

Elizabeth dinlemek istemedi. Hissetmek istemiyordu. Şefkat ve duygu istemiyordu. Daha önce yaptığı şeyi yapmasını istiyordu. Ona daha fazla zevk vermesini istiyordu, daha fazla kafa karışıklığı değil.

Thom'un omuzlarını kavradı, parmakları onu daha da yaklaştırmak için kalın kas çıkıntılarına saplandı.

Şefkate tutkuyla karşı koydu, dilinin yavaş darbelerini derin itişler ve cinsel kıvrımlarla savuşturdu. Onun inlediğini duydu ve şehvetli yalvarışlarına karşılık olarak kollarının etrafında sıkılaştığını hissetti.

Kazandığını düşündü.

Artan temas karşısında inledi, göğsünün çelik gibi sıcaklığına bastırılan meme uçlarının sertleştiğini hissetti. Thom'un kendisine karşı hissettiği duyguyu seviyordu. Etrafını saran tüm o güç hissini seviyordu.

Bu tam olarak istediği şeydi.

Daha da sıkı bastırdı ve kalçalarının onunkilere doğru hareket etmesine izin verdi. Erkekliğinin karnına doğru yükseldiğini hissetti, çok sert ve kalındı.

Onun kendisine karşı hareket etmesini istiyordu. Baskıyı, sürtünmeyi, içinden geçen çılgınca enerjiyi istiyordu. Düşünmek için zaman istemiyordu.

Ama o bunu ona vermedi. Aralarında kaynayan ve ilk kıvılcımda alev almaya hazır şehveti ateşleme girişimlerine karşı dayanıklı görünüyordu. Kadının cinsel dürtülerini ve dilinin kıvrımlarını uzun, sevgi dolu vuruşlarla engelledi.

Thom kontrolü ele geçirdi ve bir daha geri vermedi.

Elizabeth, kötücül saldırısı arzuladığı hız ve çılgınlıkla değil, ustaca bir kontrol ve nazik okşamalarla karşılanınca neredeyse hayal kırıklığı içinde haykıracaktı. Adamın elleri onu kendisine doğru kaldırmak için poposunu kavramadı, sanki ince bir porse-len parçasını yontuyormuş gibi kalçalarını ve belini okşadı.

Göğsündeki ağrı geri döndü. Tutkuyla karışan şefkat daha da güçlü bir uyuşturucu haline gelmişti. Çağırان ve baştan çıkaran bir uyuşturucu. Ama elindeki tek silahı kullanarak buna karşı savaştı.

Elini yavaşça adamın karnına doğru kaydırmaya başladı.

Thom onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Korkmuştu ve Thom'un onda uyandırdığı hassas duyguları tutkuyla reddetmeye kararlıydı.

Ama Thom da aralarında başlayan bu şehvetli savaşı kazanmaya aynı derecede kararlıydı; onları bağlayanın sadece şehvet değil, çok daha derin bir şey olduğunu kanıtlamak istiyordu. Onun kazanmasına izin vermeyecekti. Kazanmasına izin vermezdi.

Ama Elizabeth'in eli karnından aşağı inmeye başladığında terlemeye başladı. Birkaç tatlı el darbesiyle ulaşabileceğini bildiği zevke karşı dişlerini sıkamak zorunda kaldı. Sadece onun kendisine dokunduğunu, o zarif, beyaz parmakların kalın, zonklayan sikiinin etrafına dolandığını düşünmek bile...

Aman Tanrım. Omurgasının dibindeki çarpıntı ve zaten çok sert olan ereksiyonunun zonklaması şiddetlendi. Onu öpmeye konsantre oldu. Sevgiyle ağzına giren dilinin nazik vuruşlarına odaklandı. Dudaklarının onunkilere yumuşak dokunuşlarına, elinin altındaki narin yanağın kadifemsi yumuşaklığına odaklandı.

Cömert göğüslerinin göğsüne batan sert uçlarını ya da kendisine masumca bastıran kalçalarını ya da elini düşünmemeye çalıştı.

Şu anda belinde olan eli, lanet olsun.

Onun tereddüt ettiğini hissederek nefes almayı bıraktı. O masumdu. Bir bakire. Bir fahişe değil. Ona dokunacak kadar cesur olamazdı. Tanrım, en azından öyle olmamasını umuyordu. Ama Elizabeth'i tanıyordu.

Cazibesi onu çağırırken bile bir küfürü bastırdı. Elini onun-
nin üzerine koymak, kaydırmak ve ona ne yapacağını göstermek
çok kolay olurdu. Parmaklarını onun etrafına nasıl saracağını,
onu nasıl sıkıca kavrayacağını ve zevkten patlayana kadar onu
nasıl sağacağını göstermek. Rahatlama sadece birkaç pompa
uzağındaydı.

Ama yapamadı, lanet olsun. Elizabeth'in elini üzerinde his-
setmek... Kontrolü elinde tutup tutamayacağını bilmiyordu.

Bunu öğrenmek üzereydi. Elizabeth yeterince cesurdu, Tan-
rım, ona yardım et. Elizabeth'in eli geçici olarak şişmiş başın
üzerinde gezindiğinde ciğerlerinin derinliklerinden gelen iniltiyi
bastıramadı. İçgüdüsel olarak -çünkü Thom başka ne yapabilirdi
ki?- eline doğru hamle yaptı ve genç kadın parmaklarını ve avu-
cunu onun etrafında şekillendirdi.

Thom sakinleşti. Duyduğu her tanrıya şükrederken ve vücu-
dunda kabaran güçlü dürtüleri durduracak gücü bulmaya çalı-
şırken bir an için nefes almayı bırakmış olabilirdi. O kadar güzel,
o kadar rahat hissettiriyordu ki... Kalçasını birkaç kez ittirdiğin-
de, zevk içinden akıp gidecekti.

Ama bu rahatlama -ne kadar büyük olursa olsun- sadece ge-
çici olacaktı. Ve bu onu, ona karşı olan hislerini tanımaya ve ka-
bullenmeye daha fazla yaklaştırmayacaktı.

Şimdi bir an mı yoksa bir ömür boyu mu? Buna karar vermek
zor değildi. Bu yüzden elinin orada kalmasına izin verdi. Onu
öpmeye, ağzı ve diliyle onu ne kadar sevdiğini göstermeye odak-
lanırken (sanki bu mümkünmüş gibi) onu görmezden geldi. Kız
hayal kırıklığı içinde inleyip eli yanlılıkla bir hareket yaptığında
-eğer doğrudan bir okşama değilse bile lanet olası derecede iyi
bir taklidi sayılırdı- yine pes etmedi.

Tam olarak mesajını verdiğinden emin olduğu anda geri çe-
kildi. Elizabeth'in kendisine karşı sıcak ve arzulu olmasının en

sağlam kontrolü bile altüst etmesinin pek de uzun sürmeyecek bir an meselesi olduğunu biliyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinin içine baktı, onu yakınında tuttu ve peri prensesi yüz hatlarındaki hayal kırıklığı ve kargaşayı izledi. Kıvrık, uzun kirpiklerin çerçevelediği büyük mavi gözler, minik, hafif kalkık burun, belirgin pembe yanaklar ve yumuşak kırmızı ağız.

Elizabeth, “Bunu neden yapıyorsun?” diye yalvardı, sesi yarı yakarış, yarı çaresiz bir hıçkırıkla titriyordu.

Onunla neden bu kadar çok mücadele ettiğini biliyordu. Elizabeth korkuyordu. Ona olan aşkını itiraf etmenin ne anlama geleceğinden korkuyordu. Nelerden vazgeçmek zorunda kalacağından korkuyordu. Ve ona karşı olan hislerine tüm gücüyle direniyordu. “Korkmana gerek yok, El.”

Sanki adam korkunç bir küfür savurmuş gibi geri çekildi. “Korkmuyorum!”

“O zaman neden aramızdaki şeyi inkâr etmeye çalışıyorsun?”

“Bunu yapanın sen olmadığına emin misin?”

Elizabeth’in ne demek istediğini anlayan Thom onu serbest bıraktı ve geri çekildi. “Aramızda şehvetten daha fazlası var, Elizabeth. İstersen bana yalan söyle ama kendine yalan söyleme.”

Bir öpücük bunu ona kanıtlamamış olabilirdi ama pes etmeyecekti. İstese de istemese de bunu görmesini sağlayacaktı. Elizabeth Douglas onu seviyordu. Uzun zamandır seviyordu ve yakında ikisi de bunu öğrenecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“BAHSE GİRERİM RAHİBELER VE St. Mary sakinleri böylesine güzel bir resital dinlemeyeli bir hayli zaman olmuştur,” dedi Elizabeth kuzeni ve Randolph’la birlikte düşkünler evinden çıkarken. “Büyük Perhiz ilahilerinden hiç bu kadar keyif almamıştım. Ama kimi dinleyeceğimi bilemedim; Izzie bir nefes alır almaz, siz hemen araya giriyor gibi görünüyordunuz, lordum.” Gülümsememeye çalıştı, ne yaptıklarını bilmiyormuş gibi davrandı. Ancak Izzie’nin onu şarkı söylemeye zorlamasının ardından, dinleyicilerine ne kadar iyi olduğundan bahsedince bir tür savaş yürüttükleri belli olmuştu. “Belki bir gün bir ziyafet için birlikte bir şanson söylemeyi düşünürsünüz?”

Izzie’nin gözleri kısıldı, kuzeninin onu iğnelediğinin farkındaydı. “Ne olağanüstü bir fikir, Elizabeth.” Randolph’a tatlı tatlı gülümsedi. “Ama Kont’unki gibi olağanüstü bir yetenekle yarışmayı asla düşünmezdim.”

Her zamaki gibi centilmen olan şövalye, başıyla hafif bir selam verdi. “Asıl ben onur duyarım Leydi Isabel. Kuzeniniz yeteneğinizi abartmamış, çok güzel bir sesiniz var.”

O her zamanki kendini beğenmişliği olmadan bunu gayet yalın bir biçimde ifade etmişti.

Izzie şaşırması görünüyordu, Elizabeth bunun iltifattan mı yoksa içtenlikten mi kaynaklandığını anlayamadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Elizabeth bu yardımlar için minnettardı. Düşkünler evine ve cüzzam hastanelerine yaptığı ziyaretler onun için önemli olsa da bazen zor olabiliyor, kendisinin de bir düşkünler evine ne kadar yaklaştığına dair unutmak istediği anıları canlandırabiliyordu. Randolph ve Izzie'nin şarkı savaşı ona nerede olduğunu hatırlatmadan önce hafızasının soğuk gölgesini hissetmişti.

Wynd'den aşağıya doğru devam ettiler ve anacaddeden aşağıya, en alt kısmında bulunan manastıra doğru ilerlediler. Sabah sisi henüz doğudaki tepelerden kalkmamıştı ve gün serin başlamış olsa da (Isabel ve o en sıcak tutan kürklü pelerinlerini giymişlerdi), yine güzel bir gün olacağını hissediyordu. Yılın bu zamanında, buz, kar ya da yağmur içermeyen her şey kutlama sebebiydi.

Kapıdan geçtikten sonra manastır girişinin devasa cephesinin karşısında durdular. Elizabeth, Randolph'a döndü. "Orucunuzu açmak için yemekhanede bize katılabilecek misiniz lordum?"

Büyük Perhiz sırasında pazar günleri hariç günün ilk öğünü kaldırılmıştı.

Randolph başını iki yana salladı. "Keşke gelebilseydim ama herhangi bir gelişme olup olmadığını görmek için kaleye dönmeliyim."

"Gelişme mi?" Izzie kaşlarını çatarak tekrarladı. "Gece mi? İngilizler karanlıkta görüşmeyi sever mi lordum?"

Randolph'un gülümsemesi kırılanaştı. Belli ki aralarındaki yumuşama çoktan sona ermişti. "Genel olarak demek istemiştim," dedi küçümseyerek. Ama Elizabeth bunun tam tersini his-

setmişti. Gece için bir şey mi planlamışlardı? Belki de kaleye bir saldırı? Ama daha önce söylediklerine bakılırsa, bu pek mümkün görünmüyordu. “Amcam bekliyor...” Birden durdu ve kaşlarını çatı. “Bu çok garip.”

“Garip olan ne?” diye sordu Elizabeth.

“Onun kampta olması gerekiyordu. Bana biraz müsaade edin.” Randolph kapıya doğru ilerlemeye başlayınca iki kadın da arkasını döndü. İşte o zaman Elizabeth dikkatini çeken o adamı gördü: Thom.

Kalbi yerinden fırladı, belli ki dünkü aşırı yorulmanın etkisinden tam olarak kurtulamamıştı.

Elizabeth, onu bu kadar çabuk göreceğini düşünmemişti. Ondan kurtulmaya hevesli gibi görünmüştü, onu tepeden aşağı yürütmüş ve kapıdan güvenli bir şekilde geçerken ağaçların arasından metanetle izlemişti. Hatta el bile sallamamıştı, oysa Elizabeth bakmıştı.

Tepeden aşağı inerken çok az konuşmuşlardı. Thom bir kez daha gençliğinde öfkeli bir Jamie’yle karşılaştığında mükemmel-leştirdiği o boş bakışı takınmıştı ve Elizabeth de kızgındı. Kendisine, ona, belki de bunun bir önemi yoktu.

Ona nasıl dokunduğunu düşündüğünde...

Bunu düşünmedi. Düşünemezdi, özellikle de yakında nişanlanacağı kişi sadece birkaç adım ötede bir manastırın önünde dururken.

Kendine yalan söyleme ...

Adamın bir eldiven gibi ayaklarının dibine fırlattığı o meydan okumayı hatırlayınca ağzı büzüldü. Onu kendisinden daha iyi tanıdığını düşünecek kadar cüretkârdı. Elizabeth nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Ona çok değer veriyordu ve onu mantıksızca istiyordu, ama onu sevmiyordu. En azından onun kastettiği şekilde.

O Joanna değildi. Kalbiyle düşünmüyordu. Asla evlenemeyeceği birine âşık olmak için fazla gerçekçiydi. Daha önce toplumdan sürgün edilmiş ve cüzzamlı muamelesi görmüştü; bunu bir kez daha, en azından isteyerek yaşamayacaktı. Elinde güvenli bir geleceği vardı ve bunun gitmesine izin vermeyecekti.

Peki ya onun kendisini nasıl öptüğünü ve ona nasıl dokunduğunu hayal ediyor ve bunu tekrar yapmasını istiyorsa? Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Zamanla Randolph için de aynı şeyleri hissetmeyeceğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu.

Ama bu ne kadar zaman alacaktı? Şimdiye kadar en azından küçük de olsa bir kıvılcım olması gerekmez miydi?

“Acaba ne hakkında konuşuyorlar?” dedi Izzie dalgın bir biçimde. “MacGowan’ın Bruce’un ordusunda tam olarak ne işi var?”

Elizabeth de iki adamın konuşmalarını dikkatle izlerken aynı şeyi merak ediyordu. “Jamie, kralın aklında onun için bazı özel görevler olduğunu söyledi.”

“Ve bu görevler Randolph’u da mı içeriyor?” dedi Izzie yüzünü buruşturarak. “Bu, işleri biraz garipleştiriyor, değil mi?”

Elizabeth boş gözlerle kuzenine baktı. “Neden garip olsun ki?”

Bu üstü kapalı uyarı kuzenini biraz olsun caydırmadı. Izzie güldü ve gözlerini devirdi. “Ne bileyim, istemediğini iddia ettiğin adamın, istediğini söylediğin adamın burnunun dibinde seni görmeye gelmesi gibi bir gariplik...”

“Thom’un beni görmeye gelmediğinden eminim,” dedi kibarca ama yanakları alev alev yanıyordu.

Ya öyleyse? Kuzeninin dediği gibi Randolph’un burnunun dibinde onun peşine düşecek kadar cesur (ve aptal!) olabilir miydi? Erkek kardeşinden bahsetmiyorum bile. Herhalde daha ihtiyatlı davranırdı.

Izzie ağzının kenarıyla, “Şimdi bakma,” diye fısıldadı. “Thom’un ve Gerçek-Olamayacak-Kadar-İyi-Sör bu tarafa doğru geliyorlar. Ama endişelenme, eminim bu hiç de garip olmayacak.”

Elizabeth şu anda kuzeninin kuru espri anlayışını neden bu kadar eğlenceli bulduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Adamların kendilerine doğru yürüdüğünü görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Serin havaya rağmen alnında belirgin bir ter pırlıtısı hissedebiliyordu. Kendini suçlu hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu, bu da nabzının çılgınca atmasını açıklıyordu.

Keşke Thom bu kadar yakışıklı olmasaydı. Gözlerini kaçırarak gibi değildi.

Thom onun bakışlarına karşılık verdi ve başını salladı. “Leydi Elizabeth, Leydi Isabel.”

Kız cevap vermek için nefesini tutamadan adam uzaklaştı. Görünüşe göre onu görmeye *gelmemiştir*. Rahatlamıştı. Tabii ki rahatlamıştı. Sadece hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmişti.

“Her şey yolunda mı lordum?” Elizabeth ağzı bir karış açık öylece dururken Izzie, Randolph’a o *garip* anı örtbas etmek için sordu.

“İyiyim. MacGowan’ın benim için burada olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre kişisel bir görevdeymiş.”

“Öyle mi?” Elizabeth ilgisizmiş gibi görünmeye çalışarak sordu ama sesi ciyaklamaya benziyordu.

“Kişisel” derken bir kadın olabilir miydi bu? Misafirhanede kalan pek çok kadın vardı, çoğu Bruce’un maiyetindeki erkeklerin eşleriydi ama Leydi Mary gibi bekâr olanlar da vardı.

“Evet,” dedi Randolph. “Douglas’ın karısını görmeye.” *Joanna mı?* “Ama iyi haberlerim var. Görünüşe göre geri dönmem için

acele etmeme gerek yok, bu yüzden yemekte size katılmaktan mutluluk duyacağım. Davetin hâlâ geçerli olduğunu varsayabilir miyim?”

Adamın çapkın gülümsemesi ve gözlerindeki büyüleyici pırlıltı, kızın dizlerini titretmek için hesaplanmıştı. Ama onunkiler titremedi, en ufak bir titreme bile olmadı.

Joanna mı?

“Leydim?” diye sordu.

Elizabeth dikkat kesildi. “Tabii ki davet geçerli lordum. Çok memnun oluruz. Değil mi Izzie?”

“Heyecanlandım,” dedi kuzeni, ses tonu Randolph’un ağzının gerilmesine neden oldu.

Randolph yemeğin büyük bir kısmında Isabel’i görmezden geldi, bu da Elizabeth’i istediğinden daha fazla konuşmak zorunda bıraktığı için oldukça rahatsız ediciydi.

Bu tuhaftı. Oraya hiç gitmemiş olan Thom’la Paris hakkında saatlerce konuşabilirdi ama yıllar boyunca orada zaman geçirmiş olan Randolph’la sohbeti sürdürmekte zorlanıyordu. Ancak müzik konusuna döndüklerinde nihayet rahatlayabilmişti. Izzie kendi fikrini söylemekten kendini alamadı ve Randolph’la aralarında, kulağa tartışmadan daha hoş gelen coşkulu bir konuşma geçti.

Ancak bakışları sürekli kapıya kayıyordu.

Kısa yemek nihayet sona erdiğinde ve Joanna hâlâ ortaya çıkmadığında, Elizabeth nedenini anlamamış gibi davranmaktan vazgeçti ve yengesini bulmaya gitti.

Thom’un planı beklediğinden daha iyi işledi. Elizabeth’in onu aramaktan kendini alamayacağını biliyordu ama kızgınlığını hafife almıştı.

Böylece, Joanna'yı Holyrood'da bıraktıktan iki saat sonra kampıta belirdiğinde gafil avlanmış ve Sutherland'in kılıcından kaburgalarına hoş olmayan bir darbe almıştı.

Küfretti ve acıyla yüzünü buruşturdu ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Helen MacKay'le birlikte antrenman sahasının kenarında durup onu izlemiyormuş gibi yapan Elizabeth'i görmezden gelen Thom, tüm dikkatini Sutherland'le olan mücadelesine verdi ve darbeye kendi darbesiyle karşılık verdi.

Sutherland darbeden sonra homurdandı ve dövüş şiddetlendi. Darbeler birbirini izledi ve savuşturuldu, harcanan efor ve çaba dövüşçüleri yorgunluktan bitap düşürdü. Ama iki adam da pes etmeyecek kadar inatçıydı.

Çekiç Thom'un açık ara en iyi silahıydı ve antrenman sahasında en rahat kullandığı silahtı. Seçkin savaşçılara, hatta en iyi unvanını almak için yarışan Sutherland ve MacKay'e bile kafa tutabiliyordu.

Thom onu elinde kılıç yerine çekiçle yakaladığı için hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi. Çoğu silah arkadaşına kıyasla kılıç kullanmada iyiydi, hatta belki de gerçekten iyiydi ama MacLeod ve Highland Muhafızları'nın seçkin savaşçılarına kıyasla daha kat etmesi gereken epey bir yol vardı.

Ama Muhafızlar'la eğitim görmek ona yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Muhafızlar pek çok silahta güçlüydü ama Edward Bruce'la birlikte şövalye olmak için aldığı ve kılıç kullanma becerisine odaklanılan eğitimden farklı olarak bu adamlar bireysel becerilerine odaklanıyor ve bunun için değer görüyorlardı. Her savaşçı, en iyi olduğu alana göre seçilmişti; MacSorley denizcilikte, MacGregor okçulukta, Campbell ise keşifte ustaydı. Thom, kılıç kullanma becerisi (ya da Tanrı'ya şükür at) için değil, tırmanma yeteneği için seçilmişti. Övülen savaşçılar arasında bir yer kazanırsa bu, en iyisi olduğu için olacaktı.

Küçük bir çocukken kayalara tırmanıp annesi aşağı inmesi için ona bağıırken bunun bir gün onun mükemmelliğine giden yol olacağını kim düşünebilirdi ki?

Yeterli olduğundan hiç şüphesi yoktu ama ne yazık ki bunu henüz kanıtlayamamıştı. Rock Kalesi'ndeki gece gezintilerinde kayalıklara tırmanmak için olası bir rota tespit edememişti. Dün gece bir yol bulmuş olabileceğini düşünmüştü ama kullanılabilir ayaklık ya da tutamakları olmayan yirmi metrelik bir bölümü aşmanın bir yolunu bulmak için saatler harcadıktan sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmıştı.

Sutherland'le şu anki savaşımın da gösterdiği gibi, bu kolay yaptığı bir şey değildi. Thom'un vücudunun her santiminden ter damlıyordu, kasları jöle gibiydi ve çekiç sanki yüz kırk kilo ağırlığındaydı ama Elizabeth'in onu izlediğini bilmek, ona savaşmaya devam etmek için daha fazla güç ve kazanmak için ihtiyaç duyduğu avantajı veriyordu.

Sonunda, Thom'un iyi zamanlanmış bir darbe ve ayağının bükülmesiyle onu ayağından kaldırmasının ardından teslim olmak için elini kaldıran Sutherland oldu.

Thom neredeyse onun yanına yığılıyordu ama uzanıp diğer adamın ayağa kalkmasına yardım etmeyi başardı.

Sutherland boynunu ovuştururken yüzünü buruşturarak, "İyi hareket, Kaya," dedi. "Görüyorum ki Raider'm derslerine dikkat ediyorsun."

Thom dudak büktü. "Belki birkaç tanesine."

Savaş adı Buz olan adam güldü. "Birkaçtan fazla diyebilirim ama aferin." Thom'un sırtını sıvazladı. "Tabii ki yarın MacKay'i alt etmen gerekecek yoksa bu konu hiç kapanmaz."

Thom sırtıttı; iki bacanağın arasında yaşanan şiddetli çekişmeler, Muhafızlar arasında efsane haline gelmişti. "Elimden geleni yapacağım."

“Evet, emin olmak için Leydi Elizabeth’le konuşup onun da yarın kampta olmayı planladığından emin olacağım.”

Thom’un gülümsemesi kayboldu. Diğer adamlardan hiçbirinin kulak misafiri olacak kadar yakında olmamasına sevinmişti.

“Merak etme,” dedi Sutherland. “Takdir eden bir izleyici kitlesinin yaratacağı artı teşvik ne anlama gelir, çok iyi bilirim. Eğer karım izliyor olsaydı, ayağa kalkmana yardım eden ben olurum.” Birden kaşlarını çattı. “Kahretsin.”

“Ne oldu?”

“Aziz de biliyor,” dedi MacKay’e savaştaki adıyla hitap ederek. “Onunla dövüşürken Helen’in kamptan uzakta olduğundan emin olmalıyım.”

İki adam birbirlerine bakıp gülüştüler.

Thom ateşin önünde sıcak bir banyo için üç aylık maaşını verebilirdi ama bunun yerine Helen’la birlikte revir çadırına giden Elizabeth’i aramadan önce yıkanmak için dereye gitti.

Thom, Elizabeth’in kendisini bu kadar çabuk aramasından memnun olsa da bunu daha ihtiyatlı bir şekilde yapmış olmasını diliyordu.

Kampın ortasında, onu neden görmek istediğini bilmek isteyen adamlarla (özellikle MacLeod, Douglas ve Randolph) çevrili bir şekilde ona gelmesi, Joanna’yı ararken aklından geçen şey değildi.

Yardım almadan Elizabeth’e kur yaptığını gizli tutamayacağını bildiği için Joanna’ya gitmiş, o da kocasının isteklerine karşı gelmesine rağmen planını kabul etmeye çok hevesli olmuştu. Jamie’nin de tıpkı kız kardeşi gibi bu konuda bilerek inat ettiğini ve “yola geleceğini” düşünüyor gibiydi.

Thom o kadar emin değildi.

Ama MacLeod'un sonunda anlayacağını ve belki de tutumunu yumuşatacağını ummak için bir nedeni vardı. Sert ve duygusuz gibi görünen bir savaşçı olan MacLeod'un aşk için evlendiğine inanmak zor olsa da gerçek buydu. Şahin MacSorley'den Thom, MacLeod'un sekiz yıl önce Bruce'un savaşında ilk saldırıyı başlatan, karısını İngilizlerin elinden kurtarmak için çıktığı haydutluk görevinin hikâyesini duymuştu.

Yine de Thom yaptığı şeyin riskini küçümsemiyordu. MacLeod neyin tehlikede olduğu konusunda son derece açıktı. Başka bir Alex Seton istemiyordu. Thom, diğerleriyle (özellikle de Boyd'la) yaşadığı anlaşmazlığın Muhafızlar'dan ayrılmasına neden olduğu savaşçıyı öğrenmişti. Elizabeth'in peşinden gitmeye karar vermekle Thom, bir şövalye olarak geleceğini ve Muhafızlar'daki yerini tehlikeye attığını biliyordu. Ayrıca dul Rutherford'la olan şansını da tehlikeye atıyordu, tabii eğer Rutherford onu beklemekten bıkmadıysa.

Ama Elizabeth'in tekrar gitmesine izin veremezdi. Birlikte sahip oldukları şey uğruna savaşmaya değerdi. Onunla evlenmek için nelerden vazgeçmesini istediğinin farkındaydı. Karşılaşacakları zorlukları da hafife almıyordu. Sadece buna değdiğini görmesini sağlamalıydı, buna *değiyorlardı*.

Ancak zamana karşı kaybedeceği bir savaş verdiğinin de farkındaydı. Nişan her an ilan edilebilirdi.

Bu düşünce bile kanında öfkenin kabarmasına neden oldu. Dün tepede tutkularına boyun eğmediği için neredeyse pişman olacaktı. Bu kesinlikle işleri hızlandırabilirdi. Ama ona, aradığını bildiği bahaneyi vermeyecekti. Onunla bekâretini aldığı için evlenmesini istemiyordu, onu sevdiğini fark ettiği için evlenmesini istiyordu.

Hızla hareket ederek giysilerini çıkardı ve adamların yıkanmak için kullandıkları küçük, diz boyuna gelen dereye doğru yü-

rüdü. Kendini tamamen suya daldıramadığı için ellerini kullanarak buz gibi suyu üzerine sıçrattı ve mümkün olduğunca çok kiri ve pis kokuyu durulayarak temizledi. Hava inanılmaz soğuktu ve işini çabucak halletti, dereye birkaç dakika içinde girip çıkmıştı. Şanslıydı, çünkü Elizabeth kamptan gizlenmesini sağlayan ağaçların arasından fırladığında *braies*'ini bağlamayı daha yeni bitirmişti.

“Yapamazsın...” Elizabeth durdu, görünüşe göre dilini yutmuş gibiydi. Adama bakakaldı, gözleri bariz bir şekilde hayran olduğu göğsünü daha fazla görebilmek için genişledi.

Gömleğini giymek üzereydi ama onun yerine daha önce giydiği siyah deri ayakkabılarını aldı.

“Neyi yapamam?” diye sordu sakince Thom.

Elizabeth birkaç kez gözlerini kırptı. Bakışlarını göğsünden ayırıp gözlerine yönlendirmeyi başardı, ancak sadece bir süreliğine. Sonra farkında olmadan tekrar göğsüne kaydırıldı.

Adam gülümsemeye çalıştı. Genç kadının telaşlandığı belliydi. Güzel. Onun telaşlı halini seviyordu.

Elizabeth sonunda başını salladı ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. Ona ne söylemeye bu kadar hevesli olduğunu hatırlayarak Joanna'ya bıraktığı parşömen parçasını kaldırdı. “Bunu yapamazsın.”

Adam anlamamış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. “Jamie, bunun benden geldiğini bilmeyecek.”

“Nedeni bu değil.”

“Jo, manastırın yakınında kullanabileceğim bir demirhane olduğunu söyledi. Jamie'nin bu şekilde ne yaptığını keşfetme şansı olmayacak. Joanna'nın James için yapmamı istediği kılıç bir

---

* *Braies*, ortaçağ Avrupa'sında erkeklerin giydiği, genellikle ketenden yapılan, diz hizasında veya bileğe kadar uzanan gevşek iç çamaşırdır. Genellikle bir ip veya kayışla bağlanır ve pantolon ya da zırh altına giyilirdi. (e.n.)

sürpriz olacak. Her şey ayarlandı. Demirciyle daha önce konuştum ve küçük bir ücret karşılığında, işi bittikten sonra aletlerini kullanmama izin vermeyi kabul etti. Görevlerim bittikten sonra gece dinlenmeye çekilmeden önce birkaç saat çalışabilirim. Demirhaneyi temizlemem gerekecek ama bu daha önce yapmadığım bir şey değil.”

Elizabeth gözlerini kısıp ona şüpheyle baktı; sanki onun bilerek, kendisinin de aynı şeyi yaptığı o uzun ikindi vakitlerini hatırlatmaya çalıştığını düşünüyormuş gibiydi.

Suçluydu.

“Bu, demirhaneyle ilgili değil.” Gözleri tekrar onun göğsüne kaydı ama bu kez ağzı gerildi. “Gömleğini giyer misin?”

Genç adam eğlenerek kollarını kavuşturdu ve ona gülümse-di. “Neden? Beni daha önce görmemiş değilsin ki. Hatta bundan daha fazlasını gördün.”

Elizabeth’in hatırladıkça yanakları kızarıyor ve gözleri iradesi dışında dalıyor gibiydi.

Lanet olsun. Soğuğa rağmen vücudu tepki vermeye başlamıştı ve onunla alay ettiğine neredeyse pişman oldu, neredeyse.

Elizabeth bu kez daha kararlı bir şekilde yumruklarını sıktı ve alev alev yanan mavi gözlerini tekrar onunkilere dikti. “Kılıcın tasarımı tamamen yanlış. Çok basit. Tasarım ve süsleme hakkında yaptığımız tüm o tartışmaları hatırlamıyor musun?”

“Ben basitliği severim. Kılıç işini yaptığı sürece nasıl görüldüğünün ne önemi var?”

Elizabeth, kadınların nesillerdir erkeklere apaçık ortada olan bir şeyi anlatmaya çalışırken yaşadığı yorgun ve bezgin hayal kırıklığıyla inledi. “Bunu daha önce konuşmuştuk. Birincisi, daha fazla ücret alabilirsin ve özel bir şey yaparak -benzersiz bir şey- bir arzu nesnesi yaratıp itibarını artırabilirsin. Yeteneğine ve Ja-

mie'nin konumuna yakışır bir kılıç yapmalısın. İnsanların gıpta edeceği bir kılıç.”

Elizabeth yıllardır ona aynı mesajı veriyordu; işte tam da bu yüzden Thom, Joanna'ya, ona göstermesi için kaba bir çizim bırakmıştı. Elizabeth'in, Joanna'yı neden görmeye geldiğini öğrenmek isteyeceğini bildiği gibi, Elizabeth'in de kendisini bulup yaptığı tasarım hakkında konuşmaya karşı koyamayacağını biliyordu.

Yanına geldi ve çizimi ikisinin de görebilmesi için uzattı. “Kabzada ve çapraz muhafazada parşömenler olmalı, bunlar gümüş yaldızla kaplanmalı, belki burada büyük bir yakut olmalı...” -kabzanın ucunu işaret etti- “Kılıcın üzerinde işlenmiş bir desen olmalı, kının üzerine altın kakmalar yapılmalı ve daha değerli taşlar yerleştirilmeli.”

Kadın o kadar öfkeli görünüyordu ki adam gülmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine onu hiç duymamış gibi davrandı ve kıyafetlerini giymeye devam etti, en sona gömleğini bıraktı.

“İstersen bir şeyler çiz,” dedi, sanki onun için öyle ya da böyle fark etmezmiş gibi.

Kadın ona öfkeyle baktı, onun kayıtsızlığından rahatsız olduğu belliydi. “Yapacağım!”

Kampa doğru yürüyüp gitmek üzereydi ki Thom onu durdurdu. “Bekle. Seni geri götüreceğim. Kampta tek başına dolaşmamalısm.”

Elizabeth başını salladı. “Biri bizi görebilir. Benim sadece... getirmem gerekiyordu.” Sesi kesildi ve etrafına bakındı. “İşte orada! Düşürmüş olmalıyım...” Durdu, yanakları yeniden kızarmıştı. Hızla onu ilk gördüğü ağaçların kenarına geri koştu, görünüşe göre dereye inmek için öne sürdüğü bahaneyi unutmuştu. “Helen için yeni bir kova su getiriyorum. Bugün yaralılara bakmasına yardım etmek için gönüllü oldum.”

Kaşlarını kaldırdı, onun becerikliliğinden etkilenmişti. Gerçi gençken ne kadar sık yalnız kalmanın yollarını buldukları düşünıldüğünde muhtemelen etkilenmemesi gerekirdi. Elizabeth de riskin farkında gibiydi.

“Yine de seni ağaçlardan izleyeceğim.”

Başını salladı ve aceleyle revir çadırına geri döndü, su kovası yanında ileri geri sallanıyordu.

Genç adam gülümsedi ve onun elinde çizimle demirhaneye gelmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İŞTE OLDU! ELIZABETH SON parşömeni çizerken tatmin olmuş bir biçimde düşündü. İşte bu, gerçek bir kılıçtı!

Bu öğleden sonra omzunun üzerinden birinin varlığını hissetmesi ilk kez olmuyordu. “İşin daha bitmedi mi?”

Başını kaldırıp tepesinde gezinen Joanna’ya baktı. “Evet. Ne düşünüyorsun?” diye sordu ve çizimi ona uzattı.

Joanna şaşkınlıkla ona bakmadan önce bir süre parşömeni inceledi. “Bu, muhteşem! Sence Thom bunu yapabilir mi?”

“Eğer malzemeleri bulabilirse.”

Joanna onun endişesini elinin tersiyle itti. “İhtiyacı olan her şeyi temin edeceğim.”

“Pahalı olacak,” diye uyardı Elizabeth.

Joanna ona sadece bir bakış attı. Jamie son birkaç yıl içinde çok zengin bir adam olmuştu. Bu işin maliyeti bir sorun yaratmazdı, ancak Jo’nun o kadar paraya neden ihtiyacı olduğunu kocasına açıklaması biraz zor olabilirdi.

Elizabeth’in ağzı buruştu. Ya da belki öyle olmazdı. Tatlı, dürüst, muhtemelen hayatında hiç yalan söylememiş olan yengesi, oldukça sinsi bir komplocu olduğunu kanıtlıyordu.

Daha sonra demirhanede Thom'u bulmaya gittiğinde Elizabeth'in yerine bakmayı çoktan kabul etmiş, hatta Jamie'nin adamları arasından çok fazla soru sormaya eğilimli olmayacağını düşündüğü birini onun için koruma olarak ayarlamıştı. Demirhane manastırın hemen yukarısındaki anacadedeydi ama Joanna işini şansa bırakmak istemiyordu.

"Bu konuda yardımcı olduğun için tekrar teşekkür ederim Elizabeth. James çok şaşırarak."

Elizabeth alaycı gülümsemesini engelleyemedi. "Gerçekten de şaşırarak, özellikle de bunu kimin yaptığını öğrenirse. İtiraf etmeliyim ki Thom'u bunu yapmaya ikna edebilmene şaşırdım."

"O kadar da zor olmadı," dedi Joanna bilmiş bir gülümsemeyle. "Bence James'le ilişkisini düzeltmek istemesi için bir nedeni var."

Elizabeth, Joanna'nın ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı ve çizimi dörde katlayıp kuşağına ilıstirdiğı çantasına yerleştirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu ayağı kalkarak. "Gitmeden önce bunları Rahip Richard'a geri vermek istiyorum." Tüy kalemini, mürekkebi ve tüy kaleminin ucunu kesmek ve çizimde küçük düzeltmeler yapmak için kullandığı küçük bıçağı havaya kaldırdı.

Genç rahibi *scriptorium*'da* buldular ve ona teşekkür ettiler. Ardından Elizabeth'e demirhaneye kadar eşlik edecek muhafızla buluşmak için ahırlara doğru gidiyorlardı ki Izzie ve Randolph'un aceleyle kendilerine doğru geldiğini gördüler.

"İşte buradasın!" Izzie rahatladığı her halinden belli olan bir sesle konuştu. "Ben bahçedeki yürüyüşümden döndüğümde Kont yemekhanede sizi bekliyordu. Onu eğlendirmek için elimden geleni yapıyordum ama gelip seni aramız gerektiğine karar verdik."

---

* Scriptorium, ortaçağ manastırlarında, el yazmalarının kopyalandığı ve süslendiğı özel çalışma alanıdır. (e.n.)

Başka bir deyişle, kuzeni hoş sohbetleri tüketmiş ve Randolph'a söyleyecek rahatsız edici olmayan şeyler bulamamıştı. Gerçi Randolph'un yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla artık çok geç olabilirdi.

"Unutmadınız, değil mi?" Randolph ona sordu. Elizabeth ona boş boş baktı. "Unutmak mı?"

"Bu öğleden sonra ata binmeye gidecektik. Size parkta Samson's Ribs'i gösterecektim."

Elizabeth yüzüne bir gülümseme yapıştırırken içten içe küfretti. Dün onunla garip kaya oluşumları hakkında konuşmuştu. "Tabii ki unutmadım, sadece..."

"Başka bir adamı görmek için gizlice kaçıyorum" kulağa pek de iyi bir bahane gibi gelmediğinden, alternatif bir açıklama düşünmeye çalıştı.

Joanna onu kurtarmaya geldi. "Korkarım bu benim hatam lordum. Bir iş için bana yardım etmesi için ona yalvardığımda Elizabeth'in başka planları olduğunu fark etmemiştim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve gördüğünüz gibi... Şey, bu özel bir mesele, umarım anlarsınız."

Randolph iyice rahatsız olmuş görünüyordu ve onun açıklamaya çalışmasından belli belirsiz paniğe kapılmıştı. "Elbette. Bunu başka bir gün yaparız."

"Ama bunca yolu geldiniz," dedi Elizabeth, biraz da suçluluk duygusuyla. Adamın taşıdığı deri çantayı fark ettiğinde, taze pişmiş ekmek kokusundan içinin yiyeceklerle dolu olduğundan şüphelendi. "Neden Izzie'yi götürmüyorsunuz?"

Kimin daha çok dehşete düştüğünü söylemek zordu. "Ama ben de seninle gelmeliyim," diye itiraz etti Izzie.

---

* Samson's Ribs, Edinburgh'daki Salisbury Crag's'in bir parçası olan, bazalt kaya oluşumlarıdır. Şekli nedeniyle İncil'deki Samson'un kaburgalarına benzetilmiş ve bu adı almıştır. (e.n.)

Randolph aynı anda, “Kampa dönmeliyim,” dedi.

Elizabeth anlamlı bir şekilde, “Bunu yalnız yapmam en iyisi,” dedi. Kuzenine kabul etmesi için yalvaran bir bakış attı. Lütfen.

Izzie bu bakışa, ona çok şey borçlu olduğunu söyleyen bir bakışla karşılık verdi ama Elizabeth’in ikileminin kaynağından şüphelenmişti. “Bana bu kaya oluşumunu göstermenizi çok isterim lordum.”

Randolph kabul etmekten başka bir şey yapamadı. Uzun bir süre Elizabeth’in kuzenine baktıktan sonra başıyla kısa bir selam verdi. “Gecikmemeliyiz, yakında hava kararacak.”

İkili yürürken Elizabeth yavaşça nefes verdi. İkisi arasında kimin daha az istekli görüldüğünü söylemek zordu.

“Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim, Ella. Randolph’la aranda bir sorun çıkmasına neden olmak istememiştim.”

Joanna’nın bunu söyleme biçiminde Elizabeth’in yengesinin bu fikirden hiç rahatsız olmadığını düşünmesine neden olan bir şey vardı, hatta Jamie için hazırladığı bu proje Randolph’la başına bir sürü dert açıp onu Thommy’ye doğru iterse mutlu bile olabilirdi.

Gözleri kısıldı. Mesele bu muydu? Bu kılıç Joanna’nın onları bir araya getirme çabalarından biri miydi?

Eğer öyleyse, işe yaradığını kabul etmek zorundaydı. Elizabeth tamamen işin içindeydi, kılıcın nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

“Benim hatamdı, bugünkü gezintimizi unutmuşum,” dedi. Neyse ki Joanna bu konuda yorum yapmamayı tercih etti, gerçi çok şey söylenebilirdi. Bunun yerine kaşlarını çatı ve sırtı dik, omuzları gergin Randolph’un alışılmadık derecede asık suratlı Izzie’yi götürüşünü izledi. “Sence ...” Sustu ve başını salladı. “Boş ver.”

Elizabeth'in dikkati konuyu takip edemeyecek kadar dağılmıştı. "Umarım Randolph ahırda bekleyen adamını sorgulamaz."

Joanna omuz silkti. "Sorgulasa bile önemli değil. Benim için bir iş yapıyorsun. Yalan söylemedim."

Hayır, ama kesinlikle birkaç önemli ayrıntıyı atlamıştı. Neyse ki endişelenecek bir şey yoktu. Elizabeth'in manastırdan "kaçışı" sorunsuz geçti ve kısa bir süre sonra demirhanenin kapısını iterek açtı.

Isı patlamasını, dumanı ve yanan metalin kokusunu unutmuştu ama içeri girer girmez anıları canlandı.

Thommy zaten harıl harıl çalışıyordu ve onun içeri girdiğini hemen duymadı, bu da ona kızgın ham bıçağı demir ocağından çıkarıp çekiçlemek üzere örsün üzerine koyarken onu gözlemlemesi için zaman kazandırdı.

Güçlü bir duygu dalgasının onu hayatın çok daha az karmaşık olduğu zamanlara duyduğu acı tatlı bir özlem yoluna sürüklediğini hissetti. Lordun kızı ile demircinin oğlu arasındaki dostluğun önemli olmadığı zamanlara.

Kalbi sıkıştı. Daha önce kaç kez böyle bir şeyle karşılaşmıştı? Kaç kez ona bir şey söylemek için heyecanla demirhaneye gelmişti? Onu görmek için heyecanlanmıştı?

O kadar çok şey değişmişti ki ama bu temel konuda değişmediklerini kabul etmek zorundaydı. Hâlâ onunla konuşmaktan ve onu görmekten heyecan duyuyordu. Başka biriyle olduğundan çok daha fazla ve olması gerekenden çok daha fazla.

Çocukluk anıları, şu anda hissettiklerinin yanında sönük kalıyordu. Şimdilik duyguları başka heyecan sebepleriyle karmaşıklaşmıştı. Sıcak metali döverken gömleğinin keteninin geniş omuzları ve güçlü kaslı kolları üzerinde nasıl gerildiğini fark etmek... Ya da şakaklarındaki nemli siyah saç tutamlarını, yanığının ve çenesinin sert çizgilerinden aşağı akan ter damlalarını

izlemek... Veya onu şefkatle öpmüş olan geniş ağzının, çalışırken nasıl da gergin bir konsantrasyon çizgisiyle bastırılmış olduğunu görmek gibi...

Daha önceleri ateşin önünde çekiç sallayan, terden yanan, uzun boylu, yakışıklı, güçlü kaslı bir adamın ilkel çekiciliğinin farkında değildi. Ama şimdi bunun farkındaydı; acı verici bir şekilde, dikkatlice, heyecanla farkındaydı.

Neden buradaydı? Neden kendini günaha sokuyordu?

Adam başını kaldırıp onu fark etmeseydi arkasını dönebilirdi. Ağzını kavislendiren çocuksu mutlu gülümseme, onun orada öylece durup sadece ona bakmasına ve nefesini göğsünde tutmasına neden oldu.

Çekici yere bıraktı, ellerini ateşten korumak için taktığı deri eldivenlerden birini çıkardı ve elinin tersiyle alnını sildi. “Bu hızlı oldu. Çizimi bitirdin mi?”

Elizabeth’in ağzı buruştu. “Evet, bir şeyleri berbat etmeden önce sana ulaştırmak istedim.”

Güldü ve birkaç adım atarak onun yanında durdu. Demirhane büyük bir yer değildi ve onun yanında dururken birden daha da küçük hissetti. O kadar büyüktü ki! Ocağa güç veren ateş daha da ısınıyor gibiydi. Adamın vücudunun sıcaklığının kokusunu alabiliyordu ama bu nahoş bir koku değildi. Tam tersi denilebilirdi. Belli belirsiz misk kokusu, sabunundan gelen funda kokusuna şehvetli bir hava katıyordu.

“Bakalım neler bulmuşsun,” dedi rahatça, onun duyuları üzerinde yarattığı tahribat hakkında hiçbir fikri yoktu, hatta nabzının bile. Nabzı boğazından yukarı fırlamış gibiydi.

Çizimi çıkardı ve ona uzattı, birdenbire anlaşılmaz bir şekilde endişeli hissetti. Onun beğenmesini istediğini fark etti.

Endişelenmesine gerek yoktu. Adamın yüz ifadesi bir incelemeden kuşkuya dönüştü. “Bunu sen mi çizdin?”

Kadın başını salladı.

“Neden bana resim yapmayı bildiğini hiç söylemedin?” Sanki ondan önemli bir şey saklamış gibi kaşlarını çatmıştı.

Omuz silkti, bu üstü kapalı iltifattan son derece memnun olmuştu. “Kendim de bilmiyordum. Ama ilham aldım.”

Adam alışılmadık derecede ciddileşmişti. “Bu çok iyi, Elizabeth. Çok iyi.”

Yanakları zevkten kızarmıştı ama ona takılmadan da edemedi. “O kadar şaşırmış görünüyorsun ki iltifat mı ediyorsun yoksa alınmam mı gerekiyor, bilemiyorum.”

Genç adam orantısız bir şekilde sırıttı. “İltifat. Kesinlikle iltifat.” Kılıcın üzerindeki oymayı işaret etti. “Nedir bu?”

Elizabeth parşömeni çevirdi. “O bölümün daha ayrıntılı bir kısmını buraya çizdim. Öküzler ve bir kale.”

Thom’un anlaması uzun sürmedi. “Roxburgh.”

Sırıttı. “Evet, Jamie’nin en büyük başarılarından birini kılıcıyla ölümsüzleştirmekten hoşlanacağını düşündüm.”

Thom alaycı bir ifadeyle, “Gerçekten de hoşuna gidecek,” dedi.

İkisi de James’in en büyük arzusunun, Douglas adının nesiller boyu anılmasını sağlamak olduğunu biliyordu. Sonraki yarım saati tasarımın detaylarını gözden geçirerek geçirdiler. Thom sorular sordu ve tasarım öğelerinden birinin işlevi engelleyebileceğini düşündüğünde alternatifleri tartıştılar.

İkisi de tatmin olduktan sonra Thom geri çekildi. “İşimin başına dönmeliyim. Senin şu kılıcın epey zaman alacak ve Joanna onu gelecek hafta istiyor.” Elizabeth başını salladı, garip bir şekilde gitmeye isteksizdi. Onunla tekrar böyle birlikte olmak çok

güzeldi. O anın bitmesine hazır değildi. “Bir süre kalmamın sa-
kuncası var mı?”

Thom o güzel yüze baktı ve ona sonsuza kadar kalabileceğini söylemek istedi.

Artık resimle ilgili tartışma hallolmuştu. Bu konu onu çok şaşırtmış olsa da Thom başka şeylere dalmayı düşünüyordu. O yönlendirirken bacaklarını kalçalarına dolaması gibi...

Cehenneme kadar yolu var.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Kadın o kadar üzgün görünüyordu ki Thom onu kendine çekmemek için kollarını iki yana açmak zorunda kaldı. “Neden? Sadece biraz izlemek istiyorum, söz veriyorum engel olmayacağım.”

“Çünkü kalırsan sana dokunmak isteyeceğim.”

Elizabeth onun açık sözlülüğü karşısında şaşırmış gibi görünmüyordu. “Bu çok mu korkunç olur?”

Yumuşak sesi bir siren şarkısı gibiydi ve onu içine çekiyordu. Cevap vermek istedi. Aslında onu kollarının arasına almak, masaya geri itmek ve aklını başından almak istiyordu ama kendini uçurumun kenarından geri çekmeye zorladı.

“Evet, öyle olur. Sen başka bir erkeğin sana kur yapmasına izin verirken bunu yapmayacağım, bu işi çok kötü yapıyor olsa bile.”

Elizabeth hafifçe kırılmış görünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Genç adam ona uzun, delici bir bakış attı. “Eğer benim olsaydın, başka bir adamla buluşmak için gizlice kaçacak vakti asla bulamazdın, bundan emin olabilirsin.”

Kadın çenesini kaldırdı. “Randolph’la bugün ata binmeye gidecektik, haberin olsun.”

* Siren şarkısı, Yunan mitolojisinde, Siren adı verilen deniz yaratıklarının denizcileri büyüleyerek kayalıklara sürüklediğine inanılan baştan çıkarıcı şarkıdır. Karşı konulmaz bir çekiciliği simgeler. (e.n.)

Thom, kadının istemeden ortaya çıkardığı şey karşısında göğsünde kabaran umudu azaltmaya çalıştı. “Randolph’la birlikte olabilirdin ama onun yerine burada benimlesin.” Güzel pelerinine is bulaşmasını umursamadan bir adım daha yaklaştı, koluna girdi ve onu deri önlüklü göğsüne çekti. “Bu sana bir şey anlatmıyor mu?”

Genç kadın ürkmüş ve belki de biraz köşeye sıkışmış görünüyordu. Uzaklaşmaya çalıştı. “Sana tasarımı vermek istedim.” Thom ona, bunun her şey olmadığını bildiğini gösteren bir bakış attı. “Haklısın. Burada olmamalıydım.”

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldi. Ama Thom onun bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecekti. “Onunla evlenemezsin, Ella. Onu sevmiyorsun.”

Bir an durakladı. “Hayır, ama ondan hoşlanıyorum. Ve evlenmek için başka nedenler de var, çok daha önemli nedenler.”

“Korku gibi mi? Bu bir neden değil. Geçmişte yaşananlar yüzünden kendini sevmediğin bir adama sonsuza dek bağlama.”

Beklediği gibi, Elizabeth sinirlendi. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Randolph’un topraklarının ve parasının seni tekrar fakir olmaktan koruyacağını düşündüğünü biliyorum. Kralın yeğeni ve baş teğmenlerinden biri olması, kimsenin sana kapıyı kapatmayacağı anlamına geliyor. Ama hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, El.”

Endişe, öfkesinin bir kısmını alıp götürdü. “Bruce’un savaşı kaybedeceğini düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Kimse geleceği bilemez. Bence herkesin sahip olduğundan çok daha fazla savaşma şansı var, ama İngiltere de Hristiyan âleminin en güçlü ülkesi. Demek istediğim, Bruce’un savaşı kazanması ya da kaybetmesi çocukken yaşadıklarınızı değiştirmeyecek ya da o anıları silmeyecek.”

Onun endişelerini gidermeye çalıştı. “Bu çok uzun zaman önceydi. Evet, korkunçtu. Ama ben daha çocuktum. O zamanları artık neredeyse hiç düşünmüyorum. Ve eğer fark etmediysen, topraklarının geri verilmesi ve kraldan gelen ek ödüllerle Jamie son birkaç yılda çok zenginleşti. Neredeyse hiç acı çekmedim.”

Thom kadının kürklü ekose pelerininin bir kenarını geriye doğru sıyrarak beline bağladığı işlemeli çantayı ortaya çıkardı. Aralarından uzanıp çantayı kaldırdı ve elinde tarttı. “Şehirde taşımak için çok fazla para gibi geliyor.”

“Daha sonra pazara giderim diye düşünmüştüm.”

Adam onun bakışlarını tuttu. “Yani hâlâ çalıların ve kayaların altına gömmek için para biriktiriyor musun?”

Kadının yüzü bembeyaz kesildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun? Tanrım, ne yaptığını fark ettiğimde sen daha küçücük bir kızdın. Korunmasız dolaşmana izin veremezdim, özellikle de o kadar gümüş taşırken.” Bir an için onun gözlerinde bir panik parıltısı gördü ve anladı. “Hepsi orada. Ben asla hiçbirine dokunmadım.”

Utanarak gözlerini kaçırdı. “Yapacağını hiç düşünmemiştim.” Gözleri parlıyordu. “Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın...”

Genç kadının çenesini tutarak bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çevirmeye zorladı. “Bence sen savaşla parçalanmış bir dünyada kendini güvende hissetmek için elinden geleni yapan korkmuş, küçük bir kızdın. Hâlâ da korktuğunu ve kendini korumaya çalıştığını düşünüyorum. Ama Randolph’la evlenmek çözüm değil.”

“Peki ya sen?”

Kadının ses tonu karşısında sertleşti. Alay etmiyordu ama buna çok yakın bir tavır takınmıştı.

Dişlerini sıktı ama öfkesini dizginleyerek elini bıraktı. “Sana Randolph’la evlenmenin getireceği toprakları ve zenginliği vaat edemem ama imkânsız ya da beklentisiz değilim. Sana iyi bir hayat sağlayabilirim. Belki senin alıştığın şekilde değil ama bir izbede de yaşamayacağız. Ve sana bir şey vaat edebilirim, Randolph’un sana asla veremeyeceği bir şey: Seni mutlu edebilirim.”

“Harika bir şekilde uyuşacağımıza inanmak için her türlü nedenden varken, uyuşmayacağımızdan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Neden, zengin, yakışıklı ve çekici olduğu için mi? Birkaç kalesi var, Fransızca konuşuyor ve seninle aynı insanları tanıyor diye mi? Geceleri onunla yatmak istemiyorsan bunların hiçbir anlamı yok Ella.”

Onu kızdırmıştı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerinden ateş kıvılcımları saçıldı. “Ve istemediğimden bu kadar emin misin?”

Thom, onun kendisini tepki vermeye zorlamaya çalıştığını biliyordu ama bunu yapmayacaktı. Onu kapıya doğru itmeyecek ve bunu ona kanıtlamayacaktı. Çok cazip olmadığından değil.

Ama onu biraz destekledi ve aralarındaki mesafeyi neredeyse yok denecek kadar azalttı. Elizabeth’in kalbinin göğsüne çarpışını neredeyse hissedebiliyordu. “Sanırım içine girmek isteyeceğin tek yatak benimki.”

Onu geri itmeye çalıştı. “Seni küstah...”

“Birlikte olduğumuzda neler olduğunu çok iyi bildiğin halde neden burada benimle yalnızsın?” Genç adam onun bileğini yakaladı ve vücutları birbirine değecek şekilde beline doladı. “Yoksa neden beni tepeye kadar takip ettin? Beni istiyorsun El, en az benim seni istediğim kadar.”

Sanki sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine, vücutu El’inkine karşı titredi. Bu, vücudundaki tüm ilkel içgüdüleri harekete geçiren bir şimşek gibi içinde yankılandı. *Onu al. Onu senin yap.*

Ama teslim olamazdı. Ona kendi isteğiyle gelmeliydi, şehvetle bulanmış gözlerle kör bir şekilde değil. Aralarındaki tutkuyu kendi yararına kullanmak niyetinde olmadığından değil.

“Bunu sana o mu yapıyor, El?” Sesi alçak ve boğuktu. “Dokunuşu için vücudunu titretiyor mu? Öpücüğü için nefesini hızlandırıyor ve dudaklarını ayırıyor mu?” Başparmağını kızın alt dudaklarının kadifemsi yastığının üzerinde gezdirdi, keşke burada dudaklarım olsaydı diye düşündü. Onu içine çekmek istiyordu. Dilini derinlere kaydırmak ve onun her santimini tatmak istiyordu.

Daha yakına eğildi, yüzünü boynunun yanına getirdi, saçlarını yıkamak için kullandığı sabunun yumuşak çiçek kokusunu içine çekti ve kulağına usulca üfledi. Elizabeth inledi, eridi ve Thom neredeyse kendini unuttu; neredeyse.

Bir elini pelerinin kenarının altından geçirdi, başparmağı gergin tepenin üzerinde gezinirken göğsünü hafifçe avucunun içine aldı. Bu kadar uzun süre kendini tuttuktan sonra, ona tam olarak istediği gibi dokunabilmeye hâlâ alışamamıştı. “Bu, küçük tatlı meme uçlarını sertleştiriyor mu? Ağzının üzerinde olmasını, seni emmesini istiyor musun?” Elizabeth onun hınzır sözleri karşısında nefesini tuttu ve Thom elini beline götürerek bacaklarının arasına kaydırды. “Seni ateşli ve ıslak mı yapıyor? Elini tam oraya koymasını mı istiyorsun?” -bastırdı- “Ve parmağını tüm o kremsi yumuşaklığın içine kaydırmasını?”

Nefesi bir iniltiye dönüştü, onu daha da kışkırtan derin bir inilti. Çok ateşliydi, vücudu yanıyordu. Dili kızın kulağında gezindi. “Seni yalamak mı istiyor? Ağzında paramparça olana kadar seni tatmak mı istiyor?” Elizabeth donakaldı ve Thom kıkırdadı. “Bu seni şok mu etti? Bu sana yapmak istediğim şeylerden sadece biri. Sana zevk hakkında gösterebileceğim o kadar çok şey var ki. Önümde cırlıçıplak durmanı istiyorum, böylece o güzel vücudunun her santimini görebileyim. Üzerime çıkmanı istiyorum, ağzını üzerimde hissetmek istiyorum.”

Genç kadının inlemeleri artık daha şiddetli geliyordu ve Thom da bundan etkilenmişti. Onun yarattığı bu baştan çıkarıcı sis, ikisini de sarmıştı. Hayatında hiç kimseyle böyle konuşmamıştı. Ama ona verebileceği her şeyi, vazgeçeceği her şeyi bilmesini istiyordu. Bir çekiç kadar sertti, kanı zonkluyordu, kendini tutma sınırına yaklaşmıştı.

Ellerini kızın göğüslerinde gezdirdikten sonra onu kendi etrafında döndürdü ve vücudunun kıvrımlarına yerleştirdi. “Ya da belki arkadan istersin.” Genç kadın onun ellerine doğru eğildi, kalçası içgüdüsel olarak adamın sertliğine doğru bastırdı. “Evet, hoşuna gider mi tatlım?” Bir elini kızın göğsünde tutarken diğer elini bacaklarının arasına daldırarak nasıl olacağını gösterdi. Onu nasıl tatmin edebileceğini.

Ne yazık ki, o da ona gösteriyordu ve kalçalarını ona doğru hareket ettirmemek ve ağrıyan sikine baskı yapan o tatlı kalçanın sürtünmesinin omurgasının tabanından patlama tehdidi oluşturan basıncı serbest bırakmasına izin vermemek için elinden geleni yaptı.

Bitiremeyeceğini bildiği bir oyuna asla başlamamalıydı. Ama Tanrım, iyi hissettiriyordu. Ve ona söylediklerinin hoşuna gittiğini bilmek de...

Küfretti ve geri çekildi.

Genç kadın sessizce ona baktı, yanakları kızarmış, dudakları ayrılmış ve gözleri tahrikten ağırlaşmıştı.

“Benimle evlenirsen bunların hepsine ve daha fazlasına sahip olacaksın. Hayatımın geri kalanında her günümü asla pişman olmayacağından emin olmak için harcayacağım.” Kadının elini tuttu ve göğsüne, kalbinin üzerine koydu. “Kalbim senin için atıyor, Elizabeth. Her zaman senin için attı. Bence seninki de benim için atıyor. Bu yüzden Randolph’la asla mutlu olamayacaksın.”

“Yanılıyorsun!” Elini haşlanmış gibi geri çekti, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ama bunu yaparken ona son argümanını da vermiş oldu. “Öyle mi?” Thom, bakışlarını onun bileğine indirdi. Pelerininin ve kadife paltosunun kol ucunun altında bileğine oturan ince pirinç bileziği görebiliyordu. “O zaman bileklerin altın ve yakutla kaplanabilecekken neden hâlâ ucuz bir metal parçası takıyorsun?”

Elizabeth bir an için hiçbir şey söylemedi ama sanki daha önce hiç görmemiş gibi bileziğe baktı. Gözlerini tekrar onun gözlerine dikmeden önce güzel yüz hatlarında bir ömürlük duygular dalgalandı. “İstediğin şey imkânsız, Thommy.”

“Biliyorum. Beni reddetmen için her türlü neden var ama evet demen için tek bir neden var.”

“Neymiş o?”

“Bunu öğrendiğinde cevabını da almış olacaksın.” Geri çekildi. “Gitmelisin.”

Bu sefer itiraz etmedi. Omzunun üzerinden ona bakmadan önce elini kapıya koydu. “Yarın ya da ertesi gün ihtiyacın olan her şeyle geri döneceğim.” Onun yüz ifadesini görünce ekledi: “Merak etme, kalmayacağım.”

“Mesele o değil. Ben burada olmayacağım.”

Gözleri her şeyi ele veren bir panikle irileşti. “Gidiyor musun?”

“Sadece bir ya da iki günlüğüne. Bruce’un benim için bir görevi var.”

Kral, Thom’un Edinburgh Kalesi’ne tırmanmaya çalışsa bile -sonucunun neredeyse kesin ölüm olacağını belirttiğinde- ardından başkalarını güvenli bir şekilde yukarı çıkarmanın imkânsız olacağını söylemesi karşısında hayal kırıklığına uğramıştı, ama şaşırmamıştı. Edinburgh’daki garnizona sürpriz bir saldırının -en azından kayalıklardan- pek olası olmadığı düşünüldüğün-

den Bruce, başka planlara odaklanmaya karar verdi. Bunlardan ilki, “erişilmez” bir kayanın üzerinde yer alan ve dokunulmaz olduğu iddia edilen bir başka kale olan Dunbar’da esir tutulan bir avuç adamı kurtarma girişimiydi. Thom’un kralı tekrar hayal kırıklığına uğratmak gibi bir niyeti yoktu. Eğer fiziksel olarak mümkünse, bunu yapacaktı.

Elizabeth’in gitmediği için duyduğu rahatlama o kadar aşıkardı ki kendi kendine duygularının gerçek olduğunu anlamasının an meselesi olduğunu söyledi. “Tehlikeli değil mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledi. “Endişelenmene gerek yok, sen beni özlemeye bile vakit bulamadan ben sapasağlam döneceğim.”

Kadın ona inanmıyormuş gibi baktı. “Dikkatli olacaksın.”

“Her zaman.”

Gözleri birbirine kenetlendi ve aralarından derin ve güçlü bir şey geçti. “O zaman yolun açık olsun, döndüğünde görüşürüz.”

Buna kesinlikle güvenebilirdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ELIZABETH'İN SONRAKİ İKİ gün boyunca düşünmek için bol bol zamanı vardı. Ama aslında düşünecek pek bir şey yoktu. Cevap -mümkün olan tek cevap- apaçık ortadaydı.

Thom yanıliyordu. Randolph'la korktuğu için evlenmeyecekti, onunla evlenecekti çünkü bu onun göreviydi ve yapılacak en akıllıca, hatta tek mantıklı şeydi. Onun durumundaki her kadın aynı şeyi yapardı. Randolph kibar, yakışıklı, çekiciydi ve yakında krallığın en zengin ve güçlü adamlarından biri olacaktı. Douglas'lara şöhret, zenginlik ve prestij getirecekti. Tanrı aşkına, o kralın yeğeniydi! Teklif ettiğinde kabul etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Evlen benimle...

Kelimeler kafasında kaç kez yankılanırsa yankılansın göğsündeki keskin sızı azalmıyordu. Thom bunu ona neden yapıyordu? İsteddiği şeyin imkânsız olduğunu biliyor olmalıydı. Onunla evlenemezdi. Randolph olmasaydı bile aralarındaki uçurum çok büyüktü. Neden onu yine incitmeye zorluyordu?

Ama kafasında yankılanan sözcükler sadece bunlar değildi. Onunla konuşma tarzını her düşündüğünde yanakları kızarıyordu. Söylediği şeyleri. Yaptığı şeyleri.

Kalçası onun çelik gibi erkekliğine dayandığında, elinin bacaklarının arasındaki sıcak baskısını hâlâ hissedebiliyordu. O... gerçekten yapabilir miydi?

Evet, yapabileceğini biliyordu. Tıpkı onun haklı olduğunu bildiği gibi: Bu hoşuna gidecekti. Onun kendisine yaptığı her şeyden hoşlanacağından şüpheleniyordu.

Kafasını karıştırdığı için ona lanet olsun! Dikkatini dağıttığı için. Onu yolundan döndürmeye çalıştığı için. Tek düşünebildiği onun yaramaz sözleri ve hıncı vaatleriyken başka bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Onu arzu ediyordu, bunu inkâr edemezdi. Ama bunun onu mutlu etmek için yeterli olduğunu düşündüyse yanılıyordu. Onun önerdiği hayatla asla mutlu olamazdı, diğer soyluların çoğu tarafından dışlanacağı bir hayattı bu. Sakladığı paranın onları yoksulluk tehdidinden uzak tutmaya yetmeyeceği bir hayat. Küçük bir köydeki küçük bir kulübede, yapacak hiçbir şeyi olmadan sıkışıp kalacağı bir yer. Orada delirirdi.

Randolph ve o birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Yeterince iyi anlaşabilirlerdi. Ve Elizabeth bunu kanıtlamaya kararlıydı. Edinburgh'a geldiğinden beri ilk kez, onu daha iyi tanımaya ve şehri keşfetmeye tüm kalbiyle kendini kaptıracaktı. Buna, pazar günü ayından sonra pazara gitmek de dahildi.

Elizabeth, Izzie'yle birlikte kalabalık tezgâhlar arasında ilerlerken onu izleyen gözlerin sayısının farkındaydı. Refakatçileri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Zırhlı ve silahlı bir şövalyenin maiyetiyle birlikte Edinburgh'daki Mercat Cross'tan geçmesinin pek sık rastlanan bir şey olmadığını düşündü. Kralın yeğeni olması bu durumu daha da sıra dışı kılıyordu ve heyecanlı

fısıltılar bir arı kovam gibi kalabalığın içinde vızıldıyordu. Ama Elizabeth onlara aldırmadı, çok eğleniyordu.

Büyük ölçüde Randolph sayesinde muhteşem bir sabah olmuştu. Şimdiye kadar onları pasta ve turtalarla tıka basa doyurmuş, ömürleri boyunca takamayacakları kadar kurdele almış ve pazarlık yapmaktan çok espriler yaparak satıcıları güldürmüştü.

Şaşırtıcı bir şekilde, Izzie bile iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Parka yaptığı gezintiden döndüğünde Elizabeth'le neredeyse iki kelime bile konuşmamıştı. O gün yaptıkları hakkında sorgulanmak istemediğine karar veren Elizabeth, neyin yanlış gittiğini sormamıştı. Kısacası Izzie ve Randolph'un arkadaş falan olacakları yoktu. Izzie bugün onunla gelmeyi kabul ettiğinde Elizabeth şaşırmıştı, Randolph da onu gördüğünde şaşırmıştı. Ama gün ilerledikçe, güneş ışığı ve şenlik havası sihrini göstermiş ve aralarında hissettiği gerginlik kaybolmuştu.

Grup, elma satan bir tüccarın meyveleri havaya fırlatarak hokkabazlık yapmasını izlemek için durdu; tüccar her bir parça daha eklediğinde kadınlar onu alkışlıyordu. Sonunda saat sekizi geçtiğinde Randolph tüm sepeti satın almakta ısrar etti ve adamlarından birine sepeti kampa geri götürttü.

“Galiba az ileriden burnuma erikli tart kokusu geliyor,” dedi Randolph, elma satıcısından uzaklaşırlarken.

Her iki kadın da sızlandı. “Bir lokma daha yiyemem,” dedi Elizabeth.

“Ben de yiyemem,” diye ekledi Izzie, elini midesine götürerek. “Bir hafta boyunca başka tatlı yemeyeceğim.”

Randolph ve Elizabeth birbirlerine bakıp gülümsediler. İkisi de Izzie'nin ne kadar tatlıya düşkün olduğunu biliyordu. Muhtemelen birkaç saat içinde keşişlerin mutfaklarını yağmalayacaktı.

“Peki, daha fazla tart yoksa, belki hoşunuza gidebilecek başka bir şey bulabiliriz.”

Bir mücevher satıcısının önünde durduğunda yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Sör Thomas kuşatma kampından geldiği için miğferini kolunun altında taşıyordu ama bir akik broş almak için onu masalardan birinin üzerine bıraktı. Satıcıya diğerlerinin duyamayacağı bir şey söyledi, adam başını sallayıp beline taktığı çantadan bir şey çıkardığında çok heyecanlı görünüyordu.

Bu bir bilezikti. Çok güzel bir bilezik. Kalın altın ip, karmaşık bir dokuma deseniyle tasarlanmıştı. Her yarım inçte bir, yakut ve lal taşlarından oluşan büyük bir taş vardı.

Randolph onaylaması için uzattı. “Buna ne dersiniz?” Elizabeth’in midesi korkuya benzer bir duyguyla bulandı. Kalbi çarpmaya başladı. “Yapamam,” dedi. “Bu çok fazla güzel.”

“Bu daha hiçbir şey.”

Onun “hiçbir şey” diye tanımladığı, bir aileyi bir ya da iki yıl, belki de daha uzun süre geçindirirdi. Ama mesele sadece maliyet değil, bunun taşıdığı anlamdı. Altın ve değerli taşlardan oluşan bir bilezik, bir kurdele ya da bir tart gibi sıradan değildi. Evli olmayan bir kadına bu tür bir takı vermenin kabul edilebilir olduğu tek bir durum vardı, o da nişan ya da düğündü. Gerçekten de takıların yeni gelin adayının konumuna uygun olması beklenirdi.

Sör Thomas aslında niyetini kamuoyuna açıklıyordu.

Bir bilezik seçmesindeki ironi Elizabeth’in gözünden kaçmamıştı.

Elizabeth reddetmek istedi ama bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Ve onunla evlenmek istiyordu. Elbette istiyordu. Bugün oldukça uygun olduklarını kanıtlamışlardı. *Geceleri onunla yatmak istemesem bile...*

Ağzını büzdü. Yatak kısmı daha sonra gelecekti.

Bir başka kibar ama gönülsüz itirazdan sonra, bileziği bileği-
ne takması için onu alçalttı. Ağır ve yabancı bir histi. Ve tama-
men saçma bir biçimde, bir anlığına kulaklarında çınlayan demir
şakırtılarına benzer bir ses duydu.

“Teşekkür ederim,” demeyi başardı. “Ne diyeceğimi bilemi-
yorum.”

“Bu sadece önemsiz bir şey. Daha fazlası olacak -çok daha
fazlası- umarım, yakında,” dedi elinin üzerine kibarca eğilerek.

Tıpkı geldikleri ilk gece olduğu gibi. Mükemmel bir andı -ya
da mükemmel olması gereken bir andı- ama sanki birbirlerin-
den çok etraflarındakilerin takdirini kazanmak içindi. Sör Tho-
mas krallığın en ünlü şövalyelerinden biri olarak kendisinden ne
beklendiğini biliyordu ve buna göre hareket ediyordu.

Bu, herhangi bir şekilde samimiyetsiz ya da sahte olduğu an-
lamına gelmiyordu; daha ziyade eylemlerinin arkasında gerçek
bir duygu olmadığı anlamına geliyordu.

Onun istediği şey duygusallık mıydı? Kendisinden talep et-
mediği şeyi ondan beklemek adil miydi?

Birkaç tezgâhı daha ziyaret ettiler, gülüştüler ve etraflarındaki
hareketliliğin tadını çıkarmaya devam ettiler ama günün üzerine
garip bir gölge düşmüştü. Gerçekten de Izzie fark edilir derecede
sessizleşmişti.

Randolph’un adamlarından biri onu bulup kampa geri dön-
mesi gerektiğini söylediğinde Elizabeth hayal kırıklığına uğradı-
ğını iddia edemezdi.

Görünüşe göre Carrick Kontu Edward Bruce, Stirling’deki
kuşatmayı başlatmak üzere Roxburgh’dan yola çıkmış ve kardeşi
kralla buluşmak üzere yola çıkmıştı.

Randolph özür dileyerek ve onları daha sonra manastırda
göreceğine söz vererek gecikmeden oradan ayrıldı. “Amcam
Edward’ı tanırıysam, kesinlikle bir ziyafet bekliyordur.”

“Neyse ki bugün pazar,” diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi Elizabeth.

Randolph daha önceki konuşmalarını hatırlayarak gülümse-di. “Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde kutlayacak daha çok şeyimiz olur.”

Elizabeth onun ne demek istediğini anlamıştı. Adam resmi olarak nişanlanma teklifinde bulunacaktı. Aman Tanrım. “Belki de,” dedi, adamın rahatsız değil de utangaç olduğunu düşündüğünü umduğu bir ses tonuyla.

İki kadın birkaç tezgâhı daha ziyaret etti - Elizabeth duvak için kumaş satın aldı- ve ardından manastıra dönmeye karar verdiler. Birazdan öğle yemeği için hazırlanma vakti gelecekti.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Izzie’ye, tepeden aşağıya doğru yürürlerken. Jamie’nin iki adamı gizlice arkalarından geliyordu.

“Tabii ki hayır.”

“Üzgün görünüyorsun.”

Kuzeni başını salladı. “Şaşırdım belki de. Yeniden düşünürsün diye düşünmüştüm.”

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum.”

“Sör Mükemmel’i yeterince seviyorum. Sevilmeyecek nesi var?” diye takıldı, Blackhouse’da Elizabeth’in söylediği sözleri kuru bir eğlenceyle tekrar ederek. Elizabeth, Sör Mükemmel’e gülmemeye çalıştı; ne kadar komik olurlarsa olsunlar onun lakaplarını teşvik etmek istemiyordu. “Sadece başka biriyle ilgilenebileceğini düşünmüştüm.”

Elizabeth neredeyse bir iniltiyle derin bir iç çekti. “O kadar belli mi?”

Izzie’nin ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. “Bana ve Joanna’ya göre, belki.”

“Lütfen bunu senden de duymak zorunda kalacağımı söyleme.”

Izzie güldü ve başını salladı. “Hayır.” Ama sonra ciddileşti. “Onu seviyor musun?”

Bu, kendisine sormayacağı bir soruydu. Onu *sevemezdi*, bu kadar basitti.

Izzie’nin bunu anlayacağını düşündü. O, Joanna gibi değildi; Elizabeth gibi pratik zekâlıydı. “Bu senin için alışılmadık derecede duygusal bir soru, kuzen.”

“Belki de alışılmadık derecede duygusal hissediyorumdur.”

Elizabeth ona meydan okuyan bir bakış attı. “Bunun bir önemi var mı?”

“Sanırım yok,” diye itiraf etti Izzie. “Randolph ile olan maç iyi bir maçı, mükemmel bir maçı. Senin demircinin oğluyla olan sadece kötü bir eşleşme değil, korkunç bir eşleşme. Bunun sonuçları olacaktır.” Sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi keskin bir kahkaha attı. “Randolph’u bir demircinin oğlu için reddetmek mi? Tanrım, keşke bunu yapabilseydin de Sör Beni-Hiç-Kimse-Reddetmedi’nin yüzünü görebilseydim. Onun bir ya da iki basamak aşağı indiğini görmekten hoşlanmayacağımı söyleyemem.”

Kapıdan geçerken avluda bir kargaşa olduğunu fark ederek konuşmayı kestiler. Bir grup atlı az önce içeri girmişti.

Kim olduklarını anlayan Elizabeth’in kalbi yerinden fırladı. Thommy’nin Muhafızlar’la birlikte görev yaptığından şüphelenmişti ama onu bir kenarda durmuş birkaç adamla gülerken görünce şüpheleri doğrulanmıştı. Ama gruba kısa bir bakış atıp Thom’u daha uzun süre incelediğinde çok daha fazlasını anladı. Sadece Muhafızlar vardı, başka hiçbir erkek onlarla gitmemişti. Ve her zaman dikkatini çekmiş olan grup içindeki yakın arkadaşlık Thom’a kadar uzanıyordu.

Onu aralarına *aldıklarını* fark etti. İtiraf etmeliydi ki bu gerçek onu biraz dehşete düşürmüştü. Thom gerçekten de Hristiyan âleminin en iyi savaşçılarından bazılarının yanında savaşacak kadar iyi miydi?

Öyle görünüyordu.

Onunla gurur duyuyordu. Onunla son derece gurur duyuyordu. Ama birden başka bir şeyin farkına vararak kaşlarını çatı. Ona yalan söylemişti! Eğer Muhafızlar'la birlikte bir görevdeyse, bunun tehlikeli olduğundan emin olabilirdi.

Orada tepinip onu yalan söylediği için azarlamak istiyordu ve eğer başka biri onu alt etmeseydi tam da bunu yapabilirdi.

Bir kadın, çok güzel siyah saçlı bir kadın, onu selamlamak için öne atılınca olduğu yerde durdu. Yemekhaneden çıkmış olmalıydı.

Thom'un sırtı ona dönüktü, bu yüzden Elizabeth onun yüz ifadesini göremiyordu ama kadının yüzündeki ifade kalbinin buz gibi sıkışmasına yetmişti.

Bu bir âşğın ya da onu âşık etmeye kararlı bir kadının nazlı, çapkın bakışıydı. Thom'a sanki ona aitmiş ve ellerini onun üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyordu.

"Kim o?" Izzie onun yanında sordu.

Elizabeth başını salladı. "Bilmiyorum." Ama kalbi sıkıştı; onun evleneceği dul olduğundan şüpheleniyordu.

Edward Bruce daha sonra öğle yemeğinde, "Leydi Marjorie Rutherford," diye onayladı. Elizabeth onun Jamie ile konuşmasını dinlemiyormuş gibi davranıyordu. "MacGowan'ı beklemekten sıkıldı ve tabiri caizse işleri kendi başına halletmeye karar verdi. Azimli ve kararlı elleri olan bir kadına hayranlık duyarım." Bu iğneleyici şakaya kahkahayla güldü, birkaç sıra ötede oturan başkeşişin kınayan bakışlarını görmezden gelerek kadehinden uzun bir yudum daha aldı. Sesinin yüksekliği ve yaptığı şakaların giderek cüretkârlaşması göz önüne alındığında, Elizabeth kadehinde şaraptan daha sert bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Bu şaka uygunsuz olabilirdi ama acı verecek kadar doğrudu. Güzel dulun gerçekten de kararlı elleri vardı. Elizabeth ne zaman

koridorun karşısındaki masaya baksa, “hanımefendinin” elleri onun üzerindeydi. Çok açık bir şey değildi: Koluna bir dokunuş, parmakların teması, onu eğlendiren bir şey söylediğinde omzuna “düşüncesizce” dokunmak -ki bu sık sık oluyordu- ve bir keresinde eli masanın altından kayarak -Elizabeth buna yemin edebilirdi- bacağına dayanmıştı.

Paniğe benzer bir şey onu ele geçirmişti. Alnında soğuk bir ter belirdi, nabızı hızlandı ve midesi bulandı.

Kusmak mı yoksa oraya yürüyüp kadını banktan aşağı atmak mı istediğini bilmiyordu. Muhtemelen ikisinden de biraz denebilirdi. Hem haksız hem de mantıksız olan öfke, Elizabeth’in bu duygunun kıskançlık olduğunu fark etmesini sağladı.

Keşke kadın bu kadar güzel olmasaydı. Ama siyah saçları, hafif çekik gözleri ve çarpıcı kırmızı dudaklarıyla Elizabeth’in rekabet edemeyeceği bir duygusallığa ve egzotik bir çekiciliğe sahipti.

Onun tepkisi -dikkatinin dağılması- gözlerden kaçmamıştı.

“Leydi Elizabeth?” dedi Randolph. “İyi değil misiniz?”

Elizabeth başını salladı. “Galiba biraz yorgunum.” Gülümsedi.

“Ve belki de bütün o turtaların etkisi çıkmaya başladı.” Ancak Randolph o kadar endişeli görünüyordu ki şaka yaptığına pişman oldu. “Sadece takılıyorum. Badenoch’taki yeni topraklarınızdan mı bahsediyordunuz?”

Moray kontluğuna ek olarak Randolph’a Bruce’un eski Anandale lordluğu, Badenoch Comyn lordluğu, Man lordluğu ve Lochaber lordluğu da verilmişti. Sadece kralın kardeşine bu kadar fazla verilmişti. Bu bilgi onu memnun etmeli, heyecanlandırmalıydı. Daha iyi bir evlilik umamazdı.

Seni mutlu edebilirim.

“Evet, Lochindorb Kalesi oldukça etkileyici bir yapı -Comyn yatmak için yanlış yatağı seçmiş olabilir ama onu koyacak bir ye-

rin nasıl yapılacağını biliyordu- ama iç mekânların biraz modernize edilmesi gerekecek. Bir kadın dokunuşu da diyebilirsiniz. Yardım etmeye istekli olabileceğinizi umuyorum.”

Panik duygusu tekrar üzerine çöktü ve bu kez bunun Leydi Marjorie ve onun gezinen elleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Randolph’un ne sorduğunu ve ona ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama cevap vermek olması gerekenden daha zordu.

Onun bakışlarına karşılık veremeyerek yere baktı. “Onur duyuyordum lordum.” Sesi niyet ettiğinden çok daha yumuşak çıkmıştı.

Adam onun çekingenliğini fark ettiyse de belli etmedi. İsteddiği cevabı almıştı. Onunla evlenmeyi kabul etmiş sayılırdı. Randolph’un dizlerinin üzerine çöküp yemeğin tam ortasında gösterişli bir teklifte bulunmasından korkuyordu. Dehşet dalga dalga üzerine çöktü. Aman Tanrım, bunu yapabilir miydi?

Joanna ona bir soru sorduğunda bunu öğrenmekten kurtuldu. “Dunbar’dan bazı mahkûmların serbest bırakıldığını mı duydu lordum?”

“Evet,” dedi Randolph. “Gerçi bunu bilmeniz gerektiğinden emin değilim. Ama görünüşe göre arkadaşınız MacGowan çok yetenekli bir tırmanıcı. Bahse girerim İngilizler o adamların hapisane kulesinden uçtuklarını düşünüyorlardır.” Dunbar’daki mahkûmların kalenin geri kalanından ayrı bir kayanın üzerindeki bir kulenin dibinde tutulduğunu ve sadece bir taraftan girilebildiğini anlattı. Denizden yaklaşıp kayaya tırmanmadığınızı sürece.

Elizabeth başka bir şey duymak istediğinden emin değildi. Tanrı aşkına, ölebilirdi! Thom’un neyi tehlikeli bulduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Randolph alaycı bir gülümsemeyle, “Kale Kayası’na tırmanamaması çok kötü,” diye ekledi. “Belki sonunda bu lanetli kuşatmaya bir son verebilirdik.”

Elizabeth onun şaka olsun diye söylediği bu sözler karşısında yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. “Ama Rock Kalesi’ne tırmanmaya kalkışmak... Bu intihara benzer, lordum. O kale ele geçirilemez.”

Thom bu kadar aptal olamaz, değil mi? Lütfen bana Muhafızlar’ın onu bu yüzden aralarına almadığını söyle.

Thom’a doğru bir bakış attı ve iki koyu renk kafenin birbirine eğilmiş, belli ki derin bir sohbete dalmış olduğunu görünce göğsüne bir bıçak saplandığını hissetti.

Randolph hemen pişman oldu ve ona rahatlatıcı bir gülümseme sundu. “Sizi endişelendirmek istememiştim. Kardeşinizin Roxburgh’daki son maceralarını en iyi şekilde anlatmaya o kadar da hevesli değilim. O kayaya tırmanmak bir seçenek değil. Kaleyi eski usulle, sabırla almamız gerekecek. Keşke daha fazla sabrım olsaydı.”

Belli ki endişesinin kaynağını yanlış anlamıştı ama yine de onu rahatlatmayı başarmıştı. Elizabeth ona gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim lordum.” Onu sıkıntısından kurtarmanın yollarını bulmakla ilgili bir şeyler söyleyebilirdi ama onunla flört etmek yanlış geliyordu. Bunun yerine, “Eminim yakında teslim olacaklardır. Söylediklerinize bakılırsa yeniden erzak sağlanmadan daha fazla dayanamazlar. Ve sanırım bunun gerçekleşmeyeceğini göreceğiz adamlarınız var.”

Randolph onun bakışlarına karşılık verdi, hangi adamlardan söz ettiğini biliyordu. Kimsenin bilmemesi gereken adamlar. “Evet, gerçekten de var.”

“Geçtiğimiz birkaç yıldan sonra, savaşa biraz ara vermeyi hak ettiğinizi düşünüyorum. Belki de bu kuşatmayı, ileride olacaklar için bir dinlenme olarak görebilirsiniz.”

Adam ona uzun ve takdir dolu bir bakış attı. “Bu gerçekten de iyi bir bakış açısı. Çamura, uçsuz bucaksız siperlere küfrederken ve kapalı kapılara bakıp açılmalarını dilerken bunu hatırlama-

ya çalışacağım.” Masaya doğru baktı. “Kuzeniniz bugün nerede? Umarım sabahki şımarıklığınızın kötü etkilerini hissetmiyordur.”

Elizabeth başını salladı. “Yazması gereken bazı mektuplar olduğunu ve bize daha sonra katılacağını söyledi.” Yemeğin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ederek kaşlarını çatı. “Sanırım tahmin ettiğinden daha fazla işi varmış.”

“Kuzeniniz yazıyor mu?”

“Evet, hem de bir kâtip kadar iyi. Teyzem ısrar etti. Bir süre onun ve kardeşlerinin özel öğretmenini paylaştığım için şanslıydım, ancak korkarım öğrenmeyi hiçbir zaman Izzie kadar sevedim. Eğer o bir delikanlı olsaydı, amcam Oxford’a gidebileceğini söylerdi.”

Randolph bu fikre çok güldü. Bir kadın akademisyen mi? “Garip bir şekilde, bunu neredeyse hayal edebiliyorum. Kuzeniniz alışılmadık biri.”

Bu, neredeyse bir iltifat gibiydi.

Göz ucuyla bir hareket yakalamasaydı o da bunu dile getirecekti. Farkında olmadan diğer masaya sabitlenmiş olan gözünün ucuyla.

Nefesini içine çekti. Thom ve dul eşi gidiyorlardı. Birlikte. Yalnız.

Ciğerleri erimiş kurşunla dolmuş gibi hissediyordu. Peşlerinden gitmek için çılgınca bir dürtü hissetti ve Joanna yüzünde endişeli bir ifade ve başını hızlıca sallayarak ona aptalca bir soru sorduğunda düşüncelerinin herkesin görebileceği kadar açık olduğunu biliyordu. *Yapma*. “Öğleden sonrası için bir planın var mı Elizabeth?” diye sordu yengesini.

“Hayır.”

“Güzel, bana bir konuda yardım edebileceğini umuyordum.”

Elizabeth onun ne demek istediğini anladı. Thom’u daha sonra demirhanede bulabilirdi. Ama bu, onun şu anda ne yaptığını merak etmesi adına küçük bir teselliydi.

Bu tahmin ettiğinden de zordu. Thom, Leydi Marjorie'yle özel olarak konuşmak istemişti ama şimdi kralın ve diğerlerinin kaldığı manastır misafirhanesinin dışındaydılar ve o, konuya nasıl gireceğini bilmiyordu.

Onu gördüğünde şok olduğunu söylemek yetersiz bir ifade olurdu. Edward Bruce'un ona buraya kadar eşlik ederek Thom'a iyilik yaptığını düşündüğüne şüphe yoktu ama bu sadece durumu daha da garipleştirmişti.

Leydi Marjorie'yle evlenemeyeceğini biliyordu -onunla yanlış nedenlerle evlenmek Elizabeth'in Randolph'la evlenmesi kadar kötü olurdu- ama onca yolu bir evlenme teklifi beklentisiyle geldikten sonra bunu ona söylemek zorunda kalmamayı tercih ederdi.

Lanet olsun.

“Belki de oturmalıyız,” diye öneride bulundu.

Onu götürdüğü yerde yan bahçeye bakan bir bank vardı ve ikisi de oturdu. Thom aralarma biraz mesafe koymuştu, ama kadın onun yanına yaklaştı ve elini koluna koydu; bir düzine eli var gibiydi. Thom, onun elinden kurtulmamak için kendini zor tuttu.

“Gergin olmak için bir neden yok,” dedi kadın nazikçe. “Sanırım ikimiz de neden burada olduğumuzu biliyoruz.”

Thom bir küfür daha savurdu, dili acımasız bir ifadeye büründü. Bu durum daha da kötüye gidiyordu. Kadın utanmasına neden olacak bir şey söylemeden önce buna bir son vermeliydi.

Belki de yüz ifadesindeki bir şey onu uyarmıştı. Gözlerinde sert bir parıltı belirdi. “Bilmesem beni gördüğüne sevinmediğini düşünebilirdim.”

“Şaşırdım,” diye geçiştirdi Thom. “Ama bir arkadaşımı görmekten her zaman memnun olurum.”

Ona doğru eğildi ve elini kalçasına koydu. Kalçasının *üzerine*. “Arkadaştan daha fazlası olduğumuzu düşünüyorum.”

Davet çok açıktı. Ama o bunu kabul etmeyecekti. Onun yerine elini çekti. “Korkarım sadece arkadaş olabiliriz.” Kadın geri çekildi, gözleri kısılmıştı. Güzel bir kadındı ama yine de kediye olan benzerliği dikkatini çekmişti. Eğer kadın tıslayıp sırtını kamburlaştırsaydı, hiç şaşırmayacaktı.

“Anlamıyorum. Birbirimizi anladığımızı sanıyordum.”

“Daha fazlasının mümkün olabileceğini ummuştum ama korkarım artık durum böyle değil. Aksine inanmanıza neden ol-duysam özür dilerim.”

“Özür mü diliyorsun?” Kadın neredeyse tükürüyordu, yüzü öfkeyle gerilmişti ve oturduğu yerden fırlayıp Thom’a döndü. “Bunu duyduğuma inanamıyorum. Artık *benimle* daha fazla bir şey yapmanın mümkün olmadığını mı *düşünüyorsun*? Böyle bir eşleşmeyi düşünmekle bile sana nasıl bir onur verdiğimi biliyor musun? Reddetmesi gereken biri varsa o da benim. Şansın için diz çöküp Tanrı’ya şükretmelisin.”

Thom yüzünün kızardığını ve çenesinin kenetlendiğini hissetti ama onun sözlü saldırısını kabul etti ve kendini savunmaya çalışmadı. Öfkelenmeye hakkı vardı ve çoğu standarda göre muhtemelen haklıydı.

Kesik gözlerinde soğuk, hesaplı bir parıltı belirdi. “Bu ani fikir değişikliğinin sebebini bana söyleyecek misin?”

“Bu sizin için adil olmaz. Size hak ettiğiniz şekilde değer vermiyorum.”

Kadın, sanki bir şakayı bitirmesini bekliyormuş gibi ona baktı. Uzun bir aradan sonra güldü. “Tanrım, ciddi misin sen? Senden istediğim şey aşk değil.” Gözleri yanlış anlaşılması mümkün olmayan bir şekilde onun vücudunda gezindi. Onu yatağında istiyordu. Thom öfkeyle tekrar kızardı, kendini pazara çıkmış bir

aygırdan farksız hissediyordu. “Sen gerçekten de bir köylüsün, değil mi? Sadece köylüler aşkı evlenmek için bir neden olarak görür.”

Bu aşağılama şaşırtıcı derecede sertti. Thom ayağa kalktı, çenesi bir buz kütlesi kadar sertti. “Başınıza açmış olabileceğim her türlü sorun için tekrar özür dilerim. Ama artık gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum.”

İkisinin de pişman olacağı bir şey söylemeden önce.

Kadın onu engellemek için yana doğru adım attı. “Sen bir aptalsın. Seninle asla evlenmeyecek.” Thom’un bakışları onun-
kilere kaydı. “Evet, James Douglas’ın değerli küçük kız kardeşi-
ne her arkasını döndüğünde nasıl baktığını fark etmediğimi mi
sandın? Fark ettim ama ikinci kez düşünmedim. Neden, biliyor
musun? Çünkü hiçbir sebep yok. Cehennemde bile, o yüce Leydi
Elizabeth Douglas’ın kendinden bu kadar aşağı biriyle evlenme-
yi düşünmesine imkân yok ve kendini alçaltmaya meyilli olsa
bile hırslı erkek kardeşi buna asla izin vermezdi. Tanrım, Moray
Kontu’yla neredeyse nişanlanmak üzere olduğu söyleniyor!”

Thom, çenesinin altındaki kasın titremeye başladığını hissetti. “Yanılıyorsunuz.”

Ne hakkında olduğunu belirtmedi, cevabını kabullenip konuyu kapatacağını umuyordu.

Ama bu onun eğlencesini artırmaktan başka bir işe yaramadı. “Neredeyse senin için üzüleceğim. Bir hiç uğruna nelerden vazgeçtiğini fark ettiğinde...” Başını salladı, gülümsemesi ona bu düşünceden zevk aldığını söylüyordu. “Bir şövalye olabilirdin, bir kalede yaşayabilirdin, önemli topraklara hükmedebilirdin ama Sör James niyetini öğrenirse hâlâ o kılıcı taşıdığın için şanslı olacaksın. Muhtemelen Bruce’un seni ordusundan attığını ve geldiğin yere geri gönderdiğini görecektir.”

Thom onun bu konuda da yanıldığını söylemek isterdi. Ama yanılmıyordu. Douglas'ın tepkisi düşünmediği bir şey değildi, sadece Muhafızlar'la daha iyi bir konumda olmayı ve zamanı geldiğinde Jo ve Elizabeth'ten yardım almayı umuyordu.

Sonunda kadın, onun geçmesine izin vermek için geri çekildi. “Git. Burada işimiz bitti. Ve onun seni almayacağını anladığında beni bulmaya gelme. Çırılçıplak dizlerinin üzerinde sürünerek yalvarmaya gelsen bile seni kabul etmem; manzarayı beğenmeyeceğimden değil.” Gözleri onu tekrar taradı. “Ne büyük kayıp.”

Ne kadar da zor bir kaçış.

Bu tatsız alışverişi geride bırakmak isteyen Thom, kadının dediğini yapmaya çok hevesliydi. Ama kadının sözleri Thom'un aklında istediğinden daha uzun süre kaldı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

ELIZABETH'İN GİZLİCE KAÇMASI için fırsat doğduğunda öğleden sonra olmuştu. Jamie öğle yemeğinden sonra görevinin başına dönmek için onlardan ayrılmakta alışılmadık derecede yavaş davranmıştı. Krala bir avda eşlik etmesi gerekiyordu ve Elizabeth bir süre onun da onlarla birlikte manastırda kalmak için yalvarmasından korkmuştu.

O gittikten birkaç dakika sonra Joanna, “Git,” dedi. “Al bunu.” Ona içinde eritilerek kılıçta kullanılabilecek taş ve altınların bulunduğu küçük ama ağır bir çanta uzattı. “Sen yokken James döneirse seni ben korurum.”

Elizabeth ona tedirginlikle baktı. “Emin misin? Aranızda sorun çıksın istemem.”

Jamie bugün yapacakları planlar hakkında pek çok soru soruyordu. Hiçbir şey olmayabilirdi ya da bir şeyden şüphelenmiş olabilirdi. Elizabeth, Joanna'yı zor bir duruma sokmak ya da kocasına yalan söylemeye zorlamak istemiyordu.

“Bırak James için ben endişeleneyim. Thom'un ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu görmek için endişelendiğini biliyorum.”

İkisi de onun endişeli olmasının sebebinin bu olmadığını biliyordu ama Elizabeth bu numarayı takdir etmişti.

Misafirhaneden ayrıldıktan sonra, geçen sefer onu götüren genç savaşçı Simon'la ahırda buluştu ve demirhaneye doğru kısa bir yürüyüş yaptı.

Bu sefer Thom içeri girdiğinde onu duydu. Başını kaldırıp baktı ama yaptığı işi hemen bırakmadı, soğuması için kum dolu bir fiçiya koymadan önce sıcakken metali çekiçle dövmeyi bitirdi. Kabza üzerinde çalışmaya başlamıştı bile.

Elizabeth ona baktı, belli ki onu bekliyordu. Ziyaretinin nedenini hatırlayarak altın ve mücevherlerin bulunduğu çantayı ona uzattı. “İşte burada. Jo istediğin her şeyi satın almayı başardı.”

Thom içine bakma zahmetine katlanmadı ama başıyla onayladı ve çantayı tezgâhın üzerine koydu. “Teşekkürler.” Birkaç dakika sessizce birbirlerine baktılar. “Eğer başka bir şey yoksa, işimin başına dönmeliyim.”

Tüm söyleyeceği bu kadar mıydı? Hiçbir şey söylemeyecek miydi? Elleri pelerininin yün kıvrımlarına dolandı. O telaşlı haliyle, “Sizi Leydi Marjorie ile gördüm,” diye geveledi.

Thom'un kaşı hafif bir şaşkınlıkla kalktı. “Evet.”

Elizabeth ona boş boş baktı. “Evet mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?”

“Başka ne söylemem gerekiyor?”

Elizabeth odanın içinde ona doğru yürüdü ve birkaç adım ötede ellerini kalçalarına koyarak durdu. “O senin evlenmeyi planladığın dul kadın.”

“Bu bir soru mu?”

Dişlerini sıktı ve ayağını yere vurmak için belirgin bir dürtü hissetti. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Kasıtlı olarak mı bu kadar anlayışsızdı? Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranı-

yordu. Sanki kucağında başka bir kadınla birkaç saat geçirmemiş gibi, sanki onunla *yalnız* kalmamış gibi.

“Hayır, bu bir soru değil.” Ayağı gerçekten de aşağı yukarı hareket etmiş olabilirdi. “Evet, bu bir soru. Onunla evleniyor musun?”

Yüz ifadesiyle düşüncelerini ele verecek kadar nazik değildi. Tanrı biliyordu, muhtemelen onun deli bir kadın olduğunu düşünüyordu, çünkü kesinlikle öyle davranıyordu.

“Yapmamam için bir sebep var mı?”

“Düşündüm de...” *Evlen benimle.* Kızardı. “Onu sevmiyorsun.”

Sesinde niyetinden çok bir soru vardı. Bu kez Thom’un iki kaşı da şaşkınlıkla havaya kalktı. “Bunun evlilik için bir önkoşul olduğunu bilmiyordum. Aslında bana farklı bir şey söylediğini hatırlıyor gibiyim.”

Thom’un gözlerindeki meydan okuma hiç azalmadı. Sadece bakışlarını yere çevirdiğinde onu etkisinden kurtulabildi. Orada perişan bir halde durdu, ağlamak istiyordu ama onun sözlerini inkâr edemiyordu.

Thom haklıydı ve onun buna müdahale etmeye hakkı yoktu. Leydi Marjorie ona iyi bir eş olacaktı. Onun için planlarını değiştirmesini istemiyordu, değil mi? Peki ya Randolph?

Roxburgh’daki suçlamaları aklıma geldi. Onu hâlâ kendisininmiş gibi mi düşünüyordu? Hâlâ onun için her zaman orada olacağını mı varsayıyordu?

Thom onun değildi ve burada olmamalıydı.

Aralarındaki mesafeyi geçti, parmağının arkasıyla çenesinin altından yüzünü ona doğru kaldırdı. Sesi boğuk ve şefkatliydi. “Onunla evlenmeyeceğim, Elizabeth.”

Elizabeth gözyaşlarını kırptırarak adamın yüzünü inceledi. “Evlenmiyor musun?” Thom başını salladı. “Ona koşulların değiştiğini ve artık bunun mümkün olmadığını söyledim.”

“Ah.”

“Evet, ah.”

Hissetmeye hakkı olmayan bir rahatlama duygusu çok bas-kındı. Ne diyeceğini bilemeden onun gözlerinin içine baktı.

Thom’un eli hâlâ çenesini tutuyordu ama bir başparmağı alt dudağını okşamak için hareket etmişti. “Seni istiyorum, tatlım. Sadece seni. Başka birini severken Leydi Marjorie ile yanlış ne-denlerle evlenmem de senin Randolph ile evlenmen kadar yanlış olur. Ayrıca, geçen gece yeterince açık olmadıysam diye söylüyorum, sana zaten evlenme teklif ettim.”

“Thom, ben...” *Yapamam.* Ama daha reddedecek kelimeyi bulamadan, genç adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve tek düşünemediği, hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediydi.

İlk iki öpüşmeleri bir tutku patlamasıydı, üçüncüsü aşkın şefkatli bir ifadesiydi ve bu... Bu bir baştan çıkarma dersiydi.

Dudaklarıyla ona kur yapıyor ve diliyle onu baştan çıkarıyordu; uzun, yavaş vuruşlar ağzının derinliklerini yalıyor, çok daha fazlasını ima ve vaat ediyordu. Oyun oynuyor, baştan çıkarıyor, yavaşça geri çekilmeden önce yenik düşerse onu bekleyen cinsel zevklerin tadına bakmasını sağlıyordu.

Bu, onu arzuyla çıldırtmak için hesaplanmış ustaca bir danstı. İşe de yaradı.

Elizabeth ona doyamıyordu. Onun sıcaklığına. Tadına. Onun kucağının sıcaklığına gömülmek ve asla bırakmamak istiyordu.

Onu daha sıkı kavradı, kollarını boynuna dolayarak bedenini onunkine daha çok bastırdı.

Elizabeth inledi.

Thom da inledi.

Öpüşme şiddetlendi. Thom, kontrolünün elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Nazik baştan çıkarma daha sert, daha saf bir hal almıştı.

Thom, onun kalçasını avuçlayıp kendine doğru kaldırdı. Onun büyüklüğü ve sertliği, bacaklarının arasına ve karnına vurma hissi Elizabeth'i sıcak ve erimiş bir hale getirdi ve içini günaha batmış bir arzuyla doldurdu. Daha fazlası için bir arzu.

Evet, istediği buydu. Tek istediği buydu.

Adamın ona istediğini verip vermeyeceğini asla bilemeyecekti.

Kapı açıldı. "MacGowan, ben... Ah, kahretsin, özür dilerim."

Kapının sesiyle birbirlerinden ayrılmışlardı ama Lachlan MacRuairi'nin ifadesinden bunun için çok geç olduğu anlaşılıyordu. Neyi böldüğünü bilecek kadar çok şey görmüştü. Thom içgüdüsel olarak onu diğer adamın görüşünden korumak için etrafından dolıştı ama onu tanımaması için hiçbir umut yoktu.

"Geri geleceğim," dedi MacRuairi.

"Bana sadece birkaç dakika ver," dedi Thom. Ama bu keşif, bir kova buzlu su gibi Elizabeth'i sert bir şekilde gerçeğe döndürmüştü. Belki de ilk kez, onunla birlikte olarak neyi riske attığının farkına varmıştı.

Her şeyi.

Eğer MacRuairi birine söylerse...

Yanaklarındaki alevler buz gibi bir panikle söndü.

"Hayır!" diye haykırdı Elizabeth ve sonra daha az kararlı bir şekilde, "Ben de tam gidiyordum. Joanna beni bekliyor. Onun için küçük bir iş yapıyordum. Bu bir sır. James için."

Saçmaladığını fark etti ve ağzını kapattı.

"Eminim öyledir," dedi MacRuairi alaycı bir ifadeyle, dudaklarını eğlenerek bükerek. Kızın yanakları yeniden alevlenince ekledi: "Merak etme. Douglas sırrını benden duymayacak."

Elizabeth onun ne demek istediğini anlayınca rahat bir nefes aldı. Hiçbir şey söylemeyecekti.

Felaket önlenmişti... Ama ne kadar süre için? Bunu yapmaya devam edemezdi. Neden ondan uzak duramıyordu? Duyguları fark ettiğinden daha mı derindi? Neyin önemli olduğunu gözden kaçırmasına mı neden oluyordlardı?

Anı bir kaçma dürtüsü hissetti.

Kaçamadan Thom onu kolundan yakaladı. “Burada işimiz bitmedi, El.”

Ona baktı, kalbinin şiddetli bir duygu karmaşasıyla sıkıştığını hissetti, en büyüğü de özlemimdi. Varlığının her zerresiyle onu özlüyordu. “Biliyorum.”

Onu daha sonra bulacak ve bu işi çözeceklerdi. İlk ve son kez.

Görünüşe göre Thom bu cevaptan tatmin olmuştu, kolunu bıraktı ve gitmesine izin verdi.

Kapı arkasından kapanırken Thom bir küfür mırıldandı. Öğleden sonrasının bu şekilde bitmesini ummuyordu.

Neredeyse ona sahip oluyordu, kahretsin. Ona karşı olan hislerini itiraf etmeye çok yaklaşmıştı. Tek yapması gerekenin onu başka bir kadınla görmek olduğunu bilseydi, bunu uzun zaman önce denerdi.

Hâlâ inanamıyordu: Elizabeth kıskanmıştı. Göz koyduğu tek kadının kendisi olduğunu fark etmemiş miydi?

Ama ona sataşmaktan kendini alamamıştı. Tanrı biliyor ya, geçen hafta Randolph’la ona yeterince işkence etmişti ve birkaç dakikalığına başka biriyle evlenmeyi düşünebileceğini düşünmesine izin vermek, kıyaslandığında önemsiz görünüyordu; özellikle de onu kendi duygularıyla yüzleşmeye zorladığı için. Tam sınırdaydılar. Tek ihtiyacı olan küçük bir itmeydi.

Yine de o öpücükle biraz yoldan çıktığını kabul etmek zorundaydı. Belki de MacRuairi’nin onları bölmesine sevinmeliydi.

“Bunun için üzgünüm,” dedi MacRuairi. “Ama size bir önerim var. Bir dahaki sefere Douglas’ın kız kardeşine dokunarak hayatını ve geleceğini tehlikeye atmayı düşündüğünde, kapını kilitlemek iyi bir fikir olabilir. Tanrım, buraya her an biri girebilirdi.”

Thom, onun haklı olduğunu bildiği için yüzünü buruşturdu. “Evet, bunu hatırlamaya çalışacağım.”

MacRuairi ona sert bir bakış attı, gerçi MacRuairi için başka bir şey pek mümkün değildi. “Ne halt ettiğini sormayacağım.”

“Güzel.”

“Beni ilgilendirmez,” diye bitirdi sözünü, sanki Thom hiç konuşmamış gibi. “Ama umarım neyin tehlikede olduğunu farkındasmdır. İyi uyum sağlıyorsun ve Seton’dan sonra buna ihtiyacımız olduğunu Tanrı biliyor. Ama Douglas ya da MacLeod öğrenirse...”

Thom’un çenesi sertleşti. “Başka bir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum.”

“Anlıyor musun? Umarım buna değer.”

Öyleydi ama bu MacRuairi’yi hiç ilgilendirmiyordu.

MacRuairi’nin ona uyum sağladığını söylemesinin, kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark edince şaşırdı. Uyumlu olduğunu da fark etti. Bu ne kadar olasılık dışı görünse de. Aralarındaki tek soylu olmayan oydu ama Muhafızlar’da kim olduğun değil, ne yaptığın önemliydi. Onlar şefti, reisti -hatta bir kontluğun vârisiydi- ama aralarında rütbe yoktu, onları takip eden maiyetleri yoktu ve gösteriş yapmıyorlardı. Şef onlardan birinden bir lağım çukuru kazmasını istese, hiç tereddüt etmeden yaparlardı.

Aradığı şeyin bu olduğunu anladı Thom. Önemli bir şeyin parçası olmak. Kendi liyakatiyle başarabileceği bir şeydi bu. Bir süre sonra Muhafızlar’da bir yer edinmek onun için en önemli

şey haline gelmişti, hatta şövalyeliğini kazanmaktan bile daha önemliydi.

“Sanırım bir sebepten dolayı buradasın, değil mi?” diye sordu.

“Aslında iki tane. Helen’in Leydi Elizabeth’in taktığını gördüğünü söylediği bir bilezik hakkında konuşmak istiyordum. Sanırım bunu onun için sen yapmışsın.”

Ne demek istediğini anlamayan Thom, başını salladı. “Uzun zaman önce verilmiş bir hediyeydi.”

“Helen bu manşet tasarımının eşsiz olduğunu söyledi, ben de benim için benzer bir şey yapabileceğini umuyordum.”

“Karın için mi?”

MacRuairi gülümsedi. “Tam olarak değil.” Ne istediğini tarif ettiğinde Thom bunun kimin için olabileceğine dair bir fikir edindi. Hem Muhafızlar’ın kollarındaki dövmeleri görmüş hem de İngiliz sarayında bir casus olan Hayalet’ten bahsedildiğini duymuştu. Ama casusun bir kadın olduğunu fark etmemişti.

“Yapabilir misin?” MacRuairi sordu.

“Bana malzemeleri getirir getirmez. Uzun sürmez.”

“Güzel, ama istediğin kadar uzun sürsün. Bunun özel olmasını istiyorum.”

Thom başını salladı, anlamıştı. “İki neden olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet, görünüşe göre bu gece izin yapamayacağız. Kralın bizim için bir görevi var.”

Bugün son görevlerinden daha yeni dönmüşlerdi ama Thom bundan şikâyetçi değildi. Her görev ona kendini kanıtlama şansı veriyor ve onu Muhafızlar’ın içine daha da yaklaşıtıyordu. Sanki istediği her şey elinin altındaymış gibi görünüyordu. Ama bazen kendini diken üstünde yürüyormuş gibi de hissediyordu, yanlış bir hareket yaparsa her şey tepetaklak olabilirdi. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Birkaç saatin var ama hangi atı kullanacaksan yanına fazladan bir iki elma almak isteyebilirsin, önümüzde uzun bir yolculuk var.”

Thom kötü bir küfür mırıldandı ve MacRuairi başını salladı. “Kimsenin at üzerinde Aziz kadar doğal olmadığını düşünmemiştim. Ama sen onu utandırdın.”

Thom ona defolup gitmesini söyledi ve sonra başını salladı. “Bir adalı nasıl bu kadar iyi bir binici olabilir ki? Sizin gemilerle seyahat etmeniz gerekmiyor mu?”

Beyaz bir parıltı MacRuairi’nin aslında sırtıttığını gösteriyordu. “Onlarda da iyiyimdir. Eğitimin için batıya gidene kadar bekle. Umarım yüzmeyi biliyorsundur.”

Thom ona baktı, ciddi olduğunu anladı ve tekrar küfretti.

MacRuairi şimdi sadece gülümsemiyordu, gülüyordu da. “Eğlenceli bir iki hafta geçireceksin. MacLeod buna ‘Azap’ diyor ama senin için cehennemden beter olabilir.”

Thom sormayacaktı bile. Bilmek istemediğinden emindi ama yakında öğrenecekti. Muhafızlar onun ekipteki yerini kabullenmiş gibi görünüyordu. Ama MacLeod ona gelene kadar hiçbir şeyi hafife almayacaktı.

MacRuairi gittikten sonra Thom, kılıcın kabzasını düzeltmeyi bitirdi ve temizlendi. Elizabeth’le konuşmasını bu gece bitirmeyi umuyordu ama belki de böylesi daha iyiydi. Ona düşünmesi için bir gece verecekti. Ama aralarındaki bu belirsizliği ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti. Hepsinin iyiliği için bir karar vermesi gerekiyordu.

Elizabeth neredeyse koşarak manastıra geri dönüyordu -Simon ona yetişmek için acele etmek zorunda kalmıştı- ama gerçeklerden kaçamıyordu. Thom’un gitmesine izin verememesini, onu

aramasını, günahkâr davranışlarını ve Leydi Marjorie'ye karşı hissettiği kuskançlık ve paniği açıklayan tek şey buydu. Thom'a olan aşkı sadece arkadaşlık değildi. Sadece şehvet de değildi.

Onu seviyordu.

Ama bu sabah pazardan dönerken Izzie'ye söylediği gibi, bunun ne önemi vardı? Büyük aydınlanması gerçekten bir şeyi değiştirmiş miydi? Thom'u sevdiğini fark etmesi Randolph'u reddetmesi için yeterli bir neden miydi, yoksa her şeyi daha zor ve acı verici mi kılacaktı?

Evlen benimle... Seni mutlu edebilirim.

Yapabilir miydi? Yoksa korkunç mu olurdu? Çocukluğunda yaşadığı zor dönem ve olabilecekler, kararlarını fazla mı etkiliyordu?

Aman Tanrım, ne yapacaktı? Simon'a kendisine eşlik ettiği için teşekkür edip onu kapıda bırakmak üzere döndüğünde göz yaşlarına çok yaklaştığını hissetti.

Joanna'yı bulması gerekiyordu. Günün bu saatinde -akşama yakın- yengesi muhtemelen hâlâ diğer kadınlarla birlikte Leydi Margaret ve Matilda Bruce'un güneş odasında nakış işliyordu. Kralın genç kız kardeşlerine en büyük oda verilmişti ve görevleri izin verdiği sürece orada toplanırlardı. Manastırda kalan kadınlar, Bruce için haziran ayında İngilizler geldiğinde savaşta taşınacak yeni bir sancak üzerinde çalışıyorlardı.

Ama yengesini bulamadan, erkek kardeşi onu buldu. O içeri girmek üzereyken kaldıkları misafirhaneden hışımla çıkıyordu.

"Ben de tam seni arayacaktım," dedi. "Hangi cehennemdeydin?"

"Jo için bir iş hallediyordum."

Yüzü karardı. "O da öyle dedi. Nerede?"

"Sana söyleyemem," diye geçiştirdi. Kahretsin, onun bir şey sezdiğini biliyordu! "Bu bir sır."

“O da öyle söyledi.” Adamın gözleri onunkilere dikilmişti. “Ama en sevdiğim kılıcım üzerine bahse girerim ki ikiniz de yalan söylüyorsunuz.”

“Bu bir yalan değil,” dedi Elizabeth, yüzü inatçı bir ifadeyle gerilmişti. *Teknik olarak.*

“MacGowan’ı görmeye gittin, değil mi?” Genç kadın hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini ona dikti. “Gidip Simon’a sorayım mı?” diye tehdit etti.

Elizabeth yakalandığını biliyordu, Jamie’nin onun yüzünden zavallı Simon’un gözünü korkutmasına izin veremezdi. “Onu bu işe karıştırma. O sadece görevini yapıyordu.”

“Biliyordum! Kahretsin, Ella. Ne yapıyorsun sen? Ve neden Jo’yu bu işe bulaştırıp senin için yalan söylemesini sağlıyorsun?”

“Yalan söylemiyorduk ve onu hiçbir şeye bulaştırmadım.”

Jamie ona sert bir bakış attı. “Evet, eğer karımı tanıyorsam, muhtemelen hepsi onun fikriydi. Seni ve Thom’u birlikte görme arzusunu gizlemedi. Kaç kere ona bunun imkânsız olduğunu söyledim.”

“Bu gerçekten o kadar imkânsız mı?” Elizabeth sessizce sordu.

Sorusu Jamie’yi şaşkına çevirmiş gibiydi. Cevap verdiğinde öfkesinin büyük bir kısmı azalmıştı. “Bunu bana sormana gerçekten gerek var mı? Randolph daha önce benimle konuştu. Sana teklifte bulundu ve ben de izin verdim. Yarın sana resmen soracak.” Durakladı. “İstediğin buydu El. Mutlu olacağını düşünmüştüm.”

“İstediğim buydu,” dedi kadın. “En azından istediğimi sandığım şey.”

“Ve şimdi istemiyor musun?”

Yalvarırcasına ona, her zaman örnek aldığı ağabeyine baktı. “Bilmiyorum.”

Onu kollarının arasına alıp sarıldı, savaşın parçaladığı çalkantılı gençliklerinde -özellikle de babalarının ölümünden sonra- pek çok kez yaptığı gibi ona teselli verdi.

Bir süre sonra geri çekildi. “Randolph’la olan bu eşleşmenin ne kadar iyi olduğunu söylememe gerek yok, her şey ortada. İskoçya’nın en zengin, en güçlü adamlarından birinin karısı olacaksın. Ama onunla evlenmeni istememin tek nedeni bu değil. Randolph iyi bir adam, Ella. Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Bu söylediğimi ona söyleme,” diye ekledi. “Seni mutlu edemeyeceğini düşündüğüm biriyle birlikte olmanı istemem.” İronik kelime seçimi kızın dikkatinden kaçmamıştı. “Ondan hoşlanmıyormusun?”

Başını iki yana salladı. “Öyle bir şey değil. Ondan çok hoşlanıyorum.” *Sevilmeyecek nesi var ki?* “Sadece...”

Jamie’nin ağzı gerildi. “MacGowan.”

Genç kadın başını salladı.

Adamın yüz ifadesindeki bir şey değişmişti. Bir an için Kara Douglas’ı, adını Şeytan’la aynı nefeste fısıldayan düşmanın kalbine dehşet salan adamı gördü. “Sana dokundu mu, El? Eğer o piç seni herhangi bir şekilde tehlikeye attıysa...”

Kardeşinin asla anlayamayacağı bazı şeyler olduğunu bildiğinden, sözünü çabucak kesti: “Beni zor bir durumda bırakmadı.” Bu doğrudu. “Ya da bana uygunsuz bir şekilde dokunmadı.” Bu belki biraz daha az doğrudu. Jamie’nin gözleri onun konuşmasına dikkat ederek kısıldı ve Elizabeth ekledi: “Onu tanıyor-sun Jamie. Thom bana asla onursuzca davranmaz.”

Genç adam yumuşamadan önce onun yüzünü inceledi. Bankta arkasına yaslanıp gülümsedi. “Evet, MacGowan’ın içinde her zaman sert bir onur ve asalet damarı vardı. Gençliğimizde bu çok rahatsız edici bir durumdu. Jo’yu öğrendiğinde onu görmeliydin.” Çenesini ovuşturdu.

“Tanrım, hiç bu kadar sert yumruk yediğimi hatırlamıyorum.”

“Thommy sana vurdu mu?” dedi şaşkın bir ses tonuyla Elizabeth. Elbette çocukluklarında kavgaya karışmışlardı ama Thom’un bir erkek olarak efendisine vurması... James isteseydi onu ağır bir şekilde cezalandırabilirdi. “Neden?”

Jamie birden rahatsız hissetti, sanki bu kadar rahat konuştuğu için pişman olmuştu. “Jo’ya haksızlık ettiğimi düşünüyordu. Haklıydı da.”

Elizabeth bir an için onun bakışlarını süzdü. Birkaç yıl önce, tam da Thom’un gittiği sıralarda ağabeyi ile Jo arasında neler olduğunu hep merak etmişti ama yıllar içinde edindiği ufak tefek bilgilerden oldukça iyi bir fikri vardı.

Belki de ağabeyi zor durumda bırakma ve dokunma konusunda onun sandığından daha anlayışlıydı. Gerçi ona bu konuda güvenmeyi göze alamazdı. Thom onu zor durumda bırakmamış olabilirdi ama Jamie’nin bunu yeterli bulup onu öldürmekten vazgeçeceği şüpheliydi.

“Yine de onu öldürmeliyim,” dedi Jamie, onun düşüncelerini yankılayarak. “Ona senden uzak durmasını söyledim. Senin kafanı böyle karıştırmaya hakkı yok.”

“Bana evlenme teklif etti.”

Jamie, onun yanındaki banktan fırladı. “Kendini bilmez herif! Buna hakkı yoktu! Ona seninle evlenmesine asla izin vermediğimi söyledim.”

Elizabeth onun bileğini tuttu ve muhtemelen kılıcını alıp peşinden gitmesini engelledi. “Onu sevsem bile mi?”

Jamie sakinleşti. “Bu yeterli değil, El.”

“Sen ve Jo için öyleydi.”

“Bu, Jo ve benim durumumuzla hiçbir şekilde kıyaslanamaz. Thom bir demircinin oğlu. Bruce’un ordusunda ne kadar yük-

selirse yükselsin, bunu değiştiremez. Onu senin için uygun biri yapacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Tanrı aşkına, Jo ile kıyaslasak -ki o bir prenses sayılır- bunun bile ne kadar zor olduğunu gördün. Aşağılayan bakışları, küçümsemeleri, yapılan yorumları duydun. Bizim gibi insanların kendimizden aşağı biriyle evlenmesi... toplumun yerleşik düzenini, doğru ve yanlış anlayışını, onur ve görev algısını rahatsız ediyor.”

“Peki, pişman mısın?”

Jamie bir an bile tereddüt etmedi. “Bir dakika bile. Ama hata yapma: Durumlar aynı değil. Joanna bir baronun kızıydı, ben ise Douglas Lordu’yum; kralın ordusundaki yerimle kendimi daha da güçlü kılma yeteneğine sahip, kendi başıma güçlü biriyim. Thom’la evlenmen sadece ‘uygunsuz’ değil, aynı zamanda utanç verici bir şey olarak da görülecek. Asla kabul edilmeyecek. Seni evlerinde ağırlayan insanların çoğu artık seninle sosyalleşmek istemeyecek.” Onun yüz ifadesini görünce ses tonunu yumuşattı. “Bunu seni incitmek için söylemiyorum, seni korumaya çalışıyorum. Doğru ya da yanlış, senden bu kadar aşağı biriyle evlenirsen hayatının nasıl olacağını tam olarak bildiğinden emin olmak istiyorum. Böyle bir evliliğe iyi niyetle göz yumamam. Kendine ait bir toprağın olmadan nasıl yaşayacaksın? Bahse girerim MacGowan’ın şu anda birkaç sterlinden fazlası yoktur. Geri dönüp babasıyla Douglas’ta mı yaşayacaksınız?”

Elizabeth yüzünün kızarmadığını söyleyebilmeyi isterdi ama kızarmıştı. Yıllar önce gördüğü o küçük, karanlık evi hatırladı. İş lekeleriyle kaplı, çamur ve hasır sıvalı duvarlar, kamış döşeli zemin, etrafa saçılmış giysiler, kirli bulaşıklar...

“Yoksulluğun romantik bir yanı olmadığını söylememe gerek yok, bunu bizzat yaşadın. Bir kaleyi -bir düzine kaleyi- yönetmek yerine yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve her kuruşun hesabını yapıyorsan aşkınızın ne kadar süreceğini sanıyorsun?” Sakladığı

para torbalarını düşündü -kuruşları sayıyordu- ve midesi düğümlendi. "Belki MacGowan bir şövalye olur ve bu arada biraz toprak kazanır, belki birkaç yıl içinde birkaç hizmetçiye paranız yeter. Ama bu kolay olmayacak."

Bunu biliyordu. Daha önce de o yollardan geçmişti. Zavallı, dışlanmış ve... sefil.

Ellerini kendi elleri arasına aldı ve sıktı, onun sessizliğini sürdürmesi karşısında yılmadı. "Seni tanıyorum, El. Sarayın heyecanını, eğitilmiş, başarılı insanlarla çevrili olmayı, şehirlerin ve büyük kalelerin telaşını ve zenginliğin tüm lükslerini seviyorsun; çünkü onlarsız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. MacGowan'ı Paris'te bir salonda ya da kraliyet kalelerinden birinde bir ziyafet sırasında kralın masasında otururken düşünebiliyor musun? Aynı dili bile konuşmuyor." Fransızca soyluların diliydi. "Küçük bir köyde tıkalı kalmak seni öldürecek. İstedğin bu mu?" Sorunun bir an için havada kalmasına izin verdi. "Randolph sana hayal ettiğin her şeyi verecek. MacGowan'la belirsiz bir gelecek için bunu gerçekten riske atmak istiyor musun?"

Çizdiği resim onun en karanlık korkularına dokunmuştu. Bu şekilde mutlu olabilir miydi? Onun sevgisi yeterli olacak mıydı?

Olabilirdi.

Belki de onun tereddütlerini hisseden Jamie, son darbeyi indirmek için hamle yaptı. Her şeyi keskin bir gerçekliğe odaklayan tek kılıcı kullandı. "Peki ya çocuklar, El? Onlar için nasıl bir hayat istiyorsun?"

Çocuklar mı? Elizabeth dehşet içinde ona baktı. Çocukları hiç düşünmemişti.

Ya da belki onları düşünmek istememişti.

Birdenbire kendini hasta hissetti. Jamie'nin sorusu farkında olmadan acı dolu anıları çağrıştırmıştı. Kimsenin onlara yardım etmediği o karanlık günlerin anılarını.

Üvey annesi için çok zor olmalıydı, koruması gereken üç çocukla -ikisi neredeyse daha bebektir- tek başına kalmıştı ama bunu çok iyi saklamıştı. Yaşadıkları zorluklar boyunca en ufak bir korku ya da kırılganlık belirtisi göstermemiş olan Leydi Eleanor, Elizabeth'in tanıdığı en güçlü kişi gibi görünüyordu.

Ama görünüşte yıkılmaz olan üvey annesi bile Hugh'nun açlık çılgınlıklarıyla yıkılmıştı. Elizabeth, Leydi Eleanor'un göz yaşlarını ve daha da kötüsü, bebeğinin boş midesi karşısındaki çaresizliğini ve korkusunu asla unutamayacaktı. Leydi Eleanor pes etmişti ve onları Bonkyl'deki amcasına götüren başrahibenin verdiği bir çanta dolusu bozuk para olmasaydı, kendilerini bir düşkünler evinde bulacaklardı.

Bir bebek. Çocuklar. Elizabeth onları en iyi nasıl koruyabilirdi? Onlara karşı ne gibi bir görevi vardı?

Kalbi sanki bir mengenede sıkıştırılıyormuş gibi hissederek sözsüz bir şekilde Jamie'ye baktı. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu ama bu sorunun sadece tek bir cevabı vardı.

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ERTESİ GÜN RANDOLPH ona evlenme teklifiyle geldiğinde Elizabeth kabul etti. Thom'un içten teklifiyle Randolph'un ticari teklifi arasındaki keskin zıtlık belki de bu teklife katlanmasını kolaylaştırmıştı. Kafa karışıklığı yoktu, ne yaptığını tam olarak biliyordu. Bu romantizm değildi. Bu; görev, güvenlik ve ilerlemeydi. Her zaman istediği şeylerdi.

Jamie öğle yemeğinden hemen önce onu çağırtmıştı. Randolph'la birlikte başrahibin özel güneş odasında bulunuyordu ama o gelir gelmez ayrıldı.

Randolph ona bir bankta oturmayı teklif ettikten sonra, daha önce ondan hiç duymadığı resmi, vakur bir ses tonuyla söze başladı. "Leydi Elizabeth, kardeşiniz ve benim ailelerimiz arasında bir birliktelik olasılığını tartışıyor olmamız eminim sizi şaşırtmamıştır. Bildiğiniz gibi, amcam son zamanlarda bana pek çok yeni toprak bahşetti ve onları yönetmeme yardım edecek ve yüksek masada yanımda oturacak bir karım olmasının zamanı geldi de geçiyor." Sanki bekârlığının yaklaşan sonunu kabullenmek onu memnun edecekmiş gibi küçük bir tebessüm etti. "Ağabeyiniz bana görevleriniz için iyi eğitildiğinizi söyledi ve gördüğüm

her şey bunu doğruluyor. Hiç şüphesiz buradaki en güzel kadınsınız, çekicisiniz ve benim kariyerimle geleceğim için bir değer olacaksınız. Uyumlu olmamamız için hiçbir neden düşünemiyorum.” Kaşlarını çatı. Bir neden mi arıyordu? “Kardeşiniz Güney İskoçya’nın büyük bölümünü, ben de kuzey ve orta bölgeleri elimizde tutmaya hazırlanırken, ailelerimiz arasındaki bu bağ müthiş bir ittifak yaratacak. Kardeşiniz cömert bir çeyiz sağladı, bundan çok memnunum. Gerçekten de nişan sözleşmesindeki tüm önemli ayrıntılar halledildi.”

Biri hariç tüm önemli ayrıntılar, diye düşündü alaycı bir ifadeyle Elizabeth. Yani küçük bir ayrıntı: Onun rızası. Ama bunu neden kabul edilmiş saymasmdı ki? Sadece bir aptal onu reddederdi ve o da bunu biliyordu.

“Eğer uygun görürseniz,” diye devam etti, ”yarın nişan sözleşmesini imzalayabiliriz.”

Uygun mu? Randolph’un teklifindeki onca centilmenlik ve duygusallık bir yana, pazarda sığır satışını tartışıyor olabilirdi. İskoçya’nın en ünlü şövalyelerinden birinden, zarafeti ve şövalyeliğiyle tanınan bir adamdan gelen bu teklif neredeyse gülünç derecede romantik değildi. Tek dizinin üzerine çöküp cennete ve onun güzelliğine dair imalarda bulunması gerekmez miydi?

Dayanamayarak “Peki bu pazarlıkta bana ne düşünüyor lordum?” diye sorarken buldu kendini.

Çoğunlukla alay ediyordu, ama lord gerçekçi bir şekilde cevap verdi, açıkça onun iş gibi olan tavrını takdir ediyordu. “Krallığın en zengin kadınlarından biri olacaksınız ve kraliyetle bir bağ kuracaksınız, tıpkı çocuklarınız gibi. Şu anki sayıya göre beş kalenin hanımı olacaksınız ve ben yokken benim yerime yönetimi üstleneceksiniz. Evlendiğimizde mirasın bir parçası olarak beş yüz merk alacaksınız ve ben öldüğümde geri kalanı -o zamanki mal varlığımızın üçte biri- sizin olacak.”

Elizabeth iyi ki oturuyordu, yoksa yere düşebilirdi. Bütün alay etme düşünceleri uçup gitmişti. Bembeyaz bir suratla Randolph'a baktı. Beş yüz merk küçük bir servetti ve mülklerinin üçte biri mi? Bir dul kadına verilebilecek en yüksek miktardı ve Randolph'un muazzam serveti düşünülürken tahmin edebileceğinin çok ötesindeydi. Randolph yaşasa da ölse de çok zengin bir kadın olacaktı.

İstediklerini elde etmişti: Kendisinin ve çocuklarının geleceği güvence altındaydı.

Randolph, genç kadının yüz ifadesini görünce ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evet, ağabeyiniz sıkı bir pazarlıkçıydı. Ne olursa olsun size iyi bakılmasını sağladı."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi genç kadın, hâlâ şaşkıncı.

"Sanırım en uygun cevap 'Evet' olur," dedi Randolph, yine gülümseyerek.

Elizabeth ona baktı, bu basit kelime boğazına takılmıştı. Thom'u en son demirhanede çalışırken gördüğü halini düşündü, biraz terli, yüzü is içinde, basit bir deri önlük ve pantolon giyiyordu ve bir erkeğin olabileceğinden çok daha çekici bir hali vardı. Eliyle yüzünü okşarkenki heyecanını ve elbisesi dar gelene kadar göğsünün nasıl şiştiğini düşündü. Onu öperken dudaklarını ve sanki birbirlerine aitlermiş gibi bedeninin onunkinin karşısında nasıl eridiğini düşündü.

Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim.

Anıları bir kenara itti ve kısa bir süre önce Jo'ya söylediği gibi romantik olmadığını kendine hatırlattı. Aşk, tek başına evlenmek için yeterli bir sebep değildi. Görev, güvenlik, aile, güç ve ittifaklar; önemli olan bunlardı. O her zaman büyük resmi görmüştü. Onun gibi insanlar her istedikleriyle evlenemezlerdi. Evliliğinin bir amacı olmalıydı ve bu da kişisel mutluluk değildi.

Derin bir nefes alarak başını kaldırıp Randolph'un yüzüne baktı. "Evet. Evetten başka ne diyebilirim ki?"

Randolph, genç kadının yanıt verme biçimini tuhaf bulduysa da bunu belli etmedi. Başını salladı. "Kardeşinize haber vereceğim. Memnun olacaktır. Bu meseleyi çözüme kavuşturmak için sabırsızlandığınızı biliyorum." Elizabeth, Jamie'nin öyle olduğundan emindi. Peki ya Randolph memnun muydu?

Yüz ifadesinden -alışılmadık bir şekilde okunamaz görünüyordu- bunu anlayamadı ama aklında başka bir şey olması gerektiğini düşündü. Belki de kuşatmayı düşünüyordu.

Konu karara bağlandıktan sonra kutlama yapmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Nişan, öğle yemeğinde yankılanan bir tezahürat ve yemek boyunca yüksek masanın önünden geçen iyi dilek sahiplerinden gelen sürekli bir tebrik akışıyla duyuruldu.

Eğer ortam biraz durgun görünüyorsa, Elizabeth bunu mevsime bağlıyordu. Büyük Perhiz sırasında başrahibin önünde ancak bu kadar çok kadeh kaldırılabilirdi, kral ve James bunun onları durdurmasına izin vermiyordu. Onlar ve Randolph'un maiyetindeki pek çok adam kutlamayı akşama kadar sürdürmeye niyetli görünüyordu.

Kral ve müstakbel kocasının arasındaki yüksek masada oturan Elizabeth, yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi ve olması gerektiği gibi görünmek için elinden geleni yaptı: Mutlu ve heyecanlıydı, iyi talihinden onur duyuyordu.

Ama bu, olması gerekenden daha zordu. Thom orada olsaydı bu imkânsız olurdu. Onun kendisini izlediğini düşünmek -bunu izlediğini düşünmek- genç kadının kıvranmasına neden oluyordu. Ama anlaşılan o ve Hayaletler yine bir yerlere gitmişlerdi. Randolph'un teklifini kabul ettikten sonra onu bulup kararını başkasından duymadan önce yüz yüze söylemek istemişti -onu tekrar incitmekten ne kadar korkarsa korksun, bunu ona borçluydu- ama Jo, onun bir gece önce gittiğini söyledi.

Günün şenliklerine katılmayan tek kişi onunki değildi. Kuze-ni de gelmemek için yalvarmıştı. Izzie bir rahatsızlığı olduğunu ve yarınki nişan törenine hazır olmak için dinlenmek istediğini söylemişti. Elizabeth onun iyi olduğunu umuyordu.

En azından Joanna buradaydı ve Jamie'nin yanında oturuyordu. Ama Jo'nun zoraki neşesi Elizabeth'e neredeyse keşke olmasaydı dedirtecekti. Elizabeth ona haberi verdiğinde yengesinin tepkisi, belki biraz fazla sıkı bir tebrik kucaklaması ve içten bir mutluluk dileği olmuştu. Belli ki hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. Elizabeth bunun kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyordu.

Sadece bir kez bir şey söylemeye çalışmış ama Elizabeth hemen sözünü kesmişti. "Lütfen Jo, bu benim için kolay değil. Yapmam gerekeni yapmamı zorlaştırma."

Joanna ona baktı, gözlerindeki gerçeği okudu ve başını salladı. Ama Elizabeth onun üzüntüsünü hissedebiliyordu. Yemek uzadıkça Randolph'un alışılmadık derecede sessiz görüldüğünü fark etti. Kibar sohbetleri üçüncü yemekten sonra sona ermişti. Masadaki erkeklerin kendisine yönelttiği -öğleden sonra gittikçe daha müstehcen bir hal alan- şakalara gülümseyip gülüyor ve diğerleriyle birlikte kadehini kaldırıyordu ama Elizabeth onun fazla içmiyor gibi görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı.

Onun da bu evliliği en az kardeşi kadar istediğini düşünmüştü. Edinburgh'a ilk geldiğinde onun da bunu istediğinden emindi. Ama geçen hafta içinde belli belirsiz bir değişim olmuştu ve ilk kez ikna edilmesi gereken tek kişinin kendisi olmayabileceği aklına gelmişti.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi.

Sonunda yarın sabahki nişan töreni için hazırlık yapması gerektiğini söyleyerek izin istediğinde, onun rahatladığını hayal etmediğini biliyordu. Bununla birlikte, onu misafirhaneye

götürme konusundaki ısrarı, duymamış gibi davrandığı bir dizi iğneleyici söze neden oldu.

Ama kalbi gergin bir şekilde çarpmaya başladı. Niyeti bu muydu? Onun da sadece bir kaçış yolu aradığını düşündü. Ama artık nişanlı sayılırlardı ve onun yapması gereken bir şey daha vardı.

Onu öpme düşüncesi neden içini korkuyla dolduruyordu? Yemekhaneden çıktıklarında üzerlerine çevrilen gözlerin farkında olarak yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Dışarı çıktıklarında serin havanın esmesi hoş bir rahatlama gibi göründü. Yemek gerçekten de uzun sürmüştü, hava çoktan kararmıştı. Etrafta dolaşan birkaç keşiş ve kapı ile avluda devriye gezen bir avuç muhafız dışında manastır sessiz ve huzurluydu.

Sessizce konukevine doğru yürüdüler. Elizabeth onun gerçekten de sadece kendisine eşlik etmek niyetinde olduğunu düşünerek rahatlamaya başlamıştı ki Randolph aniden durdu. “Bu çok saçma.”

“Öyle mi?” diye sordu Elizabeth.

“Evet. Aramızdaki bu gariplik için hiçbir neden yok. Biz arkadaşız ve evleneceğiz diye bu değişmek zorunda değil.”

Ne demek istediğini anlamayan genç kadın, “Lordum?” diye sordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bu işi pek iyi yapamıyorum. Tek söylemek istediğim, birbirimizi anladığımızı düşünüyorum. Nerede durduğumuzu biliyoruz. Bu birleşme ikimiz için de iyi, sırf aynı yatağı paylaşacağız diye başka bir şeymiş gibi davranmamıza gerek yok.”

Onun doğrudan sözleri karşısında gözleri büyüyebilirdi, ancak o anda aslında telaşlı olduğunu fark etti. İskoçya’nın en ünlü şövalyelerinden birinin telaşlanmasında tuhaf bir çekicilik vardı. Garip bir şekilde ifade edilmiş olsa da ne demek istediğini anlamıştı. Aslında bunu ondan duymak onu rahatlatmıştı, iki tarafın da beklentisi yoktu. “Katılıyorum lordum.”

“Öyle mi?” Randolph’un hemen yüzü aydınlandı ve rahat bir nefes aldı. “Bunu söylediğinizi duyduğuma çok sevindim. Kafası romantizm ve peri masallarıyla dolu o genç kızlardan biri olmanızdan korkuyordum.”

Yaşlandığımda sizinle evleneceğim.

Bu anıyı bir kenara itti, Tanrı aşkına, sadece altı yaşındaydı. Daha iyisini bilemezdi. “Hiç değilim,” diye güvence verdi ona.

“Güvenilmez taleplerde bulunacak türden bir kadın olmadığınızı biliyordum.” Sanki özel birinden bahsediyor gibiydi. Gü-lümsedi. “Belki de en iyisi bu konuyu aradan çıkarmamızdır.”

Şimdi Elizabeth’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Lordum?”

Randolph güldü. “Yatağı kastetmemiştim, öpücüğü kastetmiştim.” Çenesini kavramak için aşağı uzandı. Bütün içgüdülere geri çekilmek için haykırıyordu. Ona hayır demek için. Bunu yapamayacağını söylemek için. Ama yapmak zorundaydı. Adam ağzını onunkine doğru indirdiğinde donakaldı. Dudakları dudaklarına değmeden hemen önce, “Ve sence de bana Thomas demenin zamanı gelmedi mi?” dedi.

Thom ve Highland Muhafızları kampa vardıklarında hava çoktan kararmıştı. Son yirmi dört saatin çoğunu eyer üzerinde geçirdikten sonra Thom’un tek yapmak istediği nehirde üzerindeki kiri yıkamak ve birkaç saat uyumak için ekosesinin altına girmekti.

“Herkes nerede?” MacLeod, Randolph’un maiyetindeki adamlardan sorumlu olan yüzbaşıya sordu.

“Hâlâ manastırda kutlama yapıyorlar. Sanırım bir süre daha orada olacaklar.”

“Kutlama mı?”

“Evet. Kont nişanlandığını açıkladı.”

Thom atından inip çantasını eyerinden çözerken atının dış-
lerinden kaçmaya çalışmakla meşgul olduğundan, ilk başta onu
doğru duyduğunu düşünmedi. Herkesin gözlerini üzerinde his-
sedince ne söylendiğini anladı.

“Nişan mı?” diye tekrarladı, az önce göğsüne bir balta inmiş
gibi hisseden bir adam için şaşırtıcı bir sakinlikle. Yüz ifadesi,
içinde meydana gelen yıkıma dair hiçbir ipucu vermiyordu.

“Evet,” dedi genç yüzbaşı, havadaki ani gerginliği fark etme-
mişti. “Douglas’ın kız kardeşinin.”

Thom aralarındaki mesafeyi aşip adamı boğazından tutup
kaldırmamak ve ona yalancı dememek için kendini zor tuttu.
Söylediklerine gerçekten inanıyor olsaydı, bunu yapabilirdi.

Ama inanmamıştı. Yemekhanenin girişinde durup kutlama
yapan kalabalığa bakana ve Jo’nun acıyan bakışlarıyla karşılaşana
kadar bunun doğru olduğunu bilmiyordu.

Sendeledi, sanki dünya devrilmişti ve bildiği her şey elinden
kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu.

Bir açıklaması olmalıydı. Başka biriyle evlenemezdi. Onu se-
viyordu.

Onu bulmak zorundaydı. Ama kralın yanındaki iki boş kol-
tuktan, hem onun hem de Randolph’un çoktan gitmiş olduğunu
fark etti.

Bu kesin bir şey ifade etmiyordu ama yine de kalbi mancınığa
vuran bir kılıç gibi çarpmaya başlamıştı.

Gitmeye yeltendi ama Jo onu durdurdu. “Thom, bekle!”

Döndü, omurgası çelik bir çubuk gibi kaskatı kesilmişti ve
sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. “Bana bunun doğru olma-
dığını söyle. Randolph’la evlenmeyi kabul etmediğini söyle.”

Jo kızardı, bunu yapamayacağı açıktı. “Seni bulmaya çalıştı
ama sen gitmiştin.”

“Bunun her şeyi düzeltmesi mi gerekiyor?” Dudağını ısırđı ve başmı salladı. “Nerede o?”

Jo tereddüt etti. “Biraz önce yoruldu ve dinlenmeye çekildi.”

“Kendi partisinde mi?”

“Yarın için yapmak istediğı bazı şeyler vardı.”

Onu bir şeye hazırlıyor gibi görünüyordu. “Yarın mı?”

“Nişan töreni.”

Birkaç dakika içinde ikinci kez sendeledi. O yeminler bir kez edildiğinde, kız onun için kaybolacaktı. Neden şaşırdığını bilmiyordu ama şaşırmıştı. “Kocan hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?”

Joanna yüzünü buruşturdu ama inkâr etmeye çalışmadı, ikisi de bunun doğru olduğunu biliyordu. Artık kabul ettiğine göre, James Douglas kız kardeşinin fikrini değiştirmesine izin verme riskini almayacaktı.

Thom küfretti ve tekrar gitmek için döndü.

“Bekle, nereye gidiyorsun?”

Thom, Joanna’nın tutunduğı kola baktı. “Elizabeth’i bulacağım, böylece bana kendisi anlatabilir.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Neden biraz beklemiyorsun, belki bir şeyler içersin?”

Onu neden oyaladığını biliyordu. “Randolph’la birlikte, değil mi?”

Genç kadın başmı salladı ve Thom tekrar küfretti.

Joanna onu durdurmaya çalıştı ama o, mantıklı düşünme yeteneğine sahip değildi. Avludan manastırın misafirhanesine doğru hışımla ilerlerken Joanna’yı girişte bıraktı.

Bahçedeki gölgeli figürleri gördüğünde hava neredeyse kararmak üzereydi. Kemerli yürüyüş yolundaki sütununun arkasına gizlendi ve gölgelerden onları izledi. Ama saklanmaya gerek yoktu, ay ışığının cazibesıyla birbirlerine bakan lord ve leydi sadece birbirlerini görüyor gibiydiler.

Kıpırdamadan durdu, vücudundaki her kas savaşa hazırlanmış gibi gerildi. Randolph'un eli yüzüne gitmeden önce bile ne olacağını hissetmişti. Thom'un eli yanındaki kılıcın kabzasına gitti.

Öldürme dürtüsünü hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Ama bir şey elini durdurdu. Kendine işkence etme ihtiyacı mı? Elizabeth'in bunu yapıp yapamayacağını görme dürtüsü mü?

Onu uzaklaştır. Ona hayır de.

İkisini de yapmadı. Randolph'un yüzünü kendi yüzüne doğru eğmesine izin verdi ve sonra ağzı onunkine dokundu.

Thom irkildi, acının bıçak gibi sıcak ve yakıcı darbesi, doğrudan demirhaneden çıkmış bir kılıç kadar yakıcıydı. Ama geri dönemedi. Öfke vücudunda patlarken ve kırmızı bir pus görüşünün üzerine kalın bir perde gibi inerken bile kendini izlemeye zorladı. Ama en çok canını yakan göğsündeki ateşti.

Dudakların iffetli dokunuşunda en ufak bir tutku belirtisi olmaması ya da başlar başlamaz bitmesi önemli değildi. İhanet çok derin ve sertti.

Başka bir adamın -evlenmeyi kabul ettiği bir adamın- ona dokunmasına izin vermişti ve Thom kendini yeniden parçalara ayrılmış gibi hissediyordu. Sahip olamadığı şeye bakan o genç çocuk gibiydi.

Bunun olmasına izin veremezdi, lanet olsun. Yine olmazdı. Bu sefer farklıydı. Artık ona karşı olan hislerinden habersiz ve kör değildi. Bilgisiz bir genç kız değildi. *Onu seviyordu* ve o da bunu ona kanıtlayacaktı.

Elizabeth'in ensesinden aşağı bir ürperti geçti, tam Randolph onu öpmek üzereyken. Hayır, Randolph değil... Thomas. O ana kadar, onun gerçek adının Thomas olduğunu fark etmemişti. Tanrım! Kocasına, sevdiği adamın adıyla seslenecekti. Her sefe-

rinde... Randolph'un adını mahrem bir anda söylediğinde, aklında başka biri olacaktı.

Bu bile anın üzerine bir gölge düşürmeye yeterdi ama bir de üzerine, izleniyormuş gibi keskin bir his eklenmişti.

O kadar dikkati dağılmıştı ki Randolph'un dudaklarının kendi dudaklarına hafifçe bastırıldığını ancak öpücük sona erdiğinde fark etti.

“İşte,” dedi Randolph, sanki nihayet can sıkıcı bir görevi tamamlamış gibi. “O kadar da kötü değildi, değil mi?”

Hiçbir şeydi... Hiçbir şey hissetmemişti. Eğer dünyayı sarsan bir şeyin nasıl olduğunu bilmeseydi, belki bunu hoş bir deneyim sayabilirdi. Sorusu daha çok retorik gibi görüldüğünden, uygun bir yanıt bulmak zor olacaktı. Bu yüzden, sadece çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Etrafına göz gezdirince yalnız olduklarını fark etti ve ensesindeki gerginlik yavaşça çözüldü.

“Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, yarın için endişelenmemize gerek yok ve arkadaş olmaya geri dönebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?”

Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. “Kulağa harika geliyor.” Öyle de oldu. Her şey son derece makul ve medeniydi. Garipliğe, yapmacıklığa hiç gerek yoktu. Birbirlerini sevmiyorlardı ve başarılı bir evlilik için buna ihtiyaçları da yoktu. Karşılıklı saygı, dürüstlük ve dostluk; bunlar onu mutlu etmek için yeterliydi.

Tabii ki yeterliydi. Doğru olanı yapıyordu. Ondan önce sayısız soylu kadının yaptığından daha fazlasını yapmıyordu. O nedenle farklı olsundu ki?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YENİ KAVUŞTUĞU NETLİĞE rağmen Elizabeth uyuyamıyordu. Belki de yarının heyecanıydı. Göğsünde çılgınca çırpman duygu heyecandan çok korkuya benziyor olsa bile, kendi kendine bunun çok doğal olduğunu söyledi. Nişan sözleşmesinin imzalanması ve karşılıklı yeminlerin edilmesi neredeyse evlilik kadar bağlayıcıydı. Bunu bozmak kolay olmayacaktı ve en azından yüklü bir tazminat ödenmesini gerektirecekti.

Uyku konusunda yenilgiyi kabul ettiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Uyuyan Izzie'nin ve onlara eşlik eden iki yorgun kadının yanından geçerek odasından çıkan Elizabeth, tek basamaklı merdivenlerden aşağı indi.

Temiz hava iyi gelebilirdi. Genç bir kız olsa çatıya tırmanırdı ama konukevinin basit eğimli çatısı erişilebilir olmadığı için dışarı çıkmıştı. Belki de avluda bir tur atmak onu sakinleştirmeye yardımcı olurdu.

Bu gece bakacak yıldız olmayacaktı. Kapıyı açar açmaz puslu soğuk hava çarptı yüzüne; gece gezintisini kimseye belli etmemek için bunu dikkatle yaptı.

Geceliğinin ve kalm kürklü sabahlığının üzerine giymek için yatağından almayı düşündüğü ekstra ekose için mutluydu ama hava yine de neredeyse yeniden düşünmesine neden olacak kadar soğuktu. Patika boyunca yürürken çakıl taşları terliklerinin ince tabanlarından ayaklarına batıyordu. Sert kış zemininin üzerine çok hafif bir kar serpilmişti ve ayak parmaklarının etrafındaki yumuşak deriye sızan buz gibi nemi hissedebiliyordu.

Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi. Üşümek istemiyordu.

Arkasını dönmeye hazırlanmıştı ki biri onu yakaladı. İlk başta çığlık atamayacak kadar şok olmuştu. Kendine geldiğinde kim olduğunu anladı.

Garip bir şekilde Thom'un onu bu gece bulmasına o kadar da şaşırmamıştı. Birlikte büyürken, ona ne zaman ihtiyacı olduğunu bir şekilde hissedirdi. Daha doğrusu ne zaman huzursuz olduğunu ve uyuyamadığını. Ama şimdi ona ihtiyacı yoktu, değil mi?

Kolunu genç kadının beline dolamış ve onu vücudunun sert -çok sert- kalkanına yaslamıştı. Ona arkadan tüm o şeyleri yapmaktan bahsederken de aynı şekilde sarılmıştı ve onun kendisine karşı olan hissini her yerde bilirdi. Tıpkı deri ve sabunun kokusunu ve kulağına değen baharatlı nefesinin sıcaklığını bildiği gibi.

“Tereddüt mü ediyorsun?”

Thom'un sesinin tonundaki tehditkâr alay karşısında durdu. “Evet,” dedi, nefesi -elbette soğuktan- biraz düzensizdi. “Bu gece dışarıda olmak için çok soğuk.”

Thom alçak bir hırıltıyla onu daha da sıkı kendine çekti. Ciğerlerindeki hava sert bir nefesle dışarı çıktı.

“Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Bana bir şey söylemek istemiyor muydunuz *leydim*?”

Kan damarlarında hızla akmaya başladığında Elizabeth nabzının hızla attığını hissetti. *Biliyordu.*

Adamın onu arkadan tutmasına neredeyse sevinmişti, böylece ona bakarken gözlerindeki incinmişliği ve öfkeyi görmek zorunda kalmayacaktı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu Thom.

Elizabeth onun kızgın olduğunu biliyordu ve buna hakkı da vardı ama gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Onun kollarından kurtuldu ve yüzünü ona döndü.

Neredeyse bir adım geri atıyordu. *Aman Tanrım*, ne kadar ürkütücüydü! Vücudundaki her kas gerilmiş ve alevlenmiş gibiydi ve ifadesi de sesi kadar karanlık ve tehditkârdı ama onu asıl sarsan gözleri oldu. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şiddetle onu kıstırmışlardı. Kendini bir engizisyon heyeti önüne çıkarılan yaramaz bir kâfir gibi hissetti: Suçluydu, mahkûm edilmişti ve kefaretinin ödemek ya da kazığa bağlanıp yakılmak üzereydi.

Derin bir nefes aldı ve bakışlarını onunkilerle buluşturmaya zorladı. Utanacak hiçbir şey yapmamıştı. Planları konusunda ona karşı dürüst davranmıştı. “Ne söylememi istiyorsun? Kontla evlenmeyi kabul ettiğimi biliyorsun. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Sana kendim söyleyecektim ama Jo uzakta olduğunu söyledi.”

“Önce bana bir cevap borçlu olduğunu düşünmedin mi? Başka biriyle evlenmeyi kabul etmeden önce bir açıklamayı hak etmiyor muydum?” Karanlık yüz ifadesi çatladı ve acı çeken duygularının parıltısı ortaya çıktı. “Kahretsin El, seni öptüğünü gördüm.”

Yüzündeki kan çekilmiş, göğsü dehşet ve suçluluk duygusuyla sıkışmıştı. “Aman Tanrım, Thom, özür dilerim. O...”

Ne diyebilirdi ki? Bir şey ifade etmediğini mi? Ama ediyordu. Her şey demekti. Başka biriyle evleniyordu ve ikisi de bunu kabul etmek zorundaydı.

Kendini toparladı ve derin bir nefes aldı. “Geçen gün sana söylemeye çalıştım ama duymak istemedin.” Genç kadın itirazını bitiremeden Thom onu öpmüştü.

Hâlâ duymak istemediği belliydi. “Ya yarın gelseydim? Çok geç olabilirdi.”

Çoktan çok geç olmuştu.

Elizabeth’in yüzündeki kararlılığı görmüş olmalıydı. “Onunla evlenemezsin. Onu sevmiyorsun. Beni seviyorsun.”

Elizabeth hiçbir şey söylemedi.

Thom şaşırmış görünüyordu. “Bunu inkâr etmeyecek misin?”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Hislerim hiçbir şeyi değiştirmez.”

Thom şaşkınlıkla ona baktı. “Beni sevdiğini ve bunun bir önemi olmadığını mı söylüyorsun?”

Bir rüzgâr onu ürpertti. Ne diyeceğini bilemeden ona bakarken ekosesini omuzlarına daha sıkı çekti.

Thom küfretti ve onu en yakındaki binaya götürdü, burası bir ahırdı. Keskin kokular ve boğucu hava onu sardı. Belki de koku dikkatini dağıtırdı. Gerçi Tanrı biliyordu ki geçen sefer yeterince dikkat dağıtıcı olmamıştı. *Geçen sefer...*

Bunu düşünme.

Thom, kapıyı arkalarından sürgüledi. “Burası daha sıcak. Koku daha iyi olabilirdi ama en azından rüzgârdan uzakta olacaksın.”

“Gitmeliyim.”

“İşimiz bitene kadar olmaz.”

“İşimiz bitti. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum.”

“Bunu nasıl söylersin?” Thom uzandı ve yüzünü, onu yutacakmış gibi duran büyük, nasırlı eliyle kavradı. “Tanrım, tatlım, az önce beni sevdiğini söyledin.”

Bakışlarındaki şefkat ve mutluluk göğsünü kaburgalarına doğru sertçe çekti ve bu, neredeyse nefesini kesiyordu.

Elizabeth gözlerini kaçırdı. “Bu yeterli değil.”

Varlığının her zerresiyle bunu arzulasa bile.

Thom’un, onun yanağını hafifçe okşayan başparmağı durdu. “Yanıyorsun, bu her şey demek. Dünyadaki hiçbir zenginlik ya da mevki buradakini telafi edemez.” Elizabeth’in elini kalbine götürdü ve kendi eliyle kapattı. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Senden nelerden vazgeçmeni istediğimi biliyorum.”

Elizabeth içinde bir öfke kıvılcımının parlamadığını hissetti. “Biliyor musun? Hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum.” Thom, önemli olan tek şeyin aşk olduğu bir tür romantik fantezinin içinde yaşıyordu. Ama aşk onun karnını doyuramaz ya da başını sokacak bir çatı sağlayamazdı. Aşk, çocuklarının geleceğini güvenceye alamazdı. Aşk, toplumun gözünde onları ayıran uçurumu kapatamaz ve onu kabul edilebilir bir koca yapamazdı. “Aileme karşı görevim -tek görevim- iyi bir evlilik yapmak. Bunu görmezden gelmenin yanı sıra, benden nasıl bir hayat için servetten, mevkiden ve güvenlikten vazgeçmemi istiyorsun? Nasıl yaşayacağımızı hiç düşündün mü? *Nerede* yaşayacağımızı? Çünkü seni temin ederim ki çeyizim olmadan biriktirdiğim o para keseleri uzun süre dayanmaz.”

Thom’un ağzı ince, beyaz bir çizgiye dönüştü. “Kardeşinin lanet parasına ihtiyacımız yok. Gerçi o piçin benimle evlendiğin için seni cezalandırmasına şaşırmam.” Bu cezalandırma değildi, onaylama da değildi. “Sana bakabileceğimi söylemiştim. Birikmiş biraz param var.”

“Şövalye olmak istiyorsan ihtiyacın olacak paralar,” diye belirtti Elizabeth.

Genç adamın çenesinin daha da kenetlendiğini görebiliyordu. Yanağının altındaki kaslar titremeye başlamıştı. Gerçeklerle

yüzleşmek, belli ki ona da Jamie'ninki kadar hoş gelmemiştir. "Yaşayacak bir yer için yeterli. Bir süreliğine sade yaşamamız gerekebilir ama bu her zaman böyle olmayacak. Geleceği göremem ve sana istediğin tüm cevapları veremem ama istediğin hayata sahip olman için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyleyebilirim. Hatta bu Paris'te yaşamak anlamına geliyorsa, seni oraya götürmek için elimden geleni yapacağım."

Elizabeth, ağzının bir köşesinin yukarı doğru kalkmasına engel olamadı. "Oradan nefret edersin. Herkes Fransızca konuşuyor."

Yaptığı şaka karşısında Thom'un ağzı bir karış açık kaldı. Ama hemen ciddileşti. "Görmüyor musun? Bunların hiçbir önemi yok. Eğer sen benim yanımda olsaydın, Yunanca konuşmaları umurumda olmazdı. İşe yaraması için bir yol bulurdum." Durakladı. "Senden o ağaca atlamayı istediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Elizabeth başını salladı. Nasıl unutulabilirdi ki? Hayatında yaptığı en korkunç şeylerden biriydi.

"Senden bunu tekrar yapmanı istiyorum. Senden bana inanmanı istiyorum, biraz inançlı olmanı istiyorum. Senden atlamayı istiyorum."

Elizabeth atlamak istedi. Tanrım, nasıl da istiyordu. Bir parçası onun her zaman kendisini yakalamak için orada olacağına inanmak istiyordu. Bu sevgi yeterli olacaktı. Ama daha büyük bir parçası -daha pratik bir parçası- daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kesinliğe ihtiyacı vardı. Thom hiçbir şeyin garanti olmadığını söylemişti. Belki değildi, ama Randolph o garantiyi bulmayı umabileceği en yakın kişiydi. "Yapamam."

Thom'un yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla karardı. "Yani yapmayacağını söylüyorsun."

Genç kadın itiraz etmedi.

“Senin için her şeyden vazgeçebilirim,” dedi hiddetle Thom.

Elizabeth öfkелendi, bu hiç adil değildi. “Bir şeyden vazgeçen sen değilsen bunu söylemek kolay.”

Genç adamın yüzü bembeyaz kesildi. “Sana korkak demeyi hiç düşünmedim, ama bunu yaparsan -benimle evlenme düşüncesi çok korkutucu olduğu için yanlış nedenlerle sevmediğin bir adamla evlenmeyi kabul edersen- sen de öyle olacaksın ve hak ettiğinden daha iyisini alamayacaksın.”

Elizabeth kızardı. “Beni tehdit etme.”

Thom onun kolunu tuttu ve kendine doğru çekti. “Seni gerçeği kabul etmeye zorlayacağımı düşünseydim, tehdit etmekten çok daha fazlasını yapardım.”

“Hangi gerçeği?”

“Eğer yarın onunla evlenmeyi kabul edersen, hayatının geri kalanı boyunca bundan pişmanlık duyacaksın. Seni yatağma her aldığında, keşke ben olsaydım diye düşüneceksin. Başka hiçbir erkek sana benim hissettirdiğim gibi hissettiremeyecek. Sen benimsin ve beni ilk öptüğün andan beri benimsin.”

Onu biraz daha kendine yaklaştırdı, vücudunun sıcaklığını ve sertliğini hissetmesine izin verdi. Birbirlerine ne kadar mükemmel bir şekilde kaynaştıklarını hissetmesine izin verdi. Bu temas vücudundaki tüm sinir uçlarını harekete geçirmeye ve onu umutsuz bir özlemle doldurmaya yetiyordu.

Ağzını onunkine doğru yaklaştıırken gözleri karardı. Kışkırtıcı derecede yakın. Acı verecek kadar yakın. O kadar yakındı ki nefesinin baharatını dilinde tadabiliyor ve dudaklarının sıcaklığının onu tükettiğini hissedebiliyordu.

“Bunu sana kanıtlamalı mıyım? Kıyafetlerini çıkarıp seni şuradaki samanların üzerine yatırayım mı ve boşalırken söyleyebileceğin tek kelime benim adım olana kadar seninle sevişeyim

mi?” Elini göğsünün üzerine yerleştirdi, nazikçe ama sahiplenici bir dokunuşla onu kavradı. Sanki onun ne demek istediğini kanıtlarcasına, meme ucu temasla birlikte zirve yaptı. Genç adamın elinin içine doğru daha da eğildi ve küçük zevk iniltisini ya da üzerine akan sıcaklık seli karşısında kendini tutamadı.

“Beni durdurur musun? Bana hayır der misin?” Cevap vermesi için ona meydan okudu. “Peki ya senin masumiyetini alırsam, o zaman ne olacak Elizabeth? Randolph sana sahip olmaya devam mı edecek, yoksa benimle evlenmek zorunda mı kalacaksın?”

Elizabeth nefesini içine çekti, vahşi gözlerle ona baktı. Bunu yapmazdı, değil mi? Thom onu baştan çıkaramayacak kadar asildi. *Yapıp yapamayacağını* kendisine sormasına gerek yoktu. Cevabı biliyordu. Dalgaların kıyıya vurmasını engelleyemeyeceği gibi, ona duyduğu arzuyu da engelleyemezdi. Thom, onun gözlerindeki korkuyu görmüş ve onu serbest bırakmış olmalıydı. “Merak etme,” dedi acı bir alaycılıkla. “Toprağım ya da unvanım olmayabilir ama onursuz değilim ve toplumun benim değerim hakkındaki görüşünü paylaşmıyorum. Düzüşmek için yeterince iyi olmak yeterli değil. Ben daha fazlasını hak ediyorum.”

Haklıydı. O bunu hak ediyordu. Ona verebileceğinden daha fazlasını. Başka bir şey söylemeden gitmişti.

“Ben Elizabeth, sen Thomas’ı evlenmek için kabul ediyorum...”

Thom bu isim karşısında içten içe irkildi, ironi acımasız ve ısırtıcıydı. *Ben olmalıydım.*

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmasa da MacKay biliyordu. “Burada olmana gerek yok,” diye fısıldadı Highland’li, yanından.

Muhafızlar, neredeyse şehrin yarısı gibi görünen bir grupla birlikte, nişan törenine tanıklık etmek üzere yemekhanede toplanmıştı. Her ne kadar Douglas ve Randolph bu sabah sözleşmeleri özel olarak imzalamış olsalar da -muhtemelen birlikteliğin

önemi nedeniyle kralın huzurunda- nişan töreni başrahibin huzurunda halka açık olarak yapılıyordu. Böyle olması gerekmiyordu ama bu, olayın önemini ve ciddiyetini artırıyordu. Douglas anlamının bağlayıcılığı konusunda hiçbir şüpheyi yer bırakmıyordu.

“Evet, biliyorum,” dedi Thom.

MacKay ona uzun uzun baktıktan sonra başını salladı. “Anlıyorum. Ben de senin şu anda olduğun yerdeydim. Bunun bir yararı olmaz. Yararı olacak tek bir şey var ama o da beklemek zorunda.” Hiçbir şeyin faydası olmayacaktı ama Thom yine de başını salladı ve önünde gerçekleşen törene zoraki olarak geri döndü.

Elizabeth hiç bu kadar güzel görünmemişti ve bu güzellik onu hiç bu kadar ürpertmemişti. İnce gümüşü açık mavi elbisesi içinde (mavi saflığın geleneksel rengiydi), saçları aynı renkte ipeksi bir duvakla örtülmüş ve muazzam elmaslarla kaplı muhteşem bir taçla sabitlenmişti. Her santimiyle muhteşem bir buz prensesi gibi görünüyordu. Bunun, Randolph’un nişan hediyesi olduğuna şüphe yoktu. Ne zaman hareket etse ya da üzerine bir güneş ışığı vursa parlıyordu. Yine o mükemmel, nadir mücevherdi ve Randolph da asla onun olmayacak olanın göz kamaştırıcı ihtişamına bakan küçük bir çocuktü.

Artık yanında duran, aynı şekilde göz kamaştırıcı olan muhteşem adama aitti. Randolph da kıyafetlerini giymişti; zırhı pırlı pırlı, tünğı parlak ve rengârenkti, ozanların hikâyelerindeki o masalsı şövalyenin ta kendisiydi. Muhteşem tabloyu tamamlamak için mutlu çiftin bir yanında kral, diğeri yanında Douglas vardı.

Douglas omzunun üzerinden şöyle bir baktı, bakışları Thom arkasını dönmeden önce uzun bir süre onun üzerinde durakladı.

Hem Douglas hem de Jo, Thom binaya girdiğinden beri, sanki düşüncesizce bir şey yapmasını bekliyormuş gibi, belirsiz bir şekilde ona bakıyorlardı. Jo’nun bakışlarına karşılık veremezdi

-acıma duygusu dayanılamayacak kadar fazlaydı- ama Douglas'ın... Douglas'ın bakışlarını doğrudan göğüsledi. Thom yıllarca dilini tutmuş ve taş gibi kayıtsızlığı mükemmelleştirmişti ve şimdi bunu hiçbiri önemli değilmiş gibi davranmak için kullanıyordu. Burada durmak zorunda kaldığı her dakikanın, derisinin yüzölüğüne ve kemiklerine çiviler tek tek çakılıyormuş gibi hissettirmediyini belli etmemek için çabalıyordu. Onu kaybetmişti. Onun için savaşmıştı ama hiçbir şey fark etmemişti.

Ama onların korkuları boşunaydı. Thom düşüncesizce bir şey yapmayacaktı. Burada oturup izlemekten başka bir şey yapmayacaktı.

Dün gece yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Thom gece yarısı Elizabeth'le yüzleştikten sonra ne kadar incinmiş ve öfkelenmiş olsa da yine de bir parçası onun bunu gerçekten yapacağını düşünmüyordu. Bir parçası onun uyanacağını ve aniden şeytanlarına karşı koyup atlayacak kadar onu sevdiğini fark edeceğini, onun kendisini her zaman tutacağına inandığını düşünmüştü. Ona güvenebileceğini. Soylu olmamasına veya aralarındaki mevki farkına rağmen, ona iyi bir hayat vermek ve onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ama orada durup onu başka bir adama bağlayacak yeminleri ettiğini duymuş, nişan yüzüğünü takması için elini uzattığını görmüştü. Thom, Leydi Marjorie'nin ona söylediği kadar kandırılmış bir aptal olduğunu biliyordu. Daha da kötüsü, kandırılmış saf bir aptaldı.

Onu sevdiğini fark ettiğinde her şeyin yerli yerine oturacağını düşünmüştü. Aşkın yeterli olacağını düşünmüştü. Birkaç kaleyi, güzel mücevherleri ve soylu olmamayı telafi edeceğini düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı. Her lanetleyici kelime, bu saçmalığın geçen her işkence dolu anı, ona kendisi için neyin önemli olduğunu gösteriyordu.

Ve bu o değildi.

Son dakikaya kadar bir umut kırıntısı taşımıştı. Ama Randolph başını eğip dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde, Thom'un şahit olmak zorunda kaldığı ikinci öpücük, aralarındaki pazarlığı mühürleyen öpücük, son ihanet, onu kalbinden sonsuza dek çıkaran son hareketti.

Ona her şeyini verebilirdi. Belki onun kadar büyük bir bedel ödemesi gerekmiyordu, bu yüzden söylemek kolaydı. Ancak bu, gerçeği değiştirmiyordu.

Ama bu yeterli olmamıştı.

Titreşim son kez söndü. İçi soğudu, karardı ve boşaldı. Bir zamanlar ona karşı hissettiği sevgiden geriye hiçbir şey kalmamıştı. O artık onun değildi, başka bir adama aitti.

Ondan nefret bile edemiyordu. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamıştı. Bu odadaki hemen herkese göre doğru kararı vermişti. Onu seçmesi “yanlış” bir karardı. Ama bu, diuruma katlanmayı kolaylaştırmıyordu.

Onun kendisini, toplumun emirlerine ve ağabeyinin isteklerine karşı gelecek kadar seveceğini düşünmüştü. Daha mütevazı bir gelecek için büyük bir servet vaadinden vazgeçeceğini düşünmüştü. Onun için savaştığı gibi, onun da kendisi için savaşacağını düşünmüştü. Âşık olduğu bu güçlü ve enerjik kızın, geçmişindeki şeytanlardan saklanmak yerine onlarla yüzleşeceğini düşünmüştü.

Belki de çok şey istemişti. Belki de ona sunabileceği tek şey kendisiyken her şeyden vazgeçmesini beklemek gerçekçi değildi, saflıktı. Henüz bir şövalye bile değildi.

Ama kalbinin geriye kalan küllerinden kesin bir kabulleniş doğdu. Lanet olsun. Eğer onu uğruna savaşacak kadar sevmiyorsa, eğer bir adamın değerinin altın keselerinde, kalelerde ya da unvanlarda olmadığını göremiyorsa, kayıp onun kaybıydı.

MacKay ve Sutherland onu göndermeye çalıştılar ama o reddetti. Lanet olsun, bunu başaracaktı. Hepsini. Muhafızlar nihayet mutlu çifti kutlamak için uzun akşam yemeği sırasında yüksek masanın önünde sıraya girdiklerinde Thom da onların arasındaydı.

İrkilmedi, kendini korumaya çalışmadı ve kızın bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınmadı. Onun önünde eğildi ve tüm içtenliğiyle ona mutluluklar diledi. “Umarım her zaman istediğin her şeyi bulursun.”

Elizabeth ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemeden solgun, donuk gözlerle ona baktı. “Teşekkür ederim,” diye kekeledi sonunda.

Eğer yere bakıp Elizabeth’in kolunun altındaki ince pirinç parçasını görmeseydi, Thom yoluna devam edecek ve konuyu kapatacaktı.

Kasları o kadar sertleşti ki buza dönüşebilirdi. Çıldırıncı bir kalp atışı boyunca uzanıp onu bileğinden koparmak ve arkalarındaki lanet olası ateşe atmak istedi.

Elizabeth tehlikeyi sezmiş olmalıydı, çünkü bir nefes alıp elini bileğine doladı.

Ama telaşlanmasına gerek yoktu. Bir öfke parıltısı belirmediği kadar çabuk kayboldu. Thom onun gözlerinin içine bakarak “Sanırım onu şimdi çıkarman gerekiyor,” derken yüz ifadesi son derece soğuktu.

Elizabeth cevap veremedi MacKay, Thom’u öne doğru itti.

Duyuma mesafesinden çıkar çıkmaz, Highland’li elini Thom’un sırtına vurdu ve ciddi bir sesle, “Sanırım bu gecelik bu kadar kırbaç yeter. Şimdi yardım bulma zamanı,” dedi.

Yardım, boğazından aşağı inerken ateş gibi yakan kehribar rengi bir sıvıya dönüştü. Thom hayatında ilk kez kendini unu-

tacak kadar içmişti. MacKay ve Sutherland -ve belki birkaç kişi daha (hatırladıkları bulanıktı)- onu iyice sarhoş etmişlerdi.

Ama bir şey hatırlıyordu. Bir tür yarışma olmuştu, Muhafızlar her zaman bir konuda birbirlerine meydan okurlardı. Thom elindeki *Uisge Beatha* sürahisinden başını kaldırdığında kafasının üzerinden bir bıçağın uçtuğunu gördüğünü hatırlıyordu. Adamların onu götürdüğü birahanenin çamur ve hasır sıvalı duvarına saplanmıştı. Bir hançer onu takip etti... Ve bir tane daha. Görünüşe göre bir hedef vurmaya çalışıyorlar ve kimin daha yakın olabileceğine dair bir oyun oynuyorlardı. Ama önemli olan bu değildi, çünkü bir fikir sarhoş sersemliğini delip geçmişti.

MacKay haklıydı. İçki işe yaramıştı, en azından Thom uyana-na kadar. Ama o zamana kadar ne yapması gerektiğini biliyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HER ŞEY MÜKEMMELDİ. Elizabeth, Hıristiyanlık âlemindeki en şanslı kadın olmalıydı. Her zaman hayalini kurduğu gibi bir kutlamaydı bu. Yakında evlenerek amcası olacak olan kralın yanında güzel bir elbiseyle oturuyor, kraliyet ziyafet kadehinden (Altından yapılmış mücevher kaplı bir mazer!) en iyi şarabı içiyor, gümüş tabaklarla, gümüş kaşıklarla ve tuzluklarla yemek yiyordu. Büyük Perhiz dönemi olmasına rağmen karnı doyacaktı. Aklı başında kim böyle bir yaşamı reddedebilirdi ki? Mücadele etmek istememek çok mu yanlıştı?

Elizabeth hata yaptığını kabul etmeyecekti, teninde soğuk bir ter belirdiğinde ve kalbi tören sırasında bayılacağına düşündürecek kadar hızlı attığında ya da ziyafet boyunca Joanna'nın gözlerine bakamadığında bile. Ya da midesi birkaç lokmadan fazlasını almasına izin vermediğinde, yaldızlı mazerden içilen şarabın ya da ateşten gelen sıcaklığın hiçbir miktarı içindeki soğuğu ısıtmadığında ve özellikle de Thom tebriklerini sunmak için öne çıktığında kalbi boğazının boğumunda sıkıştığında da.

Ne bekliyordu ki? Anlayış mı? Affedilmeyi mi? Her şeyin aynı kalacağını mı? Belki bunları değil, ama kesinlikle bunu da değil.

Onun gözlerindeki bakış, ruhunun en derin yerine keskin bir bıçak gibi saplandı. Gerçek bir paniğin ilk kıvılcımları göğsünde titremeye başladı. Sanki karşısında soğuk, duygusuz bir yabancının bakışlarına yakalanmış gibiydi. Onu kollarında tutan, ona hem nazik hem de tutkulu bir şekilde dokunan adam artık yoktu; tıpkı her zaman bildiği, bazen hafife aldığı ve nihayetinde kendisinin de hissettiğini kabul ettiği aşk gibi.

İşte o anda, yaptığı şeyin gerçek ağırlığı tüm gücüyle üzerine çöktü. Her şeyin tadı kül gibi olduktan sonra içtiği bardağın altın olmasının ne önemi vardı ki? Onu geri çağırmak istemişti. Ama ne diyebilirdi ki? Kararını vermişti.

Yanlış. Korkak. Kafasının içinde susmak bilmeyen o rahatsız edici sesi bastırmak için ellerini kulaklarına götürmek istedi.

Bunun yerine mutluluk maskesini taktı ve bileziği çıkarıp belindeki çantaya yerleştirdi. Thom haklıydı: Geçmiş geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Bu evlilik onun istediği şeydi.

Yüzündeki gülümseme o kadar parlaktı ki neredeyse mutlu olduğuna kendini inandıracaktı.

Yemek daha yeni bitmişti ki kendini düğün planlarına verdi. Kaybedecek çok az zaman vardı. Düğün üç hafta içinde manastırda yapılacaktı -Paskalya'dan birkaç gün sonra ve Büyük Perhiz'in sonunda- ve yapılması gereken pek çok iş vardı. Ülkedeki tüm önemli soylular orada olacaktı ve Randolph ile kral bu düğünü genç hükümdarlığın görebileceği en görkemli kutlama haline getirmeyi planlıyorlardı.

Harika değil miydi? Ne kadar şanslıydı! Hangi küçük kız peri masalı gibi bir düğün hayal etmezdi ki?

Prences.

Göğsü sıkışmıştı. Bunu yapmayı bırakmalıydı. Düşünmeyi bırakmalıydı. Onu aklından çıkarmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Jamie ona yeni giysiler ve ayakkabılar alması için sınırsız bir bütçe vermişti -Jo buna suçluluk parası diyordu- ve Elizabeth bunu harcamak için hiç vakit kaybetmedi. Ertesi sabah Joanna'yı ve kuzenini Edinburgh'daki neredeyse her ayakkabıcıya, kumaşçıya ve tuhafiyeciye sürükledi. Manastıra döndüklerinde yorgunluktan bitap düşmüşlerdi ve anacadedeki tüccarların ke-selerinde epeyce gümüş vardı.

Elizabeth'in elinde yığınla dantel ve boncuklu süsler, her renkten kurdeleler, peçeler, cüzdanlar, kombinezonlar, düşün-mesi gereken yeni terlik tasarımları ve şimdi yatağının üzerine serpiştirilmiş yeni elbiseler için renkli kumaş yığınları vardı.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu uzun mavi kumaşı boynuna doğru tutarak. "Sen hiç bu kadar güzel bir ipek gördün mü? Tüccar bunun şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu söyledi. Ta Uzakdoğu'dan geliyor, İspanya ya da Sicilya'dan değil."

Izzie kuru bir sesle, "Sanki Marco Polo onu İpek Yolu'ndan kendisi getirmiş gibi fiyatlandırılmış," dedi. Her zamankinden biraz daha bitkin görünmesine rağmen hastalığını atlatmıştı. "Bence kuzen James döndüğünde biraz pişmanlık duyacak."

Jamie bu sabah Edward Bruce'a kuşatmada yardım etmek üzere Stirling yakınlarına gitmek üzere yola çıkmıştı.

"Bence çok güzel," dedi Joanna. "Rengi gözlerine çok yakışıyor. Ve Jamie'nin bu kez faturalar hakkında söyleyecek çok az şeyi olacağını düşünüyorum."

Elizabeth, Jamie'nin suçluluk duygusuna yaptığı ince göndermeyi görmezden geldi -Jamie'nin suçluluk duymasını gerektirecek bir şey yoktu, onu buna zorlamamıştı, bu Elizabeth'in kararıydı- ama Joanna dinlemedi. "Sence bu bir gelinlik için uygun

mu? Belki kumaşçıya korsajın üzerine ve juponun surcotte'un* ön yırtmacının altından görünen kısmına biraz inci ekletebiliriz, ne dersin?"

Yeni elbiseler için tasarımları tartışmak, zaman geçirmek için en sevdikleri yollardan biriydi. Normalde, belirli bir süsleme, nakış veya boncuk parçasının doğru yerleştirilmesi için saatlerce uğraşabilirlerdi. Bunun onun düğünü için olması işi daha da eğlenceli hale getirmeliydi.

Ama Joanna onu ne kadar heveslendirmeye çalışırsa çalışsın, işe yaramıyordu. Hiçbir süsleme, içinde çalkalanan sahte mutluluğu ve paniği maskeleyemezdi. Gerçek, güzel kumaş yığınlarının altında gömülü kalamazdı.

Yanlış. Korkak.

"Tanrım, çeneni kapatmayacak mısın?"

Elizabeth yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti, ta ki hem Joanna hem de kuzeni nefeslerini tutup şok içinde ona bakana kadar.

Aklımı kaçırıyor olmalıyım.

Elizabeth hemen özür diledi. O kadar yorgundu ki kendi kendine konuşuyordu, tiz bir kahkaha atarak bunu iddia etti. Ama kimseyi -en azından kendisini- kandıramıyordu. En görkemli düğün, en muhteşem gelinlik, en harika ayakkabılar... Bunların hiçbirisi düğünün en önemli parçası olması gereken şeyi değiştiremezdi: Damat.

Sonuçta her şey mükemmel değildi.

Özenle inşa ettiği sahte cesaret duvarı yıkıldı ve Elizabeth başrahibin önünde durup yemin ettiği andan beri bildiği şeyi artık inkâr edemedi: Korkunç bir hata yapmıştı.

---

* Surcotte, ortaçağda kadınların elbiselerinin üzerine giydiği, genellikle uzun, bol kesimli ve ön kısmında derin yarıkları olan üst giysidir. (e.n.)

Ve Tanrı yardımcısı olsun, bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti.

“Emin misin?” diye sordu kral.

Thom başını salladı. “Hayır, ama denemeye değer.”

Randolph’un çadırında toplanmışlardı: Highland Muhafızları’nın on üyesi, Thom, Randolph, kral ve kralın en yakın danışmanı Neil Campbell. Douglas orada olsaydı muhtemelen o da katılırdı ama Thom, orada olmadığına sevinen tek kişinin olmadığını biliyordu. Eğer başarılı olurlarsa, Randolph övgüyü rakibiyle paylaşmak istemeyecekti. Bu yüzden mi birkaç günlüğüne Stirling’e gönderilmişti?

MacLeod, “Eğer çiviler tutmazsa, düşüp öleceksin,” dedi.

“Dayanacaklar,” dedi Thom hissettiğinden daha emin bir şekilde.

“Ya tutmazlarsa?” MacLeod meydan okudu.

Thom bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Hepsinin riskin ne olduğunu biliyordu; Thom bu riski kabul etmeye hazırды. Bruce’un ordusundaki rolü onun tek odak noktası haline gelmişti. Şövalyelik unvanı almaya ve Muhafızlar’da bir yer kazanmaya kararlıydı.

Duvara hançer fırlatma oyunu ona ilham vermişti. Ancak ertesi sabah midesi altüst olmuş bir şekilde ve başı zonklarken uyandığında, bunun Edinburgh Kalesi’nin kayalıklarına nasıl uygulanabileceğini nihayet kavramıştı.

O sabah ilk iş olarak demirhaneye gitmiş ve Douglas’ın kılıcı üzerinde çalışmak yerine (neredeyse bitmişti ama ona bakmak istemiyordu) birkaç küçük çelik sivri uç üzerinde değişiklik yapmıştı. Her biri yaklaşık altı inç uzunluğundaydı ve baş kısmının altındaki yaklaşık bir inç çapından bir noktaya doğru

sivriliyordu. Ağırliğini taşıyabilecek kadar güçlü, ama kayanın yüzeyindeki küçük bir çatlağa çakılabilecek kadar ince ve keskin olmaları gerekiyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç tanesi Thom'un daha önce geçemediği duvarın dik bölümüne tırmanmasını sağlayacaktı. O bölümü geçtikten sonra, Bruce'un kancalarla tutturulmuş ustalıkla ip merdivenlerinden birini diğer adamlara bırakabilmeyi, onların da kendisinden sonra tırmanmalarını ve -eğer şansları yaver giderse- sürpriz yapıp kaleyi ele geçirmelerini sağlamayı umuyordu.

MacRuairi merdivenlere yardım etmek için onun peşinden dikenlere tırmanmak istedi ama Thom bunun gereksiz bir risk olacağını söyledi.

Kral bunu kabul etti. "Karma senin uçurumdan düşmene izin verdiğimi söylemek gibi bir niyetim yok."

Bruce ürperdi ve diğer adamlar güldü ama Thom kralın şaka yapmadığından emindi. Duyduğuna göre Bella MacDuff zorlu bir rakipti. Lachlan MacRuairi'yi koca olarak karşısına almak için öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

"Garnizonu alarma geçirmeden sivri uçların güvenliğini sağlayabilecek misin?" Randolph sordu.

Bu iyi bir soruydu. Thom'un ona karşı kişisel hisleri ne olursa olsun, Randolph sadece ailevi bağları sayesinde Robert Bruce'un en değerli komutanlarından biri olmamıştı. Zaman zaman aşırı kibirli biri olabilirdi ama kılıç kullanmayı bilen ve o parlak zırhı biraz kirletmekten korkmayan kurnaz biriydi.

"Sesin çoğunu bir deri veya kumaş parçasıyla bastırmaya çalışacağım ama garnizonun çekiç seslerini duymasını engellemek görevin en zor kısmı olacak," diye yanıtladı Thom. Şey, muhtemelen ölüme düşme kısmı hariç. "Ama belki siz ve adamlarınız geçitte bir çeşit şaşırtmaca yaratabilirsiniz diye düşünüyordum."

Adamlar bir süre bunu tartıştılar ve işe yarayabileceği konusunda anlaştılar.

Ama Randolph'un kabul etmediği tek bir kısım vardı. Uçuruma giden ekibin bir parçası olmakta ısrar ediyordu. Bu olay tarihe geçecekse, övgü almak istiyordu. Thom, sevdiği kadını kazanan adamın savaşta ölümsüzlük kazanmasına yardım ettiğini düşünmemeye çalışıyordu. Kendisi de kazanacaktı ama tarihin hatırlayacağı adamın Randolph olacağından şüphesi yoktu.

Otuz adam almaya karar verdiler. Muhafızlar, Thom ve Randolph'a ek olarak Moray'den gelen on sekiz Highland'li de ekibe eklendi; hepsinin tırmanma deneyimi vardı. Thom bugün erken saatlerde aralarından en iyilerini seçmişti.

Kral, kapıdaki şaşırtma amaçlı saldırıdan sorumlu olan ordunun geri kalanına komuta edecekti. Garnizonun çoğunu güney kapısına çekmeyi ve onları Rock'ın kuzey yüzüne tırmanmaya çalışan askerlerden uzaklaştırmayı umuyorlardı.

Kaleyi almak ve yaklaşık iki buçuk aydır süren kuşatmayı sona erdirmek isteyen kral, hazır olur olmaz harekete geçmelerini söyledi. Bu gece bir keşif görevinden sonra, yarın gece ölümsüzlük girişiminde bulunacaklardı.

Eğer bu işe yararsa, Thom şövalyeliğini ve Muhafızlar'daki yerini güvence altına alacağını biliyordu. Şu anda onun için önemli olan tek şey bunlardı.

Elizabeth aklını kaçırmak üzereydi. Edinburgh'un sunduğu tüm eğlence ve aktivitelere rağmen rahatlayamıyordu. Blackhouse'da yaşadığı ve taşranın sıkıcılığına bağladığı tüm o huzursuzluk, şu anda yaşadıklarının yanına bile yaklaşamamıştı.

En azından nişanlısıyla mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmamıştı. Randolph ve kral dün akşamki akşam yemeğinde de bugünkü öğle yemeğinde de dikkat çekici bir şekilde yoktular.

Kuşatmada nihayet bir ilerleme kaydedilmiş miydi? Randolph'un iyiliği için öyle olmasını umuyordu ama kendi iyiliği için o kadar emin değildi. Kuşatmanın yarattığı dikkat dağınıklığı olmadan Randolph'u çok daha fazla görebilirdi ve yıpranmış duygularını daha ne kadar saklayabileceğini merak ediyordu.

Perşembe günü, nişandan iki gün sonra, Leydi Helen askerlerle ilgilenmek için tekrar kampa gideceğinden bahsettiğinde, Elizabeth ona eşlik etme fırsatını kaçırmadı. Aklını her şeyden uzaklaştırmak için tam da ihtiyacı olan şeydi bu.

Thom'u görebileceği düşüncesi ancak daha sonra aklına geldi. Bunun üstesinden gelebileceğini düşündü.

Yanılmıştı.

Leydi Helen'le birlikte kampa girer girmez onunla yüz yüze geldi. Aslında kaderin cilvesine bakın ki Thom bir çadırdan çıkarken ona rastlamıştı, dışarıdaki sancaklardan bunun kralın çadırı olduğunu anlamıştı.

Temas anında Thom içgüdüsel olarak ona uzandı. Ama onu tanıdığı anda kaskatı kesildi ve elini geri çekti. Leydi Helen onu sabitlemek için yanında olmasaydı tökezleyebilirdi. Onu tanıdığından beri ilk kez düşmesine izin verecekti.

Çarpmanın etkisiyle irkildi -ve o olduğu için daha da irkildi- onun buz gibi yüz ifadesine bir kez baktı ve duygularının paramparça olduğunu hissetti. Aralarındaki bağ kopmuştu. "Özür dilerim," diye neredeyse hıçkırarak ağlıyordu.

İkisi de ona çarptığı için özür dilemediğini biliyordu. Ama Thom'un gözlerindeki sert bakış, özrünün hoş karşılanmadığına dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Hata bendeydi," dedi kibarca. "İzninizle. Leydim," diyerek Leydi Helen'e nezaketle başını eğdi ve sonra uzaklaştı.

Acının kırbağı sert ve derindi; derisini yüzüyor, yırtıyor, onu şeritler halinde parçalıyordu. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Ona sahip olmamanın ne kadar korkunç olacağını fark etmemişti. Ve daha da kötüsü, onun kendisinden nefret etmesiydi.

Tam bir yıkım içinde olan Elizabeth, Thom çadırların ve ağaçların oluşturduğu labirentin içinde kaybolurken arkasından baktı. Göğsü yanıyordu. Boğazı sıkışmıştı. Bir köşeye kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Randolph onun arkasından çıkmasaydı gözyaşlarına boğulacaktı. “Leydi Elizabeth, ne hoş bir sürpriz!”

Sulu bir gülümsemeyle ona döndü. “Lordum.”

Adam kaşlarını çatı, belki de onun gözlerindeki parıltıyı fark etmişti. “Her şey yolunda mı?”

Leydi Helen onun adına araya girince bir mazeret uydurmak zorunda kalmaktan kurtuldu. “Korkarım genç William’ın mas-karalıklarıyla ilgili hikâyelerimle Leydi Elizabeth’i biraz fazla güldürüyorum.”

Gerçek buydu, en azından Thom’a çarpana kadar öyleydi.

Bu açıklama Randolph’u tatmin etmiş gibi görünüyordu ama yine de Elizabeth’in elini tutmadan önce kaşlarını çatı. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Bugün ya da dün gece haber gönderemediğim için özür dilerim. Çok meşguldük.”

Leydi Helen, “Leydi Elizabeth nezaket göstererek bugün erkeklerle ilgilenmeme yardım etmeyi teklif etti,” dedi.

“Ah.” Randolph gülümsedi. “O zaman görmeye geldiğiniz kişi ben değilim. Bu kadar önemli bir durum olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.”

Elizabeth sonunda sesini buldu. “Kuşatmayla ilgili bir sorun mu var lordum?”

Gülümsemesine rağmen Elizabeth onun tavırlarında ve ifadesinde bir kaçamak sezdi. “Ne yazık ki hayır. Kuşatma tamamen aynı.”

Leydi Helen elini koluna koymasaydı onu daha fazla sorgulayacaktı. “Gitmeliyiz,” dedi anlamlı bir şekilde. “Kontun çok meşgul olduğuna eminim.”

Randolph sözünü kestiği için minnettar görünüyordu ve Elizabeth onun bir şeyler çevirdiğinden daha da emin oldu.

Ama sonraki birkaç saat boyunca Elizabeth’in Randolph ya da Thom hakkında düşünecek vakti olmadı. Tamamen çadırı ziyaret eden askerlerle meşguldü. Neyse ki ciddi bir yaralanma yoktu. Ağrıyan ve gerilen uzuvlar, çürük kaburgalar, iltihaplanmış bir kesik, dikilmesi gereken başka bir kesik, “sindirim” sorunları ve sadece biri Helen’in düşene kadar tecrit edilmesini emredecek kadar ciddi olan birkaç ateşli hastadan oluşan bir durumdu. Ateş, tıpkı kanlı ishal gibi, kampta vahşi bir şekilde hızla yayılabilirdi. Kış kuşatmasının acımasız sefaletinde daha fazla adamın hastalığa yakalanmamış olması bir lütuftu.

Elizabeth, Helen’in canını sıkan bir şeyler olduğunu sezmişti ama günün sonunda çadırda yalnız kaldıklarında nihayet onunla konuşabildi.

“Muhtemelen bir şey söylemek bana düşmez ve eğer haddimi aşıyorsam özür dilerim ama benim yaptığım hatayı sizin de yapmanıza seyirci kalamam.”

Elizabeth’in onun neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Anlayamadım.”

“Çünkü ben bu konuda çok berbat bir iş çıkarıyorum. Genelde bu kadar müdahaleci değilimdir.” Kızıl saçlı güzel şifacı derin bir nefes aldı. “Sadece bugün değil, daha önce de Roxburgh’da Thom MacGowan’a nasıl baktığınızı fark etmeden edemedim.”

Elizabeth’in gözleri dehşetle açıldı. Tanrım, bu kadar açık mıydı?

Leydi Helen elini onun koluna koydu, belki de onu rahatlatmak için, çünkü Elizabeth birden titrediğini hissetti. “Merak etmeyin,” diye ona güvence verdi. “Eminim başka kimse fark etmemiştir. Ama sanırım neye bakmam gerektiğini biliyorum. Şu anda bulunduğunuz yerde ben de bulundum.”

“Ama sevdiğiniz adamla evlisiniz.” Elizabeth ağzından çıkana kadar bu sözlerin ne kadar açıklayıcı olduğunu fark etmemiştir. Yanaklarında bir kızarma oldu.

“Magnus benim ilk kocam değildi.”

Elizabeth’in hiçbir fikri yoktu. “Değil miydi?”

Leydi Helen başını salladı. “Onun en iyi arkadaşıyla kısa bir süreliğine evliydim, aslında birkaç günlüğüne. William düğünümüzün olduğu gece bir göreve gitti ve kısa bir süre sonra bir patlamada öldü.”

William... oğulları gibi mi?

Helen sessiz soruyu duyarak başını salladı. “Evet, oğlumuzun onun adını verdik.”

Elizabeth’in kalbi hemen ona yöneldi. “Çok üzuldüm.”

“O harika bir adamdı ve ölümü onu tanıyan herkes için büyük bir kayıp oldu, Magnus ve kardeşim içinse tarifsiz bir acıydı. Ama onu sevmiyordum ve onunla asla evlenmemeliydim. Bu ona haksızlıktı ve neredeyse sevdiğim tek adamın aşkına mal oluyordu. Küçüklüğümden beri tanıdığım bir adamın.”

Tıpkı benim gibi.

“Onunla neden evlendiniz?”

Leydi Helen çaresizce omuz silkti, sanki olaydan sonra bu açıklamanın yeterli olmayacağını biliyormuş gibi. “Pek çok nedeni vardı. Birincisi ailem istedi, William ve kardeşim Kenneth üvey kardeştiler.” James ve Randolph’un yakın arkadaşlığıyla olan benzerlik onun gözünden kaçmamıştı. “Kenneth ve Magnus birbirlerinden nefret ederlerdi.”

“Ama şimdi çok iyi arkadaşlar.”

Helen güldü. “Bunu söylediğinizi duymasınlar, dehşete kapılırlar. Ailelerimiz uzun bir kan davası içindeydi. Magnus’u seçmek ailemi seçmemek anlamına geliyordu.” Belki Elizabeth bunu da anlayabilirdi. “William’la evlendiğimde Magnus’u kaybettiğimi düşündüm. Onu reddederek gururunu incitmiştim.” Sanki bu da tanıdık gelebilirmiş gibi ona baktı. “İnatçıydı. Bana artık beni sevmediğini söyledi. Yalan söylediğini ancak törenden sonra anladım. Ama o zaman artık çok geçti.”

“Benim için de öyle,” dedi Elizabeth, yüzündeki ifadeyi gizleyemeyerek.

Leydi Helen başını salladı. “Çok geç değil. Antlaşma bozulabilir. Tatsız olacak ama inanın bana, diğer seçenekten daha iyi olacak. Ama...” Sesi sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kesildi. “Elinizi çabuk tutsanız iyi edersiniz.”

“Düğüne üç hafta var.”

Leydi Helen bir şey söylemedi ama dudağını ısırıldı. “Ne oldu?”

Leydi Helen başını salladı. “Çok fazla şey söyledim. Magnus bir şey söylediğim için çok kızacak. Ama hiçbir sırrı ifşa etmiyorum.”

Kendini haklı çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Elizabeth’in her şeyi anlaması biraz zaman aldı ama anladığında Leydi Helen’in neden bu kadar ketum davrandığını anladı. “Bir şeyler planlıyorlar, değil mi?” Bir cevaba ihtiyacı yoktu. Randolph, Muhafızlar, Thom... Aman Tanrım, Thom. Gözleri büyüdü ve kendini sabitlemek için çadır direklerinden birine uzandı. Muhafızların onu seçmiş olabileceğine dair daha önceki korkularını hatırladı. “Yapamaz... yapmaz,” diye mırıldandı kendi kendine ve sonra dehşet içinde Helen’a baktı. “Rock Kalesi’ne tırmanmaya çalışacak, değil mi?”

Leydi Helen tahmin ettiğine şaşırmış görünüyordu. Bunu doğrulamasına gerek yoktu, Elizabeth zaten biliyordu.

“Bu bir intihar. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim!”

O ölemezdi. Aman Tanrım. Gözyaşları boğazını tıkadı.

Onsuz ölecekti.

Onunkiyle buluşan bakışlar hem sempatik hem de hüzünlüydü. Diğer kadının bunun için çok geç olduğunu düşündüğü açıktı. “Sadece nasıl hissettiğini bildiğinizden emin olun.”

Elizabeth çoktan çadırın kapağını yarılamıştı.

Helen onu geri çekerek “Bekleyin,” dedi. “Kampın karşısına geçip herkesin önünde onunla yüzleşemezsiniz.”

Elizabeth tam olarak yapmak üzere olduğu şeyin bu olduğunu fark edince şok oldu. Panikten aklını kaçırmış, onu durdurmak zorunda olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünememişti.

“Diğerleriyle birlikte olacak,” dedi şifacı, neredeyse kendi kendine. “Onu yalnız yakalamanın bir yolunu bulmamız gerekecek.” Parmağıyla ağzına vurdu. “Bana birkaç dakika verin.”

Anlaşılan Leydi Helen da en az Elizabeth kadar kurnazlık konusunda iyiydi. Daha kısa bir süre içinde, Thom’a atların tutulduğu “ahır” alanında acilen ihtiyaç duyulduğunu bildiren bir mesaj göndermişti. Hayvanların pis kokusu nedeniyle kampın uzak bir köşesinde bulunuyordu ve bu yüzden de görüşmeleri daha az gözlemlenebilecekti.

Çocuğa mesajı kimin verdiğini söylememesi tembihlenmişti. Sorulursa, Thom’a binmesi için verilen atta bir sorun olduğunu söyleyecekti.

Thom’un atlara olan ilgisini bilen Elizabeth bunun yeterli olacağından emin değildi. Ama samanları depolamak için kullanılan çadırda yerini aldıktan kısa bir süre sonra Thom’un kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Kalbi boğazında, yolunu kesmek için dışarı çıktı. Adamın yüz ifadesi öfkeyle öylesine karanlıktı ki neredeyse cesaretini kaybedecekti. Ama sonra onu neden görmek zorunda olduğunu hatırladı. “Bunu yapamazsın, Thom. Sana izin vermeyeceğim.”

Sanki birinin onları izlediğinden korkuyormuş gibi etrafına bakındı. Ama çadır, ana kampı görmelerini engelliyordu.

“Ne tür bir oyun oynuyorsun sen? Burada olmamalısın ve kesinlikle bana yanlış mesajlar göndermemelisin.”

“Seninle konuşmak zorundaydım,” dedi Elizabeth. “Ne planladığını biliyorum ve bunu yapamazsın, ölürsün.”

Thom ona sert bir bakış attı, şu anda ona bakabilmesinin tek yolu bu gibi görünüyordu. Genç kadın, onun gözlerindeki soğukluktan ürperdi.

“Her ne bildiğini sanıyorsan, bu seni ilgilendirmez.”

“Bu gece Rock Kalesi’ne tırmanmaya ve kaleyi ele geçirmeye çalışacağını biliyorum. Bunun imkânsız bir tırmanış olarak görüldüğünü ve denersen öleceğini de biliyorum. Bunu yapmana izin veremem.”

Yüz ifadesi bir kez bile değişmedi. Çaresiz yalvarışları çelik üzerindeki çakıl taşları gibi Thom’un üzerinde sekti. “Bana olan inancını gayet açık bir şekilde ortaya koyduğuna inanıyorum. Ama endişelerin varsa bu, nişanlın için olmalı.”

Thom uzaklaşmaya başladı ama Elizabeth onu durdurmak için koluna uzandı. “Bekle Thom, lütfen. Beni dinlemek zorundasın. Ben bir hata yaptım.”

Genç adam tamamen hareketsiz kaldı. Ona attığı bakış o kadar sertti ki bu, o sert ve nüfuz edilemez ifadeyi geri istemesine neden oldu. “Ne yaptın?”

“Ben bir hata yaptım. Sen haklıydın. Randolph’la evlenmeyi asla kabul etmemeliydim. Seni seviyorum. Çok özür dilerim.”

Adam duyduklarına inanamıyormuş gibi bir süre ona baktı. Kendini onun siperinde sürünmeye cüret etmiş bir kurtçuk gibi hissediyordu.

“İnanılmazsın. Özürlerini ve söyleyeceğin diğer her şeyi başka bir yere götür. Onları duymak istemiyorum.”

“Ama...”

Thom’un buz gibi soğukkanlılığı kırıldı. Onu kolundan tuttu ve bakışlarını kendi bakışlarına çevirmeye zorladı. Sesi canlılık ve çiğ bir öfkeyle doluydu. “Bunu duymak istemiyorum, Elizabeth. Her ne söyleyeceksen artık çok geç. Sen seçimini yaptın, bununla yaşamak zorundasın.”

Sanki eski bir bez bebekmiş gibi onu sert bir şekilde itti ve uzaklaştı. Arkasını dönseydi, onun yere yığıldığını görecekti.

Ama dönmedi.

Tanrım, ne yapmıştı? Bir zamanlar paylaştıkları her ne varsa, bir zamanlar ona karşı hissettiği her ne varsa, hepsi gitmişti. Ve söyleyeceği hiçbir şey onu dinlemesini sağlayamayacaktı. Ona bir fırsat vermeyecekti.

Daha da kötüsü, onu suçlamıyordu. Tek yapabileceği dua etmekte.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇİVİLER TUTTU.

Thom parmaklarını yarığa soktu ve ayağını bir çivinin üzerinde dengeleyerek kendini kayanın son dik bölümüne doğru çekti. Dar bir platoda yerini aldıktan sonra, aşağıdaki adamlara indirmek için omzuna astığı ip merdiveni sabitleyecek bir yer bulabildi. Kayaya çarpan tahtaların çıkardığı sesler onu irkiltti ama duvara baktığında gölgelerde herhangi bir hareket görmedi.

Kral ve ordunun geri kalanının güney kapısında yarattığı şaşkırtma saldırısı işe yarıyordu. Daha önce kayadaki bir çatlağa saplanan çivinin çıkardığı sesi kimse duymamıştı ve şimdi merdiven dikkat çekmeden aşağı inmişti.

Tanrım, başarmıştı.

Thom daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptığını bilmenin verdiği hazzın tadını çıkarmak için bir an durdu. Rock Kalesi'ne tırmanmıştı. Yani, çoğuna. Daha yirmi metre kadar daha yolu vardı ama tırmanışın tehlikeli kısmı geride kalmıştı.

Bu düşünce ancak felaket gelmeden önce oluşmuştu, kelimenin tam anlamıyla.

Merdivenden çıkan ilk adam olmakta ısrar eden Randolph, yukarıdaki duvarda devriye gezen askerlerden biri aşağıya bir taş fırlattığında aşağıdaki karanlıktan henüz çıkmıştı. Bir şey mi duymuş ya da bir hareket mi görmüştü de ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, yoksa sadece vakit mi geçiriyordu? Sebep ne olursa olsun taş, Randolph'un kararmış miğferine çarptı ve bunun gücü ve şoku dengesini kaybetmesine neden oldu. Dengesini kaybetti, merdiveni tutuşu gevşedi ve düşmeye başladı.

Thom düşünmedi. Eğer düşünseydi, yaptığı şeyi yapacağından emin değildi. Tamamen içgüdüsel.

Az önce tırmandığı dik kayalığa doğru, çimenle kaplı küçük çıkıntıdan kendini boşluğa fırlattı. Sadece küçük bir çelik parçası onu Randolph'un arkasındaki karanlığa düşmekten koruyabiliyordu. Thom bir eliyle çiviye, diğer eliyle de düşmekte olan adama uzandı.

"Bir hata yaptım."

Neden şimdi Elizabeth'in çok geç kalmış yalvarışını düşünüyordu ki? Ve kesinlikle bunu düşünmemeliydi, çünkü havada çarpışmaya doğru hızla ilerliyordu. Vücudu kayaya çarptı ve çivinin başındaki çeliğin kenarı elini kesti. Ama tüm gücüyle sıkıca tutundu. Diğer elinin parmakları Randolph'un kalın deri *cotun*'unun yakasını son anda yakaladı. Ve bu, onun ölümcül bir düşüşten kurtulmasını sağladı. Randolph daha hafif bir zırh için parlak postunu bir kenara bırakmaya karar verdiği için şanslıydı; *hauberk*'i yakalamak o kadar kolay olmayabilirdi.

Thom sanki vücudu parçalanıyormuş gibi hissetti. Parmak uçlarında asılı duran adamı ya da çiviye bırakmamak için savaşıırken kasları gerildi.

- * Cotun, ortaçağda savaşçıların zırh altına veya tek başına giydiği, genellikle deri ya da kalın ketenden yapılan koruyucu bir giysidir. (e.n.)
- ** Hauberk, ortaçağda savaşçılar tarafından kullanılan, genellikle dizlere kadar uzanan ve uzun kollu bir zincir zırhtır. Vücudu ve kolları korumak için birbirine geçmiş metal halkalardan yapılmıştır. (e.n.)

Bir küfür savurana kadar Randolph'un hayatta olduğundan bile emin değildi.

"Sen iyi misin?" Thom yavaşça fısıldadı, yukarıda onları dinleyen bir asker olup olmadığından hâlâ emin değildi ve dişleri diğer adamın ağırlığının yarattığı gerginliğe karşı sıkıldı.

"Başım çınılıyor ama sanırım iyiyim."

"Merdivene uzanabilir misin? Hemen sağında olmalı." Çivin iki adamın ağırlığıyla ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Evet."

Birkaç uzun dakika sonra Thom, kolundaki ve omzundaki yükün hafiflemesiyle bir rahatlama dalgası hissetti. Tanrım, sanki yerinden sökülmüş gibi hissediyordu.

Hâlâ tek eliyle çiviye asılı olduğu için Thom, Randolph'a tırmanmaya başlamadan önce ona bir dakika vermesini söyledi. Thom karanlıkta ayaklarıyla merdiveni aradı ve biraz manevra yaptıktan sonra elini çividen kurtarıp yukarı tırmanmayı başardı. Randolph birkaç dakika sonra yanında belirdi.

Üstlerindeki duvar sessizdi, görünüşe göre asker taşını fırlatmış ve yoluna devam etmişti, dikkatsizce ve tesadüfen hedef aldığı taşın Bruce'un en önemli komutanlarından birini öldürmeye ne kadar yaklaştığını asla bilmiyordu.

Thom aysız karanlıkta bile diğer adamın yüzündeki kansızlığı görebiliyordu. Thom'un elini sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum."

Sadece kızabileceği bir adamdan gelen minnettarlıktan rahatsız olan Thom, onu elinin tersiyle itti. "Önemli bir şey değildi."

Ama Randolph'un buna tahammülü yoktu. "İnanılmazdı. Bahse girerim Hristiyan âleminde senin yaptığını yapabilecek bir avuç adam yoktur. Çelikten ellerin ve parmakların olmalı. Bu gece yaptıklarının ödüllendirildiğini göreğim."

“Bu gece henüz bitmediğine göre, bunu yapamayabilirsin.”

Randolph bir kahkaha attı ve elini sırtına koydu. “Bu konuda haklısın.”

Randolph’un neredeyse uçurumdan düşecek olması o gece ters giden tek şeydi. Ekibin geri kalanı merdiveni kazasız belasız çıkmayı başardı ve savaşçılar on iki metrelik duvardan aşağı düştüklerinde, kalenin bu bölümünde devriye gezmek için kalan bir avuç masum asker tamamen gafil avlandı.

Alarm çığılıı yükseldi ama Bruce’un kapıdaki dikkat dağıtıcı saldırısının gürültüsünden dolayı yeterli sayıda asker gerçek tehde, yani şu anda kalenin içinde olan adamlara karşılık verememişti.

Çatışma şiddetli ve kanlıydı ve Bruce’un adamları için neredeyse üç yüz metrelik yorucu tırmanıştan dolayı yıpranmamış olsalardı daha kolay olabilirdi. Moray’den gelen Randolph’un Highland’lerinden birkaçı İngilizlerle birlikte düştü ve Randolph’un kendisi de gecenin ikinci kıl payı kaçışında, iyi hedeflenmiş bir İngiliz mızrağından zor kurtuldu.

Ancak güney kapısına ulaşp onu ordunun geri kalanı için açtıklarında, savaş kazanılmıştı. İngilizler alışılmadık bir vahşilikle savaştılar ama komutanları kaleye akın eden ilk adam sürüsüyle birlikte yere düştüğünde çabucak teslim oldular.

Bruce’un adamları kalenin artık kendilerine ait olduğunu anladığında yükselen zafer çığılıı, Thom’un asla unutamayacağı bir şeydi. Yaşanan coşku, başarı ve sevinç duygusu çok büyüktü.

Onu ilk tebrik edenlerden biri de kralın kendisiydi. Bruce kollarını Thom’un boynuna doladı ve eğer Thom o kadar güçlü yapılı olmasaydı onu etrafında döndürebilirdi. “Bu gece gösterdiğin cesaret ödüllendirilecek! Ne dersiniz Sör Thomas?”

Thom sustu. “Efendim?”

Bruce gülümsedi ve sırtını sıvazladı. “Şövalyeliği hak ettin, delikanlı. Ve...” -durakladı, yanlarına gelen adama baktı- “Bu grupla bir yer için bahse girerim.”

MacLeod kaşlarını çatarak krala baktı. Highland Muhafızları’nın heybetli lideri başından beri savaşın içindeydi ama ona bakınca bunu asla anlayamazdınız. Soğukkanlı, sinirlenmemiş ve el değmemiş görünüyordu. “Sormanın benim işim olduğunu sanıyordum.”

Bruce pişmanlık duymadan omuz silkti. “Kraliyetin ayrıcalığı.” MacLeod aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu ama Thom’a döndü.

“Evet, kral haklı. Dunbar’da yaptıklarından sonra yeterince şey görmüştüm ama bu gece yaptıkların bunu daha da pekiştirdi. Eğer istiyorsan bizim yanımızdasın demektir.” Ağzı neredeyse bir gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. “Tabii *Perdition*’dan sağ salim çıkabilirsen.”

MacLeod’un bunu söyleme şeklinden Thom bunun büyük bir varsayım olduğunu tahmin etti. Ama ne gerekiyorsa yapacağından hiç şüphesi yoktu. “Bunu istiyorum.”

Kral başını sallayarak “Keşke bir dağcıyı daha önce düşünseydik,” dedi. “Bu çok açık görünüyor. Yıllar önce yanımızda olsaydın, bazı kalelerimizi çok daha kolay geri alabilirdik.” Güldü. “Bunu yarın konuşabiliriz. Ama şimdi kutlama yapıyoruz!” Kral onun tekrar sırtını sıvazladı ve avluda adeta dans etti. Bu, krallığındaki en büyük kutlamalardan biriydi ve Bruce bunun her dakikasının tadını çıkarmaya kararlıydı. İskoçya’nın büyük kalelerinden biri hariç hepsi artık İngilizlerin elinden alınmıştı. Kral Edward adamlarını haziran ayında savaşa sürdüğünde, onları koruyacak güçlü Edinburgh Kalesi olmayacaktı. Bruce’un zafer şansı ileriye doğru büyük bir adım atmıştı.

Birilerinin ona bunun imkânsız olduğunu söylediği onca zaman, onca darbe, kesik ve çürük, kendini çamurdan çıkarmak için harcadığı onca saat, soyuyla ilgili onca kazı, vazgeçmek istediği onca zaman...

Tanrım, çok tatlıydı. Sadece bir şey bunu daha tatlı yapabiliirdi. Onu düşündüğü için içini öfke kapladı.

Gece yarısı olmasına rağmen, kilise kulesinden bir çan çalındı. Kalenin kilerinden geriye kalanlar yağmalandı ve Büyük Salon'a getirildi. Mahzenlerden bira ve şarap fıçıları taşındı -beklediklerinden çok daha fazlası vardı- ve mevsimin getirdiği perhize rağmen içkiler, sabahın erken saatlerine kadar elden ele dolaştı.

Thom yatağa girdiğinde, artık sadece yakında şövalye ilan edilecek biri ve Highland Muhafızları'na katılacak bir üye değildi. Aynı zamanda Roxburghshire'da toprakları olan bir barondur. Başardığı şeyin büyüklüğü onu hayrete düşürmüştü.

Ama tekrar uyandırılmadan önce sadece birkaç saatlik uykusu vardı.

Uyandıranın yeni şefi olması, küfredip yuvarlanmasını ve yün battaniyeyi başına çekmesini engellemedi.

Sert Adalı kıkırdadı; bu, Thom'un MacLeod'dan daha önce hiç duymadığı bir sestir ve bu yenilik onun yorgun sersemliğini bile dağıtmıştı. Battaniyeyi geri çekti ve tek gözünü açtı.

"Selam Sezar. Kalkıp defneni giyme vakti geldi. Roma bekliyor. Kendi zaferiniz için uyumak istemezsiniz."

Şaka yapmak için henüz çok erkendi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendin görmen gerekecek."

Kısa bir süre sonra Thom gördü. Kaleden Holyrood Manastırı'na uzanan anacaddenin, tezahürat yapan bir kalabalıkla doluydu; Edinburgh halkı krala desteklerini göstermek ve belki de nere-

deyse efsanevi bir Bruce efsanesine dönüşecek olan bir başka mucizevi başarıyı kutlamak için sokaklara dökülmüştü.

Randolph fetheden bir kahraman, Thom ise tüm bunları mümkün kılan adam olarak selamlanıyordu. Tırmanılmaz olana tırmanan savaşçı olarak rolünü gizli tutmak imkânsızdı. Adı her yerde dilden dile dolaşıyor, herkes en yüksek zirveye tırmanan ve bu son mucizeyi hayata geçiren Douglas'lı demircinin oğlunu görmek istiyordu.

O, Randolph ve Moray'den gelen diğer bazı adamlar kale kapısında göründüklerinde, tezahürat yeniden duyuluyor ve bu o kadar sağır edici oluyordu ki Thom gerçekten de Sezar'ın zaferlerinden döndüğünde nasıl hissetmiş olabileceğini anlıyordu.

Oldukça iyiydi.

Thom, Muhafızlar'ın kişisel ödüllere göre ya da başarı için adam seçmeye inanmadığını biliyordu ama yarın yine gözden kaybolacaktı. Bugün, bunun tadını çıkaracaktı.

Kendi kendine, kalabalığın içinde en çok görmek istediği bir yüz varsa, bunun tek sebebinin ona güvenmemekle ne kadar yanıldığını göstermenin tatminini yaşamak olduğunu söyledi.

Çok yanılmıştı.

"Bir hata yaptım."

Ağzı bir anlığına kıvrıldı. Çok haklıydı.

Elizabeth kamptan Leydi Helen'le birlikte öyle sıkıntılı bir halde dönmüştü ki bunun nedenini Jo ve Izzie'den saklamak imkânsızdı. Onlara bir hata yaptığını söylemişti. Thom'u seviyordu ve onu bu gerçeğe ikna edemedi. Ölecekti.

Elizabeth'in iki kadına yemin ettirmesine gerek yoktu; adamların planladıklarını kimseye söylemeden mezara gideceklerini biliyordu. Her iki kadın da durumun ciddiyetini ve tehlikenin büyüklüğünü çok iyi anlamıştı.

“Hayır!” dedi Jo. “Rock Kalesi mi? O yapamaz.”

“Randolph da mı?” diye sordu Izzie.

Elizabeth başıyla onayladı.

Jo’nun gözleri yaşla dolduğunda şaşırmadı ama Izzie’nin de benzer şekilde etkilendiğini görünce şaşırdı. Elizabeth ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Ama sonunda bir açıklama zihninde şekillenince yapacağı şeyi yapmak için daha fazla nedeni olduğunu fark etti.

O uzun, işkence dolu bekleme saatlerinde, neler olduğunu bilmeden, sevdiği adamın ölü mü diri mi olduğunu bilmeden, Elizabeth iki şeye karar verdi: Randolph’la evlenemezdi (nişanı bozmanın sonuçları ne olursa olsun) ve kendisi ile Thom için çok geç değildi. Bunu ona kanıtlamak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Ama Thom’u tanıyorsa, bu hiç de kolay olmayacaktı. Onu hayal kırıklığına uğratmış ve bu süreçte istemeden de olsa onu en savunmasız olduğu yerden, gururundan incitmişti. Bunu şimdi görebiliyordu, keşke daha önce görebilseydi.

Ailesine ve topluma meydan okuyacak kadar güçlü ya da aşırı zenginlik ve konforun olmadığı belirsiz bir gelecekle yüzleşecek kadar cesur değildi. Çocuklarının başına neler gelebileceğine dair düşüncelerin kendisini etkilemesine izin verirken, sahip olmak istediği tek çocuğun Thom’un çocukları olduğu gerçeğini gözden kaçırmıştı.

Daha da kötüsü, onu reddettiğinde, Thom bunu sadece evlilik teklifini, çok daha “iyi” bir seçenek için geri çevrilmek olarak görmemiş, aynı zamanda kendisinin de reddedilmesi olarak görmüştü. Olduğu adamı. Elizabeth ona sanki iyi değilmiş gibi hissettirmişti -sanki onun elini tutmayı hak etmiyormuş gibi- oysa gerçek bundan çok daha farklıydı. Ayrılırken söylediği kaba sözler aklına geldi -“düzüşmek için yeterince iyi olmak, yeterli

değil"- ne kadar korkunç bir şekilde onun niyetini yanlış anlamıştı. Ona göre, daha iyi ya da daha değerli kimse yoktu. Sadece korkularının ötesini görememişti.

Bir daha asla yoksulluk içinde yaşamak istemiyordu ama Thom haklıydı: Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Onunla ya da onsuz, geleceğin ne getireceğini bilmiyordu. Ama onsuz perişan olacağını biliyordu ve kendisini -ve çocuklarını- güvende tutması için ona güveniyordu.

Şimdiye kadar başardıkları onu ikna etmiş olmalıydı. Tırmanması neredeyse imkânsız olan bir merdiveni tırmanmıştı: Demircinin oğlu, bu ülkenin gördüğü en büyük savaşçı takımı tarafından seçilecek kadar yetenekli, zorlu bir savaşçı olmuştu. Ve bunu beceri, kararlılık ve sıkı çalışmayla başarmıştı. Onunla çok gurur duyuyordu ama bunu ona kanıtlama şansı verildiğinde bocalamıştı.

Şu anda sahip olduğundan daha fazlasını asla elde edememiş olsa bile bunun bir önemi yoktu. Onun rütbesindeki çoğu erkeğin aksine, Thom'un savaş alanının ötesinde sırtını dayayabileceği yetenekleri vardı. Eğer isterse, İskoçya'nın en büyük kılıç yapımcılarından biri olabilirdi.

Elbette tüm bunları Randolph'la evlenmeyi kabul etmeden önce anlayabilseydi her şey çok daha kolay olurdu. Ama bu sözü vermesi, Leydi Helen'in tavsiyesi ve en önemlisi de onu kaybetme korkusu gerçeği kabul etmesini sağlamıştı. Atlamalıydı. O bu riske değerdı. Hıristiyan âlemindeki tüm altın, toprak ve güvenlik onsuz bir anlam ifade etmezdi. Önemli olan tek şey oydu. Ve eğer Thom ona bir şans daha verirse, ona bunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti.

Ne olursa olsun onun yanında duracaktı.

Sadece bu gece hayatta kalması gerekiyordu.

Üç kadın akşamın geç saatlerinde bir araya geldi. Leydi Helen bir süre daha kalmıştı ama oğlunun yanına dönmesi gerekiyordu. O da endişeliydi ama Elizabeth'e inançlı olmasını söyledi.

O da denedi.

Sonunda geceyi bölen bir çan sesi duydular. Yataklarından kalkan Leydi Mary, diğer birkaç kadın ve Bruce kardeşler de dahil olmak üzere konukevinin sakinleri manastırın avlusuna döktüler.

“Ne oldu?” diye sordu Leydi Margaret Bruce.

“Kalede bir şeyler oluyor,” diye cevap verdi diğer kadınlardan biri.

Elizabeth, Jo, Izzie ve Leydi Helen bakiştılar, kimse umutlarını dile getirmeye cesaret edemiyordu.

Ama çan iyiydi. Kesinlikle iyi olmalıydı.

Heyecan -gerginlik- o kadar baskındı ki sonunda kralın kendisinden gelen bir mesajla Rock Kalesi'nin, ona tırmanan bir grup adam tarafından ele geçirildiği haberi geldiğinde, sanki bir baraj patlamış gibi oldu.

Güldüler, ağladılar, sarıldılar ve her üçünü de aynı anda yaptılar.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

THOM, YÖNETİCİLERİN OTURDUĞU büyük masada oturuyordu. MacLeod tarafından yatağından kaldırıldıktan sonra, o ve diğerleri kutlamalara katılmak için sokaklara dökülmüş ve sonunda Edinburgh Kalesi'nin Büyük Salonu'na ulaşmışlardı. Öğle yemeğinde bir insan seli vardı; salon, kaleyi düşmandan kurtardığı için krala ve adamlarına minnettar olan sadık İskoçlarla tıka basa doluydu.

Ve tam ortada Thom vardı.

Kürsüde kralın yanındaki onurlu pozisyonundan her şeyi kavrayabiliyor, anın tüm anlamının tadını çıkarabiliyordu. Bu onun anıydı, lanet olsun. Demircinin oğlu gerçekten de bir prensesin yanına oturacak kadar yükseğe tırmanmıştı. Leydi Margaret Bruce onun diğer tarafında oturuyordu. Ama onu rahatsız eden prenses o değildi.

Uzun yemek boyunca Thom, Randolph'un diğer tarafında oturan ve kralın yanındaki diğer onur pozisyonunu elinde tutan kadının acı verici bir şekilde farkındaydı. Neyse ki iki adam aralarında olduğu için, Elizabeth'le konuşmak zorunda kaldığı tek

an, onun ve diğer kadınlar yerlerini almak için masaya geldikleri andı. Elizabeth, içten bir şekilde tebriklerini sunmuş, onun güvende olmasından dolayı duyduğu “rahatlamayı” dile getirmişti. Bakışlarının içindeki yalvarmayı görmezden gelerek ona hak ettiğinden fazlasını vermişti: Nezaket... Ve daha fazlası değil.

Ama kalbinin etrafına ördüğü çelik duvarı korumak kolay değildi, özellikle de uzaklığının onu ne kadar incittiğini görebildiği zaman. Ama onun istediği de buydu, diye kendi kendine söyleyip duruyordu. Onu istememişti. Bu da neden bir kedi yavrusunu tekmelemiş gibi hissettiğini açıklamıyordu.

Elizabeth birkaç kez daha onunla konuşmaya çalıştı ama aralarındaki adamlar uygun bir bariyer ve kaçış aracı oldu. Fransızca konuştuklarından bahsetmeye gerek yoktu bile. Tabii ki konuşuyorlardı. Bütün soylular Fransızca konuşurdu. Belki de bu yüzden ondan hep nefret etmişti. Aralarındaki ayrımı inkâr edilemeyecek bir şekilde ortaya koyuyordu. Aynı lanet dili bile konuşmuyorlardı.

Asla yürümeyecekti. Bunu şimdi görebiliyordu. Onun resmi bir eğitimi yokken, Elizabeth’in özel öğretmenleri vardı; o, kışlık bir çift botla büyümüştü, Elizabeth’in ise bir sandık dolusu güzel terliği vardı; o, geçimini sağlamak için altın ve gümüş eritiyordu, Elizabeth ise saçlarını değerli mücevherlerle süslüyordu. Elizabeth sofistike ve zarif, Thom ise taşralı ve kabaydı.

Daha da devam edebilirdi. Ama onu düşünmek bile onu öfkeliendiriyordu.

Kendisine öfkeliydi. Yapmak istediği şeyi yapmıştı -hatta yapmak istediğinden çok daha fazlasını- bir şövalyelik, bir baronluk ve Christendom’daki en seçkin savaşçılar arasında bir yer kazanarak servetini değiştirmişti. Rock Kalesi’ne tırmanarak daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmış (Muhafızlar’daki savaş ismini Kaya olarak sağlamlaştırmıştı) ve bunu yaparken savaşta ölümsüzlüğü elde etmişti.

Zaferin tadını çıkarmalı, hayranlık içinde yüzmeli ve başardığı her şeyden zevk almalıydı. Bunun yerine her şey boş geliyordu. Hiçbiri içindeki boşluğu dolduramıyor ya da eskiden kalbinin olduğu yerdeki sızıyı dindiremiyordu. Hiçbiri kaybettiği tek şeyi telafi edemezdi.

Lanet olsun ona.

İlk fırsatta kaçmaya karar verdi.

“İşinin başına döndün mü MacGowan?” dedi kral ayrılmak için ayağa kalktıklarında.

“Evet, efendim. Adamlardan bazıları güney kapısını yıkmaya başladı bile.”

Kral başını salladı. “Bu talihsiz bir görev ama gerekli. İngilizlerin burayı tekrar bize karşı bir dayanak olarak kullanmasına izin veremeyiz ve burayı savunmak ve onlarla savaş alanında karşılaşmak için gerekli adamlara sahip değilim.” Elini Thom’un sırtına koydu. “Ama en azından birkaç günlüğüne tadını çıkaracağız. Yarın büyük bir kutlama yapacağız, umarım hazırsındır.”

Thom başını salladı. “Hazırım efendim.”

Yarın Thom bizzat kral tarafından şövalye ilan edilecek, özel bir törenle Muhafız Birliği’ne kabul edilecek ve resmi olarak baronluğu verilecekti. Kralın, yeğeninin kurtarılmasındaki rolünü öğrendiğinde daha da zenginleşen bir baronluk. Zengin bir adam olacaktı.

Elizabeth onu reddederken ona sadece şöhret değil, aynı zamanda servet kazanma fırsatı da vermişti.

İroni zalim bir piçti.

Elizabeth yüreği ağzına gelerek Thom’un uzaklaşmasını izledi. Peşinden gitmek istiyordu ve Randolph onunla konuşmasaydı nezaketi bir kenara bırakıp tam da bunu yapabilirdi.

Manastırdaki diğer kadınlarla birlikte kaleye geldiğinden beri Thom'la konuşabilmek için mücadele ediyordu. Ama etrafı, hepsi de ona yakın olmak, yüceliğine dokunmak isteyen kasaba halkıyla doluydu. Özellikle de kadınlar. Onların yaltaklanmalarını ve flört etmelerini izlemek kalbinin ağrmasına ve midesinin bulanmasına neden olmuştu. Ne bekliyordu ki? Onun bir keşiş olmasını mı? Bayıltacak kadar yakışıklıydı, uzun boyluydu, az önce tırmandığı ünlü Rock Kalesi kadar sert ve etkileyici bir vücutu vardı. Bunu göremeyecek kadar kör olması, başkalarının göremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Yemeğe oturuncaya kadar ona yaklaşmamıştı, ama o zaman dahi Thom ona bir bakış atmamış ve onunla konuşma girişimlerini kesmişti. Bunun kolay olmayacağını biliyordu ama adamın kalbi her an ona karşı daha da sertleşiyormuş gibi hissederken sabırlı olmak zordu. Yakında hiçbir şey nüfuz edemeyecekti.

Bir de Randolph vardı. Onunla da konuşmak istemişti ama adam o kadar mutluydu ki hayatının en güzel günlerinden biri olacağı kesin olan bugünü lekeleme fikrine dayanmamıştı.

Onun çektiği eziyetten habersiz olan Randolph, savaşın anbean tekrarını anlatarak onu eğlendirmişti. Onun düşüşünü ve Thom'un çılgınca kurtarışını duyunca genç kadının yaşadığı dehşet gerçektir. Ancak Randolph, üzüntüsünün kaynağını yanlış anlayarak onu korkuttuğu için özür dilemiş ve gayet sağlıklı olduğunu söylemişti. Tam Thom ayrılırken -ki gerçekten de muhteşem bir hikâyeydi- hikâyeyi bitirmişti.

Randolph yüzündeki sırıtışı silememişti. "Haberini duyduğunda kardeşinin yüzünü görmeyi çok isterdim. Mutlu olmayacağını söyleyebilirim."

Jamie mutlu olmayacaktı, ama sadece kale yüzünden değil. Notu ona ulaşmış mıydı? Bu sabah bir ulakla göndermişti.

Elizabeth gülümsedi. “Bir dahaki sefere seni geçmek için yapacaklarından korkuyorum.”

Randolph güldü. “Denemesini görmek isterim. Bence bu başarı bir süre daha devam edecek. Arkadaşın MacGowan’ın o çiviler için bulduğu fikir dâhiceydi. İyi ki bir fırıncının oğlu olarak doğmamış.” Güldü ve sonra aniden ciddileşti. “Onun hakkında haklıydın, ona hayatımı borçluyum.”

Mükemmel bir açılış gibi görünüyordu. Elizabeth’in sesi biraz titredi. “Lordum, biraz özel konuşabilir miyiz?”

Ayağa kalktıklarında onu oturduğu yerden kaldırmak için elinden tuttu. “Bundan daha çok isteyeceğim bir şey yok, ama bekleyebilir mi? Amcam beni kalenin yıkımından sorumlu tuttu ve adamlar beni bekliyor.”

Elizabeth belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. “Elbette.”

“Sen bir harikası. Anlayacağını biliyordum.”

Ama o anlayacak mıydı? Elizabeth, Randolph’un nişanı bozmak istediğini duyduğunda vereceği tepkiyi dört gözle beklemediğini itiraf etmek zorundaydı. Randolph’un ona karşı gerçek hisler beslediğini düşünmüyordu ama görünüş onun için önemliydi ve gururu hiç şüphesiz bundan zarar görecekti.

Manastıra geri dönmek için Joanna ve Izzie’ye katıldığında, onlar da beklentiyle kendisine baktılar; farklı bir masaya oturmuşlardı.

Elizabeth başını salladığında hayal kırıklıklarını gizleyemediler.

Izzie sordu: “Ne oldu?”

“İkisi de benimle konuşmadı. Thom yüzüme bile bakmadı, Randolph da çok mutluydu ve çok meşguldü. Daha sonra konuşabileceğimizi söyledi.”

"Belki de James'in Randolph'la konuşmasını beklesen daha iyi olur." dedi Joanna.

"Ama Jamie'nin ne zaman döneceğini bilmediğini söylemiştin."

Bilmiyorum. Yine de notunuzu aldıktan sonra uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Eğer not geldiğinde uzakta değilse, bahse girerim onu yarın öğlen saatlerinde burada görürüz."

Bu da Thom'la işleri yoluna koymak için daha da önemli bir nedendi. İhtiyacı olan son şey kardeşinin işine karışmasıydı. Jamie geri döndüğünde Thom'la bir oldubittiye getirilmeleri gerekiyordu.

Ama Thom onunla konuşmazken bunu nasıl başaracaktı?

Ağzı hayal kırıklığıyla büzüldü. Çok inatçı olabiliyordu. Onu karanlık ruh hallerinden birinden çıkarmak her zaman zor olmuştu ve bu, karanlık bir ruh halinden çok daha kötüydü. Aptalca bir iki şakadan çok daha fazlasını bulması gerekecekti. Bir plana ihtiyacı vardı. Onu yalnız yakalamanın kesin bir yolunu bulmalıydı.

Yengesini bu işe bulaştırmaktan nefret ediyordu ama başka çaresi yoktu. Thom ondan gelen bir ricaya kesinlikle cevap vermezdi, ama Joanna'dan geleni kesin cevaplardı.

Yine de ondan yardım istediğinde, Jo onu şaşırttı. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Sanırım nerede olacağını biliyorum. Bunu hemen fark etmeliydim. James'in kılıcını bu gece benim için hazır edeceğini söyledi."

Elizabeth onun düşüncelerinin yönünü takip etti. "Bu da demek oluyor ki bir noktada kılıcı bitirmek için demirhaneye gitmesi gerekecek."

Joanna heyecanla başını salladı.

Elizabeth gülümsedi. "O gelene kadar orada bekleyeceğim."

Izzie alaycı bir ifadeyle, "İyi bir Bruce taktiği," dedi.

Elizabeth sırtıttı. "Aynen öyle. Şimdiye kadar bu savaş, pusuya yatarak kazanıldı."

Elizabeth'in Joanna'nın artık gülümsemediğini fark etmesi bir anını aldı. Aslında dudağını ısırmasına bakılırsa, tereddüt ediyor gibiydi.

"Ne oldu Jo?"

"Thom inatçı biri olabiliyor. Ya dinlemezse?"

"Dinlediğinden emin olurum."

"Ben de bundan endişeleniyorum. Düşüncesizce bir şey yapmayacaksın, değil mi? Yaralanmanı istemiyorum."

İkisi de onun düşüncesizlikle neyi kastettiğini biliyordu. "Dikkatli olacağım, Jo. Ayrıca, Thommy'yi tanırsın."

Sonuna kadar onurlu biriydi.

Ancak Elizabeth öyle değildi. Douglas'lar kazanmak için ne gerekiyorsa yapardı. Ancak Jo'ya bunun hatırlatılmasına gerek yoktu.

Yengesinin yüzü hemen parladı. "Biliyorum."

Ancak Izzie o kadar kolay yatıştırılamadı. Şaşırtıcı bir şekilde, doğrudan konuşan, her şeyi ciddiyetle ele alan kuzeni, onun günahkâr taktiklerinden etkilenmiş hatta bunlara hayranlık duymuş gibi görünüyordu.

Jo'nun duymaması için Izzie, Elizabeth'i kenara çekti. "Randolph için endişelenme. Ne yapman gerekiyorsa yap. Onu bana bırak"

Elizabeth, Izzie'nin yüzündeki kararlı ifadeyi fark etti ve bundan şüphe duymadı. Şüphelerinde haklıydı. Üzerinde hâlâ tüy kalem bulunan masaya gitti ve hızlıca bir özür notu yazdı. "Bunu ona ver. Ve teşekkür ederim."

Izzie'nin gözlerinde rahatlamaya benzer bir şey parladı. "Hayır, ben teşekkür ederim."

Thom'u kaçırmaya riskini almak istemeyen Elizabeth hemen demirhaneye doğru yola çıktı. Bu sefer yanında kimse yoktu. Dışarıda durup Thom'u uyuracak birini istemiyordu ve kesinlikle içeride de onunla birlikte birini istemiyordu.

Oraya vardığında öğleden sonra olmuştu. Neyse ki demirci çoktan gitmişti ve onu içeri alan genç çırak, demircilik hakkında bu kadar çok şey bilen, manastırdan gelen kadından çok etkilenmişti; eski "arkadaşını" bekleme hakkında çok fazla soru sormadı.

Ona on bir yaşında olduğunu ve babasının demirci olduğunu söyledi. Elizabeth, çocuk günlük işlerini bitirirken Thom'un çalışmasını izlediği zamanlardan hikâyelerle onu eğlendirdi. Çocuk gittiğinde, onun ayrılmasına üzüldüğünü fark etti.

Çocuğun gitmesi ve dikkatini dağıtacak bir şey bulamamasıyla birlikte giderek gerginleşti. Gün ortasındaki yemekten beri bir şey yememişti ve dışarıda karanlık çökerken midesi guruldamaya başladı. Yanma bir parça ekmek ve peynir almalıydı. Ve şarap, bol miktarda güçlendirici şarap. Ama o kadar ilerisini düşünmemiştir.

Thom onu affetmezse ne yapacaktı? Baştan çıkarma hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tanrı aşkına o bir bakireydi! Birine sorması gerekirdi.

Joanna'ya değil tabii, ama belki Leydi Helen'e? Onun anlayacağını hissediyordu. Belki bazı ipuçları verebilirdi. Öneriler? Taktikler?

Elizabeth ağır kürk astarlı yün pelerinini çıkardı -bir süre önce sönen ateşe rağmen içerisi sıcaktı- ve bir bankın üzerine attı. Düşerken aklına bir fikir geldi.

Hayır. Yapamazdı. Kalan kıyafetlerine baktı, oldukça basit ve çıkarması kolay bir *surcotte* ve *cotte*'tu. Yapabilir miydi?

Elizabeth odanın içinde endişeyle volta atarken sonunda kapının açıldığını duydu. Bir adam içeri girince donup kaldı. An-

cak uzun boylu, tanidik silueti görünce rahat bir nefes aldı. Omzunda bir çuval vardı, boyutundan ve şeklinden Jamie'nin kılıcı olduğunu anladı.

Elizabeth kenarda duruyordu, bu yüzden onu hemen fark etmemesi gerekirdi. Ama neredeyse tehlikeyi sezmiş bir av gibi, gözleri hemen onunkilere kilitlendi.

Thom'un hiçbir tepki vermemesi Elizabeth'in yüreğine bir sızı düşürdü. Şaşırmış görünmüyordu, öfkeli görünmüyordu (Beklediği gibi değildi) ve kesinlikle mutlu görünmüyordu (İçten içe öyle olmasını mı ummuştusu?). Hiçbir şeye benzemiyordu. Onunla buluşan soğuk, mavi gözlü bakışlarda en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Tanrım, çok mu geçti? Bir zamanlar ona karşı beslediği tüm duyguları tamamen yok mu etmişti?

“Nasıl bildin...” Durdu, ağzı acımasız bir çizgiye döndü. “Joanna.”

Elizabeth sessizce başını salladı. O kadar heybetli, o kadar mesafeli, o kadar Thommy'ye hiç benzemeyen bir hali vardı ki daha önce hissettiği gerginlik on katına çıktı. Kendine güveni sarsıldı ve alnında ilk buz gibi ter damlaları belirdi. Onu tanıdığından emindi, ama ya tanımıyorsa? Ya yaptığı hiçbir şey onu affetmesini sağlayamazsa? Ya başardığı tek şey kendini küçük düşürmek olursa?

Bunun bir önemi yoktu. En azından denemek zorundaydı.

“Burada bu şekilde olmamam gerektiğini biliyorum ama seninle konuşmam gerekiyordu. Bana başka seçenek bırakmadın.”

Odaya girdi, kılıcı masanın üzerine bıraktıktan sonra dönüp ona baktı. “Peki benim ne istediğim neden fark etsin ki?”

“Demek istediğim bu değil...”

Onu durdurmak için elini kaldırdı. “Devam et, ne söyleyeceksen söyle ve sonra git. Yapacak işlerim var ve insanlar beni bekliyor.”

Elizabeth bir öfke patlaması hissetti, ama kendine onun hoşnutsuz olmak için her türlü nedeni olduğunu hatırlattı. Ona haksızlık etmişti. Korkunç bir şekilde. Ama sabırsız ve kayıtsız tavrı kesinlikle sinir bozucuydu.

“Özür dilerim. Bir hata yaptım, Thom. Randolph’la evlenmeyi asla kabul etmemeliydim.”

“Öyle diyorsun. Bu benim için neden fark etsin ki?”

Bu sefer öfkesinin alevlenmesini hiçbir şey engelleyemedi. Dudaklarını birbirine bastırarak sabır diledi. “Çünkü beni seviyorsun.”

“Sevmiştim. Dünyadaki her şeyden daha çok.”

Kalbi bir taş gibi çöktü. Korku onu kavradı. Hâlâ seviyordu. *Ona inanma.* Leydi Helen’in Magnus’un artık onu sevmediğini, çünkü inatçı olduğunu söylediğini hatırladı. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Görünüşe göre yeterince değil.”

Haklı olmasına rağmen yine de canını yakan bu iğnelemeyi kabul etti. Çenesini kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. “Randolph ile nişanı bozmaya yetecek kadar.”

Adamın çelik kalkanında ilk çatlak belirdi, kız onu şaşırtmıştı. Ama sonra gözleri kısıldı. “Bunu ne zaman yaptın? Az önce nişanlınla birlikteydim. Nişanın bittiğine dair hiçbir ipucu vermedi.”

Kızardı. “Ona daha önce söylemeye çalıştım ama gitmek zorunda kaldı. Yine de ona kuzenimin vereceği bir not yazdım ve Jamie’ye de bir tane gönderdim.”

“Nişanlılık anlaşmaları konusunda uzman değilim ama sanırım bir nişanı bozmak için birkaç nottan biraz daha fazlası gerekir.”

Küçümseme ve alaycılık kesinlikle en sevdiği kombinasyon değildi. Ona ters ters bakarak, “Bunu biliyorum,” dedi.

Thom sadece omuz silkti. “Bunların benim için neden önemli olduğunu hâlâ anlamıyorum.”

Elizabeth öfkeliydi ve elleri kalçalarındaydı. “Çünkü seninle evlenmek istiyorum. Gerçi şu anda nedenini hatırlamaya çalışıyorum.”

Onun öfke patlaması, Thom’un kaşlarını çatmasından başka bir işe yaramadı. “Sanırım teklifimi zaten reddetmiştin ve sonra teklif ettiğimi de hatırlamıyorum.”

Eğer onu utandırmaya ve aptal hissettirmeye çalışıyorsa işe yarıyordu. Genç kadın yalvarırcasına ona baktı. “Korktum ve kafam karıştı, Thom. Anlamaya çalışamaz mısınız?”

“Anlıyorum. Anlamadığım şey neyin değiştiği.” Sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. “Tabii ki anlıyorum. Durumum senin için yeterince iyileşti, öyle mi? Artık biraz ün kazandığıma, şövalye ilan edileceğime ve bana toprak verileceğine göre risk almaya değer miyim?”

“Bunların hiçbirinin bununla ilgisi yok.”

“Yani ‘büyük aydınlanmanızın’ zamanlaması sadece bir tesadüf mü?”

Onun düşüncelerini sorgulamasına şaşırmamalıydı, ama bu canını yakmıştı. “Randolph’un yanında durup o yeminleri ettiğim anda bir hata yaptığımı biliyordum. Ne yapmaya karar verdiğini ve hayatının tehlikede olduğunu öğrendiğimde, ne pahasına olursa olsun ya da ne kadar tatsız olursa olsun kendimi bu işten kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazır

olduğumu biliyordum.” Onun ikna olmadığını görünce ekledi: “Bana inanmıyorsan Joanna’ya sor. Leydi Helen’e sor. Kuzenime sor. Onlar sana anlatacaktır. Sana kendim anlatmaya çalıştım ama dinlemedin.” Neredeyse hıçkırıklara dönüşen derin bir nefes aldı. “Tanrım, seni kaybedebilirdim Thommy. Çok korkmuştum. Kendini nasıl böyle tehlikeye atabildin?”

Gözlerindeki yaşlar ve bariz çaresizlik ona hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. “Seni başka bir adama bağlayan o sözleri söylediğin anda beni kaybettin. Öncesinde ya da sonrasında pişmanlık duyman önemli değil.”

Ona doğru bir adım attı. “Bunu kastetmiyorsun.”

Ama öyleydi. Bunu görebiliyordu. *Beni istemiyor, beni artık sevmiyor.*

Hayır, sadece inatçılık ediyordu, değil mi? Hisleri bu kadar çabuk değişmezdi. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. “Ne diyebilirim ki, özür dilerim. Bir hata yaptım. Her şey çok hızlı oldu, sağlıklı düşünemedim. Bir planım vardı -ne istediğimi bildiğimi sanıyordum- ve sen gelip son dakikada her şeyi değiştirmeye çalışınca yanlış bir karar verdim. Geri almak için her şeyi yapardım ama yapamam. Tek yapabileceğim bunu düzeltmeye çalışmak ve senden af dilemek.”

Adam ona duygusuzca baktı. İnatçıydı. En ufak bir taviz vermiyordu.

“Beni affetmen için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu? Kalbin o kadar katı mı? Gururunun ve inatçılığının, teklif ettiğim şeyi kabul etmeni engellemesine izin verecek misin?”

Gözlerindeki sıcak öfke parıltısı, görüldüğü kadar kayıtsız olmayabileceğinin ilk işaretiydi. “Tam olarak ne öneriyorsun Elizabeth? Nedense ağabeyinin beni aileye kabul edeceğini sanmıyorum. Yani birlikte kaçacak mıyız? Bunu yaparsak şövalyelik, baronluk ya da başka bir şey olmayacağından emin olabilirsin.”

Acaba yumuşuyor muydu? İfadesine bakılırsa bu şüpheliydi ama en azından düşünüyor gibi görünüyordu. İlerleyip avucunu onun göğsüne koyacak kadar cesur hissetti kendini. “Bunun bir önemi yok.”

Adamın çenesi sıkıştı. “Benim için önemli.”

Aman Tanrım, erkek gururunun mantığını anlamak tamamen imkânsızdı. Önce hiçbir şeyi yokken onu kabul etmesini istemişti, şimdi ise bir şeye sahip olduğunda onsuz alamayacağını mı söylüyordu? Sabırlı olmak için dua etti. “Jamie’nin anlamasını sağlayacağım.”

Thom, keskin bir inançsızlık sesi çıkardı. “Bunu nasıl yapacaksın?”

“Bu konuda bir şey yapması için çok geç olduğundan emin olarak.”

Kadınm ne demek istediğini anlaması uzun sürmedi. “Tabii ki hayır, Elizabeth. Bunu yapmayacağım. Bu şekilde olmaz.”

Thom’un yüz ifadesine bir kez baktı ve ne demek istediğini anladı. Bazen onur ve asalet kesinlikle uygunsuz olabiliyordu.

Başka seçeneği olmadığını fark ederek iç çekti. Yine de bu düşünce biraz yüzünü buruşturdu. Aman Tanrım, bunu gerçekten yapabilir miydi? Umutsuz zamanlar... Umutsuz önlemler.

Elini adamın göğsünden çekerek geri adım attı ve elbisesinin bağlarını çözmeye başladı.

Elleri titremiyor olsaydı, adamın gergin bakışlarını fark edebilirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Thom.

Onu hiç bu kadar şaşırmış görmemişti, belli ki onu hazırlıksız yakalamıştı. En hafif deyiimiyle. “Kıyafetlerimi çıkarıyorum,” diye cevap verdi gayet açık bir şekilde.

“Neden?”

Kekelemek iyi bir şeydi, değil mi? “Bunun bariz olmasını umardım, ama seni baştan çıkarmaya çalışıyorum. Ve beni karşıda çıplak görmek istediğini söylediğin için, bunun başlamak için iyi bir yol olduğunu düşündüm.” Bir an durakladı ve gözlerinin onun bacaklarının arasındaki ağır çıkıntıya kaymasına izin verdi. “Ağzıma almakla ilgili de bir şeyler söyledin ama korkarım bunun için biraz talimat almam gerekebilir.”

Vay anasını. Thom’un söylemek üzere olduğu başka ne varsa aklından uçup gitti. Yerini Leydi Elizabeth Douglas’ın önünde diz çökmüş, cırılçıplak, ağzıyla onu tatmin ettiği bir görüntü aldı. Şehvet dalgası o kadar sıcak ve ağır, özlem o kadar yoğundu ki bu görüntüden kurtulmak zordu.

Ama öyle yaptı. Zorla. Ve belki biraz da inleyerek.

Elizabeth bunu duydu -lanet olsun- ve bu, endişeli ve beceriksiz olan hareketlerini yeni bulduğu bir amaçla cesaretlendirdi. Thom, elini bileğine atamadan *surcotte*’u ayaklarının dibindeki kadife havuzuna düştü.

“Kes şunu,” dedi öfkeyle. “İşe yaramayacak. Fikrimi değiştiremeyeceksin. Seni istemiyorum.” Aşağıya, saklanamayacak kadar büyük ve zor olan aksi yöndeki kanıta baktı. Çenesi bir mengene gibi kenetlenmişti. “Bu şekilde değil.”

“Bir dahaki sefere istediğin gibi olsun.”

Aklına gelen tüm görüntüler karşısında dişleri adeta gıcırıyordu. “Kastettiğim bu değildi, lanet olsun.”

“Başkasının iznini beklemeyeceğim, Thom. Geleceğine kardeşimin karar vermesine izin mi vereceksin?” Thom kaskatı keşildi, Elizabeth’in niyetinin de bu olduğuna şüphe yoktu. Bu düşüncenin ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyordu. *Dokunma. Çok yükseğe uzanma. Yerini unutma.* “Hayatımın geri kalanını

seninle geçirmek istiyorum ve bunu garantilemenin en iyi yolu bu gibi göründüğüne göre, hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyeceğim. Onurun bozulmayacak. Sen beni baştan çıkarıyorsun, ben seni baştan çıkarıyorum.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez Ella ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!”

Elizabeth bileğini onun elinden çekip aldı ve sanki o hiç konuşmamış gibi işine devam etti.

Onu durdurmalıydı, lanet olsun. Onu bu şekilde taciz etmesine izin veremezdi. Onu artık sevmiyordu. Onu son kez incitmişti. İstemiyordu...

Ah, lanet olsun. Genç kadının *cotte*'u, *surcotte*'u takip ederek yere düştü ve Thom'un ağzı kurudu. Sanki vücudundaki kanın çoğu ayaklarına da akmış gibi hissetti.

Hissettiği tek şey istekti.

Eğilerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra da üzerinde sadece bir kombinezonla Thom'un karşısına dikildi. İnce keten, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Göğüslerinin yüksek pembe uçlarını, ağır yuvarlaklığını, belinin ve kalçalarının ince kıvrımlarını, bacaklarının uzunluğunu görebiliyordu. Saçlarındaki tokaları birkaç kez çekiştirdiğinde, uzun ve gür sarı saçları omuzlarının etrafında şehvetli dalgalar halinde döküldü.

Bir tanrıça gibi görünüyordu. Rüyalarındaki bir varlık gibi. Şimdiye kadar yaşadığı tüm cinsel fanteziler gibi. Onu kollarının arasına almak, sırtını masaya yaslamak, bacaklarını beline dola-mak ve santim santim içine gömülmek istiyordu.

Ona dokunma dürtüsüne karşı savaşıarak ellerini iki yanına götürmeye zorladı. Sikik bir aptaldı. Bunu yapmayacaktı. Bir daha olmaz, lanet olsun. Belki onu ilk reddettiğinde ne yaptığının farkında olmadığını söyleyebilirdi ama bu sefer aynı şeyi söyleyemezdi.

Gözlerini kaçırdı. “Git buradan, Elizabeth. Sadece kendini utandırıyorsun.”

Bir an için onu ikna ettiğini düşündü. Hatta neredeyse kendini ikna edecekti.

Çok sessizdi. Ama ona tekrar baktığında başını salladı. “Hayır. Beni hâlâ seviyorsun, bunu biliyorum.” Ona meydan okurcasına baktı ama içinde ona şu anki kırılganlığını hatırlatacak kadar belirsizlik ve utanç da vardı. Ona, pratikle değil içgüdüleriyle hareket eden masum bir genç kız olduğunu ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu hatırlatmak için... Bunu onun için yaptığını hatırlatmak için...

“Bir hata yaptım.”

Haklı mıydı? Kalbi affedemeyecek kadar katı mıydı? Onu kollarına çekmesini engelleyen şey gururu muydu?

Hayır, lanet olsun. Aklına takılan, onun bir odanın ortasında, insanların önünde başka bir adama bağlanışının görüntüsüydü.

Onu hâlâ elde edebiliyor olması, çıplak bir beden ve edepsiz bir teklifle bu kadar kolay kazanılabileceğini düşünmesi -ve onu bir an için bile olsa boşluğa düşürebilmesi- onu çileden çıkar-mıştı. “Ne istersen düşün. Umurumda bile değil.”

“Sana inanmıyorum,” dedi onun reddetmesi karşısında etki-leyici bir özgüvenle. Kendini tutmasının sınırlarını test etmek üzere olmasaydı, onun azmine hayranlık duyabilirdi.

Thom onu durduramadan -durduracağından emindi- kadın kollarını kavuşturdu, keten kumaşın kıvrımlarını yumruklarıyla kavradı ve kombinezonunu başının üzerine çekti. Bir an sonra yere, ayaklarının dibine düştü.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

HER ŞEY DURMUŞ gibiydi: kalbi, ciğerleri, hareketleri, zaman. Thom bir an için öfkesini unuttu.

Acıyı unuttu, ihaneti unuttu, onu artık sevmediğini unuttu. Tek görebildiği, tek önemli olan, önünde cırılçıplak duran güzel kadındı. Çocukluğundan beri kalbini elinde tutan o güzel kadın... Onun olabileceğini hiç düşünmediği o güzel kadın. Şimdi kendini ona kurbanlık bakire gibi sunan güzel kadın, çünkü onunla evlenmek istiyordu.

Tanrım, muhteşemdi. Fantezileri onun hakkını verememişti. Boyutların hepsi doğruydı, ama teninin kremsi kusursuzluğu, meme uçlarının çilek pembesi, göğüslerinin yüksekliği ve sıkılığı, bacaklarının arasındaki üçgenin koyu sarısı... Bunların hepsini yanlış anlamıştı. Ama ayrıntılar sonsuza dek aklına kazınacaktı. Her inanılmaz santimi.

Yanaklarındaki pembe allık her geçen sessizlik anında daha da koyulaşıyordu. Elizabeth yer değiştirmeye başladı ve Thom bakmaya devam ederken onun kendini örtmemek için her şeyini ortaya koyduğunu biliyordu.

Ama Tanrı aşkına, İngiltere'nin ilk Edward'ı mezardan kalkıp kapıyı kırıyor olsa bile geri dönemezdi. Zihni yapmak istediği şeyin erotik görüntüleriyle doluyken söyleyecek bir şey bulamadığından da emindi. Ve siki o kadar sert zonkluyordu ki kendini utandırmamak için konsantre olması gerekiyordu.

Ancak onun bileğinde ne olduğunu fark ettiğinde gerçekliğe geri döndü. Yine bileziğini takıyordu ve bir şekilde pirinç bandın görüntüsü yaraya tuz basmak gibiydi. Elizabeth onun değildi. Hiçbir zaman onun olmamıştı. Sadece kendini kandırıyordu.

Bakışlarını onun çıplaklığından ayırmaya zorladı ve arkasını döndü. Bunu ona yapmasma izin vermeyecekti. Arzuları tarafından manipüle edilmeyecekti.

Kapıya doğru yürümeye başladı.

“Thommy?” Ona doğru koşan kadının sesindeki paniği duydu. “Bekle!” Onu durdurmak için kolundan tuttu. “Gidemezsin.” Onun yüzüne bakamıyordu çünkü bunun kendisine ne yapacağından korkuyordu. Korkusunun kalbinin etrafındaki buzu delip geçecek bir yol bulmasından korkuyordu. “Bir şey söyleyecek misin?”

Yumrukları sıkılmıştı; onun söylediklerini kabul etmemek için gösterdiği çaba vücudundaki her kası taş gibi sertleştirmişti. “Ne söylememi istiyorsun? Enfes olduğunu mu? Daha önce hiç bu kadar güzel ya da çekici bir şey görmediğimi mi?”

Genç kadının yüz ifadesi düştü, anlaşılan duymak istediği şey iltifatlar değildi. “Beni affettiğini söylemeni umuyordum. Beni sevdiğini ve hâlâ benimle evlenmek istediğini.” İnkâr etmek için çok uğraştığı kelimelerin dudaklarından bu kadar kolay döküldüğünü duymak, kontrolünün son iplerini de kopardı. Onu kendine doğru çekti. “Ne sanıyordun Elizabeth? Mükemmel biçimli, dolgun ve pembe uçlu iki göğsün, sen başka bir adama söz verirken içimin parçalanmasını unutturacağını mı? Sıkı, kıvrımlı bir

kalçanın ve uzun, zarif bacakların, onu öpmeni izlemek zorunda kaldığımda paramparça ettiğin kalbimi onaracağını mı? Kıyafetlerini çıkarmanın seni yeniden sevmemi sağlayacağını mı?”

Onun öfke patlaması karşısında gözleri irileşmiş ve yanakları utançtan yanmıştı. “Hayır... Evet.” Yalvarırcasına ona baktı. “Başka ne yapacağımı bilemedim. Beni dinlemiyordun ve ben de seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak istedim. Kendimi ortaya koymak istedim.” Derin bir nefes aldı. “Teklifini reddettiğimde seni incittiğimi biliyorum ve sadece bir şekilde...”

Çaresizce ona baktı.

“Kendini aynı duruma sokarsan ödeşmiş olur muyuz?” diye bitirdi. “Ama eminim seni reddedeceğimi hiç düşünmedin, değil mi? Seni arzulamaktan kendimi kaybedeceğimi ve minnettarlıktan dizlerimin üstüne çökeceğimi düşündün.”

Bu suçlama karşısında gerçekten şaşırmış ve incinmiş görünüyordu. “Hiç de öyle düşünmemiştim. Benim için ne kadar önemli olduğunu ve seninle birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi anlayacağını düşünmüştüm.”

Onu görmezden geldi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama bu o kadar kolay değil Elizabeth. Sırf çırlıçıplak soyunup bana aletimi yalamak istediğini söyledin diye olan biten her şeyi unutacak değilim.”

Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, o kadifemsi yumuşak çıplaklığın görüntüsü onu ne kadar cezbetse de. Ama bunu ona söylemeyeceğinden emindi.

Kaba sözlerinden mi yoksa ses tonundan mı kaynaklandığını bilmiyordu ama bir şey genç kadının öfkesinin alevlenmesine neden oldu. Sırtını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve onun bakışlarıyla tam karşı karşıya geldi.

“Aslında o kadar kolay. Bunca zamandır bana söylediğin bu değil miydi? Eğer seni seviyorsam başka hiçbir şeyin önemi yok,

dediğin bu değil miydi? Benden tam da istediğin anda doğru şeyi yapacak kadar açık olmadığım için özür dilerim. Ama bu benim için yeni bir şey. Daha önce hiç âşık olmamıştım. Sen yıllardır beni sevdiğini biliyordun, ben nasıl hissettiğimi ancak geçen hafta anladım. Kafam karışmıştı. Korkunç bir yanlış yaptım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Sen istediğinde atlamadım ama şimdi atlamaya çalışıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Çok basit: Ya beni seviyorsun ve benimle bir gelecek istiyorsun ya da istemiyorsun.”

Gözleri onunkilerle buluştu. “İstemiyorum.”

Sözleri bir tokat darbesi gibi inmişti. Sanki acı beklenmedik ve keskinmiş gibi irkildi ve nefesini içine çekti. Eli, onun kolundan düştü.

Yüzüne bir kez bakmak dayanabileceği tek şeydi. Eğer onu ezmek, onun kendisini incittiği kadar kötü bir şekilde incitmek istediye, bunu başarmıştı. Kalbi kırılmış görünüyordu. Yıkılmış. *Savunmasız.*

Aptalca bir şey yapıp onu kollarının arasına almadan ve yalancı olduğunu kanıtlamadan önce buradan defolup gitmeliydi. Yaptığı açıklamanın ve baştan çıkarmaya yönelik son hamlesinin onu ne kadar kırdığını göstermeden önce. Onu affetmeyi ne kadar çok istediğini. Bir hata yapmıştı ama bu şartlar altında belki de anlaşılabilirdi. Nişan telaşına kapılmıştı ve duygularını çözmeye çalışıyordu, onunkilerin aksine yeni ve belirsiz olan duygularını.

Kapıya kadar gelebildi. Eli kapı kolunun metalini sıktı. Aç, dedi kendi kendine. *Uzaklaş.* Bunu istiyordu. Tıpkı onu sevmekten vazgeçmek istediği gibi.

Ama istemekle yapmanın aynı şey olmadığını fark etti. Duygularını öfkenin arkasına saklayabilirdi ama yine de oradaydılar.

Elizabeth haklıydı: Bu kadar basitti. Ona karşı öfkeliydi, inanamayacağı kadar kırılgandı ve gururu incinmişti ama kaçınılmaz

gerçek onu sevdiğiydi. Başka biriyle de evlense, kendisiyle de evlense onu hep sevecekti. İki seçeneği vardı: Sefil ve kendini haklı gören biri olabilirdi ya da gururunu bir kenara bırakıp belki de -sadece belki de- hep hayalini kurduğu mutluluğu bulabilirdi.

Zor bir karar değildi. Kapıyı kilitledi.

Ne yaptığını göremiyordu -ya da ne anlama geldiğini fark edemiyordu- ama arkasından seslenecek kadar kendine gelmişti. “Git o zaman. Tıpkı geçen sefer yaptığın gibi çek git.”

Arkasını döndü, gözleri kısılmıştı. “Ne?”

Kadın çenesini kaldırdı. Gözlerini çenesinin altına indir-memeye çalıştı ama bu çok zordu. Öfkesinden çıplak olduğunu unutmuştu, orada cesurca ve kendinden habersizce duruyordu ve bu muhteşemdi.

“Üç yıl önce çatı katında benden istediğin tepkiyi vermedim, sen de benimle ilişkini kestin. Duygularımı açıklamama ya da çözmeme izin vermedin, çekip gittin ve kendine benden nefret ettiğini söyledin. Ve bu sefer de istediğin gibi tepki vermedim, bu yüzden benden nefret edecek ve beni yine hayatından çıkaracak-sın. Ama tıpkı geçen seferki gibi, yine burada seni bekleyeceğim. İster üç yıl ister yirmi yıl sürsün, o inatçı, dik kafalı, fazla gururlu zihninde beni affetmenin bir yolunu bulmanı bekleyeceğim.”

Thom kaşlarını çattı, onun suçlamasında kabul etmek istedi-ğinden daha fazla doğruluk payı olduğunu fark etti. Ama belli ki özür dileme üzerinde çalışmaları gerekecekti.

Elizabeth daha bitirmemişti. “Ve sonunda ne olacak biliyor musun? Beni affedeceksin, çünkü sen böyle bir insansın. Ama o zamana kadar, Tanrı bilir, çocuklarımızın anne babası büyükan-ne ve büyükbaba yaşma gelmiş olacak.” Sesinde bir şey kırıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. “Öyleyse git, ama yaşlanıp buruştuğumda ve beni yatağa atmaya dayanamadı-ğında beni suçlama, çünkü hepsi senin suçun olacak!”

Pürüzsüz, kremsi ve kesinlikle buruşuk olmayan bir cilt. Ona tekrar bakarken kaşlarını çattı. “Sence kaç yılım var?”

Gözyaşlarını silmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki adamın ne dediğini anlaması bir anını aldı. Bir sıçrayışla geri çekildi. “Ne?”

“Seninle yatmaya dayanamayacağım zamana kadar mı?”

Onunla birlikte yaşlanmaktan daha harika bir şey düşünemediğini söylemeyecekti ve kırıksıklıkların onu yatağından uzak tutmayacağı kesindi.

Gözlerini kırıştırdı, gözyaşları güneşte parlayan elmaslar gibi uzun kirpiklerinde topaklandı. “Buna mı karşılık veriyorsun? Kalbimi görmen için açıyorum, bağışlaman için yalvarıyorum, başarısız bir baştan çıkarma ile kendimi küçük düşürüyorum ve sen benim birkaç kırıksıklığım olmadan önce kaç yılın olduğunu mu bilmek istiyorsun?”

Thom omuz silkti. “Seni affetmem biraz zaman alabilir ama eğer bu, yatakta buruşmuş bir erikle karşılaşmamı engelleyecekse, süreci hızlandırmaya çalışabilirim.”

Elizabeth’in öfkeyle verdiği nefesi, gözlerini anlayışla açması izledi.

“Ve bunun ille de başarısız bir baştan çıkarma olduğunu söyleyemem,” diye ekledi uzun, ateşli bir bakışla.

Genç kadın titredi ve Thom da kalınlaştığını hissetti.

“Söyleyemez misin?”

Başını iki yana salladı. “Peki, ne kadar sürecek?”

Bakışları onunkilerle buluştu ve gözlerinde okuduğu umut, göğsünü sıcaklıkla doldurdu. Geldiğinden beri kalbinin etrafındaki buzlar kalmı tabakalar halinde kırılmaya başladı.

“Ben olsam bu geceden sonrasını beklemezdim,” dedi üzgün bir şekilde başını sallayarak. “Korkarım her geçen dakika daha da yaşıyorum. Kırıksıklıklar şimdiden başladı.”

“O zaman acele etsek iyi olur.”

Genç kadının gözlerindeki kararsız, dikkatle dizginlenmiş umut onu hayal kırıklığına uğrattı. “Bu, beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

Ona doğru ilerledi ve parmağının arkasının çıplak teninin kadifemsi yumuşaklığında kaymasına izin verdi. Omzunda, kolunda, göğsünün sert ucunda. Orada oyalanmasına izin verdi, pembe ucun üzerinde tembel daireler çizerek ileri geri sürttü.

Onu emmek için sabırsızlanıyordu. Dilini etrafında dolaştırmak için. Dişlerinin arasına almak ve o kıvranıp ağzının içine girene kadar çekiştirmek için.

Gözlerinin içine bakarken sesi yumuşadı. “Evet, hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istemediğim anlamına geliyor. İyice ve tamamen baştan çıkarıldım. Hayatım buna bağlı olsa bile çekip gidemezdim.” Ve olabilirdi de. Aklının bir köşesinde -en gerisinde- riske attığı şeyin sadece onuru olmadığımm farkındaydı. “Seni seviyorum ve benim olman için sabırsızlanıyorum.”

Elizabeth’in yüzünde beliren sevinç ifadesi asla unutamayacağı bir şeydi. Son birkaç günün coşkusu yanında soluk kalıyordu. “Oh, Thommy.”

Kendini onun açık kollarına attı ve Thom onu öpmeye başladı. Açgözlülükle. Tutkuyla. Belki biraz da umutsuzca. Artık aralarındaki son engel de kalkmıştı, setler yıkılmış ve her şey sert ve hızlı bir şekilde dışarı akmaya başlamıştı.

Çok uzun zamandır iyiydi. Onurunu görmezden geldiği sürece, bundan en iyi şekilde yararlanacaktı.

Daha fazla dayanamayana kadar onu öptü. Nefes almak ve vücudunda dolaşan şehveti dizginlemeye çalışmak için olduğu kadar kıyafetlerini çıkarmak için de ondan ayrıldı.

Onun düşüncelerini okumanın ne kadar kolay olduğu düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Vücudunu beğendiği için mutluydu ama Tanrım, o şehvetli bakışlar dizginlenmesine hiç yardımcı olmuyordu.

“Çok kaslı olduğun kesin.”

Buna söylenecek fazla bir şey yoktu. O söyledi.

“Hoşuma gitti.”

Ağzı seğirdi. “Güzel.”

Birden kaşları çatıldı. “Demirhanede çekiç kullanmayı bırakırsan geçecekler mi? Çünkü eğer geçerlerse, devam etmen için ısrar etmek zorunda kalabilirim...”

“El.” Onu öldürüyordu. Yeterince beklemişti.

Göğsünden başını kaldırdı. “Evet.”

“Buraya gel.”

Onun dediğini yaptı ve Thom da onu pelerinleriyle örttüğü yere indirdi. Pek romantik bir yatak sayılmazdı ve ilk seferleri için ideal değildi ama bir şekilde doğru olan bir şey vardı. Demirhane, gençliklerinde birlikte çok zaman geçirdikleri bir yerdi; onları bu ana getirmeye yardımcı olmuştu.

Elizabeth derme çatma yatağa aldırıyor gibiydi ve onu üstüne çektiğinde o da aldırmadı. Tenin tene ilk teması, peşinden diğer her şeyi ateşleyen bir zevk patlaması gibiydi.

Elizabeth'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlayabileceğini düşündü. Duyuları çoktan patlamıştı. Thommy'nin onun üstünde olduğunu, sıcak teninin onunkine değdiğini, ağırlığını ve kaya gibi sert kaslarını hissediyordu.

Thommy'nin ağzı çılgınca, baş döndürücü bir öpücükle onunkini kaplarken Elizabeth inledi, inledi ve vücuduyla daha fazlası için yalvardı.

Onun nerede bıraktığını ve Thom'un nerede başladığını bilmek zordu. Birbirleriyle kaynaşmış gibiydiler. Bu bir sihirdi. Mükemmeldi. Olması gereken buydu. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Sabırlı olmakta zorlanıyordu. Onun ağzına, ellerine doyamıyordu. Vücuduna dokunuyor, onu okşuyor, sıkıyordu. Ve daha hızlı, daha sert olmasını istiyordu. Thom'un omuzlarındaki kasları kavradı, parmakları ihtiyacını göstermek için içeri girerken vücudunu kendi vücuduna doğru sürükledi. Baskı, sürtünme, tenin teması; hepsi mükemmeldi.

Thom boğazının altından hırlayarak onun ihtiyacına karşılık verdi. Ağız boğazında, göğsünde gezinirken çenesinin kızgın tenine sürtünmesini hissedebiliyordu.

Meme ucunu ağzına aldığı anda haykırdı, sıcaklığın emişi inanılmazdı. Onu derin ve sert bir şekilde emdi, elleri bacaklarının arasına kayarken dilinin ağrıyan ucun etrafında dönmesine izin verdi.

Bunu bir sıcaklık ve nem dalgası izledi. Onun ne yaptığını hatırladı. Ona dokunduğunda nasıl hissettiğini. Parmağının onu okşamasından ne kadar hoşlandığını ve onu patlattığında nasıl hissettiğini.

Tekrar yaptı. Ağız göğsünde, parmağı bacaklarının arasında, zevk spazmları onu sarsarken haykırdı.

Thom başını kaldırdı, yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Tanrım, neredeyse bundan vazgeçiyordu! Aşkın önemli olmadığını düşünecek kadar nasıl aptal olabilmişti?

“O kadar duyarlısın ki yavaş gitmeyi zorlaştırıyorsun tatlım.”

“O zaman yavaş gitme,” dedi. “Seni içimde istiyorum.” Ne demek istediğini göstermek için elini onun üzerine koydu.

Ne beklediğini bilmiyordu ama çeliğin üzerindeki ince, ipeksi bir eldivenin yumuşaklığı değildi bu. Yapılacak en doğal şey gibi görüldüğü için onun etrafında döndürdü.

Thom, o kadar derin ve gergin bir zevk sesi çıkardı ki neredeyse acı çekiyormuş gibi geldi.

“Doğru yapıyor muyum?”

“Tanrım, evet...”

“Göster bana.”

“Yapabileceğimden emin değilim.”

Ama yaptı. Ona nasıl okşayacağını gösterdi. Ritmini nasıl bulacağını. Onu sağarken nasıl sıkacağını.

Ama yine de yetmedi.

Durdu. “Bana gerisini göster, Thommy. Seni ağzıma almak istiyorum.”

O bir bakire. Yapamazsın. Thom bunu kendine tekrar tekrar söylüyordu. Ama işe yaramıyordu. Dinlemiyordu. Tek duyabildiği onun ağzından çıkan siren sesiydi. Yumuşak sesi ona en günahkâr fantezisini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini soruyordu.

Böyle bir teklife karşı koymak için ondan çok daha güçlü bir adam olmak gerekirdi.

Bu yüzden ona bunu söyledi ya da gösterdi. Hangisi olduğunu bilmiyordu. Ama bir şekilde sırtüstü yatıyordu, Elizabeth vücudundan aşağı kayıyordu ve ağzı sikinin üzerindeydi. Yumuşak pembe dudakları kalın ve uzun aletin üzerinde santim santim kayıyordu ve Thom neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Biraz boşaldı ve o dilini kaydırarak yaladığında ve boğazının altından bir zevk sesi çıkardığında, Thom kendini bırakma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladı.

Başını acı dolu bir süre boyunca ona doğru tuttu, her kötü hissi, sıcaklığı, ıslaklığı, dudaklarının ve dilinin yumuşaklığını emerken hafızasına işledi ve sonra onu çekti. “Dur.”

Elizabeth şok olmuş bir halde ona baktı. “Ama ben...”

“Ben de çok seviyorum.”

Thom onu sırtüstü çevirdiğinde irkilerek bir nefes verdi ama bir an sonra bacaklarının arasına kayarak onları omuzlarına doladığında ve ağzını tüm o bal tatlılığına bastırduğunda bir kez daha nefes nefese kaldı.

Elizabeth bu temas karşısında kasıldı ve itiraz etmeye çalıştı ama Thom hiç oralı olmadı. Poposunu kavrayarak onu aç ağzına doğru kaldırdı.

Dilinin ilk darbesiyle boşaldı ve sonra Thom onu biraz daha boşalttı. Sürttü, emdi, titreyene kadar fiske vurdu ve sonunda onu uçurumun kenarına gönderen uzun, yavaş sürtünmeyi ve baskıyı verdi. İşini bitirdiğinde, genç kadın acı verecek kadar sıcak ve hazırды.

Thom da öyle. Ateşler içindeydi ve hayatında hiç olmadığı kadar sertti.

Ellerini omuzlarının iki yanına koydu ve kendini bacaklarının arasına yerleştirdi. Ona bir şans daha verecekti. “Emin misin, tatlım?”

Gözleri onunkilerle buluştuğunda hâlâ zevkten yumuşacıktı. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum.”

Kalbi neredeyse patlayacaktı. “Ben de seni seviyorum.” Yavaşça içine girmeye başladı. Nazikçe itiyor, kalçalarının ritmik daireleriyle dürtüyordu. Kadın yumuşak, sıcak ve onun için hazırды ve çok dardı. Çok, çok sıkıydı. Ama tek yapmak istediği hızlı gitmekken yavaş gitmek için o kadar çok çaba harcıyordu ki alnından ter damlaları süzülüyordu. Kendini dizginlemek, vücudundaki her kası çeliğe çevirmişti. Tek yapmak istediği o sıkı, ıslak yere girip çıkmaktı.

Elizabeth gerildi. Thom durdu.

Gözleri onunkilere gitti. “Bunun işe yarayacağından emin değilim.”

Elizabeth o kadar endişeli görünüyordu ki Thom gülmemeye çalıştı. Ama kahretsin, çok tatlıydı. Ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Zaten işe yarıyor, tatlım. Vücudunun bana alışması için sadece zamana ihtiyacı var.”

Belli ki ona inanmamıştı. “Çok büyüksün!” diye mırıldandı, yanakları pembenin sevimli bir tonuna dönmüştü.

Buna sıırıtmaktan kendini alamadı, ama daha sonra takdir edeceğini söylese de ona inanacağını sanmıyordu. “Güven bana El, her şey yoluna girecek.” Birden ayıldı. “Bir an için acıyabilir, bunu biliyorsun, değil mi?”

Genç kadın başını salladı.

“Şimdi acıyor mu?”

Bir saniye düşündü ve sonra başını salladı. “Sadece *dolu* hissediyorum.”

Tanrım. İnledi ve biraz daha derine battı, onu tekrar öptü. Elizabeth karşılık verdi. Yavaşça vücudunun ona yeniden açıldığını hissedebiliyordu. Ama o direnç noktası geldi. Onu incitmek zorunda kalacağını biliyordu. Tereddüt etti -bundan nefret ediyordu ama kendine sadece bu seferlik dedi- ve itti.

Elizabeth haykırdı, tüm vücudu acıyla kaskatı kesilmişti.

Hareket etmemek için kendini zorladı ama vücudunun her santimi zevkten çığlık atarken bu hiç de kolay değildi. O çok sıcak ve sıkıydı, onu bir yumruk gibi kavıyordu.

Birbirlerine en ilkel şekilde bağlanmışlardı. Sonunda onun olmuştu ve Thom, memnuniyetle kükremek istiyordu. Ama en çok da hareket etmek istiyordu.

Yatıştırıcı sözler ve şefkatli öpücüklerle sabırla -ya da o kadar sabırla değil- acının dınmesini bekledi. Elizabeth'in gözlerindeki

sessiz suçlamaya fısıltıyla özür dileyerek ve öpücükler arasında her şeyin daha iyi olacağına dair sözler vererek karşılık verdi.

Elizabeth ona inanmadı. Ama inanacaktı.

Sonunda onun vücudunun gevşediğini hissettiğinde, hareket etmeye başladı. İlk başta yavaşça, daha nazik küçük itişler ve kalçalarına daireler çizerek hareket ettirdi. Onu baştan çıkarmak için hesaplanmış dokunuşlarla devam etti.

Onunla daha önce hiçbir kadımla sevişmediği gibi sevişti. Çünkü hiç kimse o olmamıştı. Her zaman sadece o olmuştu.

Elizabeth'in onu çılgına çeviren o yarı hevesli, yarı şaşkın soluklarını çıkarması uzun sürmedi. Kalçalarını kaldırmaya başladığında, vücudu bilinçsizce daha fazlasını istediğinde, Thom vuruşlarını uzattı. Daha derine, daha sert, daha hızlı; ta ki ikisi de zevkin hezeyanında kaybolana kadar.

Bakire.

Ona her hamlesinde karşılık verdiğinde, onun her dokunuşuna kendi arzusuyla yanıt verdiğinde, düşünmek zorlaşmıştı.

Sert seviyordu. Hızlı seviyordu. Sert ve biraz kaba seviyordu.

Elizabeth de aynı çılgınca ihtiyacı ve günahkâr arzuyu hissediyordu. Kendini tutmasına gerek yoktu. Daha fazla değil. Kendisinin lordun kızı, onun da demircinin oğlu olmasının bir önemi yoktu. Tutku aralarındaki engelleri ortadan kaldırmıştı. Yatakta bir bütündüler. Ona her şeyini vermişti. O da karşılık vermişti.

Vücutları kendi kendine hareket etmeye başladı, kontrol ve kasıt yerini hislere ve duygulara bıraktı. Ne yaptığını bilmiyordu, sadece inanılmaz hissettirdiğini ve bundan hoşlandığını biliyordu. Ona bunu söylüyor, kelimelerle, inlemelerle ve kalçalarını çılgınca onunkilere vurarak onu teşvik ediyordu.

“Ah Tanrım... Bu çok iyi hissettiriyor... Lütfen, Thommy...”

Bu çok fazlaydı. Çok mükemmeldi. Ve çok uzun zamandır bekliyordu.

Onu o kadar çok seviyordu ki.

**Omurgasının dibinde sıkı bir topa dönüşen baskı çok yoğun-
du, serbest bırakma dürtüsü neredeyse aşırı geliyordu. Ama da-
yanmak zorundaydı. Sadece biraz daha...**

**Nefes alışları hızlanmaya başladı, inlemeleri daha kaçınılmaz
bir hale geldi. Artık onun bakışlarına karşılık veremiyordu, zevk
onu ele geçirmişti. Başı geriye düşerken, gözleri kapanırken, ya-
nakları kızarıırken ve dudakları aralanırken yüzünü izledi.**

**Tanrım, evet. Sert ve derin bir şekilde itti -gidebildiği kadar
derine- ve bu, sanki bir patlamaya yol açmıştı.**

**Genç kadının ilk boşalma kasılması onu sertçe kavradı, ken-
dini tutmasını sağlayan son ipleri de kopardı. Birlikte boşaldılar,
vücutları boşalmayla titrerken zevk çıgıkları demirhanenin bo-
ğucu havasında birbirine karıştı.**

**Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Duygular daha yük-
sek ve daha yoğun -bir şekilde daha anlamlı- ve daha derin görü-
nüyordu. Daha önce hiç hayal etmediği farklı bir yere, farklı bir
bağlantı seviyesine geçtiğini hissetti.**

Birbirlerine geri dönüşü olmayan bir şekilde bağlanmışlardı.

**Elizabeth'in bilincini, daha doğrusu duyularına dair herhangi
bir şeyi yeniden kazanması zaman aldı. Onu ele geçiren hisler,
duyumlar ve duygular o kadar güçlüydü ki kolay ya da hızlı kay-
bolmaya niyetleri yoktu. Ancak hazzın son damlaları da bede-
ninden kayıp gittiğinde bir nebze olsun farkındalığı geri geldi.**

**Kendini çok lezzetli bir şekilde bitkin hissediyordu. Vücudu
sıcaktı ve erimişti, mecbur kalsa bile hareket edebileceğini san-
mıyordu. Ama bu farklı türden bir yorgunluktı, tatmin olmuş
bir yorgunluk. Huzur veren bir yorgunluk. Gerçi huzur, içinde**

parlayan ve onu patlayacakmış gibi dolduran mutluluğu pek yansıtmıyordu.

Ama Thommy onun üzerinden yuvarlanıp sıcaklığını ve katı ağırlığını da beraberinde götürünceye kadar düşünceleri konuşabilecek kadar bütünleşmedi.

“Thommy?”

Thommy’nin nefes alış verişinin ağırlaştığını duydu. “Evet, aşkım.”

Thom onu kendine doğru çekti ve Elizabeth sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi onun vücudunun sıcaklığına sarıldı. Çenesini onun göğsüne dayayarak ona baktı. Thom bazen nefesini keşecek kadar, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Şimdi olduğu gibi.

“Haklıymışsın.”

O da aklını başına toplamakta zorlanıyor gibiydi ama kaşlarını kaldırmayı başardı. “Ne konuda?”

“İşe yaradı.”

Keskin bir kahkaha attı ve ağzını kaplayan gülümseme o kadar çocuksu bir çekiciliğe sahipti ki kalbini sarıp sıktı. “Bence bu yetersiz bir ifade, El.”

Daha önce güvenebileceği hiçbir deneyimi olmadığı için bunu duymaktan son derece memnun olmuştu. “Öyle mi?”

Gözlerinin içine bakmak için çenesini eğdi. “Bunu... Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum.”

Ona sırtarak karşılık verdi. “Oldukça muhteşemdi, değil mi?”

“Çok muhteşemdi.”

“Bu, tekrar yapmak istediğin anlamına mı geliyor?”

Thom inledi. “Tanrım, tatlım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var. Senin de öyle. Biraz ağrın olacak. Sana karşı daha yumuşak davranmalıydım.”

Yüzü kızarıyor muydu? Onu daha önce hiç kızarıırken gördüğünü sanmıyordu. Çok sevimliydi. Fiziksel olarak onun gibi bir adam böyle nitelendirilebilirse tabii. “Öyle deme, mükemmeldi.” Ve hissedebileceği her türlü acıya değerdı. Onun göğsüne ve karnına küçük daireler çizmeye başladı, kaslar onun dokunuşuyla sıkı bantlar halinde kenetleniyordu. “Ne kadar zaman?”

Thom huysuzca güldü. “Beş dakikadan fazla.”

Ama sonunda, daha fazlasına ihtiyaç olmadığı ortaya çıktı. Onunla ikinci kez sevişmesi daha yavaş ve daha az çılgıncaydı ama en az onun kadar güçlüydü. Belki daha da güçlüydü. Bu sefer acı yoktu ve ayrılırken ona baktığında, her şey bir şekilde daha anlamlı, daha derin görünüyordu. Duygular, hisler, bedenini sarsan kasılmaların gücü, ona duyduğu aşkın yoğunluğu ve aralarındaki bağ... Her şey daha güçlüydü.

Yorgunluğu da öyle. Bu sefer bilincinin büyük bir kısmını geri kazanamadan büzülmüş ve doymuş -aşırı doymuş- bir uykuya daldı.

Thom onu sarsarak uyandırdığında hâlâ gülümsüyordu. Ama gülümsemesi uzun sürmedi.

Küfretti, kullandığı kelime konuşmadan önceki aciliyeti ifade ediyordu. “Acele et,” -ayağa fırladı ve kendi kıyafetlerini giymeye başlarken bile ona elbisesini fırlattı- “kapıda biri var.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

HERHANGİ BİRİ DEĞİLDİ. Thom'u uyandıran ve onu bir kâbusun içine iten o ses fazlasıyla tanıdıktı.

Tekrar küfretti, kıyafetlerini giymek için acele ederken bile uyuyakaldığı için kendine lanet okudu.

"Aç şu lanet kapıyı hemen MacGowan, yoksa yemin ederim..."

"Bana bir dakika ver," dedi Thom, ayrıntıları duymaya gerek duymadan. Elizabeth'e endişeli bir bakış atarken yüzü asıktı.

Elizabeth elbisesini giymek için acele ederken solgunlaştı. Belli ki sesi o da tanımıştı.

Bu hiç iyi değildi, lanet olsun. Hem de hiç iyi değildi. Thom'un aklına gelebilecek bütün küfürler aklından geçti.

Daha kötü olabilmesinin tek bir yolu vardı. Eğer kapıyı kilitleyecek kadar ileri görüşlü olmasaydı, James Douglas zorla demirhaneye girdiğinde yarı çıplak olmak yerine çıplak ve birbirlerinin kollarına dolanmış halde olacaktı.

Yine de ne yaptıklarını saklamak mümkün değildi. James onlara şöyle bir baktı, Thom'un ne yaptığını anladı ve ona dehşet, ihanet ve nefret dolu bir bakış attı.

Thom söyleyebileceği hiçbir şeyin, bu yanlış düzeltcek hiçbir açıklamanın olmadığını biliyordu.

İşte o anda Thom sahneyi Jamie'nin gözlerinden gördü; kaba demir ocağı, is lekeli taş zemine serilmiş pelerinler, yere saçılmış çeşitli giysi parçaları... Elizabeth yarı giyinikti ve elbisesinin bağları hâlâ çözüktü, saçları bağlanmamış ve dağınıktı, dudakları şişmişti, yüzünün ve boynunun hassas derisi adamın çenesindeki sıyrıklardan dolayı hâlâ pembeydi... Yaptığı şeyin gerçekliği yüzüne çarptı ve kendini en az eski arkadaşının düşündüğü kadar aşağılık ve onursuz hissetti.

Suçluluk ve utanç, içini burktu. Onun ırzına geçmişti, lanet olsun. Bunu yapmaya hakkı olmadığı halde onun masumiyetini almıştı; tabii bu, muhtemelen hâlâ başkasına ait olan bir haktı. Ve o kişi, kralın yeğeniydi.

Tekrar küfretti.

Ne kadar doğru hissettirmiş olursa olsun, doğru değildi. Bunu biliyordu ama unutmak için kendine izin vermişti.

Thom kendini olacaklara karşı hazırladı ama durdurmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Daha önce birçok kez James Douglas'm yumruklarından birinin diğer tarafında olmuştu ama yine de hiçbir şey onu çenesine bir savaş çekici gibi inen darbenin gücüne hazırlayamazdı. Yıldızları görmesine neden olan bir acı patlamasıyla başı geriye düştü.

Elizabeth çığlık attı.

Thom başını zorlukla kaldırdı, ardından bir darbe daha geldi, bu seferki karnınaydı. Bu da inlemesine ve iki büküm olmasına neden oldu.

“Seni öldüreceğim!” Douglas tekrar vurmak için onu ayağa kaldırdı. “O benim kız kardeşim. Bunu nasıl yaparsın?”

Thom ne diyeceğini bilemedi, ne diyebilirdi ki? Kendini yumruklara karşı savunmaya da çalışmadı. Belki de bir yanı bunu hak ettiğini düşünüyordu.

“Jamie, hayır! Dur, onu öldüreceksin.”

“Güzel!”

Elizabeth’in önüne geçmeye çalışması Thom’u bir sonraki darbeyi engelleyecek ve onu yoldan çekmeye çalışacak kadar uyandırdı. “Bu işe karışma, Ella.”

“Hayır!” diye öfkeyle bağırdı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. “Hayır!”

Kardeşine döndü ve durması için bağırdı. Ancak James onu duyamayacak durumdaydı ve Ella kendini iki adamın arasına atana kadar Douglas küfür edip yumruk sallamayı bırakmadı. “Yolumdan çekil Ella, bu benimle MacGowan arasında.”

“Hayır, değil,” diye aynı öfkeyle ona karşılık verdi Elizabeth. “Benim istediğim buydu. Onunla evleneceğim.”

Douglas tartışmaya yer bırakmayan ölümcül bir sesle, “Cehennemliksin,” dedi.

Elizabeth, korkunç “kara” öfkesi sınırın öbür tarafındaki yazıtlara ve gece kısıraklarına ilham kaynağı olan bu adam karşısında hiç ürkmedi. “Mantığını dinleyecek kadar sakinleştiğinde, başka seçeneğin olmadığını anlayacaksın. Artık çok geç.”

Bununla ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Douglas’ın yüzü o kadar karardı ki Thom ona tekrar vuracağını düşündü ve kendini darbeye hazırladı.

Douglas’ın tüm vücudu titriyor gibiydi ve kız kardeşine tüyler ürpertici derecede net kelimelerle konuştu. “Seni baştan çıkardığı ve şerefini lekelediği için onu ödüllendireceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Burada ne olduğu umurumda değil.”

Kızın kendine güveni biraz sarsıldı. İnatla dik tuttuğu çenesini biraz daha yukarı kaldırmadan önce hafifçe soldu. “O beni baştan çıkarmadı, ben onu baştan çıkardım!”

Douglas öfkesine rağmen ona şöyle bir baktı ve güldü. “Bu da senin ne kadar masum olduğunu kanıtlıyor. MacGowan on altı yaşından beri seni ele geçirmek için fırsat kolluyordu. Sana ne düşündürürse düşündürsün, bu her zaman onun lanet planı oldu. Seni istiyor ve hiçbir şey onu durduramayacak. Dindarlık onuru bile.”

Thom daha fazla sessiz kalamadı. Douglas’ın öfkelenmeye hakkı vardı ama Thom ağzını kapalı tutmak ve onun emirlerine uymak zorunda olan yüzü isli bir çocuk değildi. O yetenekli bir savaşçıydı, yakında en iyiler arasında yer alacaktı ve ona yetecek kadar toprağı vardı.

“Bana ister inanın ister inanmayın, bunun olmasını istemiştim. Bir hata yaptım. Onurumu unuttum. Ama belki de bunu yaparken yalnız değilimdir?”

Birkaç yıl önce durumun tersine döndüğü, Thom’un Joanna’nın onurunu savunduğu bir kavgayı hatırlatması Douglas’ın öfkeyle kızarmasına neden oldu. “Bu benimle ilgili değil, lanet olsun!”

“Öyle değil mi?” Thom’un yıllardır içine gömdüğü öfke ve kızgınlık ortaya çıktı. “Bizi ayırmak için onu on altı yaşındayken uzaklara gönderen sen değil misin? Onun için yeterince iyi olduğumu hiç düşünmeyen sen değil misin? Onu sevmediğini bildiğin halde başka bir adamla nişanlayan sen değil misin?”

Douglas’ın dişleri kenetlendi, gözleri kısıldı ve vahşileşti. “Kız kardeşimi korumak için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım için özür dilemeyeceğim.”

“Dilememelisin. Ama onu neden korumaya çalışıyorsun? Randolph’un servetine sahip olmayabilirim ama artık sıradan

bir köy delikanlısı da değilim. Onu koruyabilir ve geçimini sağlayabilirim. Kendime ait topraklarım olacak ve en iyi savaşçılarla savaşıcağım...”

Douglas onun yüzüne güldü. “Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır. Burada neler olduğunu öğrendiğimde, demirhaneye geri götürecek bir çekicin kaldığı için şanslı olacaksın. Kralın yeğeniyle nişanlı olan kadını baştan çıkardın.”

“Nişanlıydı,” diye araya girdi Elizabeth ama ikisi de onu duymazdan geldi.

“Sence nasıl tepki verirler?” Jamie devam etti. “Bruce seni astırmazsa ve Randolph sana meydan okumazsa şanslısın. İşin bitti MacGowan, bitti.”

Tehdit olmadığını bildiği bu sözle soğukkanlılığını yitiren Thom, son üç yıldır uğruna çalıştığı her şeyin, son birkaç saatin tüm mutluluğunun, tüm umudunun, tüm vaatlerinin tek bir zalim darbeye ezildiğini, dümdüz edildiğini, yok edildiğini hissetti.

Thom, Douglas’ın bunu yapacağından şüphe etmiyordu; aslında yapacağını biliyordu.

Thom onurunu unutarak, onun masumiyetini alarak Douglas’a onu yok etmesi için bir kılıç vermişti. Tek bir sözüyle son birkaç yıldır uğruna savaştığı her şey, kazandığı her şey yok olacaktı. Şövalyeliği, baronluğu ve en önemlisi de Hristiyan âleminin en iyi savaşçıları arasındaki yeri.

Ama Thom, Elizabeth’e bakana kadar yıkımın boyutunu tam olarak anlayamamıştı. Yüzündeki dehşet ifadesinde, teninin kansız solgunluğunda, bakışlarının kasvetinde, Thom her şeyi kaybettiğini biliyordu. Onu kaybetmişti.

Çılgına dönmüştü. Çaresizdi. “Hayır, Jamie! Bunu yapamazsın! Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Lütfen, dinlemelisin...”

Ama Jamie hiçbir şey dinlemiyordu. Onu kapıdan dışarı sürüklüyordu.

“Hayır, bekle...”

Söyleyeceği her şey Jamie’nin eğilip kulağına bir şeyler homurdanmasıyla kesildi. Kızın beti benzi attı ve çaresizce Thom’a baktı.

“Özür dilerim...”

Sözleri bir çarpma sesiyle noktalandı.

Thom pelerininin hâlâ dağınık olduğu banka çöktü; Jamie onun giyinmeyi bitirmesine izin verme zahmetine bile girmemişti. Yerdeki kıyafet havuzunun içinde yatan çorap ve *surcotte*, Thom’un birkaç saatliğine de olsa sahip olduğu ve kaybettiği her şeyle alay ediyor gibiydi.

Başım ellerinin arasına alıp umutsuzluğun kara deliğine düştü. Demircinin oğlu çok yükseklerle ulaşmıştı. Yıldızlara ulaşmıştı ve bunu yaparken her şeyini kaybetmişti: Servetini, Bruce’un gizli ordusundaki yerini ve en önemlisi kalbini. Elizabeth’in en çok korktuğu şey gerçek olmuştu.

Eğer onunla evlenirse, bir kez daha hiçbir şeyi olmayan o küçük kız olacaktı.

Bunu ona yapamazdı. Onu hâlâ seviyor olsa bile, onunla evlenemezdi. Douglas haklıydı. Bruce -ya da Randolph- eve dönecek kadar yaşamasına izin verirse şanslı sayılırdı.

Ama artık ona kalan tek şey buydu.

“Kılıcımı karnına saplamamı istemiyorsan, şimdi gideceksin Ella.”

Ağabeyinin sözleri protestolarını soğukkanlılıkla durdurmuştu. Elizabeth bunun bir tehdit olmadığını biliyordu. Jamie zorlukla dizginlediği öfkesiyle neredeyse titriyordu. Onu Thommy’den uzaklaştırması ve sakinleşmesi için ona bir şans vermesi gerektiğini biliyordu.

Elizabeth müdahale etmeseydi Jamie daha önce Thommy'yi öldürebilirdi. Ağzı sinirli bir şekilde kapandı. Ve lanet olası Thommy buna izin verirdi. Jamie içeri daldığında yüzündeki ifadeyi görmüştü ve yaptıklarından dolayı suçluluk ve utanç duyduğunu biliyordu. Ki bu çok saçmaydı. Ve kardeşini kontrol altına alır almaz ona tam olarak bunu söyleyecekti. Erkekler ve onların lanet olası *onurları*!

Kardeşler manastıra kadar olan kısa mesafeyi tepinerek kat ederken sessizlik içinde homurdandılar. Elizabeth hâlâ gece olduğunu görünce şaşırды -insan sayısına bakılırsa muhtemelen gece yarısıydı- Thommy'yle o kadar uzun süre uyumamışlardı. Jamie tahmin ettiklerinden çok daha erken gelmişti. Onun notunu alır almaz karanlıkta koşarak geri dönmüş olmalıydı.

Tam konukevine varmışlardı ki Elizabeth öfkesini daha fazla tutamayarak ona döndü. Ama bu sadece öfke değildi. Tek yapması gereken, Jamie onu mahvetmekle tehdit ettiğinde Thommy'nin yüz ifadesini düşünmekti ve bu düşünce, göğsünü aynı derecede çaresizlikle sıkıştırdı.

Kardeşinin niyetinin iyi olduğunu biliyordu -onu koruduğunu düşünüyordu- ama şu anda bunu hatırlamak zordu. “Bunu nasıl yaparsın Jamie? Thommy'yi nasıl böyle yok etmekle tehdit edersin? Doğduğu yerin ötesine geçmek için yaptıklarının ne kadar zor olduğunu, elde ettiği her şey için ne kadar çok çalıştığını biliyor olmalısın. Yanlış yönlendirilmiş bir intikam duygusuyla hepsini ondan almakla mı tehdit ettin?”

“Bunda yanlış yönlendirilmiş hiçbir şey yok ve yaptığı şey için hak ettiğinden daha iyi değil.”

“Yaptığım şey için. İstedğim buydu ama sen bunu duymak istemiyor gibisin. Sana yemin ederim Jamie, Thommy'ye karşı tek kelime edersen -ne olduğunu birine anlatırsan- seni asla affetmem.” Ciddi olduğunu anlaması için ona sert bir bakış attı. “Bana izin versen de vermesen de onunla evlenmek niyetindeyim.”

İnatçılık aileden gelen bir özellikti. “Cehenneme kadar yolun var” dediğinde neredeyse homurdanıyordu.

Genç kadın onu duymazdan geldi. “Thom tanıdığım en asil adam. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Adam acı bir kahkaha attı. “Anlaşılan o kadar da asil değilmiş. Yaptığı onca şeyi düşününce...” Durdu, ağzı sert bir çizgi halindeydi. “Önemli değil. Bunun bedelini ödeyecek.”

“Ona ne yaparsan bana da yaparsın.”

“Şimdi böyle söylüyorsun.”

“Sonsuza dek söyleyeceğim. Ne yaparsan yap. Onu seviyorum, Jamie. Bunu anlayamıyor musun?” Öfkesinde ilk çatlak belirdi ve Elizabeth devam etti. “Sen benim kardeşimsin ve seni her zaman seveceğim ve en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum ama beni ikinizden birini seçmeye zorlarsan Thom’u seçerim.”

James’in yüzü hafifçe soldu.

Elizabeth, başını kaldırdığında Joanna’nın kapıda belirdiğini gördü. Ne kadarını duymuştu? İfadesine bakılırsa, muhtemelen yeterince.

“Endişelendim,” dedi açıklama olarak. Dışarı çıktı ve küçük avluda durdukları yere kadar olan mesafeyi geçti. Elizabeth’in darmadağınık görüntüsüne baktı. “Düşüncesizce bir şey yapmayacağını sanıyordum.” Bir açıklama beklemeden -bir açıklama yoktu- kocasına döndü. “Bu gerçekten neyle ilgili, James? Neden buna bu kadar karşısın? Onu sevdiğini biliyorsun. Hatanı düzeltmeye mi çalışıyorsun?”

Joanna’nın ne demek istediğini anladığında, dehşete kapıldı, bu suçlama karşısında darmadağın olmuştu. “Bunu nasıl düşünebilirsin? Evliliğimizden bir an bile pişmanlık duymadığımı biliyorsun. Ama ‘skandal yaratan edep ihlali’imizle ilgili kaba söz-

leri duydun, belki de benden daha fazla. Bunun seni ne kadar incittiğini biliyorum ve seni bundan koruyamadığım için nefret ediyorum ama koruyamadım. Elizabeth'i korumalıyım. Onun için daha da kötü olur. Çok daha kötü. Kapılar kapanacak."

Jo basit bir mantık yürüterek "O zaman diğerlerini açacaktır," dedi. "Ben de incindim ama hiçbir şeyi dünyaya değişmem, bunu anlamıyor musun? Ve Elizabeth bu konuda benden daha güçlü." Durakladı. "Endişelerini küçümsemiyorum, ama o anlıyorsa ve bunu kabul etmeye hazırsa, sen neden değilsin?"

Önce bakışlarını kaydırdı. "Sadece onu mutlu görmek istiyorum."

"Olacağım," dedi Elizabeth yumuşak bir sesle.

Joanna, "Thom da kendi adına iyi şeyler yapıyor," dedi. "O bir kahraman. Düşündüğün kadar kötü olmayabilir."

Elizabeth ve Jamie birbirlerine baktılar, aralarındaki tehdit havada asılı duruyordu. Jamie bir parça utanç gösterme nezaketini gösterdi. İkisi de eğer Elizabeth, Jamie'nin yapmakla tehdit ettiği şeyi ona söylerse Joanna'nın nasıl tepki vereceğini biliyordu. Ama söylemediler. Şimdi itiraf etmese bile, Jamie'nin keşfettiği şey hakkında tek kelime etmeyeceğini biliyordu.

"İyi iş çıkardı," diye itiraf etti Jamie. "Ama yine de onu değersiz görenler olacaktır."

"Sen görüyor musun?" Elizabeth sordu.

Soru gecenin soğuk havasında asılı kalmıştı. Yılların dostluğu, yılların öfkesi ve nefreti, hepsi tek bir önemli duraksamada birleşmişti.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda.

"Onu korumak istediğini biliyorum James," dedi Joanna. "Ama onun da en az bizim kadar mutlu olmaya hakkı yok mu?"

Bu son darbeydi. İkisi de Elizabeth'in kazandığını biliyordu. Ama o gece kardeşinin gururu incinmişti ve Elizabeth kazığı çakmayacaktı. Buna ihtiyacı yoktu.

Joanna da bunun farkındaydı. Sert mizaçlı kardeşler arasında her zaman arabulucu olan Joanna, “İçeri gel. Biraz dinlenelim. Sabah ne yapacağımızı tartışırız,” dedi.

Ne yazık ki sabah çok geç olmuştu. Joanna şafaktan kısa bir süre önce manastıra teslim edilen keten kaplı kılıcı getirdiğinde Elizabeth, Thom’un gittiğini anlamıştı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

THOM'UN BİR HATA yaptığını anlaması uzun sürmedi. Babası, Douglas'a geldikten kısa bir süre sonra hikâyeyi dinlediğinde durumu oldukça özlü bir şekilde özetlemişti: "Kıza bir şans verdin mi?" Thom'un ağzı kapanmıştı. İkisi de öyle olmadığını biliyordu. "Eğer onu düşündüğüm kadar çok seviyorsan, kalıp savaşmalıydın. Burada ne halt ediyorsun?"

Yıllardır ona Elizabeth'le aralarında bir gelecek olmasının imkânsız olduğunu söyleyen adam bu muydu? "Döndüğüme sevineceğini düşünmüştüm. Demirhanede yardımımı istediğini sanıyordum."

"Yanılmışım," dedi babası basitçe. "Sen buraya, Johnny ya da benim savaş alanına ait olduğumuzdan daha fazla ait değilsin. Burada asla mutlu olamazsın. Sen daha büyük bir şey için yaratılmışsın. Edinburgh'da yaptıkların seni buna ikna etmedi mi?"

"Evet, ama bu artık bir seçenek değil. Eğer beni istemiyorsan, isteyen başka bir demirci bulmam gerekecek."

Babası ona uzun uzun baktı, oğlunun bu kadar aptal olabileceğine inanamıyormuş gibi başını salladı ve uzaklaştı.

Thom düşünmeye ihtiyacı olduğunda her zaman yaptığı şeyi yapmıştı. Bir çanta hazırladı ve Strathaven'ın hemen dışındaki Sandford'a yarım günlük bir yolculuk yaptı, orada kayalara tırmanarak iki gece geçirdi ve babasının haklı olduğunu anladı: O bir ahmaktı. Eve döndüğünde kralın adamları onu tutuklamak için beklemiyorsa, onu buraya getiren ata atlayıp Edinburgh'a geri dönecekti. MacLeod'u Muhafızlar'da kalmasına izin vermeye ikna edemese bile, Randolph'la savaşmak zorunda kalsa ve kral her şeyini elinden alsa bile, ona bakmanın bir yolunu bulacaktı.

Aslında zaten bir yolu vardı. Douglas için bitirdiği ve ayrıldığı sabah Jo'ya teslim ettiği kılıç tahmin ettiğinden de iyi çıkmıştı. Belki de daha önemlisi, kılıç üzerinde çalışmaktan hoşlandığını fark etmişti. Bu onu rahatlatmıştı -çalışmak garip bir şekilde rahatlatıyordu- ve ona Highland Muhafızları'nın yoğun ve stresli görevleri arasında konsantre olabileceği bir şey vermişti.

Demircilik, savaşçı olmak kadar onun bir parçasıydı. Bu her zaman onun bir parçası olacaktı ve artık bundan saklanma ihtiyacı hissetmiyordu.

Babası ve Elizabeth haklıydı, eğer isterse bir kılıç ustası olarak servetine servet katabilirdi. Ona bakabilirdi.

Tabii Elizabeth onu hâlâ istiyorsa.

Kalın kafalı.

Lanet olsun. Kulübeye yaklaştıkça adımları hızlandı, öyle ki kulübe görüldüğünde neredeyse koşuyordu. Sonra pencereden çıkan dumanı görünce daha hızlı koşmaya başladı.

Lanet olsun, ev yanıyordu! Bir kova kaptı, dışarıdaki hayvan yalağından su doldurdu ve içeri koştu.

Kova ayaklarının dibine düştü, botlarını ıslattı ama fark etmedi bile.

Babası kollarını isle kaplanmış bir kadına dolamıştı. Kadının üzerinde, yıllar önce onu kulenin tepesinde ilk kez gördüğü zamanı hatırlatan açık pembe bir elbise olmasaydı, onu tanıması daha uzun sürebilirdi.

Elizabeth'i. Göğsü boğazına yakın bir yere çarptı. Buraya.

Elizabeth ve babası kapının sesiyle -ya da belki kovanın düşmesiyle- dönmüşlerdi ve Elizabeth'in harap olmuş ifadesi (babası belli ki onu teselli etmeye çalışıyordu) gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, onu dışarıda görmenin verdiği rahatlama, yaralanmış olabileceği korkusundan daha ağır basıyordu.

"Elizabeth iyi," dedi babası, onun yerine cevap vererek. "Orucumuzu açmak için bir şeyler hazırlıyordu. Ekmek biraz... fazla pişmiş."

"Yaktım onu!" dedi Elizabeth dedi. "Sürpriz olmasını istemiştım ama şimdi mahvoldu."

Thom'un onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Babası açıkladı. "Annenin bir gün beklemiş ekmeğin üzerine tereyağı ve şeker koyup ekmek fırınında ısıttığından ve senin en sevdiğin ekmek olduğundan bahsetmiştim."

Tanrım, fırından çıkan dumana bakılırsa, yarım kilo şeker kullanmış olmalıydı!

"Sonra da unuttum," diye ekledi Elizabeth, "çünkü yulaf lapası tencereye yapışmaya başladı."

Thom, tenceredeki kararmış yapışkan maddeye baktı, bunun yulaf lapası olduğunu anladı ve nedenini merak etmesine gerek kalmadı.

İğrençti. Babası onu uyaran bir bakış atmasaydı yüzünü buruşturabilirdi. Babası onun sırtını birkaç kez sıvazladıktan sonra, "Eminim çok lezzetlidir," dedi.

Eğer babası Thom'un o pisliği yiyeceğini düşünüyorsa, asıl aptal olan oydu. Lanet olsun, Thom o yulafları kendisini birden fazla kez ısırın huysuz ata bile vermezdi.

"Neden buradasın Elizabeth?"

Neden babasının kulübesinde yemek pişirdiğini kastediyordu -bildiği kadarıyla daha önce hiç yapmamıştı- ama belli ki o bunu

daha genel olarak algılamıştı. “Bana böyle onursuzca davranma-
na izin vereceğimi mi sandın?” “Gördün mü?” der gibi babasına
baktı. “Beni terk ettin. Beni mahvettikten sonra terk ettin,” -ba-
basına döndü- “tamamen.”

“Hem de birden fazla kez, biliyorum,” diye ekledi babası
Thom’a doğru azarlayıcı bir bakış atarak ve onu tekrar kollarına
alıp sırtını sıvazlamaya başladı.

Tanrım, babası bu saçmalığa gerçekten inanıyor muydu?

“Merak etme kızım, senin için doğru olanı yapmasını sağla-
yacağım. Onu kiliseye kendim götürmek zorunda kalsam bile.”

Görünüşe göre öyleydi.

Elizabeth, Thom’a doğru bir bakış attı ve Thom onun sırtıttığı-
nı gördüğüne yemin edebilirdi.

Sırtıttığını fark etti. “Beni baştan çıkardı!”

Babası bu öneri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.
“Beni utandırıyorsun, delikanlı. Şu surata bak” Elizabeth’in is le-
keli yüzünü Thom’a doğru eğdi. “Küçük masum bir kuzu gibi...”

Thom homurdandı ve ikisi de ona bir bakış fırlattı. Elizabeth’inki
daha çok bir kaş çatmaydı.

“O mükemmel küçük prenses rolüne inanma,” dedi Thom.
“Beni bir süre kandırdı. Ama artık daha iyi biliyorum. O hiç de
mükemmel değil. O yulaf lapasını gördün mü?”

Elizabeth’in öfke dolu nefesi sevincini gizleyemedi. Anlamıştı:
Thom onu seviyordu, yıllar önce kalede gördüğü küçük, güzel kızı
değil.

Gözlerindeki bakış... Sanki ona karşı hissettiği tüm sevgi ona
geri dönmüştü. Bu onu mahcup etti.

“Sanırım haklı,” dedi Elizabeth, Thom’un babasına pişmanlık
dolu bir bakış atarak. “Onu baştan çıkardım. Ama bunu belirtmesi
hiç de centilmence bir davranış değildi, sence de öyle değil mi?”

Thom, babasının gülmemek için kendini zor tuttuğunu göre-
biliyordu. Ona bakarken gözleri parlıyordu. “Hiç de centilmen

değil gerçekten, kızım.” Onu başından öptü ve gitmesine izin verdi. “Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver -gerekirse onu taşıyamayacağım kadar büyük değil- ama onu o kiliseye götürürken fazla sorun yaşayacağını sanmıyorum.”

Bir an sonra babası gitmişti. Babasının yokluğunda, kendinden eminliğini büyük ölçüde kaybetmiş gibiydi ve Thom'un kiyle karşılaşan bakışları tereddütlü ve savunmasızdı. “Babanı seviyorum.”

“Ben de severim.” Ne kadar çok sevdiğini unutmuştu. Aralarındaki o gariplik artık yokmuş gibi görünüyordu. Belki şimdi ikisi de birbirlerini biraz daha iyi anlıyorlardı.

“Sen gittin,” dedi usulca.

“Geri dönüyordum.”

“Dönecek miydin?”

Thom başını salladı ve Elizabeth onun açık kollarına koştı. Bir an sonra onu öpüyordu ve şok edici bir şekilde birkaç dakika sonra onu yatağına taşıyordu. Onu kaybettiğini düşündüğü son birkaç günün korkusu bir anda onu yakalamış gibiydi. Belli ki düşünmek istediği kadar onurlu biri değildi, çünkü tereddüt bile etmemişti. Evli olmayabilirlerdi, hatta resmi olarak nişanlı bile olmayabilirlerdi, ama Elizabeth onu her yönden arzuluyordu. Ve bu bağı ihtiyacı vardı, vücuduna girip çıktığını hissetmeye ihtiyacı vardı, en büyük zirveye birlikte tırmanıp yükselirken onun zevk çığlıklarının kendi çığlıklarına karışmasını duymaya ihtiyacı vardı.

Daha sonra -çok daha sonra- nihayet sesini bulabildi. Kadın ona sokulmuştu, is lekeli etekleri hâlâ bacaklarına dolanmıştı. Thom kıyafetlerini bile çıkaramayacak kadar aceleci davranmıştı, Elizabeth'in umurunda değildi. Onun da acelesi vardı.

“Gerçekten benim için her şeyden vazgeçer misin, El? Paralar, güzel elbiseler, mücevherler, sosyetedeki konumun, böyle küçük bir kulübede yaşamak, yemek yapmayı ve temizlik yapmayı öğrenmek?”

Parmağıyla göğsüne bir şeyler karalamayı bırakıp ona baktı. “Temizlik konusunda pek bir şey öğrenmem gerekeceğini sanmıyorum” -gitmeden önce toplamaya zahmet etmediği yatağa ya da etrafa saçılmış kıyafetlere bakarken burnu onun sevdiği şekilde kırıştı- “ve eminim aşçılığım gelişecektir.”

Daha kötüye gidebileceğinden kuşkulandığı için, muhtemelen haklıydı. “Sana birkaç siyah elbise almamız gerekecek,” dedi alaycı bir tavırla ve bu da kaburgalarına şaşırtıcı derecede sert bir yumruk yemesine neden oldu.

“Ah,” dedi elini göğsünün üzerine koyarak.

Elizabeth gözlerini devirdi. “Bu kadar çocuk olma. Eğer başaracaksan bundan çok daha sert olmalısın... Ne diyorlar buna? Cehennem mi? *Perdition*? Bunun gibi bir şey.”

Thom kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Genç kadın dudağını ısır, Thom bunun gerçek bir pişmanlıktan çok etki yaratmak için olduğundan şüphelendi. “Gelecekteki durumumuz hakkında tam olarak açık sözlü davranmamış olabilirim.”

Thom kaşlarını çatı. “Bu doğru mu?”

Elizabeth başını salladı. “Her şeyden vazgeçerdim ama anlaşılan buna gerek kalmayacak. Jamie her şeyi açıkladı.”

“Eminim açıklamıştır,” dedi acıyla.

Elizabeth başını salladı. “Şahit olduğu şey hakkında hiçbir şey söylemedi. Krala ve Lider MacLeod’a neden aniden ve tek kelime etmeden gittiğini açıkladığını kastetmiştim; bunu yapamazsın, biliyorsun.” Ona sert bir bakış attı ve sonra omuz silkti. “Sanırım evde acil bir durum vardı.” Sırıttı. “Soran olursa yangın olduğunu söyleyebiliriz.”

Thom buna inanamıyordu. Douglas hiçbir şey söylememiş miydi? Onu yok etmemiş miydi? Onu *korumuş* muydu? Bakışları onunkilere yöneldi.

“Ne yaptın sen?”

Elizabeth zarif bir hışımla kükredi. “Gerçekten, Thom, çok kırdım. Onu ikna etmekten başka bir şey yapmadım.”

Douglas mantık yürütmezdi. Thom onu biraz daha inceledi. “Jo’ya söylemişsin.”

Güldü. “Söylemedim ama söyledim. Hayır, gerçekten. Ben hiçbir şey yapmadım. Ona sadece seni sevdiğimi, seni yok etse de etmese de seninle evleneceğimi ve ikinizden birini seçmek zorunda kalırsam seni seçeceğimi söyledim.” Kalbinin bu kadar sıkışabileceğini düşünmemişti. “James şu anda Park Kalesi’nde seni bekliyor.”

Tüm o iyi duygular bir anda buharlaştı. “Ne için?”

“Resmen benimle evlilik talebinde bulunmak için.” Onun bakışlarını yakaladı. “Çok iyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre bunu kabul edecek.”

“Randolph?”

“Halledildi.”

Thom yüzünü buruşturdu, Douglas’a zaten olduğundan daha fazla borçlu olma düşüncesinden hoşlanmıyordu. Tanrım, bu gidişle ilk çocuğuna James adını vermek zorunda kalacaktı. “Ne kadar?”

Omuz silkti. “Düşündüğün kadar değil. Yardım aldık. Ama nişan haberini bir süre ertelememiz gerekecek. Sen eğitimi tamamladığında önümüzdeki ay yeterince yakın olacak.”

“Her şeyi planlamış gibisiniz. Bu konuda hiç söz hakkım olmayacak mı?”

“Sen sözünü söyledin.”

“Söyledim mi?”

“Altı yaşındayken seninle evleneceğimi söylemiştim. Eğer itiraz etmek isteseydin, bunu yapmak için on sekiz yılın vardı.”

Ama itiraz etmeye hiç niyeti yoktu. Onunla evlenecek ve hayatının sonuna kadar ona değer verecekti.

SONSÖZ

ELIZABETH YİNE KULENİN penceresinden dışarı bakıyordu ama bu kez tam olarak ne aradığını, daha doğrusu kimi aradığını biliyordu.

Ateşin yanında oturmuş bebek için bir şapka hazırlamakta olan Jo'ya döndü. "Jamie şimdiye kadar burada olacaklarını söylemişti. Sence bir şey mi oldu?"

"Sakin olmalısın Ella, bu senin için iyi değil..." Bir şey hatırlamış gibi aniden durdu. "Eğer bir savaşçıyla evleneceksen sabırlı olmayı öğrenmelisin. Bu işler asla planlandığı gibi gitmez."

Elizabeth kızgınlığını saklamadan bir sandalyeye çöktü. "Ama ben sabırlı değilim. Beklemekten ve bilmemekten nefret ediyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Kendimi ölümüne endişelendirmemin ikimize de bir faydası olmadığını fark ettim. Uilleam aklımı başka şeylerden uzak tutmama yardımcı oluyor."

Sanki bir şey anlaması gerekiyormuş gibi anlamlı anlamlı Elizabeth'e baktı. Elizabeth kaşlarını çattı. "Evet, nedenini anlayabiliyorum. En az Hugh ve Archie kadar ele avuca sığmaz biri." Ürperti. "Çocuklarım olduğunda onlara karşı çok daha sert olacağım."

Joanna boğulacak gibi oldu ama sonra, "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyebildi.

Elizabeth iç çekti. "Keşke Thom, James'le birlikte bir göreve çağrılmadan önce Skye'daki eğitimden dönebilseydi. Gideli üç haftadan fazla oldu."

"Yakında dönecekler."

Jo haklıydı. Birkaç dakika sonra aşağıdaki avludan gelen çağrı duyulduğunda Elizabeth çoktan merdivenleri yarılamıştı.

"Dikkat et!" Jo arkasından bağırdı ama Elizabeth onu dinlemiyordu. Tek düşünebildiği şey...

Avluya koştuğu anda onu gördü. Ona çarpan duyguların etkisi fiziksel bir darbe gibiydi. Bir çekiç gücüyle göğsüne indi. O buradaydı. Kirli, yorgun, biraz da kirlaşmıştı. Saçları hiç görmediği kadar uzundu ve çenesi bir haftadır jilet görmemiş gibiydi ama yine de hatırladığından çok daha yakışıklıydı. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan tek şey onun güvende olmasıydı ve görünüşe bakılırsa iyi durumdaydı. Çok iyi durumda. Mümkünmüş gibi fiziksel olarak daha da heybetli görünüyordu. Highland Muhafızları'nın seçkin bir savaşçısına benziyordu.

Rahatlama o kadar baskındı ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Bir ses çıkardı ve Thom, Jamie'yle konuşurken -şaşırtıcı derecede gerilimsiz bir konuşma olduğunu fark etti- başını çevirip onun orada durduğunu gördü. Thom sırtıttığında, bacakları nihayet nasıl hareket edeceğini hatırlamış gibiydi. Avluyu koşarak geçti ve kendini onun kollarına attı.

Kolları onu sardığı anda, kontrol etmeye çalıştığı duyguları bir gözyaşı seline dönüştü.

Thom bir dakika boyunca onu sıkıca tuttu ve başının tepesini öperken saçlarına yatıştırıcı sözler fısıldadı. At, deri ve rüzgâr kokuyordu ve daha önce hiçbir şey bu kadar güzel kokmamıştı. Ona sonsuza kadar tutunmak istedi.

Bir an sürdü ama sonunda onun göğsündeki titremeyi hissetti ve güldüğünü fark etti.

Elizabeth kaşlarını çatarak ona baktığında, Thom fırsattan istifade onun dudaklarına çok hızlı bir öpücük kondurdu, oysa Elizabeth'in tek yapmak istediği onun içinde erimekti (hemen yanında duran lanet olası kardeşinin farkında olduğuna şüphe yoktu).

“Beni gördüğüne sevinmedin mi?” dedi gözleri parlayarak.

Kardeşinin ayağına basmak için garip bir dürtü hissetti. “Sevindim, seni sefil!”

“Ağlamadığını sanıyordum.”

“Ağlamam.” Öfkeyle gözlerini sildi. “Neyim var bilmiyorum. Son zamanlarda hep ağlıyorum.”

“Yakında iyi olacaksın,” dedi Jo arkasından yaklaşarak. “Carrick Kontu’yla görevin iyi geçti mi?” diye sordu kocasına.

Kadınların tek bildiği İngiltere’de bir baskın olduğuydu.

Jamie, Boyd’a tuhaf bir bakış atarak “Yeterince iyi,” dedi. “Randolph ve adamlarından biraz yardım aldık.”

Elizabeth’in bakışları Thom’un kilere kaydı ama Thom başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söyledi. James’e göre Randolph ile Thom arasında herhangi bir kırgınlık yoktu. Belli ki Randolph, eski sevgiliyle evlenen adama karşı gösterdiği nezaketi, Thom’un hayatını kurtarmasına karşılık bir tür telafi olarak görüyordu.

Randolph, “Şimdi de ben onunkini kurtardım,” demişti.

Thom aralarındaki savaşın bu kadar tek taraflı olmasına karşı çıkmıştı ama Elizabeth, Randolph’un eldivenini Thom’un ayaklarının dibine bırakıp mızrak dövüşü ya da başka bir şövalyeye tatmin şekli talep etmediği ve onu bunu öğrenmeye zorlamadığı için rahatlamıştı.

Bunun için Izzi’ye teşekkür etmesi gerektiğinden şüpheleniyordu. Yüce şövalyeyi henüz tavlamaıysa bile yakında tavlacaktı.

Elizabeth, Randolph için endişelenmediği için memnundu; Thom ve Jamie’nin birbirine girmesini önlemek yeterince zor olmuştu. Yine de durumun artık böyle görünmediğini görmek onu rahatlatmıştı. Elizabeth erkeklerin savaşta nasıl bir bağ kurduklarını tam olarak anlayamıyordu ama aralarındaki eski dostluğun bir nebze de olsa yeniden kurulmasına yardımcı olduysa bunun için minnettardı.

Jo erkekler için bir ziyafet düzenlemişti ve Elizabeth gözyaşlarını silip Thom’u bırakacak kadar toparlanmıştı, böylece Büyük Salon’a girdiklerinde diğerlerini selamlayabildi. Muhafızların çoğu birkaç günlüğüne ailelerinin yanına dönmeden önce krala rapor vermek üzere Dunstaffnage’a gitmişti ama Boyd ve Lamont, Thom’a Douglas’a kadar eşlik etmişlerdi ve yarın ailelerinin yanına döneceklerdi.

Elizabeth birkaç hafta sonra, Thom’un İskoçya’ya geri kazandırılmasına yardım ettiği büyük kalenin gölgesi altındaki manastırda, Edinburgh’da gerçekleşecek olan düğünleri için onlarla buluşmayı dört gözle bekliyordu.

Jamie nişanın bozulmasından sonra bir skandalın ortaya çıkmasını önlemek için bunu daha da erteleyebilirdi ama İngilizler hazıranda kuzeye yürümeyi planladıkları için adamlarının her

an çağrılabilirliğini biliyordu. Elizabeth insanların ne dediğini umursamıyordu. Jamie izin verseydi, Thom'un onu istediği gün onunla evlenirdi.

Oturduktan sonra nihayet onunla konuşma fırsatı buldu. "İyi misin?" dedi, herhangi bir yaralanma belirtisi arıyordu.

"Çok iyiyim," dedi Thom, yanağındaki birkaç tutam saç alıp kulağının arkasına sıkıştırarak. Başparmağı yanağında biraz daha uzun süre oyalandı. "Ama seni özledim."

Onun gözlerindeki sevgi dolu bakış karşısında göğsü sıkışmıştı. Başka bir şeyle de sıkışmıştı ama Jamie sağ olsun, bu beklemek zorunda kalacaktı. Thom'a düğünden önce bir daha onları böyle yakalamayacağına dair söz verdirmişti ve Thom artık sözünü tutmakla yükümlüydü.

Atın çoktan ahırdan çıktığını iddia etmesi, ikisinin de son derece azarlayıcı kaş çatmalarıyla karşılandı.

Önümüzdeki birkaç hafta işkence gibi geçecekti.

"Ben de seni özledim. Eğitim çok zor değildi, değil mi?" diye sordu.

Thom ona aksini söyleyen alaycı bir bakış attı. "Hayatta kaldım." Neden Elizabeth cümlede bir "zar zor" ifadesinin eksik olduğunu düşünmüştü? "Ama tekrarlamak istediğim bir şey değil."

"Yüzme mi?" Onun bu konuda endişelendiğini biliyordu.

Yüzünü buruşturduğunu gizleme zahmetine girmedi. "Çok çabuk iyileştim diyelim ama her zaman dağları denize tercih edeceğim."

Ona anlatabileceği çok şey olduğunu bildiği için daha fazla soru sormadı ama söz versin ya da vermesin, daha sonra onu iyice incelemeye niyetliydi.

Thom, “Birini mi bekliyorsun?” diye sorana kadar kapıyı izlediğini fark etmemişti.

Elizabeth omuzlarını silkti, bu da Thom’un merakını daha da artırdı.

“Umarım kıskanmak için bir nedenim yoktur?” Tembel ses tonunun ardındaki soruda belli bir keskinlik vardı.

Elizabeth gülmemek için ağzının içini ısırarak zorunda kaldı ve ona takılmaktan kendini alamadı. “Şey, o son derece yakışıklı ve yetenekli ve benim için büyük bir iyilik yapıyor.”

Görünüşe göre, alay etme havasında değildi. İkisi için de çok uzun zaman olmuştu. “Ella...” diye uyardı.

“İşte orada.”

Thom’un gözleri kapıya kaydı ve bir an sonra bakışları tekrar onunkilere döndü. “Hangisi?”

“İkisi de ama bu durumda ikisinden daha genç olanından bahsediyordum.”

Babası ve Johnny az önce odaya girmişlerdi, Johnny elindeki hediye taşıyordu. Elizabeth onları karşılamak için öne atıldı ve oturmaları için bankta onun ve Thom’un yanında bir yer açıldı. Köyün demircisi ve oğlunun yüksek masada oturmasını garipseyen olduysa da kimse bir şey söylemedi.

“Hazır mı?” diye sordu Johnny’ye.

Thom’un küçük kardeşi başını salladı. “Evet.”

Elizabeth’e uzattı, o da Thom’a. “Bu nedir?” diye sordu Thom, uzun keten kumaşa sarılmış paketi incelerken.

“Bir hediye. Seninle ne kadar gurur duyduğumu gösterecek bir şey.”

Paketi eline aldı. Kendisine verildiğinden beri Jamie'nin yanından hiç ayrılmayan (ve Elizabeth'in bildiği tüm kıskançlık duygularını uyandıran) hediye de dahil olmak üzere yeterince hediye hazırlamış olan Thom, bunun ne olduğunu bilmeliydi.

Ona sorgulayan bir bakış attı ve bağını çözdü. Jamie ve Jo onun ne yaptığını biliyordu ama diğerleri onun uzun kılıcını çıkarmasını ilgiyle izliyorlardı.

Thom'un Jamie'ye yaptığı kılıçla beceri ve tasarım açısından neredeyse eşdeğerdi. Kılıç sağlamdı ve kusursuz bir şekilde dengelenmiş ve ağırlıklandırılmıştı; sapı ve kabzası eli için sıkıydı ve kalıplanmıştı. Kabzası ve kını bir krala yakışacak kadar altın ve değerli taşlarla süslenmişti. Gerçekten de kralın bunu gördüğünde, Jamie'ninkini gördükten sonra Thom'un kendisi için yapmaya söz verdiği kılıcı bitirmesini isteyeceğinden şüpheleniyordu.

Bir gün Johnny kılıç yapımında ağabeyini bile geçebilirdi. Ama tasarım ve kılıcın üzerine kazınmış kelimelerle işlemler tamamen ona aitti. Belki de Thom, ailede krallar için kılıç yapan tek kişi olmayacaktı.

Elizabeth, Thom'un nutkunun tutulduğunu daha önce gördüğünden emin değildi. Kılıcın üzerine kazınmış meşhur Rock Kalesi'nin tasvirine bakarken şaşkındı. "Bunu sen mi yaptın?"

Elizabeth zevkle gülümsedi. Kılıç üzerinde çalışmak onu meşgul etmişti ama aynı zamanda hoşuna da gitmişti. Hem de çok. Gelecekte onu daha fazla meşgul edebileceğini ummasına yetecek kadar. "Johnny ve ben birlikte iyi çalışıyoruz," dedi Johnny'ye göz kırparak.

Zaten birkaç tane daha planları vardı. Thom önümüzdeki aylarda savaşa hazırlanmakla meşgul olacaktı, o da öyle. Huzursuzluğuna bir çare bulmuştu ama bunun yanındaki adamla da bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordu.

“Umarım kelimeleri doğru kullanmışumdır,” dedi Johnny. “Leydi Elizabeth...” -genç kadın boğazını hafifçe temizledi ve Johnny utangaç bir ifadeyle gülümsedi- “Ella, Fransızca’ya yakınlığın olduğunu söyledi.”

Elizabeth gülmemeye çalışıyordu.

Thommy ona bir bakış fırlattı. “Öyle dedi, değil mi?”

“Diyor ki ‘Onurun götürdüğü yere tırman.’”

Göz göze geldiler. “Mükemmel,” dedi Thom, sesi kalındı.

“Teşekkür ederim.”

Elizabeth başıyla onayladı. Onun ne kadar duygulandığını görünce göğsü kabardı. Ama sonra hizmetçilerden biri elinde bir tepsi koyun etiyle yanından geçerken bu kez midesi kabarıp altüst oldu. Mide bulantısı dalgası ona öyle sert çarptı ki kendini sabitlemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Thom ona doğru uzandı. “Ne oldu? Sorun nedir?”

“Koku,” dedi, midesinin içindekileri tutmaya çalışarak.

Thom o kadar endişeli görünüyordu ki Jo ona acıdı -her ikisine de- çünkü Elizabeth de en az Thom kadar neler olup bittiğinin farkında değildi.

Jo kocasına, “Sanırım düğünü bir ya da iki hafta öne almanız gerekebilir,” dedi.

“Neden?” diye sordu Jamie.

Jo bu kadar kalın kafalı olabileceklerine inanamıyormuş gibi hepsine teker teker baktı. Sadece Thom’un babası tahmin etmiş gibi görünüyordu ve o da neredeyse Elizabeth kadar solgundu.

“Çünkü bu haliyle ilk yeğeniniz sekiz ay için oldukça büyük olacak.”

Elizabeth afallamıştı ama hemen toparlandı. Ancak müstakbel kocası, müstakbel kayınbiraderi, müstakbel kayınpederi ve erkek kardeşi böyle bir dayanıklılık göstermemişlerdi. Aman Tanrım, daha önce hiç bu kadar çok iri adamın bayılmak üzere olduğuna şahit olmamıştı!

Elizabeth, “İyi olacaklar mı?” diye sordu Jo’ya endişeyle.

“Aşağı yukarı sekiz ay içinde. Sadece hazır ol...”

Telaş başlamadan önce bitirmeye fırsat bulamadı. Thom birinin ona yastık getirmesi için homurdandı -on yastık, lanet olsun!- Elizabeth ihtiyacı olmadığını söylediğinde dinlemedi; Jamie şarap istedi, kendisi için miydi yoksa onun için miydi, emin değildi ve Johnny ile Koca Thom sırayla ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını ve iyi hissedip hissetmediğini sordular, her beş dakikada bir.

Uzun bir sekiz ay olacaktı.

Ama iyi haber şuydu ki birkaç gün sonra kendini Thom’la birlikte bir rahibin önünde bulmuştu. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi ağabeyi ve yengesi de yanlarındaydı ve onu bir ağaçtan kurtardığında kalbini fetheden asil adama bağlayacak olan yeminlerini tekrarlıyorlardı.

Bunu fark etmesi biraz zaman almıştı ama bir daha asla unutmayacaktı. Thom her zaman onun kayası olmuştu ve sonsuza dek ona tutunacaktı.

